

Không Chỉ Trong Lời Nói

Contents

Không Chỉ Trong Lời Nói	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	5
3. Chương 02 Phần 1	9
4. Chương 02 Phần 2	14
5. Chương 03 Phần 1	18
6. Chương 03 Phần 2	22
7. Chương 04	27
8. Chương 05 Phần 1	34
9. Chương 05 Phần 2	37
10. Chương 06 Phần 1	41
11. Chương 06 Phần 2	46
12. Chương 07	51
13. Chương 08 Phần 1	58
14. Chương 08 Phần 2	62
15. Chương 09	66
16. Chương 10 Phần 1	72
17. Chương 10 Phần 2	76
18. Chương 11 Phần 1	79
19. Chương 11 Phần 2	83
20. Chương 12 Phần 1	87
21. Chương 12 Phần 2	91
22. Chương 13 Phần 1	95
23. Chương 13 Phần 2	99
24. Chương 14 Phần 1	103
25. Chương 14 Phần 2	108
26. Chương 15 Phần 1	112
27. Chương 15 Phần 2	116
28. Chương 16 Phần 1	120
29. Chương 16 Phần 2	125
30. Chương 17 Phần 1	130
31. Chương 17 Phần 2	135
32. Chương 18 Phần 1	139
33. Chương 18 Phần 2	145
34. Chương 19 Phần 1	150
35. Chương 19 Phần 2 (hết)	157

Không Chỉ Trong Lời Nói

Giới thiệu

Vài nét về tác giả: Sinh vào cuối năm 1984, không thích gò bó, thích những ngày gió nhẹ, trời đầy m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-chi-trong-loi-noi>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1

Nhiếp Lạc Ngôn bị đánh thức bởi tiếng chuông, cô mơ màng muốn nghe điện, nhưng lần mò hồi lâu bên gối vẫn không thấy chiếc Nokia mới mua đâu, lúc này cô mới chậm chậm nhận ra đó chỉ là tiếng đồng hồ báo thức.

Nhưng điện thoại đâu nhỉ? Rõ ràng cô có thói quen để điện thoại bên cạnh gối trước khi đi ngủ mà.

Âm thanh ma quái liên tục dội vào tai, nhưng vẫn không tìm thấy điện thoại, cô bắt giắc nhúu mày khó chịu, “hừ” một tiếng, rồi nhanh chóng kéo chăn trùm kín đầu. Chiếc chăn nhẹ nhàng, mềm mại nhưng hiệu quả cách âm rất tốt, âm thanh khó nghe ấy quả nhiên nhỏ đi rất nhiều. Một lát sau, hồi chuông báo thức cuối cùng cũng kết thúc, phòng ngủ lại yên tĩnh như cũ, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng thở của hai người.

Hai người...

Nhiếp Lạc Ngôn có cảm giác như bị sét đánh ngang tai, ngay lập tức cơn buồn ngủ rũ rượi liền tan biến. Cô mở mắt và hắt mạnh chiếc chăn trùm đầu ra với động tác dứt khoát tạo ra một cơn gió nhẹ.

Thực ra không đắp chăn cũng chẳng lạnh, bởi điều hoà trong phòng đã được bật ở mức cao nhất. Nhưng lúc này toàn thân cô vẫn run rẩy và mồ hôi, dường như tất cả lỗ chân lông trên người đều giãn ra. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thêm thì bên cạnh đã vang lên giọng nói điềm tĩnh hoàn toàn trái ngược với trạng thái của cô lúc này: “Không ngờ em lại giả vờ ngủ như thế”. Giọng nói của người kia hoàn toàn tỉnh táo, không hề giống với người vừa tỉnh giấc lúc sáng sớm, không những thế đó còn là giọng đàn ông rất dễ nghe, cuốn hút, chỉ tiếc một điều là ngữ điệu chẳng ấm áp chút nào.

Giả vờ ngủ? Thực ra Nhiếp Lạc Ngôn rất muốn phản bác, bởi hiện giờ cô đang nằm thẳng đuồn trên giường giống như một cây ma, có giả dối chút nào đâu? So với trước kia, cô đã thành thật hơn rất nhiều!

Nhưng đây không phải là lúc để suy xét điều này, cô nhắm mắt tiếp tục đóng vai cây ma, nhưng đầu óc vẫn đang quay cuồng. Tối qua... tối qua... rốt cuộc cô đã làm những gì?

Cuối cùng cô cũng nhớ ra rồi. Trong giây lát, cô có ý định đâm chết bản thân chỉ với một chưởng. Nhưng trước tiên, cô vẫn giả bộ trấn tĩnh quay đầu lại, sau gáy có cảm giác kỳ lạ, nhưng điều đó không cho phép cô suy nghĩ nhiều, vẫn một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ quan trọng trước mắt: Giữ thể diện mới là điều then chốt!

Bởi thế, cô thắm hít một hơi dài, cố gắng để ánh mắt mình trông tỉnh táo và điềm tĩnh, nhưng khi quay mặt sang cô mới phát hiện ra người đàn ông kia vẫn đang nhắm nghiền hai mắt.

Khốn khiếp! Nhiếp Lạc Ngôn không nén nổi thâm chửu bậy trong lòng nhưng lại không ngăn nổi nỗi buồn. Đường như khi ở trước mặt anh, cô chưa bao giờ chiếm thế thượng phong. Ngay cả lúc này khó khăn lắm cô mới có thể giả bộ điềm nhiên, bình tĩnh, nhưng lại không có cơ hội để anh nhìn thấy.

Có điều, có hậm hực thì cũng đành hậm hực trong lòng thôi, cô nghiêng đầu ngắm nghía khuôn mặt anh và tỏ ra thần phục. Anh chàng này tại sao mà đẹp trai đến thế?

Thực ra vì rèm cửa được kéo kín mít khiến cả căn phòng trở nên mờ tối, nhưng chút ánh sáng yếu ớt này lại làm tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của gương mặt anh, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy rõ hai nếp nhăn trên mí mắt anh.

Giang Dục Phong có đôi mắt hai mí, bình thường luôn nhìn người khác bằng ánh mắt vừa sâu thẳm vừa sáng ngời, đó là đôi mắt đào hoa điển hình, có thể hút hồn người khác. Khi xưa, đôi mắt này cũng là nguyên nhân chính. Có điều đó là khi xưa, còn bây giờ Nhiếp Lạc Ngôn cô sẽ không bị mê hoặc bởi vẻ đẹp trai của anh nữa, nhất là sau khi biết bản tính xấu xa của anh.

Nghĩ tới đây, cô bất giác siết chặt nắm đấm, ai ngờ người lúc trước còn đang nhắm nghiền mắt lại mở miệng ung dung nói: “Chẳng lẽ em không thấy lạnh sao?”

Hả? Cô phản ứng lại. Chiếc chăn đã bị cô hất tung ra, lúc này cả hai nằm trên giường với rất ít quần áo. Trên người cô chỉ có chiếc áo phông rộng thùng thình, không cần nói cũng biết là áo của anh, hình logo không nổi bật trên áo là tiêu biểu cho sự thoải mái, xa xỉ của anh. Có điều, cô thực sự không nhớ nổi mình đã thay chiếc áo này từ lúc nào. Lại quay sang nhìn anh lần nữa, “hì hì”, cô thậm chí cười khẩy như tiểu nhân đắc chí, sau đó giọng điệu thản nhiên: “Lạnh à? Em lại không thấy thế”. Tuy cô mặc quần ngắn lộ hai đùi nhưng vẫn mạnh mẽ hơn anh. Người đàn ông này... ít nhiều cũng khiến cô có cảm giác cười trên đau khổ của người khác. Theo bản năng, ánh mắt cô lướt nhìn từ xương quai xanh của anh xuống dưới, rồi lại từ khuôn ngực trần nhũn xuống bụng. Không hiểu sao trong đầu cô lại xuất hiện những cảnh tượng thác loạn, cô rùng mình, cảm thấy gò má bỗng chốc nóng ran. Trong lúc không ý thức được hành động của bản thân, cô đã làm một việc vô cùng mất mặt, nuốt nước miếng “ực” một tiếng. Tuy âm thanh đó không lớn, nhưng căn phòng quả thực quá đổi yên tĩnh...

Quả nhiên, Giang Dục Phong hơi nhúm mày. Nhiếp Lạc Ngôn thậm chí muốn bóp chết bản thân hàng nghìn hàng vạn lần, ngay sau đó cô lại nghe thấy giọng nói vô cùng thông thả của anh: “Anh cũng đói rồi”.

Sau một giây chấn động đại não, cô bắt đầu vừa nghĩ về dụng ý của Giang Dục Phong vừa tỉ mỉ quan sát biểu hiện của anh.

Hừm, độ cong của khoé miệng rất bình thường, xem ra không có ý chế giễu. Vậy thì có lẽ anh thực sự cho rằng cô đói tới mức nuốt nước miếng rồi, cô thấy nhẹ cả người. Anh nói tiếp: “Trong tủ lạnh có khoai tây và trứng gà, em có thể làm hai suất ăn sáng, một suất không cần bỏ muối tiêu”.

Cô ngây ngô “ừ” một tiếng, sau đó mới phản ứng: “Dựa vào cái gì mà bắt tôi làm chứ?”. Vẫn tưởng như trước kia sao?

“Em không đói sao? Thế việc gì phải nuốt nước miếng lớn tiếng đến vậy?”

Đột nhiên cô chẳng nói được gì, mặt nóng ran, vội vàng đưa ánh mắt đi chỗ khác, nhưng khi nhìn lên trần nhà cô lại có chút thẩn thờ, sau đó nhanh chóng học được cách của anh nhắm nghiền mắt lại, ương ngạnh đáp: “Mặc kệ tôi!”.

Giang Dục Phong lần này không hề nổi giận, nếu trước kia mỗi khi cô chống đối lại anh như thế này, anh luôn chẳng khách sáo gì trả miếng, một chút phong độ cũng không có.

Anh không thèm để ý tới cô, cô cũng chẳng bận tâm tới anh.

Tuy có điều hòa, nhưng dù sao cũng là giữa đông, nằm như thế này quá lâu rồi nên cũng cảm thấy lạnh. Cô vẫn không kéo chăn, dựa vào đâu mà anh quen thói coi cô là người hầu kẻ hạ và sai khiến cô chẳng khác nào nô dịch như thế? Bây giờ đã khác trước, cô và anh đường ai nấy đi từ lâu rồi... ngoại trừ buổi tối hoang đường hôm qua.

Đúng là hoang đường! Nhiếp Lạc Ngôn cô tuy không được coi là quá thông minh, nhưng chưa bao giờ làm việc gì hồ đồ như vậy. Rõ ràng chỉ là một buổi đám bạn bè cũ tụ tập, tại sao cuối cùng tách riêng cùng Giang Dục Phong tụ họp trên giường thế này? Chắc chắn là do tác hại của rượu! Cô tự an ủi bản thân, chắc chắn là vậy! Nếu không, có đánh chết thì cả đời này cô cũng không muốn có bất kỳ sự chung đụng nào tới anh.

Nhiếp Lạc Ngôn nhắm mắt, trong lòng ngổn ngang trăm mối, có chút bi phần, lại có chút hối hận. Chẳng biết sau bao lâu thì bên cạnh có động tĩnh, to nhỏ một hồi, cô chỉ thấy người nóng ran.

Quả nhiên Tần Thiệu Trân nói đúng, không nên cưng chiều đàn ông! Nhiếp Lạc Ngôn thầm đắc ý cảm thán: Cậu thấy đấy, cậu không nghe theo lời sai khiến của người ta, cuối cùng người ta cũng phải tự động chân động tay thôi. Nếu cậu đối đãi với người ta quá tốt, có lẽ sau này sẽ chẳng có kết quả gì tốt đẹp, cũng giống hệt với tình trạng của cô và anh trước đây.

Thế là cô thần nhiên không nói không rằng tiếp tục giả chết, trong lòng không giấu nổi mơ ước nhỏ nhen, có lẽ chỉ lát nữa thôi Giang Dục Phong sẽ đối tới mức không chịu nổi và chủ động vào bếp nấu bữa sáng? Cũng có thể anh sẽ nấu luôn phần cô? Áo tưởng trên không phải do tài nấu ăn của Giang Dục Phong điệu nghệ, có điều có thể khiến anh vào bếp quả thực là cơ hội nghìn năm có một. Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ, nếu sau khi chia tay mà vẫn được anh ấy đối xử như vậy, thì khi kể cho Tần Thiệu Trân nghe, mình sẽ đẹp mặt biết bao!

Nhưng ước mơ vẫn chỉ là ước mơ, cô chờ hồi lâu, vẫn không thấy người kia có hành động gì. Có lẽ việc tự đắp chăn đã là hành động vượt quá giới hạn của anh rồi.

“Em nhất quyết không chịu dậy làm bữa sáng?”, giọng Giang Dục Phong lại vọng tới với vẻ rất ung dung. Nhưng việc này có gì phải nhất quyết chứ? Nhiếp Lạc Ngôn phần nộ trong lòng, thầm nói: Tại sao người này đến cả lúc dọn dờ người khác làm việc cũng giống như ban ơn vậy?

Rồi cô lạnh lùng “hừ” một tiếng đáp: “Không làm!”, câu trả lời nhất gừng và cô tự cho rằng mình rất có khí thế.

“Được đấy!”, Giang Dục Phong thông thả đáp.

Cô bất giác sững sờ, bởi sáng nào tính khí anh cũng khó chịu, nên mới có tên tục là “cáu sáng”, xem ra hôm nay quả thực không bình thường.

Anh chậm rãi tiếp lời: “Không nấu thì thôi. Anh nghĩ chắc hẳn em cũng chẳng có thời gian, bây giờ đã là chín giờ mười rồi đấy”.

Đầu Nhiếp Lạc Ngôn ong ong như muốn nổ tung.

Chín giờ mười... Giờ vào làm là đúng chín giờ mà bây giờ đã chín giờ mười rồi...

Cô mở choàng mắt bật dậy, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Giang Dục Phong cầm di động, hình như anh đang mở mạng, đọc tin tức. Do điện thoại của anh thuộc loại cảm ứng nên khi thao tác không tạo ra bất kỳ tiếng động nào.

Thật nham hiểm!

Cô không kìm nén được nghiêng răng nghiêng lợi, không biết anh đã cầm điện thoại bao lâu rồi, lại còn luyên thuyên với cô hồi lâu, thế mà mãi tới lúc này mới nhắc cô đi làm muộn. Anh cố tình kéo dài tới tận lúc này mới nhắc cô!

Cuối cùng cô chỉ còn biết xì mặt, ba chân bốn cẳng bò dậy, tìm quần áo vương vãi trên nền nhà, cô không dám tin đồng vải bữa bọn kia chính là đồ cô sẽ mặc đi làm hôm nay.

“Giang Dục Phong!” Cô vừa cúi xuống mặc quần vừa gọi to: “Anh làm mất hai chiếc cúc trên áo sơ mi của tôi!”

Người trên giường đang vận động cánh tay bị đè cả đêm, lạnh lùng lườm cô một cái: “Tiếc thật, nhà anh chẳng có bộ nào khác cho em thay, anh thấy hay là em mặc tạm vậy.” Trong giọng nói của anh không hề

có chút tiếc nuối hay hối lỗi nào. Nhiếp Lạc Ngôn không nén nổi cục tức trong lòng, anh chẳng khác gì kẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác!

Chẳng có cách nào, cô đành dùng ghim cài vào ngực áo đang trống huếch trống hoác, rồi mặc áo khác để che kín chỗ đó. Nhiếp Lạc Ngôn thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh cô vừa tới công ty chắc chắn sẽ bị mấy chị em đồng nghiệp túm tụm tám chuyện một hồi.

Đều tại anh ta! Cô không nén nổi hần học nhìn anh, nhưng đối phương lại vờ như không thấy ánh mắt sát thủ của cô. Anh thông thả ngồi dậy rồi đi tắm như thường lệ, đối lập hẳn với bộ dạng nhếch nhác của cô lúc này. Trước khi đóng cửa, anh còn không quên nhắc nhở cô: “Chín rưỡi rồi”.

“Anh chết đi!” Cô nghiến răng nghiến lợi chửi rửa, giậm giày cao gót rồi vội vàng bỏ đi.

Xuống dưới nhà mới biết hôm nay thời tiết xấu, quang cảnh lúc chín giờ nhưng rất giống khi trời vừa sáng.

Bầu trời bị một lớp sương mù bao phủ, thậm chí còn không nhìn rõ đèn xe từ xa, chỉ thấy từng luồng sáng mờ mờ ảo ảo lướt qua trước mắt, trông giống như những chiếc đèn hoa đăng mà hồi bé cô thả, cứ dập dềnh giữa mịt mù hơi nước, càng lúc càng trôi xa.

Thời tiết thế này, đến cả tắc xi cũng hiếm, Nhiếp Lạc Ngôn sau khi đứng bên lề đường mười phút, sốt sắng tới mức đôi chân run rẩy, trong lòng nghĩ thầm lần này chết chắc rồi, tới được công ty e rằng sẽ bị ông chủ lột da mất thôi.

Đây là công việc Nhiếp Lạc Ngôn mới chuyển cách đây không lâu, ông chủ tuy tướng mạo rất nho nhã nhưng nổi tiếng nghiêm khắc. Nhớ lại lúc đầu Nhiếp Lạc Ngôn bị vẽ bề ngoài này lừa dối, mãi tới hôm giương mắt nhìn một đồng nghiệp phải dọn dẹp đồ đạc thảm hại rồi đi, còn ông chủ xem ra lúc nào cũng dễ sống kia từ đầu tới cuối đứng ở bên khoanh tay với nét mặt vô tình, chỉ có cặp kính viền vàng lấp lánh ánh sáng lạnh lùng dưới ánh đèn...

Lúc đó Nhiếp Lạc Ngôn chỉ cảm thấy rùng mình, cô nhận thấy dáng vẻ của ông ta rất giống Giang Dục Phong.

Bởi trong ấn tượng của cô cũng có một lần như thế. Giang Dục Phong cũng với nét mặt và động tác như vậy, khẽ dựa vào tường, có cảm giác từ đầu tới chân anh lạnh lùng như đóng băng. Đó cũng là lần duy nhất, còn những lúc khác cô dường như không thể nhận ra rốt cuộc anh đang vui mừng hay giận dữ, ngay cả ngày chia tay, hai đứa cãi lộn ầm ĩ khắp cánh đồng ấy, nhưng cuối cùng anh vẫn đóng vai thân sĩ, bình tĩnh nói: “Anh đưa em về”. Từ nét mặt tới ngữ điệu, cô không nghe thấy bất kỳ sự rạn vỡ nào, cũng giống như sau mỗi buổi hẹn hò, anh đều muốn đưa cô về nhà như vậy.

Lúc đó đang là giữa hè, Nhiếp Lạc Ngôn đã đi nửa tiếng dưới ánh nắng chói chang, gần như sắp tan chảy đến nơi nhưng cô vẫn rất can đảm, không hề hối hận về việc mình đã từ chối lời đề nghị của Giang Dục Phong.

Nhưng hiện giờ... cô đang rứt đầu rứt cổ trong cái lạnh buốt giá để xem đồng hồ, lặng lẽ lẩm bẩm: Nếu ông Trời cho con một cơ hội nữa, nếu như lúc này có một chiếc xe đậu trước mặt, nhất định con sẽ không bỏ qua... Bởi trong phòng Thiết kế còn có mấy đồng hồ thiết kế đang chờ con sửa, buổi trưa còn có hai vị khách đang chờ con bàn bạc, và điều quan trọng nhất là con đã bị muộn năm mươi phút rồi! Ông chủ mặt lạnh kia nói không chừng đang lên kế hoạch tuyển người mới thay vào vị trí của con rồi!

2. Chương 01 Phần 2

Cho nên khi thực sự có một chiếc xe dừng lại ngay trước mặt, cô như muốn reo lên vì lời cầu nguyện của mình đã thành hiện thực.

Chỉ tiếc là câu nói hân hoan trong lòng mới ra tới nửa miệng đã đột ngột dừng lại và cô chỉ biết nhìn chằm chằm vào chiếc xe đua kiểu cách.

Giang Dục Phong sảng khoái thò đầu ra, nhú mày giả bộ vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Chưa đi sao?”.

Vớ vẩn! Nhiếp Lạc Ngôn cố gắng ghim lại mọi động tác làm ấm người, nhưng khoe miệng vẫn không thể kìm được, cô đáp lại chẳng ăn nhập gì: “Anh tắm nhanh thật đấy!”

“Quá khen!” Có vẻ tâm trạng của Giang Dục Phong đang rất tốt, anh mỉm cười với cô, cô còn chưa kịp phản ứng lại thì cửa xe đã được kéo lên. Ngay tức khắc, chiếc xe không hề do dự phóng đi ngay trước mắt cô.

Nhiếp Lạc Ngôn bắt giắc đứng ngây ra đó. Anh thậm chí còn lái xe đi như vậy sao?

Tới công ty, Chung Hiểu Linh, đồng nghiệp phòng Thiết kế, nhìn đồng hồ trong máy tính, rồi nghiêm nghị hỏi: “Sao cậu không ăn trưa xong rồi hãy đến?”

“Làm gì tới mức ấy, đừng châm chọc mình như thế chứ?” Nhiếp Lạc Ngôn khê khàng ngồi xuống, rồi lại thấp thỏm nhìn cánh cửa bên ngoài bức vách thủy tinh: “Ông chủ có tới tìm mình không?”

“Không.”

“Thật chứ?”

“Lừa cậu làm gì. Tới thời điểm này, ông chủ vẫn chưa xuất hiện ở công ty.”

Nhiếp Lạc Ngôn không dám tin mình lại may mắn tới vậy, cô thở phào nhẹ nhõm.

Chung Hiểu Linh lườm cô một cái, tiếp tục hỏi bằng giọng thần nhiên: “Tối qua cậu có tình một đêm đúng không? Quần áo còn chưa thay kìa.”

Gần như phun cả bãi nước miếng lên màn hình máy tính, Nhiếp Lạc Ngôn đưa mắt nhìn xung quanh, tuy không có người nào ở đó nhưng cô vẫn thấy chột dạ, che xong cổ áo mới bỏ cốc xuống ra về điềm tỉnh nói: “Vớ vẩn, chẳng qua mình dậy muộn quá, vội vàng nên quên thay quần áo thôi”.

Đương nhiên không thể nói chuyện tối qua ra được, nếu không thì mất mặt lắm! Nhưng điều còn mất mặt hơn nữa là mới sáng sớm đã bị người ta bỏ mặc bên lề đường chờ tắc xi tới mấy chục phút.

“Ồ, ra là thế!” Chung Hiểu Linh không bình luận gì thêm về lời nói hoang đường của Nhiếp Lạc Ngôn, cô lại đưa mắt nhìn Nhiếp Lạc Ngôn lần nữa rồi mới vui đầu làm việc tiếp.

Mãi sau đó vẫn không thấy ông chủ xuất hiện.

Tới giờ nghỉ trưa, từ trong đông bản vẽ lộn xộn Nhiếp Lạc Ngôn mới ngẩng đầu thư giãn gân cốt. Những đường vẽ và con số khiến hai mắt hoa lên nhưng cô vẫn phải tới nhà hàng ăn cơm với khách. Lúc thu dọn đồ đạc, Chung Hiểu Linh ngồi đối diện đột nhiên quăng một món đồ tới.

“Gi vậy?” Cô ngạc nhiên hỏi, sau đó mới phát hiện đó là một chiếc khăn lụa.

Chung Hiểu Linh đáp: “Che cổ của cậu lại.

“...” Cô bắt giắc sững người, lòng thầm rửa tên đáng ghét kia hàng nghìn hàng vạn lần, còn Chung Hiểu Linh đã xách túi ra về từ lâu rồi.

Do là khách hàng quen nên bữa cơm diễn ra rất thân mật, đôi bên vui vẻ về sau khi bước đầu xác nhận được ý tưởng thiết kế cho dự án mới. Nhiếp Lạc Ngôn đang rảo bước trên đường thì nhận được tin nhắn của Tần Thiệu Trân: Tối nay đi chơi nhé.

Cô nhắn tin trả lời, nhưng do trời lạnh nên các ngón tay mất đi sự linh hoạt thường ngày, bởi thế xóa toàn bộ những ký tự đã viết rồi trực tiếp gọi điện cho bạn.

Cô tò mò: “Có chuyện gì vậy?”

Đầu dây bên kia là câu trả lời ngắn gọn: “Cuộc làm quen ngắn ngủi giữa các chàng trai cô gái”.

Đó chẳng phải là xem mặt sao? Tuy vừa chia tay với Giang Dục Phong, nhưng cô cũng không đến mức thăm hại như thế này, Nhiếp Lạc Ngôn liền từ chối: “Mình không đi đâu”.

Tần Thiểu Trân thuyết phục: “Mình biết cậu đang nghĩ gì. Việc này không như cậu nghĩ đâu! Chỉ là buổi giao lưu của những thanh niên cùng thành phố thôi, tổ chức của mọi thành viên đều ổn, tới đó chỉ cần ăn uống một chút, cứ coi như để giết thời gian thôi mà”.

Nhiếp Lạc Ngôn hỏi: “Có cần phải ăn mặc trang trọng không?”.

“Quần áo bình thường là được, chỉ cần nghiêm túc một chút thôi.” Như sức nhớ ra điều gì, Tần Thiểu Trân cười nói: “Hoạt động lần này của bọn mình khác hẳn với những hoạt động trước đây cậu từng tham gia, cậu nhớ là đừng mặc váy dạ hội đến đấy nhé”.

Nhiếp Lạc Ngôn ngậy người một lát, mới nói: “Biết rồi, tưởng tớ ngốc à”.

Nhắc đến váy dạ hội, trong nhà đúng là có mấy bộ, vào lễ Noel mà tháng trước công ty tổ chức, cô đã chọn một bộ để diện đi, chiếc váy trắng kết hợp với áo choàng vai lông thỏ, bình thường cô đã quen với việc đầu tóc bù xù thức suốt đêm làm thêm giờ, nên ăn vận trang điểm như vậy khiến các đồng nghiệp trong công ty không khỏi ngỡ ngàng. Cuối cùng vẫn là Chung Hiểu Linh được cử đi hỏi nhãn hiệu và giá của bộ đồ, chỉ nhớ lúc đó cô đang bưng một đĩa sa lát hoa quả, phải nghĩ một lát mới mơ hồ đáp lại: “Chẳng có thương hiệu, bởi được từ cửa hàng nhỏ, giá khoảng một trăm tệ”. Cô mặc kệ người ta tin hay không, dù sao thì việc hạ thấp Giang Dục Phong cùng tất cả mọi thứ anh sắm cho đã trở thành niềm ưa thích duy nhất lúc đó của cô rồi.

Thực ra giá thật của những thứ quần áo này ngay cả bản thân cô cũng không rõ, bởi lúc chuyển đồ về nhà sau khi chia tay, Tần Thiểu Trân, người am hiểu đồ hiệu như lòng bàn tay, nói: “Mình thấy sau này cho dù cậu có thất nghiệp cũng không sao, chỉ cần đem bán tổng bán tháo những thứ này thì có thể sống dư dật cả đời đấy”.

Cô tỏ ra bất cần: “Cậu xem đi xem lại phim Chuyện tình Paris nhiều quá nên bị ngộ độc rồi phải không?”. Bộ phim truyền hình đó quả thực đã đáp ứng toàn bộ mọi ước muốn của chị em phụ nữ, nàng lọ lem, vai nữ chính, đã từng phải bán cả bộ quần áo cũ đã mặc để mưu sinh nhưng cuối cùng cũng gặp được Bạch mã hoàng tử. Nghĩ tới đây, cô không nén nổi buồn phiền, tại sao hết lần này tới lần khác cô đều gặp phải người không ra gì cơ chứ?

Giang Dục Phong cũng vậy, mà Trình Hạo cũng chẳng hơn gì. Đường như chẳng có ai tốt đẹp cả.

Buổi tiệc bắt đầu vào tám giờ tối.

Thực ra rất giống với buổi tụ tập bên bàn ăn sáu người thịnh hành ở Hồng Kông trước kia, ba nam ba nữ ngồi ở hai bên ghế dài, sau khi tự giới thiệu bản thân thì bắt đầu dùng bữa, hồng tận dụng không khí vui vẻ này để tăng thêm ấn tượng cũng như sự hiểu biết lẫn nhau. Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn dường như không nuốt nổi.

Món sườn cừu non trong đĩa thơm phức, nếu là lúc thường thì chắc mười ngón tay của cô đã hoạt động hết công suất từ lâu rồi, vậy mà chiều nay cô uống quá nhiều trà, sau khi tan làm còn rẽ vào quán mỳ gần công ty chén hết một bát mỳ bò và hai quả trứng, nên lúc này đã no tới mức tưởng chừng eo váy sắp nứt ra, còn bụng đâu để thưởng thức món ăn ngon trước mặt? Cũng chẳng biết ai là chủ trì, không đâu tự đứng lại chọn giờ này để ăn uống cơ chứ.

Tần Thiểu Trân ngồi bên bồng ghé sát lại, khẽ nói vào tai cô: “Đáng đời! Ai bảo lúc trước cậu ăn nhiều thứ như vậy!”. Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy luận điệu này thật nực cười, liền phản bác: “Giờ này mới dùng bữa, cậu muốn mình chết đói à?”. Đưa mắt nhìn anh chàng ngồi đối diện dường như đang mỉm cười với mình, cô đành phải nhếch mép cười lịch sự, tiếp đó lại râm rì nói chuyện riêng với Tần Thiểu Trân: “Thực ra thế này cũng hay, để mình làm thực nữ một lần”.

Vì ở nơi đông người nên phải giữ hình tượng, Tần Thiểu Trân gắng sức hồi lâu mới thu lại thành công vẻ mặt bất cần của mình. Người khác không hiểu Nhiếp Lạc Ngôn thì thôi, còn cô sao có thể không rõ chứ? Ngoài khuôn mặt khoa trương thanh thế với người khác ra thì các phương diện còn lại hoàn toàn không dính dáng gì với hai chữ “thực nữ”. Chỉ ít, cô chưa bao giờ thấy thực nữ nào vì sốt ruột mà chửi bậy cả.

Bên này, Nhiếp Lạc Ngôn ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ, dường như cô rất hài lòng với hình tượng lúc này do chính mình nhào nặn ra. Tạm thời không ăn được món chính thì đành uống rượu thôi. Rượu vang được rót

đầm trong chiếc ly thủy tinh trong suốt, trên đầu là những ánh đèn lấp lánh như bầu trời đầy sao, liên tiếp chiếu rọi xuống dưới rồi khúc xạ thành những vệt mờ ảo.

Thực ra tửu lượng của cô rất khá, nhớ tới lần đầu uống rượu cô đã uống cạn ba chai lớn của hãng Tuyết Tân, nhưng đầu óc vẫn vô cùng tỉnh táo, lúc tàn cuộc còn có thể sỏi những bước chân dài chắc nịch từ khách sạn về nhà. Đó là hồi học cấp ba, sau này vào đại học lại càng hoành tráng hơn, cô có thể tùy hứng uống rượu với nam sinh cùng lớp khiến mấy đứa con gái cùng phòng ký túc phục cô sát đất, bởi bọn chúng chẳng đứa nào biết uống. Cũng chính trong thời gian đó, cô đã kết thân với Tần Thiểu Trân, bởi hai người uống rượu với nhau rất sảng khoái.

Nhưng sau buổi tối hôm qua, Nhiếp Lạc Ngôn đã cảm thấy sợ loại chất cồn này.

Người ta thường nói, rượu có thể khiến con người có những hành động bừa bãi, quả nhiên không sai! Nếu không phải do ngày hôm qua nhất thời phóng túng thì cô sao có thể trèo lên chiếc giường lớn của Giang Dục Phong được chứ? Cho nên, cần phải kiềm chế. Từ nay về sau, tốt nhất là uống ít rượu thôi.

Cô vừa khuyên răn bản thân vừa đặt ly rượu xuống, lúc ngược mắt lên thì vừa hay bắt gặp ánh mắt của một người. Đó là ánh mắt của anh chàng ngồi đối diện, lúc này ánh mắt anh vẫn đang dịu dàng hướng về cô.

Anh ta tên là gì nhỉ? Nhiếp Lạc Ngôn không nhớ nổi nữa. Vừa rồi mọi người đều đã tự giới thiệu, có điều cô nghe xong rồi quên luôn, chỉ lờ mờ nhớ rằng anh ta là luật sư. Trong ba người đàn ông, chỉ có anh ta là xuất thân ngành Khoa học xã hội, cho nên ấn tượng mới sâu sắc hơn một chút.

“Nhìn cái gì?”, cô cố kìm nén sự tức giận hỏi. Thực ra cô cảm thấy vô cùng khó chịu trước ánh nhìn chăm chú của người lạ.

Giọng nói của đối phương lại nho nhã hết như ánh nhìn, không những thế đó còn là giọng phổ thông chuẩn, khác hẳn với đám đàn ông phương Nam. Anh ta hỏi: “Cô Nhiếp không đói sao? Có vẻ cô ăn rất ít”.

Cô hơi sững sờ rồi lại lắc đầu, chỉ có ông Trời mới biết mình đang no tới mức sắp ọe ra tới nơi rồi. Nhưng cô rất có hứng thú với giọng nói của đối phương, cô muốn nói chuyện với anh ta, nhưng nghĩ một lát, cô chỉ có thể há miệng bối rối. Người kia hiểu ý lập tức tiếp lời: “Tôi họ Nghiêm, cô cứ gọi tên là Nghiêm Thành”. Anh khẽ nhướn mày, khóe miệng nhếch lên nét cười.

Nhiếp Lạc Ngôn bất giác cảm thấy ngượng ngùng, có vẻ sự lơ đãng của cô đã bị đối phương đọc được, cô khẽ ho một tiếng rồi hỏi: “Anh Nghiêm không phải là người ở đây phải không?”

Nghiêm Thành mỉm cười hỏi: “Nhận ra được sao?”

Nhiếp Lạc Ngôn đáp: “Vâng, hồi đại học một người bạn cùng phòng của tôi có giọng hao hao như anh, cô ấy là người Thiên Tân được?”

Nghiêm Thành tiếp lời: “Tôi cũng thế!”, rồi anh lại rất tự nhiên khen cô: “Thính lực của cô tuyệt đấy”.

“Anh quá khen.” Tại sao lại không nhận ra kia chứ? Ngoài người bạn cùng phòng kia ra thì Trình Hạo cũng là người Thiên Tân. Cô đã quen biết cậu lâu như thế, sao có thể không nghe ra giọng của người Thiên Tân được?

Nhắc tới Trình Hạo, tâm trạng Nhiếp Lạc Ngôn tự dưng chùng xuống. Cô đã từng rất ngây thơ hỏi Tần Thiểu Trân: “Cậu nói xem thế này là thế nào? Cậu nói xem rốt cuộc cậu ấy có thích mình không?”. Đương nhiên, đó là lúc trẻ người non dạ nên mới hỏi câu ngốc nghếch đến vậy. Thực ra làm gì có nhiều câu hỏi tại sao như thế, có lẽ đúng như Tần Thiểu Trân nói, Trình Hạo chính là kiếp nạn của đời cô, trước đây không tránh được, vậy thì sau này chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng thôi, vì cậu ta mà đau khổ, cũng vì cậu ta mà buồn bã. Tuy cách nói này hơi khoa trương khiến người ta nghe không chịu nổi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là như vậy. Tần Thiểu Trân còn nói, nếu như có danh phận thì cũng được, chỉ tiếc là cô thậm chí đến cả một danh phận chính thức cũng không có, mãi tới hồi tốt nghiệp và chia tay nhau cô cũng không thể biết rằng, rốt cuộc Trình Hạo có thích mình không.

Mỗi khi nhắc tới chuyện này, dường như cô bạn thân Tần Thiểu Trân còn thấy u uất hơn cả Nhiếp Lạc Ngôn, cô ấy thường nói: “Tiếc cho cái danh hiệu hoa khôi của cậu, nói ra thật mất mặt...”.

Đúng, thực sự rất mất mặt! Nhưng có cách gì chứ? Cho dù mất mặt đến thế nhưng cô vẫn không thể quên cậu.

Nhiếp Lạc Ngôn thần thờ, đồ ăn trong đĩa đã nguội từ lâu, nhưng không khí bàn tiệc không biết đã nóng lên từ lúc nào. Đều là những nam thanh nữ tú thành phố, nên có rất nhiều chủ đề để bàn luận, cuối cùng không biết là đang nói tới đâu, chỉ thấy Nghiêm Thành lên tiếng: “Thực ra lúc đầu tôi không phải là người tới đám, mà là một người bạn bảo tôi đi thay cậu ấy”.

Một anh chàng khác đùa: “Cái này gọi là duyên phận. Nếu anh không tới, e là sẽ không có cơ hội làm quen với mấy cô gái xinh đẹp này”.

Nghiêm Thành vui vẻ tán thành, anh cười ha hả: “Chính xác đấy, xem ra sau này phải cảm ơn cậu ấy nhiều đấy”. Anh nâng ly khiêm tốn mời. Có người nói: “Mời rượu cũng phải nghĩ ra lý do đấy”.

Anh nghĩ một lát, rồi cười đáp: “Vì duyên phận”.

“Đúng, vì duyên phận...” Mấy người còn lại đồng loạt nâng ly, Nhiếp Lạc Ngôn bị Tần Thiếu Trân huých ột cái, vội vàng định thần lại nhưng trong lòng vẫn cảm thấy buồn, cô chẳng có chút hứng thú nào nên chỉ miễn cưỡng uống cho đủ số.

Sau bữa ăn, có người đề nghị đi đánh bi a, đề nghị này nhanh chóng được mọi người ủng hộ. Câu lạc bộ ở ngay tầng trên, mọi người đi bằng cầu thang bộ coi như rèn luyện sức khỏe. Tiếng nhạc lan tỏa khắp đại sảnh rộng lớn, khác hẳn với bầu chướng khí đầy khói thuốc bên những bàn bi a ở bên ngoài, đám đứng là chỗ nghỉ ngơi lý tưởng.

Nhiếp Lạc Ngôn vừa bước vào đã nhìn thấy Giang Dục Phong. Anh ta luôn nổi bật như vậy, cho dù đám người có hỗn loạn đến mức nào đi nữa thì anh ta cũng giữ bị nuốt chửng trong đó. Huống hồ khách khứa ở đây lại không nhiều.

Họ chọn một chiếc bàn ở chính giữa, nam có nữ có, đều vận những trang phục trang trọng, hoàn toàn không giống với những người tới đánh bi a. Phía xa xa là tiếng cười nói hào sảng như thể đâm thẳng vào tai Nhiếp Lạc Ngôn: “Tổng giám đốc Giang, tới lượt anh rồi. Nghe nói anh là cao thủ bi a? Hôm nay tôi được mở rộng tầm mắt rồi...”. Cô gái xinh đẹp kia vừa cầm gậy đánh bóng vừa mỉm cười quyến rũ nhìn Giang Dục Phong.

Nhiếp Lạc Ngôn không ngăn nổi nỗi khinh bỉ trong lòng. Gã đàn ông này đi tới đâu đều không quên dụ bướm vờn ong, đúng là mối họa. Ví như cô gái trước mặt đây, bắt luận là khuôn mặt hay dáng người đều tuyệt vời, xứng đáng với hạng nữ vương được người ta cung phụng, vậy mà hiện giờ nhìn thấy Giang Dục Phong lại giống như ong mật nhìn thấy nhụy hoa, điệu bộ rõ ràng là rất chủ động.

Nhưng đối phương có vẻ không động lòng, gương mặt vẫn uể oải, giương mắt nhìn câM gậy mà hoàn toàn không có ý định gơ tay đỡ lấy, anh chàng hồ hững nhấp một ngụm nước đá, rồi nói: “Thế thì chắc chắn cô bị lừa rồi, tôi không biết đánh bi a”. Bỗng như có linh cảm, anh nghiêng mặt, ánh mắt vừa hay dừng lại trên khuôn mặt Nhiếp Lạc Ngôn, anh nhếch môi cười: “Thật trùng hợp!”

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Trùng hợp hay không thì không biết, nhưng chỉ ít Nhiếp Lạc Ngôn có cảm giác anh chàng không hề ngạc nhiên, như thể ngay từ đầu anh đã chú ý tới sự tồn tại của cô rồi. Điều anh muốn chỉ là chờ cô chậm rãi tới gần, sau đó quay lại chào hỏi cô.

Đúng, chính là cảm giác này. Dường như lúc nào cũng vậy, anh chỉ muốn nhàn nhã đợi cô, còn cô luôn phải đảm nhiệm vai diễn ngốc nghếch, cô chậm rãi bước lại gần nhưng vẫn ngờ rằng anh không nhận ra, mãi tới khi tiến tới trước mặt anh, cô mới phát hiện: Có thể ở đó anh đã giăng sẵn một cái bẫy và chờ cô bước vào,

sau đó anh sẽ vô cùng khoái chí, cũng có thể chẳng có gì ở đó, anh vẫn chờ cô, chẳng qua chỉ vì anh buồn chán và cần một người để cùng vui đùa.

Nhưng ngoài cô ra, đương nhiên những cô gái khác cũng có thể cùng anh làm việc đó.

Giống như khoảng thời gian ba tháng sau khi chia tay, anh vẫn sống rất thoải mái như chưa từng quen biết cô. Buổi tối hôm qua thì thôi không cần nhắc tới, nhưng cô quả thực giống như bong bóng nước, chỉ cần thổi phồng một tiếng đã vỡ tan, sau đó sẽ không còn bất cứ dấu vết gì trong thế giới của anh nữa. Do vậy, Nhiếp Lạc Ngôn biết, cho dù không có cô thì Giang Dục Phong cũng không bao giờ phải nếm trải cảm giác cô đơn. Cuộc sống của anh phong phú như thế thì sao có thể cô đơn được chứ? Anh phải đối mặt với rất nhiều lựa chọn, còn cô chưa bao giờ là sự lựa chọn duy nhất của anh. Thậm chí cô chỉ là vai diễn phụ, cho dù có bị đẩy ra khỏi sân diễn thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới vở kịch lớn.

Tần Thiệu Trân lại có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Giang Dục Phong, sững sờ một lát rồi mới tươi cười nói: “Đã lâu không gặp! Sao rồi, anh vẫn có hứng chơi trò này à? Thật là không thể tin nổi, lát nữa có muốn chơi với bọn này hai ván không?”

Bộ dạng của Tần Thiệu Trân quả thực khiến Nhiếp Lạc Ngôn đau đầu, tuy đang đứng trước mặt Giang Dục Phong nhưng cô vẫn không thể nhìn được mà quay đầu, khẽ nhắc nhở: “Này, giữ lập trường chút đi!”

Nhưng Tần Thiệu Trân chẳng thêm quan tâm tới cô. Từ trước tới giờ ấn tượng của Tần Thiệu Trân về Giang Dục Phong luôn tốt đẹp, ngay cả khi Nhiếp Lạc Ngôn chia tay với Giang Dục Phong, cô đã phá lệ không đứng về phe Nhiếp Lạc Ngôn, thỉnh thoảng lại để thêm vài câu: “Anh ấy đối xử với cậu cũng tốt thật, có thứ gì cậu cần mà không được mua cho đâu? Anh ấy có gì không đáp ứng cậu nào? Bình thường anh ấy bận đến thế, vậy mà nhiều hôm còn ở nhà để chơi điện tử cùng cậu. Anh ấy không ở bên cậu cả ngày lẫn đêm nhưng cũng đủ để cậu hạnh diện...”. Đã nghe nhiều những luận điệu như trên, đôi khi Nhiếp Lạc Ngôn cũng nghi ngờ, lẽ nào mình thực sự sống trong sung sướng mà không biết hưởng thụ sao?

Tấy não, phải tẩy não hoàn toàn! Nhiếp Lạc Ngôn thường nhủ thầm: “Không biết Giang Dục Phong đã lên cho Tần Thiệu Trân bao nhiêu lợi lộc nên cô nàng này mới nói đỡ cho anh ta nhiều như vậy”.

Quả nhiên Tần Thiệu Trân chẳng hề để ý tới lời nhắc nhở của cô, còn Giang Dục Phong lại khẽ nhướn mày, nở nụ cười hờ hững nhìn cô rồi hỏi: “Lập trường gì vậy?”. Đôi mày của anh thật đẹp, thực ra mắt cũng rất đẹp, dưới ánh đèn đôi mắt ấy như viên đá quý đen nhất, sáng nhất trên đời.

Lúc này Nhiếp Lạc Ngôn mới phát hiện ra mình thực sự hết hoảng, cô nhanh chóng tránh ánh mắt kia, không tiếp tục nhìn anh nữa. Sự việc buổi sáng giống như một vở hài kịch, ít nhiều khiến cô ngượng ngùng kéo nhẹ vạt áo Tần Thiệu Trân, thực ra cô cũng không ôm quá nhiều hi vọng, chỉ khẽ nhắc: “Đi nhanh thôi, mọi người đang đợi kìa”.

Giang Dục Phong đưa ánh mắt liếc nhìn về phía đám người kia, thờ ơ nói: “Anh nhớ trước đây em không thích tới những nơi như thế này cơ mà”.

Nhiếp Lạc Ngôn hờ hững đáp: “Con người ắt sẽ có sự thay đổi thôi.”

“Mới chỉ hơn ba tháng.”

Cô cười giấu cợt, nhưng sau đó lại không khỏi ngỡ ngàng. Thật khó tin, sao anh ta lại có thể nhớ rõ thời gian như vậy, bởi những chuyện nhớ ngày tháng đại loại thế này từ trước tới giờ đều do thư ký của anh ta làm thay. Cô nàng Linda giỏi giang, xinh đẹp đó luôn nhớ chuẩn xác những thông tin có dữ liệu thời gian kiểu này, đương nhiên trong đó bao gồm cả ngày sinh nhật của cô lẫn những ngày kỷ niệm lớn nhỏ giữa cô và Giang Dục Phong, rồi lại trực tiếp tặng hoa và quà cho cô. Lâu dần, việc ấy chẳng khiến cô thấy ngỡ ngàng và vui mừng nữa, trái lại cô nhận ra rằng, Giang Dục Phong có nữ thư ký rất có năng lực, có thể xử lý mọi việc đâu ra đấy. Còn Giang Dục Phong tuy có trí nhớ tuyệt vời, nhưng dường như anh ta chẳng thêm hoang phí tế bào não vào những việc kiểu này. Bởi thế, thật khó tin, e rằng ngay cả ngày sinh nhật cô anh còn không thể nói chính xác nhưng lại có thể nhớ rõ ngày chia tay như vậy.

Đám Nghiêm Thành đang chơi bị a với bộ dạng vô cùng hứng khởi, như thể tất cả bọn họ đều hâm mộ trò chơi này vậy. Nhiếp Lạc Ngôn bắt giác bồn chồn, tại sao thành phần tri thức hiện nay đều có hứng thú với

trò này? Đến cả loại người như Giang Dục Phong cũng xuất hiện ở đây, lẽ nào mình đã lạc hậu với thời cuộc rồi?

Tuy cô cũng từng xem tường thuật trực tiếp các cuộc thi đấu bi a trên ti vi, nhưng cô chỉ có thể nhớ được hai cái tên, một là Ronnie O'Sullivan, hai là Đinh Tuấn Huy, chủ yếu là do tần suất ghi điểm của hai người này quá cao nên mới được cô nhớ tới.

Thực ra cô không phải là người đam mê thể thao, môn duy nhất cô hay xem là bóng rổ, đó cũng là vì Trình Hạo. Lúc đó cậu ấy là chân chủ lực trong đội của học viện, đảm nhận vị trí Tiền đạo phụ, khi chạy trên sân đường như từng sợi tóc của cậu đều tung bay óng ánh dưới ánh nắng. Trên sân đấu có nhiều người như vậy, nhưng cô như thể chỉ nhìn thấy mình cậu thôi, nước da màu bánh mật, cơ bắp, mỗi ánh mắt, mỗi bước chạy, đương nhiên còn cả tư thế ném bóng của cậu nữa, mọi thứ đều vô cùng đẹp đẽ, quả bóng vừa bị đập phát ra tiếng bình bịch thì ngay lập tức nó đã chui tọt vào rổ, sau đó là tiếng vỗ tay rầm trời.

Có rất nhiều nữ sinh tới xem Trình Hạo thi đấu, cô bị kẹt trong đó, chỉ biết hết sức gào thét và vỗ tay cổ vũ, thỉnh thoảng mới gặp được ánh mắt của cậu, nhưng giây phút đó lại nhanh chóng trôi qua.

Trình Hạo tập trung thi đấu, nên cô không biết rốt cuộc cậu có nhìn thấy cô không, hoặc cũng có thể cậu chỉ nhìn mà không để ý tới.

Giang Dục Phong đã đặt cốc xuống rồi đứng lên, dáng người mảnh khảnh in trên sàn. Do bốn phía trần nhà đều lắp đèn, nên bóng của anh vô tình trùng lên bóng cô, nhìn rất giống hai người đang đứng dựa vào nhau, nhưng thực tế lại không phải như vậy.

Chỉ ít thì khoảng cách lúc này khiến anh không thể nhìn rõ tâm trạng trong ánh mắt của cô, ánh mắt cô vừa như cố ý hờ hững, vừa như ngạc nhiên khó tả, lại còn có cả sự đắm chìm và hồi tưởng trong những ký ức xưa.

Đương nhiên anh biết biểu hiện hồi tưởng chuyện xưa của cô có liên quan đến mình, nhưng vẫn không thể nén nổi và cười phá lên: “Một số thói quen nếu được thay đổi một chút thì cũng hay. Chỉ ít thì nếu năng ra ngoài tham gia các hoạt động sẽ có cơ hội quen biết nhiều người hơn, cũng vì thế mà có nhiều lựa chọn hơn”. Đột nhiên anh quay lại nhìn cô gái đẹp phía sau mình, khẽ hỏi như thể chừng cầu ý kiến: “Em nói xem thế đúng không?”

Cô nàng vốn dĩ bị đối xử lạnh lùng này giờ, đã mấy lần muốn nổi giận, ai ngờ lúc này chỉ đưa mắt nhìn Giang Dục Phong đang tùm tùm cười với mình, bất giác mím môi tươi tỉnh: “Tất nhiên rồi, anh nói rất có lý”.

Nhiếp Lạc Ngôn nhíu mày, ngữ khí càng khó nghe hơn: “Thế nào gọi là có nhiều cơ hội lựa chọn hơn?”

Giang Dục Phong vẫn cười lãnh đạm, anh thông thả nói: “Hả? Lẽ nào không phải tối nay em tới xem mặt sao?”

Cô sững người, sau đó mới thấy hơi lúng túng, rồi nhanh chóng phủ nhận: “Đương nhiên là không!”. Trong phút chốc, cô bỗng có cảm giác bị người ta lấy ra làm trò cười, ánh mắt của Giang Dục Phong hiện giờ khiến đầu óc cô tê dại.

Anh lại cho rằng, sau khi chia tay với anh, cô phải nhờ vào việc xem mặt để giải quyết chuyện tình yêu hay sao? Chuyện này thật hoang đường!

Nhưng suy nghĩ một chút, cô lại giận dữ hỏi vặn: “Cứ cho là như vậy, thì đã sao? Đi xem mặt, hẹn hò với một đối tượng nào đó còn tốt hơn nhiều so với người vì lựa chọn quá nhiều mà hoa mắt kia”. Rồi cô quay sang hỏi Tần Thiệu Trân: “Cậu thấy nói thế có đúng không?”

Thế nào là chị em tốt? Thế nào là đồng bọn sống chết cùng nhau? Tần Thiệu Trân biết thời khắc thử thách bản thân đã tới. Nhưng từng lời nói, hành động của Nhiếp Lạc Ngôn lúc này rõ ràng là thái độ mỉa mai và khiêu khích, giữa bao nhiêu người thế này, lại bắt cô phối hợp chống lại bạn trai cũ của cô ấy như vậy chẳng phải là quá trẻ con sao? Huống hồ, đối phương lại là một đại gia nữa chứ.

Nhưng nhìn ánh mắt vô cùng sắc lẹm của Nhiếp Lạc Ngôn, theo thông lệ, Tần Thiệu Trân đành phải đấu tranh trong giây lát rồi miễn cưỡng gật đầu, gượng gạo nói: “... Ừ... cũng có lý...”. Cô vẫn không nén nổi tò

mò theo dõi phản ứng của Giang Dục Phong, may mà dường như anh không để ý tới lời nói chế giễu của Nhiếp Lạc Ngôn, chỉ ra vẻ hiếu kỳ hỏi lại: “Trong ba anh chàng bên kia, ai là đối tượng xem mặt của em vậy?”

Sắc mặt Nhiếp Lạc Ngôn càng khó coi hơn, cô lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: “Giang tiên sinh, có vẻ ngài đang quản quá nhiều chuyện không thuộc phận sự của mình rồi đấy”. Rồi cô quay sang nhìn cô nàng xinh đẹp kia: “Hiện giờ ngài đang rất nhàn rồi đúng không? Hình như người ta vẫn đang chờ ngài biểu diễn các chiêu thức đánh bóng kỹ thuật cao đấy.”

Giang Dục Phong rướn mày hỏi: “Nhiếp tiểu thư, cô bắt đầu tôn kính tôi từ lúc nào vậy?”. Ánh mắt anh vương vẩn nét cười và long lanh dưới ánh đèn, quả là ánh mắt đào hoa. Nhiếp Lạc Ngôn không nén nổi cảm xúc, thầm rủa: Đồ yêu nghiệt! Rồi ra vẻ khinh bỉ, tiếp tục nhìn anh.

Thực ra trong lòng cô cũng có chút đổ kỵ, tại sao một người đàn ông lại có thể đẹp đến vậy chứ? Tại sao, tại sao chứ? Nếu tính cách anh ta hiền lành một chút thì cũng đành, đằng này lại sâu xa khó hiểu. Loại người này đúng là mối họa khôn lường trên thế gian!

Ai ngờ ý nghĩ trên còn chưa dừng lại, mối họa ấy đã bước tới gần và ghé sát miệng vào tai cô. Động tác tuy không mạnh, thậm chí cử chỉ còn rất nho nhã nhưng lời nói anh phát ra lại ác độc vô cùng: “Dù gì cũng quen biết một thời, cho nên mới kiểm tra hộ em, anh chỉ lo em không thận trọng trong việc kết bạn mà thôi...”. Nhiếp Lạc Ngôn chưa kịp cười chế giễu thì câu nói tiếp theo của anh lại khiến cô tím mặt: “Cũng có thể... khi chưa biết đối phương có chọn em hay không thì em đã ngốc nghếch giao phó tấm chân tình cho người ta rồi”.

Tới giờ Nhiếp Lạc Ngôn đã vô cùng thấm thía cái gọi là tự làm tự chịu. Mặc dù vậy, cô vẫn sống người vại giấy như thể bị người ta đập mạnh vào đầu một cái, toàn thân đờ đẫn, ngoài sắc mặt trắng bệch ra còn có cảm giác choáng váng, dường như những khuôn mặt xung quanh cô đang lay động, trong giây lát đều trở nên mờ ảo, xa lạ. Thực ra đó là vì đau lòng, vì Giang Dục Phong đã đánh trúng vào nỗi đau của cô, vết thương được giấu kỹ trong lòng nay bị lột trần, khiến cô đau đớn tới mức đầu óc quay cuồng.

Nhưng cơn đau chỉ kéo dài vài giây, cô lập tức vớ lấy cốc nước trên bàn rồi mạnh tay hất thẳng. Trước hành động này của cô, ai cũng sững sờ, bao gồm cả bản thân cô. Làm như thế chẳng có khí chất và cũng chưa bao giờ là tác phong của cô.

Nhưng cho dù có hối hận thì cũng muộn, nửa cốc nước đá đã không thương tiếc hắt vào khuôn mặt Giang Dục Phong... Tiếp đó Nhiếp Lạc Ngôn nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của cô gái nào đó, có thể là do tiếng hét quá lớn, cũng có thể vì cuối cùng đã xả được cục tức trong người khiến cô bỗng chốc lấy lại được lý trí.

Cô rùng mình, sững sờ nhìn người đàn ông với mái tóc nhỏ nước đang đứng trước mặt, thầm nghĩ vừa rồi mình quá tức giận, chắc chắn là như vậy! Bởi hiện giờ, tay cô tuy nắm chặt chiếc cốc thủy tinh nhưng vẫn run lên bần bật, câu nói vừa rồi của Giang Dục Phong đã đâm trúng vào điểm yếu của cô.

Cũng phải thôi, ai bảo anh không nể tình, ai bảo anh ác độc như vậy chứ? Càng nghĩ nhiều, Nhiếp Lạc Ngôn càng nghe thấy rõ tiếng ong ong trong đầu mình. Thực ra, mọi lý do cô đưa ra đều là để an ủi bản thân. Cô biết rõ đây là nơi thế nào, cũng biết rõ xung quanh có bao nhiêu cặp mắt đang theo dõi vở kịch hay này, bị một cô gái thẳng tay hắt cốc nước lạnh vào mặt trước sự chứng kiến của bao người, đúng là nỗi sỉ nhục lớn nhất mà trong suốt ba mươi năm nay Giang Dục Phong chưa từng gặp!

Một người như anh từ trước tới giờ luôn được tiền hô hậu ủng, từ nhỏ đã quen được người khác nể trọng, nhưng hôm nay lại bị cô đối đãi như vậy.

Ngoài tiếng hét kinh hãi của cô nàng xinh đẹp kia ra thì xung quanh quá đỗi yên tĩnh, đám người như tổ vờ thờ ơ không lên tiếng, đến cả Tần Thiệu Trân cũng ngẩn người.

Giang Dục Phong mặc áo sơ mi kiểu dáng đơn giản, nước đang nhỏ từ tóc xuống vai áo nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn cô, không biết đang đắc chí hay thất vọng nữa.

Sau khi vứt bỏ những ý nghĩ hỗn tạp trong đầu, phản ứng đầu tiên của Nhiếp Lạc Ngôn chính là bỏ chạy. Gây ra chuyện như vậy, đương nhiên chẳng còn mặt mũi nào ở lại để thiên hạ chiêm ngưỡng, do vậy cô đã

chạy thật, không những thế còn chạy bán sống bán chết.

Lờ mờ nghe thấy tiếng Tần Thiểu Trân ở phía sau nhưng cô cũng chẳng quan tâm, thực ra việc bị người ta cười giễu cợt không phải là điều đáng sợ nhất, mà điều đáng sợ nhất là không biết Giang Dục Phong sẽ xử cô như thế nào. Chắc sẽ không tới mức đánh phụ nữ, nhưng khi Giang Dục Phong đã bực thì cũng không phải chuyện đùa.

Trong ấn tượng, cũng chỉ có một lần cô thấy anh nổi cáu, nhưng đối với cô mà nói một lần ấy thôi là quá đủ. Khi ấy cô đã vô cùng sợ hãi và nhận ra rằng người đàn ông khi giận dữ cũng thật đáng sợ.

Nhưng lần đó chỉ là hiểu lầm. Buổi tối cô uống nhầm thuốc ngủ và bị hôn mê, sáng sớm hôm sau được bạn cùng phòng đưa tới bệnh viện, sau khi nhận được tin, Giang Dục Phong đã vội vã tới bệnh viện. Kết cục là một bệnh nhân vừa mới được rửa ruột còn đang khó chịu nằm trên giường lại phải đối diện với bộ mặt lạnh lẽo nghìn thu của anh.

Cô còn nhớ trong phòng bệnh đêm hôm vắng lặng, anh đứng đầu giường nhìn cô với ánh mắt như màn sương băng giá. Sắc mặt cô trắng bệch, vừa định mở miệng, nói chuyện ra về như không có gì xảy ra thì anh đã lạnh lùng lên tiếng: “Nếu em muốn chết, tại sao không chết sạch sẽ một chút?”.

Cô cũng người, rõ ràng lúc đó trong phòng bệnh rất ấm nhưng cô vẫn cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, rồi nhanh chóng truyền tới cổ, tới cánh tay khiến lông tóc dựng đứng. Bởi anh chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng nét mặt và ngữ khí như vậy.

Tuy rất nhiều lần cô chán ghét nụ cười khó đoán định của Giang Dục Phong, nhưng lúc ấy cô mới phát hiện, thì ra bộ dạng xỉ mặt bực bội của anh lại đáng sợ như vậy.

Cũng hơi oan uổng cho cô, bởi thực sự cô không muốn tự tử, chỉ vì buổi tối buồn ngủ quá nên mới nhất thời nhầm thuốc ngủ với thuốc cảm. Giang Dục Phong hiểu lầm cũng là lẽ đương nhiên, bởi có một thời gian mỗi khi đi ngủ là cô phải nhờ tới những viên thuốc ngủ.

Cô nằm trên giường bệnh, sợ hãi nhìn anh, khoe miệng anh khê mím, ánh mắt lạnh như băng... Cũng có thể do ánh đèn nên sắc mặt anh lúc ấy trông vô cùng nặng nề.

Cô thanh minh: “Em không...”, nhưng lập tức bị anh lạnh lùng ngắt lời. “Nếu lần này không có người đưa em đi cấp cứu, anh nghĩ liệu bây giờ có phải mình đang thông báo cho người nào đó về tham dự lễ tang của em nữa không đấy?”

Người nào đó, đương nhiên cô biết anh ám chỉ ai. Cô không vui nữa. Cô không vui khi người khác nhắc tới Trình Hạo, cho dù đó chỉ là nói bóng nói gió! Do vậy cô nhất quyết không giải thích gì thêm, chỉ giận dữ nhắm mắt, không thèm đếm xỉa tới anh nữa. Nếu đã hiểu lầm thì cứ để anh hiểu lầm, dù sao cô cũng đã được cứu sống, anh cũng không thể làm gì được cô!

Quả nhiên anh chẳng làm gì cô. Cô nhắm mắt, chỉ còn nghe thấy tiếng máy tạo độ ẩm khe khẽ ở đầu giường, còn Giang Dục Phong không có động tĩnh gì nữa.

Cũng không biết sau bao lâu cô mới hé mắt quan sát xung quanh, ngỡ ngàng nhận ra anh đã tới cửa phòng bệnh, cô chỉ còn nhìn thấy dáng người cao lớn nhưng vô cùng lạnh lùng của anh.

Anh lặng lẽ bỏ đi khiến cô bỗng có cảm giác kỳ lạ, tay chân lóng ngóng, tâm trạng hoang mang, giống như hồi nhỏ mắc lỗi bị cha mẹ trách phạt, phạt cô không được phép ra ngoài chơi, cả ngày không thèm để ý tới cô nữa. Ở nhà cô hợp với bố nhất, nên mỗi khi như thế cô luôn rất buồn, cảm giác như mình thực sự bị bỏ rơi vậy.

Nhưng tại sao lại có cảm giác ấy khi Giang Dục Phong nổi cáu chứ? Thật không thể hiểu nổi! Một người đàn ông xấu xa chẳng hề có chút phong độ luôn gây hấn với cô như anh ta, làm sao có thể so với người bố phong độ ngời ngời của cô được!

May mà Giang Dục Phong chỉ nổi giận đúng lần ấy, do vậy sau này cô cũng chẳng có cơ hội trải nghiệm cảm giác kỳ lạ đó. Vậy mà hôm nay, cô lại đẩy anh vào tình cảnh khó xử đến thế và cô không dám tưởng tượng hậu quả của nó.

4. Chương 02 Phần 2

Nhiếp Lạc Ngôn vô cùng hoang mang, vội vã chạy khỏi hiện trường “gây án”. Chính vì vậy, cuối cùng cô mới phát hiện mình đã chạy nhầm hướng, vòng vèo thế nào lại tới trước cửa nhà vệ sinh trong cùng của cầu lạc bộ. Cô đứng ngây ra một lúc, chẳng còn lựa chọn nào khác, cô cúi đầu bước vào nhà vệ sinh nữ.

Một nơi rộng lớn thế này, có người quen, cũng có cả những khách lạ, nhưng chẳng có ai bước tới hỏi han, cho dù chỉ là một câu nói thiện chí: “Không sao chứ?”. Bởi sắc mặt Giang Dục Phong lúc này vô cùng khó coi, chẳng có kẻ ngốc nào dám mạo hiểm dây vào anh lúc này.

Tần Thiểu Trân có chút sợ hãi, tuy lúc nào cô cũng coi anh chàng trước mặt là người luôn yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, nhưng sự việc xảy ra trước đó một phút quả thực quá bất ngờ, ảnh hưởng của nó đương nhiên sẽ vô cùng tệ hại, đến cả kẻ ngốc cũng có thể nhận ra. Bởi thế, cô chỉ còn biết đoán già đoán non, không hiểu đầu óc Nhiếp Lạc Ngôn có vấn đề gì mà hành động không bằng kẻ ngốc như vậy?

Rõ ràng hành động này giống như những tình tiết trong phim truyền hình dài tập phát sóng vào tám giờ tối trên kênh Đài Loan. Nhưng trong hiện thực cuộc sống, có người đàn ông nào chịu đựng được nỗi nhục nhã trước mặt bao nhiêu người khác như vậy chứ?

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang khăn khô tới, Giang Dục Phong cầm lấy khăn lau qua loa vài cái, trên vai áo vẫn còn in dấu nước, nhưng anh như thể không quan tâm, chỉ nhìn về hướng Nhiếp Lạc Ngôn trốn chạy.

Tần Thiểu Trân run rẩy trong lòng, cô nàng biết điều mở miệng nói: “Cô nàng này... hay là để em đi tìm cô ấy nhé!”. Cô thầm tính, nếu tìm Nhiếp Lạc Ngôn thì cô sẽ lôi ngay cô ấy ra ngoài để hai người đó giải quyết riêng, còn hơn là cứ ở đây diễn kịch cho đám người không liên quan kia xem.

Ai ngờ Giang Dục Phong lại nói: “Không cần đâu”, giọng nói hơi trầm xuống, giống hệt ánh mắt hiện giờ của anh. Sau đó anh vứt khăn rồi sải bước về phía nhà vệ sinh.

Tần Thiểu Trân thầm nghĩ, hi vọng anh ta vào đó chỉ để chỉnh chu lại ngoại hình mà thôi.

Giang Dục Phong dừng lại trước cánh cửa gỗ màu nâu đỏ rồi lấy di động ra gọi. Trong lúc tiếng tút tút từ đầu dây bên kia vọng tới, anh còn lơ mơ nghe thấy tiếng nước xả mạnh từ phía sau cánh cửa. Anh cất điện thoại đi, không nén nổi cười to một tiếng, vừa hay nhìn thấy nhân viên vệ sinh, anh chặn bà ta lại rồi chỉ vào cánh cửa, ôn tồn hỏi: “Xin hỏi, cô có nhìn thấy bạn gái cháu ở bên trong không ạ?”.

Nhân viên vệ sinh đó chừng bốn mươi tuổi, vừa rồi còn bận dọn dẹp trong nhà vệ sinh nên đã bỏ lỡ vở kịch hay. Tới lúc này, bà vẫn không hay biết sự tình, chỉ đưa mắt quan sát Giang Dục Phong từ đầu tới chân một lượt, thấy áo sơ mi của anh ướt nhèm, đến cả mái tóc cũng ướt, bà không khỏi ngạc nhiên nhưng vẫn từ tốn đáp: “Trong đây chỉ có một gái trẻ nhưng tôi cũng không biết có phải là bạn gái của cậu không”. Thấy anh chàng khôi ngô tuấn tú, ít nhiều cũng có thiện cảm nên bà nhiệt tình hỏi tiếp: “Có phải bạn gái cậu tóc dài, hơi gầy, cao ráo và rất xinh không?”

Giang Dục Phong gật đầu.

Bà ta tiếp lời: “Vậy chắc là cô ấy”, rồi lại nhăn mày nói: “Cô gái cũng thật kỳ quặc, vào đó mà cứ đứng ngây ra trước bồn rửa tay, chẳng làm gì cả. À... hơi hoảng loạn, có vẻ không vui lắm”.

Giang Dục Phong vừa nghe bà ta thuật lại, vừa nhận được tín hiệu truyền tới từ mắt đối phương, ánh mắt ấy như biết rõ mười mươi đây là đôi tình nhân đang giận dỗi. Anh cũng chẳng giải thích thêm, chỉ khẽ cười: “Cháu biết rồi, cảm ơn cô”. Tới khi bà ta rời khỏi, anh mới gơ tay gõ cửa.

Bên trong không có động tĩnh gì. Anh đặt tay lên nắm cửa, khẽ gọi: “Em có ra không?”.

Cánh cửa được làm theo phong cách cổ, phía dưới có một lối thông khí rộng, nên anh đoán âm thanh chắc chắn sẽ truyền vào trong.

Nhưng, sau cánh cửa vẫn chẳng có hồi âm gì.

Anh khẽ bấu môi: “Chẳng lẽ em định ở trong đó cả buổi tối?”, dừng lại một lát rồi tiếp tục bằng giọng dọa dẫm: “Vừa hay tối nay anh rảnh, đương nhiên có thể đủ kiên nhẫn để chơi đùa với em”.

Quả nhiên, anh còn chưa dứt lời thì “sầm” một tiếng, cánh cửa nhanh chóng bị đẩy ra.

Giang Dục Phong rướn mày, tỏ vẻ chẳng ngạc nhiên chút nào và nói với giọng cộc nhả: “Sao? Cuối cùng em cũng chịu ra rồi à?”

Nhiếp Lạc Ngôn nghiêm mặt đứng bên cửa, do cô thấp hơn anh khoảng mười phân, khoảng cách hai người lúc này rất gần nên phải hơi ngẩng đầu mới có thể nhìn vào mắt anh. Chỉ thấy Giang Dục Phong dựa vào tường, tuy lúc trước bị cô hắt nước nhưng trông bộ dạng chẳng nhếch nhác chút nào, mấy lọn tóc đen nhánh rủ trước trán làm tôn lên sắc đen trong mắt anh nhưng lại góp phần khiến cho không khí giữa hai người càng thêm lạnh lẽo.

Nhưng, bề ngoài và nội tâm của con người chưa chắc đã giống nhau. Ví như tính cách của Giang Dục Phong theo cô biết, nếu anh nói muốn “chơi” cùng cô cả tối, thì chắc chắn nói là sẽ làm. Đúng là đồ biến thái!

Do vậy, xuất đầu lộ diện thì cũng bị chém, co đầu rụt cổ trốn tránh cũng chẳng hơn gì, chỉ bằng dứt khoát ra mặt cho xong chuyện, bởi bản thân cô không thể đối phó với dạng người biến thái này, hơn nữa bà cô ban nãy xịt quá nhiều nước thơm trong nhà vệ sinh khiến cô cảm thấy đau đầu chóng mặt. Nếu phải ở trong đó cả tối, e là cô sẽ bị chết ngạt mất.

Cô mím môi, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Thế anh muốn gì nào?”

Giang Dục Phong thản nhiên không thèm đếm xỉa tới cô, chỉ khẽ nheo mắt nhìn sâu xa.

Cô thanh minh: “Vừa rồi em hơi mất bình tĩnh, nhưng cũng không phải tại em hoàn toàn...”. Cân nhắc về cách dùng từ, cảm thấy tốt nhất không nên thêm dầu vào lửa, cô nói bằng giọng có thể coi là dịu dàng nhất: “Nếu từ nay về sau anh để tâm một chút tới cảm giác của em, em nghĩ khi gặp nhau thì mọi người cũng có thể sống trong hòa bình”.

Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy mình đủ bình tĩnh và lý trí, nếu có thể hóa giải chuyện này một cách thuận lợi, sau này hai người đường ai nấy đi thì cơ hội chạm mặt cũng không còn nhiều nữa. Cô nói vậy chỉ là muốn tròn tình một chút. Ai ngờ đối phương lại chau mày, bộ dạng như thể thật sự mệt mỏi: “Bị anh giở nợ cũ ra nên khó chịu lắm phải không? Anh nhớ có người từng nói, trước đây chỉ là ấu trĩ thôi, thực chất bản thân người đó sớm đã không để ý tới những chuyện trong quá khứ nữa rồi mà”. Giang Dục Phong dùng khẩu hình mỉa mai, thản nhiên nói: “Sao vậy? Lẽ nào trí nhớ của anh có vấn đề?”.

Không phải! Cô không nén nổi cục tức, khẽ nghiêng răng, trí nhớ của anh không những không có vấn đề mà là quá tốt, thậm chí còn có thể nhắc lại toàn bộ những lời cô từng nói.

Nhiếp Lạc Ngôn bỗng cảm thấy chẳng thể phản bác lại điều gì. Lúc đó, cũng không biết là cô đang lừa người ta hay bị người ta lừa. Trên thực tế, làm sao cô có thể quên được Trình Hạo?

Người đó luôn hiện diện suốt cả quãng đời sinh viên cũng như trong ký ức của cô, giống như một sợi dây vô hình, không những đã buộc chặt trái tim mà còn xâm chuốt mọi nỗi buồn vui, giận hờn mà cô từng có. Mỗi bước cô đi, mỗi dấu vết trên đường tình đều có liên quan mật thiết tới người ấy. Người như vậy, làm sao cô có thể quên được chứ?

Nhiếp Lạc Ngôn nở nụ cười méo mó, cô bỗng có cảm giác mất đi mọi hứng khởi, chẳng thèm đòi co với Giang Dục Phong nữa mà quay người bỏ đi.

Cô lướt qua, ánh đèn in bóng anh xuống nền, chỉ thoáng thấy cánh tay anh lướt qua vai cô, sau đó cổ tay cô bị kéo lại.

Thực ra anh không nắm chặt, cô chỉ cần dùng sức một chút là có thể giật ra, nhưng vừa hay cô ngược mắt nhìn vào tận đáy mắt anh, ánh mắt giống như biển khơi đêm đó, mênh mông âm đạm, ánh đèn vàng trên đầu đường như cũng không thể phản chiếu vào bên trong được.

Vì Trình Hạo nên cô có chút chán nản, do vậy chỉ biết nhìn anh khó hiểu. Khóe miệng anh khẽ động đậy, dường như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Nhưng tại sao anh lại do dự? Cô càng cảm thấy khó hiểu, dường như từ này chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của Giang Dục Phong, cô đã từng nhìn thấy dáng vẻ lúc anh làm việc, tác phong luôn dứt khoát, quyết đoán, điều này quả thực khiến cô vô cùng khâm phục. Do vậy, chắc chắn cô đã nhìn nhầm.

Quả nhiên, anh cười nhạt rồi thản nhiên nói: “Mới vậy mà em đã muốn đi rồi sao?”. Cô trở nên cảnh giác: “Thì đã sao?”.

“Em đi ra như vậy, không cảm thấy mất mặt à?”

Lại một lần nữa trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, cảm giác đó thật chẳng hay ho gì.

“Thế anh nói phải làm thế nào?”

Cuối cùng, theo sự hướng dẫn của nhân viên câu lạc bộ, hai người đi bằng lối cửa phụ rồi xuống bãi gửi xe. Giang Dục Phong đi thẳng tới vị trí để xe. Nhiếp Lạc Ngôn lúc này không tránh khỏi hồ nghi, lẽ nào anh ta đã lên kế hoạch từ trước, nếu không thì sao có thể thông thuộc đường lối như vậy?

Người sợ mất mặt là anh mới phải! Bởi thế nên mới không muốn cô một lần nữa lộ diện trước đám đông trong sảnh, để người khác không phải nhớ tới nỗi nhục lớn mà anh vừa chịu đựng. Còn cô, hóa ra chỉ là kẻ được thơm lây mà thôi, thật buồn!

Trên đường về, cô nhắn tin cho Tần Thiệu Trân, chưa tới nửa phút sau, Tần Thiệu Trân đã nhắn lại: Chưa động chân động tay đánh nhau chứ?

Nhiếp Lạc Ngôn bắt giác cười giễu cợt, cô không để ý tới ánh mắt của người kế bên, chỉ nhanh tay nhấn bàn phím: Cậu cũng thối phồng lên quá đấy, thế nhé, lát về nói chuyện sau.

Thực ra vì không tiện, chứ gọi một cú điện nói rõ tình hình để cô bạn đỡ lảm chuyện thì hay hơn. Cô cất điện thoại rồi liếc nhìn người ngồi bên trái mình. Giang Dục Phong chuyên tâm lái xe, mắt nhìn thẳng, phía trước là đoàn xe tấp nập, mọi ánh đèn như hội tụ thành một dải biển lưu động, chiếu sáng màn đêm đen kịt. Khuôn mặt anh tuần kia như rơi vào khoảng giao thoa giữa những ánh đèn, lộ rõ vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị.

Cô nói: “Tới đầu đường cho em xuống”.

Giang Dục Phong chỉ thoáng nhìn cô, tốc độ xe vẫn không hề thuyên giảm.

Cô đành giải thích: “Em muốn đi siêu thị mua chút đồ, tới đầu đường xuống xe là được rồi”. Nếu không phải đôi giày cao gót mới mua không vừa chân, cô cũng không đến mức phải hạ mình đi nhờ xe của anh về trung tâm thành phố thế này. Thực ra ban nãy ở câu lạc bộ, các ngón chân đã rất đau, rồi lại bị nhân viên phục vụ dẫn đi đường phụ nên chẳng còn đủ can đảm và khả năng để cuộc bộ từ bãi đỗ xe ra ngoài nữa.

Do vậy, giờ mà tìm được cơ hội thì cô sẽ xuống xe ngay để có thể thoát khỏi tên Giang Dục Phong này. Vừa gây ra việc tày trời như vậy, thế mà bây giờ lại vui vẻ cùng nhau đi về, kể cũng kỳ quặc.

Nhưng đối phương dường như đã nhìn thấu tâm tư của cô, khóe miệng nhếch lên đầy chế giễu, ngay cả giọng nói cũng không che giấu vẻ chế nhạo: “Có vẻ em lúc nào cũng như thế. Sao vậy, lợi dụng xong rồi thì muốn vứt bỏ ngay à?”. Không phải anh không nhận thấy bước chân hơi xiêu vẹo của cô, anh biết từ trước tới giờ cô không quen đi giày mới, cho dù là chất liệu da giày tốt đến mức nào đi nữa thì chân cô vẫn bị phỏng rộp. Cô gái này xét về một khía cạnh nào đó thì vẫn rất giống với nàng công chúa hạt đậu luôn được cưng chiều trong truyện cổ tích. Có điều, tới giờ phút này anh vẫn chưa mảy may nổi giận vì bất cứ lý do nào.

Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì, cái gì mà luôn như vậy chứ? Dù có chút nghi hoặc nhưng cô không muốn tranh luận thêm nữa, bởi từ lâu cô đã quen với tính khí kỳ quặc của anh. Cô chỉ lẳng lặng tháo dây an toàn.

Giang Dục Phong liếc cô một cái, chiếc xe đột ngột tăng tốc, mãi đến khi vượt qua hai chiếc xe buýt chậm rì rì, anh mới tấp vào lề đường rồi từ từ đậu ở bãi đỗ tạm thời cách ngã tư hai trăm mét.

Nhưng anh không mở khóa cửa, Nhiếp Lạc Ngôn gạt tay cầm mà mãi không mở được, quay đầu nhìn lại thì thấy anh chàng kia đang nhìn mình bằng ánh mắt vô hồn.

Giang Dục Phong không cười, bộ dạng xem ra có phần lạnh lùng trầm tư. Cảm thấy không tự nhiên khi bị anh nhìn như vậy, cô chau mày thắc mắc: “Còn có chuyện gì nữa?”.

Giang Dục Phong đáp: “Vẫn muốn đi như thế sao?”.

Không hiểu nổi rốt cuộc anh có ý gì, cô chỉ biết nghi ngờ nhìn anh dò xét, mới phát hiện anh không mang theo áo khoác khi ra khỏi câu lạc bộ. May mà đang ở trong xe, điều hòa được bật ở nhiệt độ vừa phải, nếu không thì chỉ với một chiếc áo sơ mi thế này e là anh đã bị đóng băng từ lâu rồi.

Cô cố tỏ vẻ như bình tĩnh hỏi: “Chắc không phải anh muốn em trả phí giặt khô chứ?”. Chỉ là nước lọc thôi mà, hơn nữa, tóc và người anh đã được điều hòa hong khô rồi.

Ai ngờ anh khê nhượng mày, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, thái độ rất không rõ ràng.

“... Từ trước tới giờ anh luôn phóng khoáng, chắc sẽ không so đo với em những chuyện như thế chứ?”. Rồi lại cố tình chọc tức anh: “Hay là gần đây anh bị khủng hoảng kinh tế? Nếu thực sự như vậy, em khuyên anh nên bớt mua quà cho đám bạn gái kia đi thì có thể tiết kiệm được khối tiền đấy”.

Trước những lời chế giễu vô tâm ấy, Giang Dục Phong không hề tỏ ra tức giận mà còn tươi cười đáp: “Cảm ơn nhiều, anh sẽ suy nghĩ kỹ về đề nghị của em”. Ánh mắt sâu thẳm của anh như lóe sáng, hoặc cũng có thể đó chỉ là phản chiếu của ánh đèn ngoài cửa xe, dừng lại một lát anh mới nói tiếp: “Tốt nhất em hãy lo cho bản thân mình đi. Tuần trước anh có nghe một người bạn nói, công ty em đang muốn giảm biên chế, không biết có em trong đó không”.

Khuôn miệng thư thái, cho dù là nói về đại sự liên quan đến sinh kế cả đời người khác thì cũng chỉ như nói về những chủ đề đại loại như thời tiết mà thôi. Nhiếp Lạc Ngôn nghe vậy bất giác lo lắng. Có chuyện đó sao? Tại sao anh ấy còn biết tin nhanh hơn mình nhỉ?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô lại cảm thấy rất bình thường. Tuy đều tốt nghiệp từ các trường đại học danh tiếng, nhưng so với anh, cô cũng chỉ được coi là dạng vô danh tiểu tốt thôi.

Thông tin này tới quá đột ngột, bản thân Nhiếp Lạc Ngôn cũng chưa kịp chuẩn bị tâm lý, nhưng cô vẫn phản bác: “Chuyện đó đương nhiên sẽ không thể vận vào em được.”

“Thế thì tốt quá!” Anh cười cười. “Thực ra anh cũng lo lắng, nếu bỗng dưng thất nghiệp, em lại quay về đường cũ.”

Nhiếp Lạc Ngôn có chút phản ứng rồi mới hần học nhìn anh, nói dần từng chữ: “Anh yên tâm! Cùng một sai lầm phạm hai lần, chỉ có thể là kẻ ngốc!”. Bỗng nhớ tới chuyện hoang đường tối qua, cô liền mím môi, rướn mày cười nói: “Anh sẽ không cho rằng chuyện tối qua là do em mưu tính trước chứ? Thực ra đó chỉ là ngoài ý muốn thôi”. Cô học theo bộ dạng của anh, dừng lại một lát rồi tiếp tục lái sang chuyện khác: “Thật ngại quá, tối qua lại ngủ cùng anh. Em đang băn khoăn, liệu có nên trả tiền cho anh để bày tỏ sự giản đơn trong suy nghĩ của mình hay không”. Nói rồi, cô rút mấy tờ một trăm tệ từ ví da ra đếm, thẳng thừng ném lên mặt đồng hồ xe, sau đó kéo mạnh khóa mở cửa rồi mau chóng xuống xe.

Cô thậm chí còn chẳng thèm để ý đến sắc mặt và phản ứng của anh, lặng lẽ xách túi đi bên đường, chỉ sợ nếu ở lại thêm một chút nữa thôi thì sẽ càng thêm xích mích. Cô đã đối đầu với anh suốt buổi tối nay rồi.

Nhưng trên thực tế, Giang Dục Phong cũng không cho cô cơ hội để nói. Xe của anh thuộc loại tăng tốc nhanh có tiếng, cửa xe vừa đóng đã nghe thấy tiếng nhún ga, rồi chiếc xe nhanh chóng bỏ lại cô phía sau.

Ha ha, cuối cùng thì cũng chọc tức được anh ấy rồi!

Lúc này, tuy một mình đứng run rẩy vì gió lạnh bên đường nhưng Nhiếp Lạc Ngôn vẫn thầm cảm thấy vui vẻ vì cuối cùng cũng có chút cảm giác thành công trong suốt buổi tối hôm nay.

5. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Hôm sau đi làm, các đồng nghiệp hăng say làm việc, bầu không khí vẫn như mọi ngày, chẳng hề có điềm báo gì là mưa to gió lớn sắp xảy ra cả.

Điểm khác biệt duy nhất đó là ông chủ vẫn chưa xuất hiện. Nhân giờ ăn trưa, Nhiếp Lạc Ngôn dò hỏi mới biết, hóa ra ông chủ đi công tác đột xuất.

Thư ký Tiểu Ngọc nói: “Có lẽ phải tới tuần sau mới về được. Haizzz, cuối cùng thì tôi cũng được thoải mái một chút rồi”. Ngờ ngợ vô cùng mẫn nguyện, có thể nhận ra rằng hằng ngày cô ấy đã quen với việc bị đàn áp, nên tuy chỉ được giải phóng trong khoảng thời gian ít ỏi nhưng vẫn cảm thấy vui mừng.

“Tiếc là mình lại chẳng may mắn như cậu.” Chung Hiểu Linh tiếp lời: “Hôm qua người của Trung Khải đề xuất một lộ ý kiến về phương án thiết kế tòa văn phòng mới, có điều Tổng giám đốc Hoàng gì gì đó bên bọn họ lại là loại què mùa một cục, chẳng hiểu gì nhưng vẫn thích khua chân múa tay, mình đoán lão ta chỉ hận một nỗi không thể dùng vàng đúc một gian phòng ỉn để tiện khoe mẽ công ty của lão tài lực hùng hậu, vật liệu kiến trúc xa xỉ đến cỡ nào”. Cô ta gắp một miếng thịt kho tàu cho vào miệng, rồi nói tiếp: “Càng ngày càng thấy mình không thể giao hảo với người của Tập đoàn Trung Khải, vụ này chắc sẽ là cơ hội thử thách chất chuyên nghiệp của mình mất thôi”.

Nhiếp Lạc Ngôn ngồi bên không nhin nổi cười nói: “Cậu không thể bỏ dở giữa chừng được. Sao cậu không thử nghĩ xem, cậu cũng là nữ thiết kế được Tổng giám đốc Hoàng tín nhiệm, hãnh diện biết bao!”

Nhắc tới chuyện này, Chung Hiểu Linh càng thêm buồn chán, ban đầu khi ký hợp đồng, đại diện đối tác đã đích thân chỉ định muốn cô phụ trách vụ này, sau này cô hỏi lại duyên cớ thì đáp án đối phương đưa ra lại khiến người ta dở khóc dở cười: “Tổng giám đốc Hoàng bên chúng tôi yêu cầu, nhất định phải là một nữ thiết kế”.

Thời điểm đó, toàn bộ nữ thiết kế của công ty người thì đi công tác xa, người thì xin nghỉ, vừa hay còn lại mỗi một mình cô.

“Đừng nhắc tới chuyện đó nữa.” Chung Hiểu Linh liếc xéo Nhiếp Lạc Ngôn một cái, có cảm giác trong điệu cười của Nhiếp Lạc Ngôn ít nhiều có hàm ý cười trên đau khổ của người khác, cô chỉ vào mấy đồng nghiệp khác ngồi cùng bàn: “Theo như tớ được biết, hạn chót của các cậu cũng sắp đến rồi thì phải, chuỗi ngày tăng ca của các cậu sắp bắt đầu rồi đấy!”

“Cụt hứng!”

“Này, cậu không thể để bọn mình ăn bữa cơm cho ngon sao?”

“Đổi chủ đề, đổi chủ đề!”

“...”

Sau bữa trưa, Nhiếp Lạc Ngôn và Chung Hiểu Linh cùng lên tầng trên. Mặc dù công ty có quy mô lớn nhưng quan hệ giữa các đồng nghiệp khá hòa hợp và tình bạn giữa hai bọn họ có phần thân thiết hơn cả.

Nhiếp Lạc Ngôn hỏi: “Toàn bộ bản thảo thiết kế của Trung Khải phải làm lại sao?”

Chung Hiểu Linh chán nản than vãn: “Chỉ ít thì cũng tới sáu mươi phần trăm”.

“Thế cậu với Kyle không bàn bạc gì với nhau à?”

“Không. Mình vốn tưởng hôm nay anh ấy tới công ty, mà cậu cũng biết rồi đấy, ông chủ của bọn mình luôn coi công ty là nhà, mãi tới ban nãy mình mới biết anh ấy đi công tác đột xuất, không những thế lại còn chẳng tiết lộ chút tin tức nào.”

Thực ra đối với việc này, bản thân Nhiếp Lạc Ngôn cũng cảm thấy kỳ lạ. Trước đây mỗi khi ông chủ đi xa, giả như mấy ngày không thể về được thì thường thông báo một tiếng với các trưởng phòng.

Không khí ở công ty này luôn thoải mái, bình đẳng, hòa đồng so với các doanh nghiệp và đơn vị khác. Mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới đều tốt, cũng chính vì vậy mà hiệu suất công việc rất cao.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng không biết có phải mình quá nhạy cảm hay không, nhưng cô không thể không hồi tưởng lại những lời hôm qua Giang Dục Phong nói với mình, hình như giữa ông chủ và anh có mối quan hệ nào đó.

Đương nhiên, trước khi mọi việc sáng tỏ, sự lựa chọn của cô vẫn là im lặng, coi như không biết gì.

Khi sắp tới giờ tan sở, cô nhận được một cú điện thoại lạ. Lúc đầu tưởng đối phương gọi nhầm, bởi cô đã bắt máy hồi lâu mà không có ai đáp lại, chỉ nghe thấy âm thanh vô cùng ồn ào từ đầu dây bên kia vọng lại, có chút quen thuộc, hình như là tiếng vận hành của máy móc cỡ lớn, giữa những âm thanh ồn ào đó vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, thực sự rất giống với tiếng ồn nơi công trường.

Cô sợ bỏ lỡ bất kỳ cú điện thoại quan trọng nào liên quan đến công việc, nên vẫn cố nhẫn nại xác nhận lại một lần nữa: “A lô?”

Lần này mới nghe thấy tiếng đáp lại của đối phương. Người đàn ông đó dường như vừa trả lời vừa đi tới nơi yên tĩnh một chút. “Hi, chào em, còn nhớ anh không?”

Nhiếp Lạc Ngôn từng là thành viên chủ chốt trong ban nhạc của trường nên khả năng nhận biết giọng nói của cô rất tốt, cô lập tức nhớ tới khuôn mặt thư sinh nho nhã tối đó.

“Chào anh!”, cô có chút ngạc nhiên. “Anh là Nghiêm Thành phải không?”

Ra khỏi môi trường ồn ào, âm sắc của Nghiêm Thành vẫn ôn tồn, nhã nhặn như ánh nắng ấm áp le lói giữa mùa đông, anh mỉm cười nói: “Hi vọng em không cảm thấy anh quá đường đột, anh xin số điện thoại của em từ cô Tần bạn em”. Rồi lại hỏi: “Hôm nào đi ăn với anh nhé, được không?”. Anh không hề hỏi cô về chuyện tối qua tại sao lại đột nhiên biến mất, chỉ đưa ra một đề nghị hết sức tự nhiên, cảm giác giống như lời mời giữa những người bạn khiến người nghe không hề cảm thấy đường đột hay có ý đồ gì khác.

Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ một hồi, rồi đáp lại rất tự nhiên: “Được”. Có một câu mà Giang Dục Phong nói đúng, thực ra cô không hề thiếu những lựa chọn khác sau khi chia tay.

Tối hôm đi ăn, cô mới biết lúc nói chuyện điện thoại đúng là Nghiêm Thành đang ở công trường.

“Vì có mấy anh em thân thiết đang làm việc ở đây nên anh tới thăm họ”, Nghiêm Thành nói, “Cũng chính vì tối đó nên anh mới nhớ ra việc hẹn em đi ăn cơm”.

Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy kỳ lạ: “Tại sao anh lại nói như vậy?”

“Chẳng phải em học thiết kế sao?”

Cô nghĩ một lát rồi không kìm nổi phá lên cười. “Ồ, nhưng em là nhà thiết kế nội thất, không phải tới quan sát công trường xây dựng.”

Ngồi ở phía đối diện, Nghiêm Thành khẽ đưa hai tay lên cười nói: “Xin lỗi, trong lĩnh vực này anh quả thực là kẻ ngoại đạo, nói sai điều gì em đừng để ý nhé!”.

Cô lập tức đáp lại: “Làm gì có chuyện đó? Hơn nữa, từ trước tới giờ em có thấy ai giỏi giang trong mọi lĩnh vực đâu?”. Cô cầm quai ấm trà, động tác vô tư nhưng giọng nói rất chân thành: “Thực ra, em rất ngưỡng mộ và khâm phục nghề của anh”.

Mắt Nghiêm Thành lấp lánh: “Thế à?”

“Luật sư nổi tiếng, dùng trí tuệ của mình để đứng trong tòa án tranh cãi một cách trôi chảy, thật oai phong và vô cùng khí thế, luôn tạo cho người khác cảm giác lép vế. Em có người họ hàng cũng làm trong ngành này, từ nhỏ em đã rất ngưỡng mộ anh ấy.”

Nghiêm Thành có vẻ ngượng ngùng vì những lời nói của cô, anh hơi nghiêng đầu, mím môi cười gượng. Thực ra anh cũng thuộc loại ưa nhìn, không được coi là đẹp trai nhưng lại rất nam tính. Chính lúc này Nhiếp Lạc Ngôn đột nhiên ngộ ra một điều, thì ra đàn ông trường thành cũng có lúc xấu hổ và làm rung động lòng người đến vậy.

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí vô cùng thoải mái. Tối lúc này cô mới nhận ra, có lẽ do liên quan đến nghề nghiệp nên anh có hiểu biết về khá nhiều lĩnh vực, thiên văn địa lý hay những tin tức thú vị về thời cuộc chính trị, bất kể là lĩnh vực nào anh cũng có thể tự tin bàn bạc, không những thế anh còn rất có tài ăn nói, chốc chốc lại khiến cô cười vui vẻ.

Bước ra khỏi nhà hàng, cô nói: “May mà không phải chỗ hôm trước, nếu không thì cười lớn thế này nhất định sẽ bị người khác lườm nguýt”.

Nghiêm Thành nghiêng đầu nhìn cô, rồi ra vẻ nghiêm túc: “Thực ra anh đã nghĩ trước tới hậu quả, nên mới cố ý mời em tới đây thưởng thức đồ đồng quê đây”.

Cô tiếp lời: “Phải rồi, lẽ nào liệu việc như thần cũng là một trong những điều kiện bắt buộc của người làm luật sư sao?”. Ra tới đầu đường, cô dừng lại, quay người tạm biệt: “Tiễn tới đây thôi anh. Tối nay rất vui, lần sau nếu có gì cần em giúp, ví như trang trí nhà mới thì có thể tới tìm em bất cứ lúc nào”.

Nghiêm Thành cười nói: “Thế sao? Có được giảm giá không vậy?”

Lúc này chiếc khăn quàng cổ mềm mại, ấm áp đã che đi một phần khuôn mặt cô khiến đôi mắt trở nên nổi bật hơn cả, dưới phản chiếu của ánh đèn đường nó càng làm rung động lòng người: “Giá VIP, giảm hai mươi phần trăm”, cô cười đáp lại.

“Được đấy, có cơ hội nhất định anh sẽ sử dụng đặc quyền này.” Nghiêm Thành suy nghĩ một lát, rồi nói: “Nhưng anh không thể báo đáp được em với giá trị như thế. Suy cho cùng thì cũng bởi tính chất nghề nghiệp khác nhau, mặc dù vậy anh vẫn hi vọng em sẽ không bao giờ cần tới sự giúp đỡ của anh”.

Thái độ của anh vô cùng nghiêm túc nhưng cô không nén nổi cười: “Em hiểu mà!”

Tắm xong, cô nhận được cuộc gọi của Tần Thiểu Trân với giọng uể oải: “Có khả năng tiến triển không vậy?”

“Hỏi như thế có phải là quá sớm không?”

“Sớm gì mà sớm? Hồi còn đi học chẳng phải có rất nhiều nam sinh mới gặp cậu một lần mà đã gửi thư tình sao? Nhiếp Lạc Ngôn, về điểm này cậu nên vững lòng tin, cho dù thêm vài năm nữa thì sức hấp dẫn của cậu vẫn như xưa thôi, chỉ tăng mà không giảm”.

“Cậu nghĩ rằng có thể so sánh Nghiêm Thành với những cậu nam sinh đó ư?”

“Đúng vậy, mình đoán chắc anh ta biết quá rõ rằng không nên nóng vội, bởi vậy trước tiên phải làm bạn với cậu, sau đó mới từng bước từng bước tiến xa hơn, cuối cùng là khiến cậu chấp nhận anh ta như một lẽ tất nhiên. Chắc chắn, cao tay đấy!”

Bị một lô những suy đoán của Tần Thiểu Trân khiến cho dở khóc dở cười, Nhiếp Lạc Ngôn nói: “Sao mình lại có cảm giác cậu có ác cảm với anh ta nhỉ? Ban đầu người đề xuất muốn đi buổi gặp mặt hôm ấy là cậu thì phải, người cho anh ta số điện thoại của mình hình như cũng là cậu”.

“À, nhưng cậu cũng biết, mình vẫn luôn đứng về phía Giang Dục Phong mà. Bảo cậu tham gia buổi gặp mặt ấy, chẳng qua chỉ là mình sợ cậu buồn, cũng chỉ muốn cậu quen thêm mấy người bạn nữa thôi mà.”

Không nhắc tới thì thôi, cứ nói tới Giang Dục Phong là cô lại cảm thấy khó chịu. “Người đó độc ác như vậy, sao cậu luôn bênh vực anh ta vậy? Tối hôm đó cậu cũng có mặt, những lời anh ta nói, cậu không nghe thấy sao? Mình thấy lòng dạ anh ta vô cùng xấu xa!”

Ai ngờ Tần Thiểu Trân lại chẳng thềm nể mặt, phản bác ngay: “Tuy có hơi thẳng thắn, nhưng những điều anh ta nói đều là sự thật. Mình thật không thể hiểu nổi, cậu cứ một lòng một dạ nhớ nhung người ta, nhưng thử hỏi mấy năm nay người ta có đoái hoài chút gì về cậu không? Mà này, cậu cũng đừng trách mình nói thẳng, hiện giờ cậu...”.

Lời nói của Tần Thiểu Trân chưa dứt, Nhiếp Lạc Ngôn đã nghe thấy tiếng chuông cửa, vừa hay lại cho cô một lý do thuyết phục để tắt điện thoại: “Nói chuyện sau nhé, bye bye!”.

Qua lỗ mắt mèo, thấy Nhiếp Chi đang đứng dựa vào khung cửa. Nhiếp Lạc Ngôn vội vàng mở cửa thì thiếu nữ ăn mặc sành điệu ấy nhanh chóng xông vào, vừa tháo giày vừa hỏi: “Có gì ăn không? Đói chết mất!”

“Tối nay chị không nấu cơm.” Nhiếp Lạc Ngôn khoanh tay trước ngực, đưa mắt nhìn đối phương đi đến mở tủ lạnh một cách thông thuộc rồi buột miệng hỏi: “Sao, lại định qua đêm ở nhà chị à?”

Họ quen biết nhau trong một lần Nhiếp Lạc Ngôn đi công tác, lúc ngồi trên máy bay tán chuyện vài câu mới biết hai người không những cùng đến từ một thành phố mà ngay cả họ cũng giống nhau, điều quan trọng nhất là tuy mới gặp nhưng như thể đã thân thiết từ lâu. Từ nhỏ Nhiếp Lạc Ngôn đã hi vọng có chị em gái, có điều mấy cô dì chú bác trong nhà lại toàn sinh con trai, cô liền trở thành viên minh châu duy nhất trong nhà, tuy được yêu chiều từ nhỏ nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác cô đơn. Thế là trước khi máy bay hạ cánh, hai người đã vui mừng kết nghĩa chị em.

“Ông bà bà không ở đây, chỉ có mình chị sống trong căn nhà vừa mới vừa to này thì sợ lắm”, thiếu nữ mười chín tuổi Nhiếp Chi vừa ôm hộp sữa chua đi tới, vừa nheo mắt cười: “Chị, tối nay em ngủ với chị”.

Cô đẩy Nhiếp Chi: “Em ra phòng khách mà ngủ”.

“Nhưng em sợ.”

“Sợ gì?”

“Hôm trước phòng ký túc bọn em toàn kể chuyện ma, bây giờ hễ nhớ tới lại sợ.”

Nhiếp Lạc Ngôn khó khăn lắm mới tìm được tiếng thở dài, nhưng vẫn không ngăn nổi nụ cười châm chọc: “Em đúng là rước họa vào thân!”

Nhiếp Chi tỏ vẻ kiên quyết nói: “Cho nên, tối nay em muốn ngủ cùng chị”.

Trước tình cảnh ấy thì cô làm gì có cách nào khác? Cuối cùng cả hai người vẫn nằm trên một chiếc giường.

Chiếc giường gần đây mới được thay, rộng một mét tám, nệm không mềm quá cũng chẳng cứng quá, nghe nói còn được tẩm mùi cỏ thơm, rất tốt cho giấc ngủ. Nhưng hôm nay Nhiếp Lạc Ngôn uống hơi nhiều trà, cứ khi nào cô uống trà hay cà phê là khó ngủ, bởi vậy lúc này dù đã nhắm mắt hồi lâu mà không sao ngủ được.

Nhiếp Chi có vẻ không buồn ngủ, chốc chốc lại huých cô. “Ngủ chưa vậy?”

“Ừ”, cô đáp lại một tiếng cho xong.

Có lẽ thấy giọng của cô vẫn rất tỉnh táo nên Nhiếp Chi liền trở người, cả hai giáp mặt. “Cuối tuần sau chị có rảnh không? Em định giới thiệu bạn trai em với chị.”

Nhiếp Lạc Ngôn nói: “Chị nhớ là đã gặp anh ta trong buổi tiệc sinh nhật của em cách đây hai tháng rồi mà!”

Nhiếp Chi giải thích: “Không phải người ấy, người ấy đã chia tay rồi”.

Nhiếp Lạc Ngôn im lặng một hồi, thực ra cũng có thể coi là cô đã quá quen với chuyện đó rồi, chỉ có thể hơi hột khen: “Em được đấy, bố mẹ em có biết chuyện không?”

“Em chưa kịp thông báo, tháng trước bọn em mới quen nhau, vài ngày nay mới chính thức qua lại.”

Tuy Nhiếp Lạc Ngôn và Nhiếp Chi chênh nhau chưa tới mười tuổi, nhưng cô vẫn cảm thấy sự chênh lệch giữa hai thế hệ không nhỏ.

“Chị, em nói thật cho chị nhé, em thấy cảm giác anh ấy cho em rất khác, khác hẳn những người trước.”

Nhiếp Lạc Ngôn có cảm giác bất lực, bởi từ trước tới giờ cô luôn coi cô em gái kết nghĩa này là một nữ sinh ham chơi và hay gây chuyện, nên buột miệng hỏi: “Có gì khác nào?”

“Đó là tiếng sét ái tình. Cụm từ này thật ngốc nghếch, giả dối làm sao, trước đây có đánh chết cũng không tin nhưng bây giờ em ngộ ra chuyện này là có thật.”

Nhiếp Lạc Ngôn khẽ mở mắt nhưng không lên tiếng, ánh mắt Nhiếp Chi long lanh, cô ta nói tiếp: “Giống như có linh cảm vậy, lần đầu gặp mặt đã biết sau này chắc chắn mình và người này sẽ có tiền triển. Chị, đã bao giờ chị có cảm giác ấy chưa?”

“... Chưa”, giọng nói trầm xuống một cách kỳ lạ.

Thực ra cô biết, cảm giác ấy vô cùng kỳ diệu, chỉ cần một cái nhìn trực diện hay một ánh mắt giản đơn đã khiến con tim tin tưởng, tin rằng sẽ có một ngày, cậu ấy sẽ thuộc về cô, và cô cũng sẽ thuộc về cậu ấy.

Lúc nhìn thấy Trình Hạo, cô đã có cảm giác như vậy.

©©©

Lần gặp gỡ đầu tiên đó, Trình Hạo đứng trên đỉnh Hoàng Sơn cao sừng sững, dưới chân là biển mây vạn trượng, màn sương trắng vấn vít như không muốn rời. Khuôn mặt cậu thanh tú, lạnh lùng, rõ ràng tuy chỉ là một thiếu niên gây guộc nhưng dường như cậu mang phong thái coi thường tất cả, thực ra đến cả độ cong của khuôn miệng cũng là đáng vẽ mà một nam sinh xuất chúng nên có, nó mang chút thần nhiên của một thiếu niên.

Đỉnh núi rất lạnh, cậu mặc áo khoác màu đen, chỉ để lộ ra chút cổ áo trong, hình như đó là màu xanh thẫm, tất cả đều là gam màu trầm lạnh, thế nhưng khi chúng được khoác lên người cậu lại trở nên đẹp đẽ vô cùng. Cậu đứng một mình trên mỏm đá lớn, dáng người dong dỏng, những lọn tóc đen trước vầng trán rộng sớm đã bị màn sương làm ướt.

Rõ ràng hình ảnh trên có sắc thái trái ngược, nhưng lại khiến người ta lập tức liên tưởng tới nhân vật nam chính Fujii Itsuki trong phim Bức thư tình của Nhật Bản, cậu thiếu niên vận áo trắng tuyệt đẹp đó sẽ mãi mãi mang khí chất thần bí.

Còn cô, đang đứng cùng đám bạn thân cách đó mấy mét, thực ra chỉ là cái nhìn vô tình mà thời khắc ấy lại trở thành ấn tượng ban đầu đẹp nhất, mãi in sâu trong tâm trí Nhiếp Lạc Ngôn, và tồn tại trong rất nhiều năm sau này.

Lúc đó là học kỳ hai của năm thứ nhất, nhân dịp nghỉ lễ mừng Một tháng Năm, lớp học của Nhiếp Lạc Ngôn kết hợp với hai lớp khoa Kiến trúc công trình của Đại học Z tổ chức du lịch Hoàng Sơn. Là anh chị em cùng ngành nhưng những cuộc giao lưu cũng không nhiều, vì đều mới nhập học chưa đầy một năm, số sinh viên của hai trường lại quá đông. Đối với những nữ sinh như Nhiếp Lạc Ngôn mà nói, ngoài việc lên lớp và đi thư viện ra, toàn bộ thời gian rảnh rỗi cô đều dành cho việc dạo phố và ngủ nghỉ, người trong trường mình còn không biết hết, huống hồ là sinh viên của trường khác.

Trên đường xuống núi, mấy nữ sinh đi phía trước xì xào bàn tán, Nhiếp Lạc Ngôn bắt giác tò mò: “Sao họ phấn khích thế nhỉ?”.

Một cô gái cùng phòng đi bên nhìn cô rồi nói: “Giai đẹp ấy mà”. Tiếng nói rất to khiến đám nữ sinh đi trước lập tức quay đầu nói: “Nói đúng rồi!”, rồi lại hớn hờ: “Bọn mình vừa nói với nhau là lần tổ chức hoạt động tập thể này quả thực quá hay”.

6. Chương 03 Phần 2

“Nhưng mình thấy lạnh quá”, Nhiếp Lạc Ngôn khẽ oán thán, bắt giác kéo cổ áo.

Thực ra không chỉ lạnh, mà còn rất buồn ngủ. Để tiết kiệm thời gian, họ đã đi tàu đêm, rồi lại sang ngồi xe buýt du lịch, sáng sớm tinh mơ đã tới chân núi Hoàng Sơn, họ để lại hành lý trên xe và vội vàng leo núi để ngắm cảnh mặt trời mọc.

Con đường đá xuống núi khúc khuỷu, nhỏ hẹp, lại còn lắm dốc, Nhiếp Lạc Ngôn chỉ cảm thấy hai mắt cay sè nhưng vẫn phải cố giữ cho tinh thần tỉnh táo, bởi mặt đường hơi ướt, nếu không cẩn thận bị trượt chân thì sẽ mất mạng như chơi.

Mấy nam sinh cùng lớp đi phía sau trêu đùa: “Các anh chị em phía trước ơi, ngộ nhờ mình bắt cản lần xuống dưới thì mọi người nhất định phải đứng dàn làm tường ngăn lại đấy nhé!”

Ai cũng phá lên cười.

Nhiếp Lạc Ngôn thì thầm với đám bạn: “Nếu cậu ấy lặn xuống, chắc chắn mình sẽ là người đầu tiên tránh sang một bên”.

Ai ngờ đám bạn lập tức quay lại, nói to: “Này, Lý Minh Tinh, cậu nghe thấy Tiểu Nhiếp nói gì chưa? Cậu yên tâm, bọn mình chắc chắn sẽ không cản trở việc cậu lặn xuống núi đâu!”. Nhiếp Lạc Ngôn nói hơi to nên cô nói gì đám bạn đều nghe thấy rõ.

Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn cũng không để ý, bởi bình thường quan hệ của cô với đám nam sinh trong lớp rất tốt, trêu đùa một chút cũng là chuyện thường, quả nhiên cậu nam sinh phía sau ai oán gọi: “Tiểu Nhiếp ơi Tiểu Nhiếp, không ngờ lòng dạ cậu lại độc ác như vậy, dù gì cũng là bạn cùng lớp mà. Haizzz, chẳng trách mẹ tớ nói, phụ nữ càng xinh đẹp càng khó tin...”.

Nhiếp Lạc Ngôn cười khẩy một tiếng rồi quay đầu lại: “Lý Minh Tinh, sao cậu không đổi tên thành Lý Vô Kỵ đi?”.

“Mình muốn lắm chứ. Vô Kỵ là thần tượng của mình mà, được bao nhiêu cô gái ngưỡng mộ!”

Nhưng cô lại ghét cay ghét đắng tên Trương Vô Kỵ [1] nên gương mặt ngay lập tức lộ vẻ khinh bỉ đáp lại: “Cái gì làm việc luôn thiếu quyết đoán ấy, rõ ràng là loại hại người ghê rợn, có gì tốt đẹp chứ?”. Lúc nói câu này, đột nhiên cô mới chú ý tới cậu nam sinh có dáng người dong dỏng đang đi phía sau Lý Minh Tinh.

[1] Trương Vô Kỵ () là tên nhân vật nam chính trong bộ tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký () của nhà văn Kim Dung.

Mặt trời lên cao, ánh nắng vàng nhạt đã xua tan màn sương lúc trước, chiếu vào khuôn mặt tuần tú kia rõ ràng tới mức như thể được chụp từ máy ảnh có độ phân giải cao, thậm chí còn có thể nhìn thấy hai hàng mi dày. Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ tới cái liếc mắt trên đỉnh núi lúc nãy, trái tim bỗng loạn nhịp, không nói những lời thừa thãi với Lý Minh Tinh nữa, cô quay đầu chăm chú nhìn con đường phía dưới và nhỏ to với đám bạn: “Anh chàng nào ban nãy được mấy nàng lớp mình bàn tán sôi nổi vậy?”

“Trình Hạo.” Có người hỏi lại: “Sao vậy? Cuối cùng thì cậu cũng có hứng thú rồi à?”.

“Không”, cô bình thần thuật lại một sự thực: “Chỉ là mình thấy anh ấy quá đẹp trai”. Có điều, cho dù có là hotboy trong trường, được nhiều cô gái để mắt đến thì tán dương như thế liệu có thái quá không?

Khi xuống núi, Nhiếp Lạc Ngôn mới biết, thì ra Lý Minh Tinh và Trình Hạo quen nhau, thậm chí còn có thể nói là rất thân thiết. Hai người ngồi trên xe buýt nói chuyện, dây ghế họ ngồi vừa hay lại ở ngay phía trước dây ghế của Nhiếp Lạc Ngôn. Nội dung cuộc chuyện trò không ngoài những thứ nam sinh đam mê, đại loại như bóng rổ, xe hơi, còn có cả những sản phẩm điện tử công nghệ tiên tiến nữa. Nhiếp Lạc Ngôn phát hiện, hóa ra Trình Hạo có giọng nói rất chuẩn, có lẽ bởi cậu ấy là người phương Bắc, không những thế còn rất dễ nghe, cứ như thể một loại nhạc khí quý giá có đủ tần suất làm rung động lòng người.

Vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, cô lấy chiếc MP3 ra rồi dựa vào ghế nghỉ ngơi, nhưng thỉnh thoảng lại bị Lý Minh Tinh đánh thức để xin chút đồ ăn vặt. Cuối cùng, cô thực sự không thể kiên nhẫn hơn được nữa, liền vút cho cậu ta cả túi, miệng thì không ngừng lầm bầm: “Con trai gì mà thích ăn vặt như vậy, thật kỳ quặc!”.

Lờ mờ nghe thấy tiếng Lý Minh Tinh đang nói gì đó, nhưng cô không thèm để ý, cứ thế điều chỉnh âm lượng MP3 to hết cỡ rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Kết quả là sau một ngày, đồ ăn vặt đã bị tiêu diệt gọn, có một số nữ sinh oán thán: “Đám con trai này lười thật! Tên nào tên nấy chỉ giỏi ăn!”.

“Do đó mới nói chúng là lũ ham ăn lười làm điển hình.”

Lý Minh Tinh đứng bên cười hỉ hả: “Tiểu Nhiếp, cậu không nhỏ mọn như đám con gái kia chứ? Cậu thích ăn gì cứ nói, khi nào xuống xe mình sẽ mua cho.”

“Không cần đâu.” Cô ưỡn oải cầm thẻ phòng khách sạn bước vào thang máy, trong lòng thầm nhủ: Ăn hết thì càng tốt, ngày mai đỡ phải xách đi, nặng trình trịch ấy.

Nhưng Lý Minh Tinh lại tưởng cô giận dữ, buổi tối lúc mọi người đang chơi bài, không biết cậu ấy khuôn ở đâu tới một đồng bim bim, còn có cả chocolate nữa, tất cả được chất đồng lên giường. Cậu ta thanh minh: “Đây, những thứ này mình đền cho cậu đấy”.

Đám bạn học có mặt ở đó đều đưa mắt nhìn nhau rồi cố ý gào to: “Mua riêng cho Tiểu Nhiếp sao? Bọn mình có được thơm lây không đấy?”

Lý Minh Tinh vui vẻ cười nhưng không đáp lời, rồi quay người rót nước uống.

Nhiếp Lạc Ngôn khó tránh khỏi có chút khó xử, vội vàng phân bua: “Đương nhiên là mua tới ọi người cùng ăn rồi. Hằng ngày có bao giờ thấy các cậu khách sáo đâu, hôm nay lại còn giả bộ nữa chứ?”. Rồi cô rút một cây bài: “Nhanh chút đi, các cậu ai ngồi chỗ người đó, chơi thêm một lúc rồi đi ngủ”.

Căn phòng đôi nhỏ bé, tính cả Nhiếp Lạc Ngôn là sáu người nhưng có tới năm người là bạn cùng lớp, ngoại trừ cậu nam sinh ngồi chéo cánh với cô.

Cô bất giác đưa mắt nhìn mấy lần, lòng thầm nghĩ, thì ra cậu ấy và Lý Minh Tinh ở cùng phòng. Nhưng nét mặt cậu ấy lại đẹp lạnh lùng, có lẽ chỉ là không thích cười nên mới khiến người khác có cảm giác khó gần, thế nhưng suốt buổi ở trên xe, rõ ràng là nói chuyện với Lý Minh Tinh rất hăng say nên có thể thấy cậu ấy không phải típ người hướng nội.

“Họ chơi trò bắt cây Át đen [2], một kiểu chơi bài phải đoán xem ai là bạn ai là thù, cũng không biết trò chơi này bắt đầu từ bao giờ nhưng hiện nay nó đã trở thành trào lưu.

[2] Một cách chơi bài của Trung Quốc, chữ Hán là A.

Họ chơi liên mấy ván, thật ngẫu nhiên, phần lớn cô và Trình Hạo ở cùng một phe. Có người phát hiện ra sự tình cờ này, nói với vẻ ngạc nhiên: “Này, bọn cậu phối hợp ăn ý thật đấy, lần nào hai người cũng về nhất. Có thể dễ dàng nhận thấy cả hai đều không phải sinh viên ưu tú, chắc là hay luyện đánh bài lắm đấy”.

Lúc này Trình Hạo mới chậm rãi lên tiếng: “Cứ coi như hai bọn mình ăn ý đi, chẳng lẽ cậu không phục?”. Dù nói chuyện nhưng cậu vẫn nhìn chăm chú các con bài trên tay, gương mặt hơi cúi thấp, chiếc cằm nhọn và khoe miệng khê nhếch lên thành một đường vừa đẹp vừa ấm áp, xua đi vẻ lạnh lùng và ngạo nghễ khi đứng trên đỉnh núi.

Thực ra không phải là Trình Hạo nói chuyện với Nhiếp Lạc Ngôn nhưng câu nói ấy đã khiến trái tim cô loạn nhịp, dường như xung quanh đều chìm vào tĩnh lặng, cô chỉ còn nghe thấy hai tiếng: ăn ý.

Hình như cậu cũng cho rằng hai người thực sự ăn ý.

Suốt buổi tối, cô và cậu dường như không trực tiếp nói gì với nhau. Khi trở về phòng, Nhiếp Lạc Ngôn đi vào nhà tắm rồi tự ngắm hình dáng trẻ trung của mình trong gương, bất giác mỉm cười hài lòng.

Cô nghĩ tới lúc ánh mắt hai người gặp nhau, cảm giác khi đó thật khó hình dung, nó giống cảm giác thuở nhỏ thỉnh thoảng được người ta cho kẹo bánh trong thời gian đang thay răng sữa, tuy nó chẳng to tát gì nhưng lại khiến người ta cảm thấy phấn khởi hơn rất nhiều so với ngày thường được cho nguyên hộp kem hay cả túi kẹo sữa.

Thực ra, điều đó giống như một niềm vui thầm kín, một khoảng nào đó trong lòng bỗng dưng trở thành lớp đất tươi xốp, trên đó có một hạt giống nhỏ đang vươn mình lớn dần lên từng chút một, chờ đợi ngày đội đất đâm lên, chờ ngày nào đó để đơm hoa kết trái.

Chuyến du lịch Hoàng Sơn đã kết thúc, ngoài đêm chơi bài cùng nhau ra, Nhiếp Lạc Ngôn và Trình Hạo không gặp nhau lần nào nữa, nhiều lắm cũng chỉ có lúc đi tham quan danh thắng, hai người kẻ trước người sau đi theo đám bạn, hoặc có khi cô tán gẫu với đám bạn, cậu và bạn cùng lớp vô tình đi ngang qua cô.

Lúc đó họ giống như hai người xa lạ, thậm chí một ánh mắt trao nhau cũng không có.

Trở về trường, cô bạn thân mới quen nhưng rất tâm đầu ý hợp, Tần Thiểu Trân, trong một lần cùng ngồi ăn buột miệng nhận xét: “Có vẻ cậu khác trước nhiều lắm!”.

Lúc đó Nhiếp Lạc Ngôn chăm chú nhìn đoàn sinh viên xếp thành hàng dài trước cửa nhà ăn, nghe Tần Thiểu Trân nói vậy, cô vội vàng hỏi lại: “Khác cái gì?”, rồi nhón miếng thịt cuối cùng trong đĩa cho tọt vào miệng.

“Thường xuyên như đang ở trên mây. Hơn nữa...”, Tần Thiểu Trân quay lại nhìn, “còn hay mơ màng nhìn đi đâu ấy, ở đây toàn là người đen kịt, có gì đẹp để chứ?”

Nhiếp Lạc Ngôn có chút bối rối, không dám nói vừa rồi hình như mình nhìn thấy một bóng hình quen trong hàng người ấy, đành chống chế: “Chẳng có gì cả, ăn cơm chứ có phải làm bài tập đâu, cần phải chuyên tâm khổ sở như vậy?”.

Tần Thiểu Trân cười hềnh hếch, rõ ràng không muốn tranh cãi gì thêm. “Cậu phải cẩn thận, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ rối loạn tiêu hóa đấy.”

“Thế càng hay! Coi như giảm béo thôi mà.”

“Xin cậu đấy! Cậu đã thế này rồi mà còn muốn giảm béo nữa sao? Khuôn mặt và ngoại hình đều chuẩn. Hôm qua mình còn nói với bọn cùng phòng là sau này không muốn cùng cậu đi ăn hay dạo phố nữa, bởi mọi lợi thế đều bị cậu chiếm hết, thật thiệt quá đi!”

“Cậu vừa vừa thôi nhé! Đám nữ sinh xinh đẹp bên Học viện Thông tin các cậu nhiều không kể xiết, nếu quả thực tự ti thì cậu đã sớm tìm một cái lỗ nẻ nào đó mà chui xuống rồi.” Nhiếp Lạc Ngôn nhìn quanh, cô chỉ về hướng bên trái phía trước: “Này, kia chính là Vương Tịnh, người nổi tiếng nhất trong học viện các cậu đúng không?”.

Tần Thiểu Trân nhìn về hướng đó, ngập ngừng một chút rồi nói: “Đúng rồi... Mà này, tại sao cậu ấy lại đổi bạn trai nhỉ”.

“Cẩn thận đấy!” Nhiếp Lạc Ngôn không kìm được tiếng thở dài. “Nói cách khác là xin hãy nói nhỏ một chút.” Còn chưa dứt lời thì có một bóng hình đi lướt qua.

Hơi sững sờ, dường như không thể khống chế được tầm nhìn của mình, theo bản năng cô quay lại nhìn, bóng cậu nam sinh cao ráo đang đi qua con đường nhỏ hẹp, tay bưng khay đồ ăn đi tới một góc khác của nhà ăn. Hôm nay, cậu mặc chiếc áo có viền màu xanh đậm với thiết kế đơn giản, có lẽ do thời tiết khá nóng, nên ống tay được xắn cao tới khuỷu, lộ ra bắp tay cân đối.

Tần Thiểu Trân thắc mắc: “Cậu đang nhìn gì vậy?”.

Lúc này Nhiếp Lạc Ngôn mới ý thức được hành động của mình, hơn nữa đối phương đã đi khá xa, nên cô gượng gạo thu ánh mắt lại, cười ha hả thanh minh: “Tưởng người thân, tớ hoa mắt thôi”.

Đó là lần rung động đầu tiên trong cuộc đời Nhiếp Lạc Ngôn, cái gọi là mầm tình nổi loạn chính là khiến bóng hình một người con trai dần dần bước vào tận sâu trái tim mình, giống như dòng suối mùa hè êm đềm chảy, đem lại cho người ta cảm giác vừa trong trẻo vừa mát mẻ. Cô bắt đầu mong đợi những cuộc gặp gỡ tình cờ trong khuôn viên ngôi trường rộng lớn, lúc ở nhà ăn, lúc ở giảng đường chung, nhưng phần lớn là hay gặp trên sân bóng rổ, khi cô và đám bạn vội vàng đi qua thì nhìn thấy bóng dáng cậu đang đánh bóng.

Thật là kỳ lạ, trước khi biết cậu, trong thế giới của cô tràn ngập con người với muôn hình vạn trạng sắc màu, nhưng không có chút thông tin gì về cậu. Sau chuyến du lịch Hoàng Sơn, bóng hình cậu lại dần dấn vào tâm trí cô từ muôn ngả với thanh thể to lớn khiến người ta không thể lơ là.

Vẫn thường có các nam sinh bày tỏ tình cảm với cô, Tần Thiểu Trân nhiều lần khuyên: “Dù gì cậu cũng nên thử chấp nhận xem sao, có một cuộc tình thì mới không uổng công khi đặt chân vào ngôi trường này chứ!”.

Nhiếp Lạc Ngôn cuối cùng cũng không thể che giấu được nữa, mới đem hết tâm tư được mình giấu kín kể cho Tần Thiểu Trân nghe. Việc thâm yêu trộm nhớ một ai đó thật quá khó khăn, cô cảm thấy mình không nên giấu giếm tình cảm thế này, tốt nhất là nói ra để cùng chia sẻ.

Tần Thiểu Trân vô cùng bất ngờ, một lúc lâu sau mới bắt đầu thắc mắc: “Nếu chuyện giữa cậu và anh chàng đó thành công, vậy thì không biết một đôi trai tài gái sắc sẽ khiến bao nhiêu người phải ngưỡng mộ đây? Chắc chắn hai cậu sẽ trở thành cặp đôi sáng giá nhất...”.

Đôi mắt với vẻ tỏ ra ngây thơ của Tần Thiểu Trân, Nhiếp Lạc Ngôn luôn cảm thấy không biết phải nói gì thêm nữa.

Hi vọng và cơ hội luôn tới khi người ta không kịp chuẩn bị tâm lý, bởi thế nó luôn là sự xuất hiện đột ngột khiến người ta vừa ngỡ ngàng vừa sung sướng.

Khi Nhiếp Lạc Ngôn đứng trú mưa ở cửa hội trường thì có người đã đến che ô cho cô, đúng là một sự ngỡ ngàng và vui sướng.

Cô quay đầu lại, ánh đèn vàng nhạt trước cửa hội trường chiếu lên khuôn mặt Trình Hạo, cậu khẽ mím môi, bộ dạng lạnh lùng và đưa ô tới trước mặt Nhiếp Lạc Ngôn nói: “Cầm lấy đi!”.

Cô hơi bất ngờ, bởi chuyến du lịch Hoàng Sơn cách đây đã năm sáu tháng, mà trong khoảng thời gian ấy hai người chưa lần nào trò chuyện với nhau.

Thậm chí nhiều lúc gặp trên đường mà chẳng chào hỏi lấy một câu khiến cô nghĩ rằng họ thực sự chỉ có thể là những người xa lạ. “Cầm lấy đi!” Thấy cô không nhận, Trình Hạo tưởng cô không nhớ ra mình, liền nói: “Không ngờ cậu ngoài khả năng đánh bài ra, còn chơi violon hay như vậy”.

Trong giây phút đó, cậu nhìn cô, khóe miệng cong lên thành hình vòng cung mang đến cảm giác ấm áp, ánh mắt vô cùng sáng ngời, như thể hội tụ nghìn vì sao lấp lánh.

Thì ra cậu vẫn còn nhớ cô.

Nhiếp Lạc Ngôn cười: “Cảm ơn. Cậu chơi piano cũng rất hay”. Thật trùng hợp, vào buổi hội diễn văn nghệ cuối năm, tiết mục hợp xướng lớp cậu chỉ cách tiết mục độc tấu đàn violon của cô một tiết mục, lúc cô kéo tà váy trắng dài cúi đầu chào khán giả trước khi rời sân khấu thì cậu đang trong bộ vest đen bước vào phòng chờ phía sau cánh gà.

Lúc hai người gần nhau nhất là cậu đi lướt qua cô, nhưng lúc đó không ai nhìn ai dù chỉ một ánh mắt. Nhưng hóa ra, cậu vẫn chú ý tới cô, cũng giống như cô chú ý tới cậu...

Sau này trong rất nhiều giấc mơ lúc nửa đêm, Nhiếp Lạc Ngôn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ đôi mắt đó, đôi mắt nâu sẫm sáng long lanh, dưới ánh đèn vàng mờ ảo ở hành lang, cậu đã nhìn cô, dường như rất chăm chú, từ lông mày tới mắt, mũi, môi, rồi nói: “Cậu chơi violon hay thật...”.

Giọng thật ấm áp và dịu dàng hệt như ánh mắt của cậu nhưng luôn khiến trái tim cô tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Nhiếp Lạc Ngôn thầm nghĩ, nếu như sau khi buổi biểu diễn kết thúc, cô liệu mình đội may về ký túc xá thì mọi chuyện sau này chắc sẽ khác.

Nhưng cuộc sống làm gì có cái gọi là “nếu như”, sau này mỗi bước đi của cô sẽ dần dần trượt xuống theo quỹ đạo đã định sẵn.

Có vẻ như đó là sự sắp đặt của số phận.

Vào năm thứ ba của đại học, quan hệ giữa cô và Trình Hạo đã khá thân thiết, do đó có nhiều nam sinh cùng lớp bắt mắt nói: “Trường chúng ta vốn cung không đủ cầu, hiện giờ còn xuất hiện bọn sói phương khác đến với thể lực vô cùng mạnh mẽ, các cậu nói xem, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Rõ ràng là chúng đang muốn làm mất cân bằng hệ sinh thái của trường chúng ta mà!”.

Mỗi lần như thế Lý Minh Tinh lại nhanh chóng a dua: “Hừm, con sói tới từ phương Bắc đó lại vô lấy miếng thịt béo nhất của chúng ta, tớ cứ nghĩ tới là thấy đau lòng...”.

Nhiếp Lạc Ngôn nghe mà dở khóc dở cười, Trình Hạo là người Thiên Tân, còn cô chính là miếng thịt béo nhất ấy sao? Thực ra chỉ mình cô biết, cô và Trình Hạo thực ra không như những gì người ngoài tưởng tượng.

Tuy thường xuyên cùng nhau tự học, ăn uống, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi. Có thân thiết hơn người khác một chút nhưng vẫn chỉ là bạn bè. Hai người quen biết nhau lâu như vậy mà cậu thậm chí còn chưa từng chủ động cầm tay cô. Chỉ có một lần duy nhất, nhưng lần đó lại là ngoài ý muốn. Hôm đó,

cả đám bạn ra ngoài ô nướng thịt, lúc đi qua khe suối, cô đang thận trọng đứng trên hòn đá trơn thì vừa hay cậu đi tới trước mặt, rồi nhẹ nhàng cầm tay cô kéo đi.

Tối hôm ấy cô mới biết, thì ra ngón tay của cậu thon dài mà mềm mại, chắc cậu được chiều chuộng từ bé nên chưa bao giờ phải động tay vào việc nhà. Bàn tay rất đồng điệu với khí chất của cậu, tuy hơi lạnh lẽo nhưng lại đem đến cho người khác cảm giác tin cậy.

Thực ra hôm đó trên đường về cô còn bị treo chân, vẫn là Trình Hạo xoay lưng lại rồi cúi người xuống.

Cô hơi ngỡ ngàng, cảm giác như mọi người xung quanh đều đang dồn ánh nhìn về phía mình, thật khó xử.

Cậu chỉ khẽ lên tiếng: “Lên đi!”.

“...”

Cuối cùng Nhiếp Lạc Ngôn cũng nằm trên lưng cậu, cô nhìn lại mình mà không kìm được nổi khinh bỉ, bởi cổ chân tuy rất đau nhưng thực ra cô vẫn có thể gắng gượng bước đi được.

Buổi chiều cuối xuân, không khí thoảng mùi thơm của loài hoa nào đó, dường như còn có cả mùi cỏ tươi sau cơn mưa, bởi cô có thể nhìn thấy những mầm xanh tràn đầy sức sống đang vươn mình trời dậy.

Họ cố chọn đi đường hẻo lánh nên gặp rất ít bạn học, thậm chí có những đoạn đường dài chỉ có hai người.

Cô nằm yên trên lưng và lắng nghe hơi thở của cậu, bờ vai cậu tuy gầy nhưng rất rộng, như ẩn chứa sức mạnh khiến người ta có thể vững tin.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của cậu, cô bất giác ngẩn ngơ. Giây phút ấy, Nhiếp Lạc Ngôn chỉ mong sao con đường không có điểm cuối để hai người cứ mãi bước đi như thế.

7. Chương 04

Chương 4

Có điều ngay đến Nhiếp Lạc Ngôn cũng không biết rốt cuộc cậu có thích cô không nữa, tình cảm cậu dành cho cô hơi hột hơn thứ gọi là tình yêu rất nhiều.

Cậu từng giúp đỡ cô rất nhiều việc, nhưng không bao giờ tỏ ra có một chút tình ý gì, bất luận là việc công hay việc tư, nét mặt của cậu lúc nào cũng thẳng thắn, vô tư như vậy.

Tần Thiểu Trân từng nghi ngờ suy đoán: Liệu nào Trình Hạo ngại tỏ tình? Nếu không, hai người thân thiết thế, sao có thể không phát sinh tình cảm chứ?

Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn biết những gì cô nghĩ là không đúng. Cô cũng không rõ, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, trực giác mách bảo rằng, chắc chắn có chỗ nào không ổn.

Có một bí mật mà cô luôn giữ kín, thậm chí đến cả Tần Thiểu Trân cô cũng không nói.

Trong buổi sinh nhật Trình Hạo hôm đó, chúng bạn khuân mười mấy két bia đến nhà ăn rồi kê hai chiếc bàn lại gần nhau, không khí vô cùng náo nhiệt tưởng như sắp nổ tung. Trình Hạo bị đám anh em chuốc cho say mềm.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng có mặt tại đó, thấy Trình Hạo rất vui, cậu nói nhiều hơn thường ngày, dù biết rõ đám bạn cố tình chuốc cho say nhưng cậu không từ chối bất kỳ ai. Đến khi kết thúc bữa tiệc sinh nhật mới say mềm.

Đám bạn cũng say bí tỉ, cứ chào nhau nặng lên rồi lảo đảo ra về. Cô cố tình nán lại, có vẻ Trình Hạo vẫn còn hơi tỉnh táo, thanh toán xong cậu leo lên một chiếc bàn và nằm sắp xuống. Cô bước tới, khẽ vỗ vào vai cậu: “Về ký túc ngũ đi!”.

Cậu vẫn không hề động dậy, chỉ nói: “Để lát nữa”. Tuy nói giọng lè nhè, nhưng ngừng một lát cậu lại nói với cô như sự nhớ ra điều gì đó: “Cậu về trước đi...”.

Nhưng cô không đi, chỉ ngồi lại bên cậu, đoán không biết phải làm sao mới đưa được anh chàng ột mét tám mươi hai này về ký túc xá.

Đã quá giờ tự học buổi tối, có một vài bạn tới nhà ăn ăn đêm rồi lại rời đi, cuối cùng chỉ còn lại hai người họ trong căn nhà rộng lớn, còn có cả nhân viên vệ sinh vừa thu dọn xong đồng đồ ăn thức uống vừa rời.

Bắt đầu từ dãy bóng bên kia nhà ăn, ánh đèn vàng treo trên trần nhà dần trở nên tối mịt, Nhiếp Lạc Ngôn biết mình và Trình Hạo sắp bị nhân viên dọn dẹp đuổi ra khỏi nhà ăn.

Cô thử gọi Trình Hạo một lần nữa, ai ngờ vừa đặt tay lên vai, cậu bỗng động dậy rồi ngẩng đầu lên.

Vừa uống rất nhiều rượu nhưng mặt cậu không đỏ mà trở nên nhợt nhạt, xanh xao, đối lập hẳn với những lọn tóc đen rũ trước trán.

Cô cũng người hỏi: “Nhà ăn sắp đóng cửa rồi, về thôi, cậu thế này dễ bị cảm lạnh lắm”.

Trình Hạo không đáp lại, dường như hơi rượu khiến ánh mắt cậu trở nên ảm áp, bởi trong giây phút đó, cô cảm nhận được hình bóng mình trong mắt cậu, cơ thể cô như được bao phủ trong hơi ấm.

Cô lại tiếp tục thúc giục, ai ngờ cậu không nói không rằng, hồi lâu sau mới chạm tay vào má cô.

Chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng cô lại cảm thấy thời gian như ngừng lại. Khoảnh khắc Trình Hạo chạm tay vào má, cô có cảm giác toàn thân tê dại. Hai người như bị tách rời trong thế giới chân không, mọi thứ xung quanh dường như không tồn tại, không có ánh sáng cũng chẳng có âm thanh. Trong thế giới chân không này chỉ có hai người, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy rõ hình bóng mình phản chiếu trong mắt đối phương.

Hình bóng ấy càng lúc càng lớn... thế giới bỗng có âm thanh, có điều, đó chỉ là nhịp đập của con tim, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, rất nhanh, rất gấp, như thể có cả tiếng vọng lại... Cô cứ ngỡ trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thở phè một tiếng, cô căng thẳng nắm chặt bàn tay, trong khoảnh khắc nhắm mắt đón nhận cảm giác ngọt ngào, cô thấy như có thứ gì đó khẽ lướt qua từ một nơi sâu thẳm rồi tan biến.

Vào giây phút cuối thì Trình Hạo lại quay mặt đi, chút ảm áp lưu lại trên má cô cũng nhanh chóng biến mất.

Nhiếp Lạc Ngôn thần thờ, như thể bị ai đó nhấn tâm kéo ra khỏi giấc mộng đẹp, trong giây lát cô không thể hiểu nổi tại sao mọi thứ lại thay đổi nhanh chóng đến vậy, nên chỉ biết ngây ngơ nhìn theo cậu.

Còn cậu đã vịn thành ghế đứng lên và nhìn đi chỗ khác, nói: “Đi thôi!”.

Đó là lần duy nhất cô và cậu không vai kề vai trên đường về ký túc xá, bóng đèn đường trên cao kéo dài bóng của hai người. Họ cách nhau một đoạn dài, biết cậu đi sau mình, nhưng cô vẫn ước vọng không quay đầu lại. Bởi cô có cảm giác hoang mang, trái tim chỉ mới vài phút trước còn đập loạn xạ vì niềm hạnh phúc pha lẫn nỗi thẹn thùng, thì lúc này nó như bị ai đó đột nhiên đào bới tạo thành một khoảng trống lớn. Nếu thực sự có thứ gì lấp đầy được khoảng trống ấy, e rằng đó chỉ có thể là nỗi thất vọng và lòng tổn mà thôi.

Nhiếp Lạc Ngôn có thói quen ngủ nướng vào mỗi sáng cuối tuần. Lúc dậy, cô pha một ấm hồng trà, rồi nấu bữa sáng ngon lành, cuối cùng là bung ly trà nóng và bắt đầu một ngày nghỉ ngơi, yoga, đọc sách, lên mạng, làm đẹp.

Tần Thiệu Trân từng than thở: “Cậu càng ngày càng biết hưởng thụ đấy!”.

Thực ra, nhờ Giang Dục Phong mà cô mới có thói quen này. Khi hai người còn bên nhau, thỉnh thoảng cũng qua đêm ở nhà đối phương, đương nhiên thường là vào những ngày cuối tuần. Cho dù ở lại nhà ai thì cũng đều cách xa nơi làm việc của Nhiếp Lạc Ngôn, hai cô lúc nào cũng phải dậy sớm, còn Giang Dục Phong lại ghét nhất việc bị người khác quấy rầy khi đang ngủ. Do vậy họ chỉ gặp nhau vào cuối tuần. Khi thì ở căn hộ chung cư của cô, lúc lại là căn phòng rộng rãi của anh. Sau này Nhiếp Lạc Ngôn dần phát hiện ra một

điều, người ta sẽ luôn cảm thấy ghen tị với một người nào đó có cuộc sống nhàn hạ, thoải mái và sử dụng đồ dùng chất lượng cao.

Có một hôm, mặt trời lên cao thì hai người mới dậy, anh bận bịu trong nhà tắm hơn nửa tiếng đồng hồ rồi xuất hiện trước bàn ăn với thần thái tươi tỉnh, cô liền buột miệng: “Thời gian anh dành cho việc chải chuốt hàng ngày còn nhiều hơn phụ nữ, những ngày phải đi làm thì làm sao kịp thời gian?”.

Vốn chỉ định chọc tức anh một chút, bởi lúc này cô còn đang mặc bộ quần áo ngủ nhàu nhĩ vì không có cơ hội tranh giành nhà tắm với anh nên trong lòng cũng hơi khó chịu, nào ngờ Giang Dục Phong lại tò mò hỏi vặn: “Sao lại không kịp chứ? Đi muộn hơn một chút là xong!”, giọng điệu rất tự nhiên.

“Muộn bao lâu?”

Anh rót ịch một tách cà phê, thông thả nhìn cô. “Mười một giờ, cũng có khi chiều mới đến.”

Câu trả lời của anh suýt nữa khiến cô tức tới mức muốn ói. Sự khác biệt giữa con người tại sao lại có thể lớn đến vậy? Mười một giờ! Mười một giờ mới đi làm sao? Cô nghi ngờ anh đang cố ý chọc tức mình, bởi hình tượng ông chủ lười nhác này khác một trời một vực so với lão chủ hách dịch của cô, thế nhưng việc làm ăn của Giang Dục Phong lại không có vẻ gì là sắp đóng cửa đến nơi.

Nhưng chẳng phải ông chủ nào cũng phải xử lý trăm công nghìn việc mỗi ngày sao? Vậy mà mãi tới gần trưa anh mới khệnh khạng tới công ty, lẽ nào lại không để lỡ cuộc hẹn nào quan trọng?

Tuy không muốn tin vào lời anh nói, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn vẫn ngộ ra được một điều quan trọng, đó chính là nếu không thể kiểm soát thời gian trong những ngày làm việc, vậy thì hãy tranh thủ hai ngày nghỉ cuối tuần để đối tốt với bản thân, dậy muộn thêm một chút, tranh thủ ngủ bù cho năm ngày kia.

Trước đây Nhiếp Lạc Ngôn không có thói quen ăn sáng, nhưng sau khi biết bữa sáng của Giang Dục Phong thật phong phú, cô liền quyết định từ giờ nhất định sẽ đối xử tốt với cái dạ dày của mình! Nếu không thì so với anh, chất lượng cuộc sống của nữ thiết kế Nhiếp Lạc Ngôn cô rõ ràng chưa chất hơn nhiều.

Cho dù tay nghề không bằng người giúp việc nhà Giang Dục Phong, nhưng chí ít thì cũng no con mắt, và nếu món ăn không dở thì cũng được coi là cảm giác hưởng thụ thành quả của mình.

Cứ mỗi sáng thứ Bảy và Chủ nhật, cô thường mặc trên mình bộ áo ngủ mềm mại ngồi trước bàn ăn, dành ra một tiếng để tận hưởng món ăn được chế biến công phu, bên cạnh là đồ uống nóng hổi, thơm phức, cảm giác thật dễ chịu. Có thể nói, Giang Dục Phong thật biết tận hưởng cuộc sống, bởi vậy qua lại với anh, thu hoạch lớn nhất của cô chính là thưởng thức buổi sáng cuối tuần như thế.

Khi chia tay, thực ra cô cũng tiếc nuối, hoàn toàn không phải vì lý do nào khác, mà vì từ nay về sau có lẽ cô sẽ không còn cơ hội được nếm những món ăn ngon vào mỗi sáng cuối tuần. Nghe nói người giúp việc của Giang Dục Phong là quần gia cao cấp được đào tạo bài bản, mỗi ngày chỉ làm mấy tiếng nhưng lại được hưởng mức thu nhập lớn.

Với mức thu nhập của mình, đương nhiên cô không thuê nổi nhân tài cao cấp như thế.

Lúc này, Nhiếp Lạc Ngôn vừa nhâm nhi xong nửa chén hồng trà được người bạn mang từ nước ngoài về, rồi theo thói quen, cô mở ti vi. Chương trình Thời sự còn chưa phát sóng hết, thì cô đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Người bảo vệ dưới nhà đưa lên một bưu kiện nhỏ, khẽ cười nói: “Cô Nhiếp, công ty chuyển phát nhanh vừa gửi cho cô thứ này, tôi kiểm tra qua thấy không có vấn đề gì nên đã nhận thay cô”. Gần đây vì rất nhiều nguyên nhân, hầu hết những vật phẩm được đóng gói thể này đều bị quản lý chặt chẽ theo những mức độ khác nhau.

Nhiếp Lạc Ngôn nói cảm ơn, rồi đóng cửa và bắt đầu mở gói quà. Do là chuyển phát nhanh trong cùng thành phố, nên địa chỉ của người gửi không được ghi chi tiết, chỉ ghi mỗi họ mà không thấy đề tên, số di động cũng lạ. Nhiếp Lạc Ngôn thấy tò mò, ai mà mới sáng sớm cuối tuần đã gửi quà cho cô thể này?

Có vẻ đối phương cố ý trêu đùa cô, bọc quà hết lớp này tới lớp khác, như thể muốn đem đến cho cô niềm vui bất ngờ. Cuối cùng cũng bóc hết lớp giấy bọc, cô bất giác sững sờ khi nhìn thấy vật trong hộp, càng lúc càng cảm thấy khó hiểu.

Trong chiếc hộp là bảy tờ một trăm tệ, ngoài ra còn có một chiếc áo ngủ và một chiếc quần con.

Nói rõ hơn một chút thì đó là chiếc áo ngủ gợn cảm màu đỏ và chiếc quần con làm bằng vải xuyên thấu. Chất liệu của áo ngủ rất mềm, chỉ cần cầm trong tay, khẽ nắm rồi thả lỏng, cả chiếc áo sẽ nhanh chóng trượt xuống theo kẽ tay.

Cô nhú mào rồi tưởng tượng ra cảnh tượng nó trượt khỏi người như thế nào.

Nhiếp Lạc Ngôn không thể nghĩ ra ai lại làm chuyện này. Tiền? Áo ngủ? Lại còn chuyển phát nhanh tới nhà còn chẳng nói trước với cô một tiếng?

Nhiếp Lạc Ngôn có chút hoài nghi, hay là chú bảo vệ nhìn sai tên nên đã đưa nhầm, liền tìm lại giấy bọc quà trong thùng rác khi nãy bị cô xé tới bởi, may mà phần giấy viết tên Nhiếp Lạc Ngôn vẫn còn nguyên. Lại vội đầu tìm số điện thoại kia, nhưng cô bỗng rụt tay lại như sợ nhớ ra điều gì, vội vàng vớ lấy chiếc di động trên bàn trà rồi nhấn số gọi. Một lúc lâu mới thấy tín hiệu kết nối, người ở đầu dây bên kia vừa “a lô”, Nhiếp Lạc Ngôn đã nói ngay: “Con người anh rồi việc quá nhỉ, sao lại làm ra chuyện này chứ? Đúng là đồ biến thái!”.

Trầm ngâm một lát, giọng của Giang Dục Phong nghe rất máy móc, có vẻ chẳng chú ý gì tới lời lẽ của cô: “Anh đang bận họp, không tiện nghe điện thoại”, sau đó không chờ cô kịp phản ứng, anh liền tắt máy.

Cô vẫn tiếp tục gọi. Lúc này, chiếc di động đã được chuyển qua tay thư ký, cô ta đáp lại bằng chất giọng dịu dàng như thường lệ với câu nói quen thuộc: “Xin lỗi, hiện giờ đang họp, xin hỏi cô có việc gì cần tôi truyền đạt lại không?”.

Nhiếp Lạc Ngôn nhìn chằm chằm vào sắc đỏ chói mắt kia, càng nghĩ càng có cảm giác mình bị người khác sỉ nhục, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế cảm xúc, hết sức bình tĩnh đáp lại: “Nhấn với Tổng giám đốc Giang Dục Phong là họp xong gọi lại ngay cho tôi, cảm ơn!”, rồi chua thêm: “Có việc gấp”.

“Được ạ, tôi sẽ chuyển lời cho cô. Tạm biệt”.

Cô tắt điện thoại trong cảm giác vô cùng bức bối, gã đàn ông này thật nhỏ mọn, cách thức “báo thù” cũng cao tay. Tối hôm đó ở trên xe, cô đếm bảy trăm tệ đưa cho anh ta, còn nhân tiện chế giễu, khiêu khích, kết quả là anh ta đã nghĩ ra cách bỉ ổi này để trả thù cô.

Mới sáng ra đã gửi áo ngủ gợn cảm tới để làm gì chứ? Không những thế lại là kiểu áo lộ liễu thế này, mỏng manh xuyên thấu, nhìn là biết ngay đó không phải loại áo cho người bình thường mặc. Hơn nữa, anh ta biết rõ là từ trước tới giờ cô chỉ mặc loại thường, trước đây thậm chí anh ta còn không khách khí lớn tiếng chế giễu những bộ đồ ngủ có in hình những nhân vật đáng yêu trong phim hoạt hình Winnie the pooh, còn nói cô quá trẻ con. Phản ứng của cô trước lời chế giễu ấy chỉ là một cái cười khẩy, trong lòng hiểu rõ, đương nhiên không thể đem mình ra so sánh được đám bạn gái khác của anh ta. Đám con gái gợn cảm kia không chỉ lẳng lơ mà ngay cả giọng nói cũng điệu đà nũng nịu. Trước đây, từng thấy anh ta tụ tập cùng đám con gái đó với bộ dạng vô cùng bê tha, đặc biệt là khi nở nụ cười, đáng vẻ lại càng phong tình lả lơi. Lúc đó, cô khẳng định chắc chắn rằng Giang Dục Phong là cao thủ “chơi hoa”, nhưng không ngờ, chính mình lại rơi vào lưới tình của anh.

Theo kinh nghiệm trước đây, những cuộc họp mà Giang Dục Phong chủ trì đều không kết thúc sớm, do vậy Nhiếp Lạc Ngôn liền tiện tay rút hộp quà đi, rồi trở về phòng ngủ, chưa đầy hai phút sau thì có tiếng chuông điện thoại.

Cô hơi bất ngờ, bởi đó là một bạn thời đại học đã lâu không gặp, chơi với nhau khá thân, có điều sau khi tốt nghiệp ai cũng phải lo cho cuộc sống của mình nên ít khi liên lạc.

Vẫn là tính cách và giọng nói sáng khoái như trong ấn tượng, cô hỏi han vài câu nhưng đối phương chỉ hờ hởi: “Nhận được quà chưa?”.

Cô sững người, cô bạn đó nói tiếp: “Còn có món tiền năm xưa vay cậu. Cậu biết trí nhớ của mình rồi đấy! Tối lúc tốt nghiệp mà vẫn không nhớ trả, thật ngại quá! Nghĩ lại mà thấy xấu hổ, như thế cố ý quỵt nợ vậy, hi hi...”.

Bảy trăm tệ... Mãi lâu sau Nhiếp Lạc Ngôn mới nhớ hình như có chuyện này thật. Hồi ấy cô bạn cần tiền gấp, nhưng trong ký túc không có ai khác ngoài cô, bởi cô cảm thấy khó chịu trong người nên đã xin nghỉ nửa tiết học buổi chiều, thấy bạn đang cần gấp, cô liền vội vàng đi rút bảy trăm tệ từ cây ATM rồi đưa tận tay bạn. Thời gian sau đó, ai cũng bận rộn với đợt thi cuối kỳ, viết luận văn tốt nghiệp và tìm việc làm nên cũng dần bị lãng quên. Thực sự là đến khi tốt nghiệp, cô cũng không nhớ rằng mình đã bỏ qua khoản nợ ấy.

“Lần này chủ yếu là để trả tiền, hơn nữa mình nhớ không lầm thì hình như cũng sắp tới sinh nhật cậu, mình tặng món quà nhỏ này, hi vọng cậu thích”, cô bạn tiếp tục nói những điều bất ngờ, “Ha ha, điều quan trọng hơn vẫn là hi vọng cậu và bạn trai đều thích, mình đã cất công chọn rất lâu, còn phải tham khảo ý ông xã nữa đấy”. Giống hệt phong cách từ thời học đại học, chẳng ngại ngần gì khi nói đến những chủ đề nhạy cảm. Dù đã lâu không gặp nhưng cô ấy vẫn nói chuyện vô tư như thế.

Nhiếp Lạc Ngôn cười khan hai tiếng, chân thành nói cảm ơn, tám thêm mấy câu nữa rồi mới cúp điện thoại.

Tới giờ phút này, trong đầu cô chỉ quẩn quanh suy nghĩ: Mình đã gây ra chuyện lớn và một bộ mặt hầm hầm vì giận dữ. Tuy Giang Dục Phong không hay nổi cái, nhưng cô biết chắc rằng mình đã chọc giận anh rồi. Cô còn mắng anh là đồ biến thái trong khi anh đang bận họp... Ngay lúc này đây, cô mong sao cuộc họp ấy không bao giờ kết thúc.

Có lẽ do thành tâm cầu nguyện nên đã có linh nghiệm, từ lúc xảy ra chuyện tới cuối ngày không có bất cứ cuộc điện thoại nào nữa.

Nhiếp Lạc Ngôn bắt giác nhẹ nhõm trong lòng, thực ra cô cũng không cảm thấy quá bất ngờ, có lẽ cuộc họp đã kết thúc từ lâu, cũng có thể anh làm lơ lời nhắn của cô. Chung sống với nhau lâu như vậy, cô đã quá quen với thái độ thờ ơ của Giang Dục Phong, dường như anh chỉ yêu bản thân, yêu cuộc sống và công việc của mình, tình yêu đó còn lớn hơn cả tình yêu anh dành cho cô.

Ồ, không đúng, không đúng chút nào! Từ “yêu” này nên nói thế nào nhỉ? Nói một cách chính xác, anh chưa từng yêu cô, cô cũng chỉ giống như những bạn gái khác của anh, chỉ là thú vui tạm thời mà thôi.

Có điều, mọi việc xảy ra hôm nay lại không giống thường ngày, đúng lúc Nhiếp Lạc Ngôn trèo lên giường định đi ngủ thì có tiếng chuông điện thoại.

Nhìn dòng chữ nhấp nháy trên màn hình, Nhiếp Lạc Ngôn không tránh khỏi cảm giác buồn rầu, thực sự chẳng muốn nghe, nhưng do dự một hồi, cô vẫn ấn phím trả lời.

Rốt cuộc cô vẫn là người hiểu anh nhất, e rằng nếu cô không bắt máy hoặc tắt máy đi thì sẽ chỉ khiến những ngày tháng sau này của mình thêm bi thảm.

“A lô”, cô cố làm ra vẻ mệt mỏi.

Giọng Giang Dục Phong truyền đến: “Em tìm anh có chuyện gì?”, ngữ điệu rất bình thản. Tuy không hề nhận thấy vẻ tức tối ở lời nói nhưng không hiểu sao cô vẫn nhận thấy sự bức bối trong đó.

Đương nhiên cô phủ nhận bằng ngữ khí chắc như đinh đóng cột: “Đâu có”.

Anh cười khẩy. “Vậy em định lấy anh ra làm trò cười hả? Thư ký nói với anh là em nói có việc gấp cần tìm anh.”

Cô thấy mình đuối lý, đành hạ giọng đáp: “Đâu có, chỉ là hiểu lầm thôi”.

Đầu dây bên kia không thấy tiếng trả lời, cô cũng không biết Giang Dục Phong muốn làm gì nữa. Cô cắn môi, cảm thấy vô cùng ngại ngùng, dù là giữa hai người có rất nhiều chuyện không hay nhưng mới sáng ra đã có hành động lỗ mãng như vậy, nói cho cùng vẫn là cô có lỗi. Từ nhỏ cô đã được bố mẹ dạy bảo, phải đối xử tốt và lịch sự với người khác, nhưng khi đối mặt với anh, dường như lý trí cũng như chỉ số IQ của cô sẽ lập tức giảm đi hơn nữa, như có một vài cảm xúc không bao giờ chịu nghe theo sự điều khiển của đại não.

Cảm giác này rất kỳ lạ, có lúc cô còn phân vân không biết cô gái Nhiếp Lạc Ngôn lúc ở bên Giang Dục Phong rốt cuộc được coi là người bất thường nhất hay là người chân thực nhất.

Cô đang thần thờ thì chợt nghe thấy anh trầm giọng nói: “Mở cửa”.

“... Gì kia?” Cô kinh ngạc ngồi bật dậy.

Giang Dục Phong nhắc lại lần nữa: “Mở cửa!”,

Anh đứng bên cửa trong bộ lê màu ghi đậm, kiểu tóc chải chuốt, chỉ duy nhất ca vát thắt lỏng trên cổ áo, có vẻ anh thực sự vừa được thoát khỏi cuộc họp dài đằng đẳng, khuôn mặt còn hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Trước đây khi tình cảm của hai người còn nồng thắm, có một lần Nhiếp Lạc Ngôn hỏi đùa: “Nghe nói trong số những người bỏ vốn đầu tư kinh doanh đã có rất nhiều người còn trẻ tuổi chết vì quá mệt mỏi, có đúng không anh?”.

Anh quăng chiếc điều khiển rồi nghiêm túc gật đầu: “Người chết nhanh nhất chính là ông chủ”.

Cô lập tức cười phá lên: “Ồ hay, đó chẳng phải là dạng người như anh sao?”.

“Ừ. Mà sao em lại vui như vậy?”

“Em có vui đâu? Em tin là chắc chắn anh sẽ không chết sớm như vậy. Anh biết tại sao không?”

Anh chẳng thèm mảy may suy nghĩ, đáp lại: “Em muốn nói anh là mối họa nghìn năm chứ gì?”. Nói rồi anh cúi xuống hôn cô, có vẻ đó là một cách trừng phạt của anh. Mãi tới khi cô thở hổn hển xin tha anh mới chịu dừng lại, rồi nhìn cô như thể đó là chuyện đương nhiên. “Anh không chết bởi vì không nỡ rời xa em.”

Hai người sát bên nhau, nhưng cô lại cảm thấy đôi mắt anh sâu thẳm và không tin những lời nói ấy. Anh lúc nào cũng nửa đùa nửa thật, lúc vui thì luôn dõ dăng bằng những lời đường mật, khi buồn thì chẳng thèm để ý tới sự tồn tại của cô. Cũng giống như lần chia tay ấy, anh chẳng có vẻ gì là lưu luyến?

Lúc này Nhiếp Lạc Ngôn vẫn đang vịn vào khung cửa, không hề tỏ ra ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của anh. Anh khẽ nhíu mày: “Đây chính là cách em tiếp đón khách ư?”, ngữ khí rất khó chịu, xem ra tâm trạng anh cũng bức bối vô cùng.

Cô không thể không cảnh giác hỏi lại: “Anh tới đây làm gì?”.

“Tới để nghe em giải thích.” Hai tay anh đút túi quần, trông rất giống với bộ dạng hùng hổ hỏi tội: “Cuộc điện thoại đó rốt cuộc là thế nào?”.

“Em đã nói rồi, đó chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Nhưng em lại rất lớn tiếng, anh tin chắc lúc đó tất cả nhân viên của anh đều nghe thấy.” Anh dừng lại một lát, gạt cánh tay đang ngáng đường của cô ra rồi bước vào phòng, ngồi xuống với nét mặt sầm sì, giọng nói thũng thảng: “Họ đều nghe thấy em mắng anh là đồ biến thái”.

Nhiếp Lạc Ngôn bỗng chẳng nói được gì, lúc đó cô đang trong cơn giận dữ, cũng không để ý tới giọng nói. Có điều, nghĩ lại thì cũng có thể là anh nói đúng vì khi ấy cô quá nóng nảy.

Thấy cô bối rối không nói nên lời, tâm trạng anh mới dịu đi một chút. Anh khẽ nhướn mày, nhắm mắt thư thái rồi ngả người trên sofa, cảm giác khoan khoái như ở trong nhà mình, rồi hỏi cô như hỏi người giúp việc: “Có gì ăn không? Anh đói rồi”.

Nhiếp Lạc Ngôn vừa nấu mì vừa nghĩ, biết lỗi mà có thể sửa chữa, thật tốt biết bao! Tuy nấu đồ ăn đêm cho bạn trai cũ, mà hiện giờ quan hệ giữa hai người có thể coi là không thân mật, là một chuyện vô cùng kỳ quặc, chính bản thân cô cũng không muốn thế nhưng ai bảo cô đuổi lý chứ?

Chỉ trong vòng chưa đầy một tháng, cô đã liên tiếp khiến Giang Dục Phong mất công chúng, cũng có thể coi đó là hành động thành công nhất mà cô từng làm. Căn cứ vào định luật bảo toàn vật chất, bây giờ cô phải bỏ ra một chút công sức thì cũng là lẽ đương nhiên.

Huống hồ, cô cũng không nghĩ là mình có đủ khả năng đuổi Giang Dục Phong ra ngoài khi không nhận được sự phối hợp của anh. Xét về mặt thể lực, sau vô số lần đúc kết kinh nghiệm, cô sẽ không bao giờ thắng nổi.

Cho nên nhiệm vụ cấp bách trước mắt vẫn là nhanh chóng nấu xong mì, rồi khéo léo lựa cách đuổi anh về.

Nào ngờ tới khi bưng bát mì đi ra đã thấy Giang Dục Phong ngủ thiếp đi từ lúc nào. Cô đứng ngây ra đó một lát, rồi bực bội đặt bát mì xuống, định đánh thức anh dậy. Nhưng cánh tay còn đang buông giữa chừng đã nhanh chóng rụt lại.

Cô nghĩ chắc anh quá mệt nên mới ngủ thiếp trên ghế sofa như thế, chiếc ca vát thất lạc không biết đã được tháo ra đặt cạnh bên từ lúc nào, còn chủ nhân của nó đang ở trong trạng thái nhắm mắt, hơi thở sâu, đều đặn. Rất ít khi anh để Nhiếp Lạc Ngôn nhìn thấy cảnh tượng này.

Hai người quen biết nhau khi Nhiếp Lạc Ngôn đang học kỳ cuối cùng của những năm nghiên cứu sinh đến giờ, tính ra cũng được hai, ba năm, anh luôn ăn mặc chải chuốt, gọn gàng, đáng vẻ vô cùng phong độ, nhìn vẻ bề ngoài thì không ai có thể chê trách gì anh. Thậm chí, thời gian đầu, cô còn tưởng anh là công tử nhà giàu, suốt ngày chỉ biết chơi bời, nhậu nhẹt.

Khi chính thức qua lại, cô cũng rất ít khi tới công ty anh, phần đa là anh lái xe tới đón cô. Anh chẳng bao giờ giải quyết việc công ty trước mặt cô, thậm chí khi có điện thoại công việc anh thường tới chỗ vắng người để nghe điện, bởi vậy cô không biết gì về công việc của người yêu.

Cô chỉ biết là Giang Dục Phong có một công ty quản lý quỹ đầu tư, còn về quy mô to nhỏ thế nào, làm những việc gì, cô không hề hay biết.

Như bây giờ khi hai người đã chia tay, anh lại trở nên không hề phòng hay kiêng nể, cứ thế xông thẳng vào nhà cô rồi ngủ thiếp đi vì mệt mỏi.

Mì đã dần nguội, kết thành một lớp mỡ vàng nhạt nơi thành bát. Nhiếp Lạc Ngôn bưng vào bếp đổ đi, suy nghĩ một lát rồi quay vào phòng ngủ lấy chăn.

Cô thừa nhận mình vẫn còn chút lòng trắc ẩn, lúc này người đàn ông đang ngủ trên ghế sofa kia tuy hơi đáng ghét nhưng rốt cuộc vẫn là người từng có duyên tình với cô.

Mẹ của Nhiếp Lạc Ngôn là người tín Phật nên thường xuyên nói về duyên phận, cô nghe quá nhiều nên cũng dốc lòng tin theo. Có lúc cô nghĩ, hơn hai mươi năm nay mấy ai có duyên với mình? Tính đi tính lại cũng chẳng có nổi một người. Có lẽ Giang Dục Phong là đối tượng kiên nhẫn nhất, nhưng cũng chỉ coi là có duyên mà không có phận. Còn Trình Hạo, chắc rằng cô và cậu không có duyên cũng chẳng có phận.

Ngay cả việc tình cờ gặp gỡ cũng là một sai lầm.

Cô nhẹ nhàng đắp chăn cho Giang Dục Phong. Cúi xuống gần, mới phát hiện nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của anh, tuy rất mờ nhưng dường như chỉ xuất hiện khi chủ nhân của nó chau mày, vậy mà mãi tới hôm nay cô mới phát hiện.

Chắc do hơi lạnh nên Giang Dục Phong vòng tay trước ngực nhưng vẫn ngủ rất say, ngay cả khi được cô đắp chăn lên người, anh cũng không tỉnh giấc.

Nhiếp Lạc Ngôn định tắt đèn nhưng bỗng dừng lại. Dưới ánh đèn vàng cô có thể nhìn thấy cặp lông mi đen, dài trên đôi mắt anh và cảm thấy nó thật đẹp. Thực sự khuôn mặt anh thanh tú, hoàn hảo tới mức không thể tìm thấy một khuyết điểm nào, bộ dạng lúc anh cười lớn trông rất trẻ con, nhưng khi hững hờ mím chặt môi lại vô cùng ngạo mạn, lạnh lùng, vẻ rất khó gần.

Hai mắt phức tạp mà mâu thuẫn này như có ma lực mạnh mẽ, khiến người ta liếc nhìn xông lên giống như những chú thiêu thân khi nhìn thấy ánh sáng.

Màn đêm lạnh lẽo, thời gian vẫn lặng lẽ trôi đi, Nhiếp Lạc Ngôn đặt ngón tay lên công tắc bên tường, ngay người ngấm khuôn mặt đang chìm trong giấc ngủ say ấy, trong phút chốc cô thấy lạnh run, đầu ngón tay cũng đang dần cóng lạnh.

Hóa ra, anh và cậu ấy giống nhau tới vậy. Trên phương diện nào đó, hai chàng trai ấy lại giống nhau đến thế.

8. Chương 05 Phần 1

Chương 5

Giang Dục Phong ngủ chưa được bao lâu thì đột nhiên hốt hoảng tỉnh dậy, căn phòng tối om, rèm cửa được kéo kín, ngay cả chỗ giao nhau giữa rèm cửa và nền nhà cũng là một màu đen, hiển nhiên không thể thấy được ánh trăng bên ngoài.

Anh nằm yên, bởi trái tim vẫn đập rất mạnh, cứ thỉnh thoảng, thỉnh thoảng trong khoang ngực mà không hề thương tiếc, kéo theo cơn đau âm ỉ. Giang Dục Phong đã quên ngay cơn ác mộng khiến anh trở nên sợ hãi đến thế, cũng chẳng mơ mộng gì thêm nữa, bởi dù đã cố gắng nhúu mày hồi tưởng lại hồi lâu mà vẫn không nhớ được gì.

Vài phút sau, sự hốt hoảng trong lòng mới dần nguôi, anh chậm rãi đứng dậy và chợt nhận ra không biết mình đang ở đâu thế này.

Thật bất ngờ, cô ấy lại không tức tối gọi anh dậy rồi đuổi đi hay sao?

Thậm chí, cô còn tốt bụng đắp cho anh một chiếc chăn mỏng? Sáng nay, cô còn nổi giận dưng dưng trong điện thoại và mắng anh là đồ biến thái mà.

Giọng nói của Nhiếp Lạc Ngôn quả thực rất to, đám cán bộ cấp dưới có mặt ở đó chỉ biết liếc mắt nhìn nhau với thái độ vô cùng kỳ cục, rõ ràng người nào người nấy đều ôm một bụng hoài nghi nhưng vẫn không dám biểu lộ ra lời. Cuối cùng anh đành đưa điện thoại cho nữ thư ký, rồi hờ hững tuyên bố hủy thời gian nghỉ như đã định thành tiếp tục họp, sau đó lạnh lùng đưa mắt nhìn xung quanh, đám nhân viên lập tức chấm dứt hành động hóng hớt, sắc mặt ai cũng lộ vẻ đau khổ.

Nhìn vào di động mới biết đêm đã khuya, Giang Dục Phong không bật đèn mà cứ dò dẫm đi về phía phòng ngủ. Bởi đã nhiều lần qua đêm ở đây, nên anh rất quen đường thuộc lối.

Anh cũng hiểu rõ Nhiếp Lạc Ngôn, thậm chí còn biết cả một số thói quen nhỏ nhặt của cô, ví như lúc ngủ cô rất sợ ánh sáng và âm thanh, rồi cả thói quen không bao giờ đóng chặt cửa phòng nữa.

Anh từng trêu đùa cô: “Em mắc chứng sợ không gian khép kín sao?”. Nhưng lại nghĩ hình như không phải, bởi lúc đi thang máy cô không hề tỏ ra sợ hãi.

Cô liền đáp gọn lỏn: “Không thông gió, em không thể ngủ được”.

Anh nói: “Vậy mở cửa sổ không được sao? .

“Mở cửa sổ em lại sợ tiếng động.” Tiếp đó hùng dũng tiến về phía trước mở cánh cửa phòng vừa bị anh đóng chặt, rồi lại trở về giường ngủ.

Đối với thói quen ấy, anh chẳng bận tâm, bởi về phương diện này thì anh chẳng có thói quen đặc biệt nào. Anh hoàn toàn có thể chiều theo ý cô.

Quả nhiên, cánh cửa khép hờ, khe đãy đã mở ra.

Giang Dục Phong đứng bên cửa, không tiến về phía trước thêm bước nào nữa, nhờ ánh sáng yếu ớt bên ngoài cửa sổ, anh chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng người đang quần quật chần nằm trên giường.

Hình như chỉ những lúc thế này, cô mới tỏ ra ngoan ngoãn, giống như một chú mèo con đang cuộn mình ngủ say, hơi thở nhẹ nhàng, đều đặn.

Cô lúc này khác hẳn với bộ dạng khi tranh chấp với anh, cũng chẳng giống những lúc hùng hùng giận dữ như thể mất lý trí. Cũng giống như bao đêm trước, cô hay cuộn tròn trong lòng anh, bàn tay mềm mại trắng ngần khẽ nắm cánh tay, hoặc nắm vạt áo anh tới tận sáng.

Thực ra cũng có một thời gian cô ngủ không tốt, hay nói mơ, cuộn tròn trong chăn, thậm chí còn đạp anh lúc đang mơ ngủ, có thể nói là ngủ không yên giấc. Có mấy lần anh không thể không tỉnh dậy lúc đêm khuya thanh vắng, nhưng lại không thể làm gì cô, chỉ sang phòng khác ngủ một mình.

Bởi dạo đó việc làm ăn rất bận rộn, anh luôn cảm thấy thiếu ngủ trầm trọng.

Nhưng cô không chịu buông tha, nửa đêm lại gõ cửa phòng khách thì thầm: “Em không thấy anh đâu cả...”, giọng nói mơ mơ hồ hồ, nghe là biết còn chưa tỉnh táo, chắc rằng cô dậy đi vệ sinh và phát hiện anh không còn nằm bên.

Giang Dục Phong chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, bởi nếu giả vờ không động dậy, cô sẽ đứng thi gan ở cửa, thế là anh đành phải trở lại phòng tiếp tục ngủ cùng cô.

Trong đêm tối tịch mịch, hơi thở của cô cứ nhẹ nhàng phả vào cổ anh, cảm giác hết như những chiếc kẹo bông mà hồi nhỏ anh từ ăn, mang vị ngọt thanh thanh, vừa ấm áp vừa vương vấn.

Cũng không biết đứng bên cửa bao lâu Giang Dục Phong mới định thần lại. Lúc khóa cửa nhà để rồi đi, anh bỗng nhớ tới cảnh tượng lần đầu họ gặp nhau.

Nhiếp Lạc Ngôn lúc đó đang đứng cùng mấy người bạn học khác của mình, cô nổi bật với dáng người cao cùng khuôn mặt xinh đẹp, khiến bất kỳ ai đi qua cũng phải để mắt tới. Đứng cách khá xa, anh chỉ vô tình nhìn thấy cô đang nghiêng đầu tươi cười với đám bạn, mái tóc mượt mà, đen nhánh buông sau lưng, khẽ đung đưa theo từng động tác, khiến cô trở nên vô cùng quyến rũ. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh chính là kiểu tóc này không hợp với cô. Thật nực cười, sao anh lại nảy ra ý nghĩ vô vị tới vậy?

Nhưng lần thứ hai gặp lại, cô lại đã thay kiểu tóc khác, mái tóc dài đã được cắt, ép thẳng và lững lờ buông trên bờ vai. Anh rất thích, sau này cũng không bao giờ tán thành việc cô uốn tóc xoắn nữa.

Do vậy giữa họ đã xảy ra những xung đột nho nhỏ khiến Nhiếp Lạc Ngôn tức tối đến mức có một thời gian liên tục trách anh độc đoán, toàn gọi anh là bạo chúa.

Thực ra, ngay cả anh cũng thấy mình kỳ lạ, đã từng tiếp xúc với bao nhiêu phụ nữ, nhưng chưa bao giờ rảnh rỗi tới mức có thời gian can thiệp tới chuyện đổi phương để kiểu tóc thế nào. Tuy biết mình hơi nhiều chuyện nhưng anh vẫn có cảm giác để tóc thẳng thì đáng vẻ và khí chất của cô mới tương xứng.

Đến khí chất của một cô gái cũng được anh để tâm tới, xem ra anh quả thực quá vô vị rồi.

Ngày hôm sau, Nhiếp Lạc Ngôn vừa tới công ty đã nhận được một bó hoa, lúc giao quà, em tiếp tân còn nở nụ cười đầy ngưỡng mộ.

Chung Hiểu Linh bỏ dở công việc đang làm, vội vàng ngẩng đầu “ồ” một tiếng. “Bó hoa rum [1] này đẹp thật đấy, vẫn còn long lanh những hạt sương. Không biết là nhân sĩ nào ó tình ý tặng vậy? Lại còn hiểu cả sở thích kỳ lạ của cậu nữa cơ đấy!”

[1] Hoa rum: Tên tiếng anh là Arum, còn gọi là hoa chân bê, vì như phẳng phất giống chân chú bê con, mang ý nghĩa tượng trưng cho cảm nhận sâu sắc về tình yêu.

“Vô danh.” Nhiếp Lạc Ngôn cũng cảm thấy lạ, cô lật đi lật lại bó hoa nhưng vẫn không tìm được danh thiếp, người tặng hoa thậm chí còn chẳng để lại tên. Cô mệt mỏi day huyệt thái dương. “Hiện giờ mình chẳng còn tâm trạng nào để chơi trò đoán già đoán non này, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà đã có hai vị khách hàng quen lặn mất tăm, cậu có nghĩ Kyle sẽ tức giận tới mức cắt luôn tiền thưởng tháng này của mình không?”

“Không tới mức đó đâu!” Chung Hiểu Linh thở dài nói tiếp: “Tình hình của mình với cậu cũng giống nhau thôi. Đầu là khách hàng nhảy nhảm chỗ, cho dù mình có làm gì thì cũng không thể đáp ứng được yêu cầu của họ, do vậy họ muốn thay đổi đối tác cũng là chuyện bình thường”.

Nhiếp Lạc Ngôn khẽ nhún mày nhìn món quà bất ngờ kia, buồn bã đáp: “Có lẽ vậy”.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thực ra chuyện này cũng không khó đoán, bởi trước đây người hay tặng loại hoa này cho cô chính là Giang Dục Phong. Nói chính xác hơn thì đó là cô thư ký năng nổ, được việc của Giang Dục Phong.

Quả nhiên, chưa tới năm phút sau đã thấy chuông điện thoại vọng tới.

“Em đã nhận được hoa anh bảo Linda chuẩn bị chưa?”, giọng anh hào hứng, có vẻ những mệt mỏi của ngày hôm qua đã được rũ sạch.

Nhiếp Lạc Ngôn nghi ngờ nhíu mày: “Anh muốn gì!”

“Em thật là, sao em lại có tính đa nghi như vậy? Thứ em nhận được là hoa chứ có phải bom đâu, có cần phải cảnh giác thế không?”

“Anh tặng em một quả bom có khi lại hay hơn...” Nhiếp Lạc Ngôn thấy cô nàng Chung Hiểu Linh, bà tám thứ thiệt, lại một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn về phía mình, liền vội cầm di động đi ra ngoài, vừa đi vừa thì thầm: “Bây giờ chúng ta chẳng có quan hệ gì cả, anh tặng hoa cho em để làm gì chứ?”. Có một đạo lý mà cô luôn khắc cốt ghi tâm: Vô duyên vô cớ tìm tới, không phải gian phu thì là trộm!

Kết quả là người ở đầu dây bên kia dừng lại hai giây, sau đó buột miệng nói như một lẽ đương nhiên: “Thì cứ coi như lời cảm ơn vì tối qua em đã phục vụ anh chu đáo, khiến anh vô cùng hài lòng”.

Cô cũng người, mới sáng ra đã phải đứng ở phòng trà không một bóng người với cơn tức tối: “Nào có phục vụ gì chứ! Sự tưởng tượng của anh thật hèn hạ!”.

“Thế à? Vậy mà sáng sớm nay lúc anh dặn dò viết thiệp, hình như không cảm thấy có gì bất ổn.”

Anh ta còn kể cho thư ký biết nữa sao? Cô tức tối nổ đom đóm mắt, nhất thời quên mất thực ra trong đó không hề có thiệp đi kèm, chỉ biết hằm hằm đáp: “Đáng ra tối qua tôi nên đuổi thẳng cổ anh ra phải! Thật ghê tởm!”.

Anh bỏ ngoài tai những lời cô nói, vẫn vui vẻ tiếp lời: “Mai em có rảnh không? Cùng đi ăn tối nhé!”.

Cô xì mặt từ chối: “Không rảnh”.

“Nếu ngay cả anh còn có thể thu xếp được thời gian thì chắc em cũng có thể.”

Cô vẫn kiên quyết: “Không rảnh”, giọng nói rập khuôn máy móc như đang gập rỗng.

Họ lại im lặng một hồi, dường như còn nghe thấy Giang Dục Phong khẽ cười ở đầu dây bên kia, cô nghĩ một lát rồi lạnh lùng nói: “Vừa tặng hoa lại còn mời cơm, rốt cuộc anh muốn làm gì? Lẽ nào anh đang lên kế hoạch theo đuổi tôi một lần nữa?”.

Không ngờ phản ứng của anh còn nhanh hơn cô: “Nhiếp tiểu thư, có vẻ cô dùng sai từ rồi. Đây phải một lần nữa, bởi tôi nhớ là từ trước tới giờ tôi có chủ động theo đuổi cô khi nào đâu”.

Lần này cô nghe thấy anh cười thật, tiếng cười rất sáng khoái, nhưng khiến cô hận tới mức chỉ mong sao xông tới bóp cổ anh. “Đã quên hồi xưa là ai theo đuổi ai trước?”

Nhiếp Lạc Ngôn tay vẫn cầm điện thoại, xì mặt quay về chỗ ngồi.

Chung Hiểu Linh quan sát sắc mặt cô một hồi, bỗng cười hỏi: “Bạn trai cũ à?”.

Nhiếp Lạc Ngôn có chút sững sờ: “Sao cậu biết?”

Chung Hiểu Linh bỗng sáng bừng đôi mắt, hét toáng lên: “Ồ! Là bạn trai cũ thật chứ? Có thật là Giang Dục Phong gọi tới không? Hoa cũng là anh ấy tặng chứ? Anh ấy muốn làm gì? Có phải muốn nói lại không?”. Cô nàng vút luôn bút chì, thước kẻ, dán mắt vào Nhiếp Lạc Ngôn. “Đã lâu không thấy anh ấy xuất hiện dưới công ty chúng mình rồi. Hai hôm trước mình vừa nhìn thấy anh ấy trên tạp chí, đám chị em phòng Tài vụ còn túm năm tụm ba bàn luận, nói là cậu đã để tuột mất một đại gia, ai cũng xót xa tiếc nuối, nói cậu chẳng có tầm nhìn gì cả.”

Sắc mặt Nhiếp Lạc Ngôn càng trở nên khó coi, tại sao lại nói cô không có tầm nhìn chứ? Đám con gái đại trai kia đúng là chưa được tận mắt chứng kiến thần tượng trong tim sụp đổ. Khi ở cùng Giang Dục Phong, cô luôn cảm thấy tê bào não của mình hằng ngày đều vì lý do này lý do nọ mà tiêu hao đi vô số, nếu cứ kéo dài như thế thì liệu tuổi thọ của cô có bị rút ngắn mười mấy năm không nhỉ?

“Giờ anh ấy lại tặng hoa, còn là loại hoa rum mà cậu thích. Mau nói đi, có phải anh ấy muốn theo đuổi cậu, muốn nối tình xưa không?”

Câu nói này vừa hay chạm vào nỗi đau của Nhiếp Lạc Ngôn, cô trẻ môi, xỉ mặt nói: “Không”, sau đó im lặng và vùi đầu vào công việc. Chung Hiểu Linh hoài nghi nhìn cô hồi lâu, rồi thở dài một tiếng, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối.

Hôm sau, trong bữa ăn Nhiếp Lạc Ngôn vừa nghi ngờ vừa bất bình nói: “Cậu nói xem có phải bọn họ uống nhầm thuốc khiến đầu óc mụ mẫm hết rồi không? Mới gặp Giang Dục Phong có mấy lần, vậy mà ai cũng ca ngợi anh ta hết mức, như kiểu được đi cùng anh ta chính là phúc khí to lớn từ đời trước để lại vậy. Thật nực cười!”. Cô dừng lại uống ngụm trà rồi cười khẩy. “Thật quá nực cười!”

Còn thánh giả duy nhất của cô chỉ tập trung vào hai món khoái khẩu của mình là chả cua và sườn chua ngọt, kiên nhẫn chờ đợi cô xả stress xong, mới thủng thẳng nói: “Tại sao gần đây tần suất cái tên Giang Dục Phong được phát ra từ miệng cậu càng ngày càng nhiều vậy?”. Tần Thiệu Trân neho mắt, tươi cười: “Lẽ nào đây là dấu hiệu báo trước của việc nổi lại tình xưa?”.

Nhiếp Lạc Ngôn suýt thì sặc nước. Tại sao cô có thể quên điều này chứ? Thực ra Tần Thiệu Trân mới là người ủng hộ Giang Dục Phong một cách trung thành nhất, mạnh mẽ nhất.

Không cùng chí hướng thì không thể tiếp tục nói chuyện được, cô đành ngừng tranh luận và tập trung ăn uống.

Chả cua thơm ngon, tôm viên chín tới, ngoài ra còn có món canh sò mà cô yêu thích nhất, chỉ dựa vào mùi vị của món ăn cô cũng có thể đoán ra bữa ăn này do đầu bếp nào thực hiện. Nguyên nhân chính là trước đây đã từng được thưởng thức nhiều lần, nhiều tới mức một người mù phương hướng như cô nhắm mắt cũng có thể đi từ cửa tới nhà vệ sinh.

Tần Thiệu Trân mãn nguyện nói: “Ông chủ ở đây thực sự rất nể mặt cậu đấy, tới lúc này rồi mà còn dành riêng phòng VIP cho cậu”.

Cô đáp: “Khách quen mà”.

Thực ra bản thân Nhiếp Lạc Ngôn cũng biết lý do trên chưa đủ sức thuyết phục, có lẽ ông chủ nể mặt một người khác, đó là người đàn ông đã vô số lần dẫn cô tới nơi này.

Giang Dục Phong và ông chủ nhà hàng này vô cùng thân thiết, thân tới mức có thể gọi là huynh đệ. Ông chủ người Hồng Kông rất có đầu óc kinh doanh kia không biểu hiện gì lắm trong lần đầu gặp cô, ông ta chỉ khách sáo gật đầu chào rồi coi cô như những vị khách bình thường khác mà thôi.

Mãi đến hơn nửa năm sau, có một lần Nhiếp Lạc Ngôn tới đây ngồi cả buổi chiều, kết quả thật bất ngờ, cô được tặng một suất đồ ăn nhẹ và tách trà chiều, thật phong phú mà cũng vô cùng tinh tế, chẳng cần hỏi cũng biết giá của nó không rẻ chút nào.

Sau này cô có nhắc lại việc đó cho Giang Dục Phong nghe, anh chỉ nửa đùa nửa thật: “Người ta là người làm ăn nổi tiếng biết tính toán, bình thường chẳng ai có thể kiểm soát được gì từ chỗ ông ấy, nên có thể nhận thấy em rất có sức hấp dẫn”.

Đương nhiên cô sẽ không để anh qua mặt dễ dàng như vậy, suy nghĩ một lát, cuối cùng rút ra kết luận mà bản thân tự cho là chính xác: “Chắc chắn ông ta không ngờ Giang tiên sinh đây lại có thể duy trì mối quan hệ quá nửa năm với một cô gái? Ông ta cho em chút ân huệ, có lẽ là do cảm thấy em là một kỳ tích thôi”.

Giang Dục Phong lườm cô một cái, khuôn mặt thoáng lộ vẻ giả tạo, sau đó lại cười nói: “Không ngờ cũng có lúc em nhanh nhạy thật đấy!”, chẳng biết có phải anh khen thật lòng không nữa.

Thực ra cô là người nhạy bén với cuộc sống, chỉ đôi khi ở bên anh, cô mới điên điên khùng khùng một chút.

9. Chương 05 Phần 2

Cũng như lúc này, trong lòng cô biết rõ ràng, có thể đặt được chỗ ở cái nhà hàng tuy nhỏ nhưng tinh tế và đông khách này, không những thế còn được ngồi trong phòng VIP được ngắm phong cảnh đẹp thế này, là một chuyện không hề dễ dàng.

Lúc thanh toán, nhân viên phục vụ đã rời đi rất lâu, khi quay lại còn chủ động giảm giá cho cô.

Nhiếp Lạc Ngôn không thể kìm nổi nỗi tò mò, liền hỏi: “Ông chủ có ở đây không? Bây giờ có thể mời ông ấy ra đây một chút không?”.

Nhân viên phục vụ trẻ trung, đẹp trai, vận trên mình áo sơ mi trắng kết hợp với gi lê đen trong bộ dạng rất hào hứng, cậu ta khẽ cười rồi nói rành mạch bằng tiếng phổ thông: “Ông chủ đang ở Hồng Kông”.

Cô sưng người, càng thấy kỳ lạ.

Cậu phục vụ nói tiếp: “Có điều, ông Giang ở phòng VIP số ba có nói, nếu cô Nhiếp có thời gian và hứng thú thì lát nữa qua bên đó”.

Nhiếp Lạc Ngôn còn chưa kịp định thần thì đã thấy bên tai vọng tới một tiếng cười khê, Tần Thiệu Trân mặt mũi hớn hở hét lên: “Quả nhiên mình không nhìn lầm người. Anh ấy thậm chí còn có thể đoán chính xác tôi nay cậu ăn ở đâu, thật thần kỳ quá! Mau tìm anh ấy đi, hay cậu thử tìm xem trên người có bị gắn thiết bị theo dõi không?”.

Thần kỳ cái gì chứ? Nhiếp Lạc Ngôn cầm túi sách bước đi. Chẳng qua chỉ là đã quá quen như thế.

Chắc chắn anh nắm được thói quen cũng như sở thích của cô, bởi vào ngày này hằng năm và tất cả những ngày kỷ niệm lớn nhỏ khác, cô đều tổ chức ở đây.

Trên đường về, màn đêm đã buông, Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy mệt mỏi rã rời. Cô dựa vào cửa xe, im lặng nghe bài hát với những ca từ lạ phát ra từ radio. Nữ ca sĩ có chất giọng lả lơi trong trẻo, nhưng lại giống như lời nói mê, cứ lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác.

Cảnh vật cứ thế lướt qua trước mắt, cô bỗng cảm thấy buồn ngủ như có thể thiếp đi bất cứ lúc nào, nhưng ở một nơi nào đó trong não lại đang tích cực hoạt

Thực sự, tới giờ cô vẫn không thể hiểu nổi, cũng không biết rốt cuộc Giang Dục Phong muốn gì. Lẽ nào anh cũng cảm thấy ngày tháng trôi qua thật vô vị, nên muốn tìm một người để giải khuây? Còn cô vừa hay lại ở ngay cạnh nên trở thành ứng cử viên sáng giá?

Bởi trông anh hoàn toàn không giống với loại đàn ông vẩn vương tình cũ. Trên thế giới này nếu thực sự tồn tại loại đàn ông si tình, thì người đó tuyệt đối không thể là Giang Dục Phong.

Thái độ đối xử của anh đối với cô trước đây quá ư tùy hứng, nên Nhiếp Lạc Ngôn không dám chắc giữa hai người thực sự đã từng tồn tại tình cảm nam nữ.

Cô không thích ồn ào náo nhiệt, nên anh hay để cô ở nhà, một mình ra ngoài tiếp khách. Những lúc cô muốn đi du lịch thì anh không có thời gian, chỉ để lại thẻ tín dụng cho cô rồi cương nện: “Tìm hai người bạn thân đi cùng, chơi thoải mái cưng nhé!”. Những ngày cô ra ngoài, anh cũng rất ít khi chủ động gọi điện cho cô. Có một lần, bố mẹ từ miền quê xa xôi lặn lội tới thăm cô, thư ký của Giang Dục Phong đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ, ăn, mặc cũng như đi lại, nhưng không hề thấy mặt anh đâu.

Lần đó mẹ đã tò mò: “Là bạn trai con chuẩn bị đây ư? Khi nào sắp xếp cho bố mẹ gặp mặt nhé!”.

Nhiếp Lạc Ngôn đã tìm mọi lý do để khất lần, bởi trong lác định rõ, cô sẽ chỉ chính thức giới thiệu vị hôn phu của mình với bố mẹ, còn anh chàng Giang Dục Phong kia, rõ ràng cô và anh sẽ chẳng thể đi đến hôn nhân.

Thậm chí, chưa đầy ba tháng sau, hai người đã chia tay. Bởi vậy có thể thấy, cô vẫn là người sáng suốt.

May mà qua sinh nhật cô, Giang Dục Phong không có thêm bất kỳ hành động nào, cũng không còn tặng hoa tới văn phòng cô nữa.

Còn bó hoa rum kia, bởi là người rất yêu hoa nên Nhiếp Lạc Ngôn không nỡ vứt bỏ. Cô kiếm về một chiếc lọ thủy tinh đơn giản rồi cắm bó hoa vào đó, thỉnh thoảng có đồng nghiệp đi qua nhìn thấy, liền dừng bước tán chuyện vài câu.

Có người nói: “Này, hiện giờ đang thịnh hành một chơi hoa trong văn phòng sao? Hai hôm trước mình vừa nhìn thấy bên phòng Tài vụ có người mang chậu cảnh tới. Đặt cây cảnh trong những căn phòng đơn điệu là có hiệu quả lắm đây!”.

Cũng có người hỏi: “Sao không cắm hoa ly hay hoa gì khác cho thơm hơn? Hoặc trồng những loại cây khiến đầu óc mình tỉnh táo cũng được?”.

Thậm chí còn có người hỏi thẳng: “Ai tặng đây?”

Mỗi lần gặp phải tình huống như thế, Nhiếp Lạc Ngôn đành lắp liếm nói đó là một người bạn bình thường.

Bởi công ty rất đông nhân viên nữ, mà những nơi như thế thì tất nhiên là không bí mật nào có thể tồn tại vĩnh viễn, Nhiếp Lạc Ngôn cũng chẳng kỳ vọng nàng lễ tân sẽ giữ kín như bưng chuyện hôm trước cô nhận được bó hoa, bởi thế tốt nhất vẫn nên thẳng thắn một chút.

Đương nhiên, cũng không phải thẳng thắn vô điều kiện. Trước đây cô rất hiếm khi nhắc tới cái tên Giang Dục Phong trước mặt họ, và bây giờ thì càng không nên làm vậy.

Trái ngược hẳn với không khí thoải mái của đám nhân viên, tâm trạng Giám đốc Kyle từ sau chuyển công tác lần trước có vẻ không được tốt. Anh vốn là người niềm nở, nhưng tâm trạng hiện giờ rất thất thường, chốc chốc lại gọi nhân viên vào nói chuyện riêng mười mấy phút, có khi tới cả hai tiếng đồng hồ, khiến tinh thần người nào người nấy lúc đi ra khỏi phòng ông chủ đều nặng nề, ảm đạm.

Nhiếp Lạc Ngôn tự nhủ: “Không biết lúc nào sẽ tới lượt mình”.

“Ừ... không biết nữa.” Chung Hiểu Linh tỏ vẻ thờ ơ, nhân lúc rảnh rỗi, cô cắm đầu vào điện thoại, liên tục nhắn tin.

Trong văn phòng bé nhỏ chốc chốc lại vang lên tiếng tin nhắn điện thoại, Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy hơi kỳ lạ, liền trêu đùa: “Thật hiếm có, lại có chuyện không gây hứng thú cho cậu cơ à? Này, cậu nói đi, liệu mọi việc có liên quan tới chuyện khách hàng của bọn mình liên tiếp bị công ty khác nắm tay trên không?”.

Mí mắt Chung Hiểu Linh vẫn không hề động đậy, cô vui vẻ: “Ừm... không rõ nữa”, nghĩ một hồi lại nói tiếp. “Cậu bị quan như vậy? Nói không chừng cuối năm lại được tăng lương ấy chứ?”.

Nhiếp Lạc Ngôn phì cười: “Là cậu quá lạc quan mới đúng, cô bạn thân mến ạ”.

Quả nhiên chiều hôm đó, cô bị triệu tập tới văn phòng giám đốc.

Hai người ngồi đối diện, Nhiếp Lạc Ngôn vô cùng thành khẩn: “Gần đây sự việc mấy khách hàng...”. Nào ngờ cô chưa kịp nói xong đã bị ngắt lời, Kyle xua tay nói: “Hôm nay gọi cô tới không phải để nói chuyện này”. Anh ta khẽ cười với nét mặt có thể nói là dễ chịu nhất trong thời gian gần đây, rồi đẩy một xấp hợp đồng tới trước mặt cô.

“Cô xem đi!”, anh ta nói, “Nếu không có vấn đề gì, sẽ do cô phụ trách”.

Nhiếp Lạc Ngôn không hiểu, gỡ ra xem mới biết đó chính là hợp đồng ủy thác thiết kế.

“Tôi sao?” Cô hơi khó xử, bởi hiện tại vẫn còn một vài nhiệm vụ khác chưa hoàn thành.

Kyle tiếp lời: “Tôi đã xem xét kỹ, có vẻ hiện giờ cô có một bản thiết kế đã vào giai đoạn hoàn thiện, ngoài ra mấy hợp đồng mới nhận được hai hôm trước có thể chuyển giao cho Tiểu Chung làm, cô chỉ cần tập trung làm hợp đồng này thôi”. Anh ta dừng lại một lát, như thể ra quyết định cuối cùng: “Cứ làm vậy đi, lát nữa cô gọi Tiểu Chung vào đây, tôi sẽ bàn giao cho cô ấy”. Xem ra, rõ ràng anh ta muốn cô tập trung vào hợp đồng này rồi.

Về phòng, Nhiếp Lạc Ngôn còn gỡ hợp đồng đó ra xem kỹ lại một lượt. Số lượng căn hộ chờ thiết kế hoàn thiện không những rất nhiều, mà khu vực cũng rất tốt, từ khu vực vàng CBD hiện tại cô đang ở đi tới đó chỉ mất hai chặng tàu điện ngầm.

Mấy năm gần đây, thành phố phát triển như vũ bão, mặc dù chính quyền không ngừng tuyên truyền phải khống chế nhưng giá cả vẫn tăng với tốc độ chóng mặt, chính vì vậy mà giá nhà đã leo tới mức ngất ngưỡng. Đối với người dân có thu nhập thông thường mà nói, việc mua được nhà là mơ ước không thể thực hiện nổi. Từ đó có thể thấy, người chủ của hợp đồng này rất giàu có, xem ra yêu cầu cũng rất cao, bởi các điều khoản kèm theo phía sau hợp đồng được liệt kê dày đặc tới mức thái quá, khiến người khác nhìn vào mà hoa mắt chóng mặt.

Nhưng ngoài điều này ra, trong ba trang hợp đồng ngắn ngủi không thể nhận ra điểm khác biệt nào của vị khách này với những vị khác.

Tính từ lúc thực tập tới nay, cô đã làm việc ở đây được ba, bốn năm, đương nhiên có thể hiểu rõ tính khí của sếp.

Mới ba mươi ba tuổi, Kyle đã được kế nhiệm việc kinh doanh của bố, trước tình hình không được mọi người nể phục, anh đã đưa công ty chuyển ngành lên đỉnh cao, nghiệp vụ của công ty ngày càng lớn mạnh, đặc biệt là hai năm lại đây, tốc độ phát triển có thể nói là thần tốc. Đương nhiên quan hệ cũng ngày càng được mở rộng, có mối quan hệ với đủ hạng người. Nhưng, đây là lần đầu tiên Nhiếp Lạc Ngôn thấy sếp mượn chuyện công để bàn việc riêng như thế. Đối phương chắc chắn là người quen, hoặc ít ra cũng có quan hệ bạn bè, nếu không thì sếp không thể dễ dàng phá vỡ nội quy mà đảo lộn trật tự bằng sắp xếp các công việc cần giải quyết của công ty như thế.

Ba ngày sau, cuối cùng cô cũng nhìn thấy vị khách bí mật trong dãy nhà cao cấp thuộc khu vực vàng của thành phố.

Nhiếp Lạc Ngôn vô cùng bất ngờ, bởi đối phương là một cô gái xinh đẹp, nếu chỉ xét từ góc độ diện mạo và trang điểm, e rằng vẫn là vị thành niên.

Lẽ nào chính cô ta đã khiến Kyle vốn luôn chí công vô tư kia phá vỡ quy luật?

Nhiếp Lạc Ngôn chau mày, ngắm chữ ký trên trang cuối trong bản hợp đồng, cô hỏi để xác định lại: “Xin hỏi, cô chính là Ninh Song Song?”

“Có việc gì vậy?” Cô gái trẻ dường như hơi mất kiên nhẫn, liền quay sang nhìn Nhiếp Lạc Ngôn một lượt, rồi hất cằm, rướn mắt kiêu ngạo. “Cô chính là Nhiếp Lạc Ngôn?”

“Tôi đây!”, Nhiếp Lạc Ngôn khẽ cười đáp lại và đưa danh thiếp như thường lệ.

Xem ra đối phương có hứng thú với con người cô hơn, cô nàng gơ bàn tay thon dài kẹp lấy danh thiếp, nhưng lại chẳng thèm ngó ngang tới nó, đứng cách Nhiếp Lạc Ngôn hai mét với thái độ cao ngạo, rồi tiếp tục nhìn cô chăm chăm hồi lâu, ánh mắt lộ rõ ý muốn thẩm tra đối phương.

Nhiếp Lạc Ngôn bắt giác than vãn trong lòng.

Trực giác mách bảo, cô nàng Ninh Song Song này chẳng dễ chơi chút nào. Chắc là con nhà giàu, được bao người nâng niu, cung phụng, cho nên chẳng coi ai ra gì. Như chính lúc này, cô đang đứng trước mặt và bị cô ta không khách khí đánh mắt dò xét từ đầu tới chân.

Đây đâu giống với cuộc gặp mặt giữa một kiến trúc sư và khách hàng!

Vào nghề đã lâu như vậy, cũng đã từng gặp phải những khách hàng nam dung tục, có gã háo sắc, có gã chỉ muốn tìm cơ hội kiếm chác chút đỉnh, nhưng cho dù là loại người nào thì cũng chưa bao giờ dám nhìn cô chòng chọc như thế.

Vậy mà một nữ sinh như Ninh Song Song vận trên mình bộ đồ thể thao rộng rãi cùng chiếc mũ bóng chày, thấp hơn cô nửa cái đầu lại dám vô lễ như vậy.

Nhiếp Lạc Ngôn không thể chịu đựng thêm được nữa, cô nhú mày hỏi: “Cô có thể nói cho tôi biết là tôi có gì đẹp mà cô nhìn mãi vậy?”. Có lẽ do nghĩ tới vấn đề tuổi tác, hoặc cũng có thể do nghĩ tới vấn đề cơm áo của bố mẹ, nên giọng điệu của cô vẫn khá chậm rãi.

“Chẳng có gì đẹp cả.” Ninh Song Song nhún vai kiểu cách, miệng nhai kẹo cao su rồi thổi một quả bóng rất to cuối cùng thủng thẳng đáp: “Chỉ là hơi tò mò chút thôi”.

Thực ra giọng cô bé rất hay, bởi đó là chất giọng trong trẻo vui tai chỉ có ở các thiếu nữ, chỉ tiếc là giọng điệu hơi hách dịch.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng không muốn so đo với cô bé chỉ tiếp tục truy hỏi: “Tò mò gì vậy?”.

Ninh Song Song như thể bỏ câu hỏi của cô ngoài tai, đôi mắt đen láy khẽ chuyển động. “Kyle chưa nói cho cô biết về quan hệ giữa tôi và anh ấy sao?”

Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ một hồi, thản nhiên đáp: “Chưa”.

Khuôn mặt linh hoạt, trẻ trung kia nhanh chóng lộ vẻ bất mãn, cô bé rướn mày xác định lại lần nữa: “Thực sự chưa nói chút gì sao? Anh ấy thậm chí còn chưa nói với cô tôi là ai sao?”.

“Đúng thế, Nhiếp Lạc Ngôn xác định lại, “Hoàn toàn chưa nói gì”.

Tưởng đối phương sẽ thất vọng, ai ngờ cô bé lại phá lên cười rồi lẩm bẩm câu gì đó. Sau đó cô bé nói tiếp: “Vây tôi sẽ tự giới thiệu một chút nhé! Ừm... nói thế nào đây? Tôi là bạn của anh ấy, nhưng quan hệ của chúng tôi khá đặc biệt. Cô hiểu không?”.

Nhiếp Lạc Ngôn khẽ cười đáp: “Ừm.”

Ninh Song Song chớp chớp mắt như thể không tin tưởng lắm. “Cô thực sự có thể hiểu mối quan hệ này đặc biệt như thế nào sao?”

“Ừm.” Nhiếp Lạc Ngôn thấy nét biểu cảm của cô bé vô cùng sinh động và rất thú vị, nên không nỡ đả kích. Thực ra, cho dù cô bé có là con riêng của Kyle đi chăng nữa thì cũng chẳng liên quan tới cô.

Ninh Song Song tiếp tục nhìn cô chòng chọc rồi bỗng mím môi hỏi: “Này, con người cô cũng chẳng thú vị chút nào”. Lần này, điệu bộ tỏ rõ sự bất mãn, cô bé khoanh tay trước ngực khiến dáng vẻ càng trở nên cao ngạo. “Tôi đã nói tới mức đó mà cô chẳng tò mò chút gì sao? Tôi cũng không thấy cô thông minh tới mức có thể đoán ra. Nên, tôi nghĩ nếu tính cách của cô cứng nhắc, cổ lỗ, vậy thì chắc chắn cô sẽ không tin lời tôi nói.” Cô bé dừng lại một chút mới nói tiếp: “Thực ra tôi lại mong đó là nguyên nhân thứ hai cơ”.

“Tại sao?”, cuối cùng Nhiếp Lạc Ngôn cũng có chút hứng thú, “Tính cách của tôi cứng nhắc, cổ lỗ, thì có liên quan gì tới cô?”.

Ninh Song Song như sững người một lát, rồi nhanh chóng tiếp lời: “Đương nhiên chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi chỉ đang nghĩ, căn nhà lớn như vậy, chắc sẽ rất mất thời gian cho việc thiết kế. Trong thời gian này tôi chỉ hi vọng nhà thiết kế của tôi có tính cách dễ chịu một chút, như thế mọi người sẽ dễ hiểu nhau hơn”.

Trước câu nói của cô bé, Nhiếp Lạc Ngôn liền bắt đầu những công việc như thường lệ, cô mở laptop ra rồi nói: “Giờ cô có thể nói qua về ý tưởng của mình không? Ví như quan điểm chủ yếu và phong cách thiết kế.”

“Xin hãy chờ một lát.”

“Chờ gì?” Nhiếp Lạc Ngôn còn chưa nói xong thì có tiếng động lớn vọng tới từ phía cửa.

Ninh Song Song cười, vừa tiến về phía trước vừa nói: “Anh ấy tới rồi!”.

10. Chương 06 Phần 1

Chương 6

Nhiếp Lạc Ngôn rời mắt khỏi màn hình vi tính, nhìn người mà Ninh Song Song gọi là “anh ấy”. Ánh nắng bên ngoài căn hộ xiên qua khe cửa sổ tạo thành một vầng sáng ấm áp, huyền ảo, khiến cô có phần hoảng hốt.

Cô thăm nghĩ, người này tại sao lại có mặt ở khắp mọi nơi vậy?

Lúc này, chàng trai tuần tú kia đã thông thả bước vào, tiến thẳng tới trước nhìn cô bằng ánh mắt thản nhiên, khẽ cười rồi thờ ơ nhận xét: “Cách tô mắt thể này không hợp với em, trông già lắm”.

Một lúc sau Nhiếp Lạc Ngôn mới định thần lại, cô bước sang bên để tránh ánh sáng mặt trời, có vẻ như làm vậy sẽ khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn một chút. “Những việc anh quan tâm có vẻ quá nhiều rồi thì phải.” Cô hơi hốt đáp lại rồi hững hờ ngắm đôi tay đang bám lên người anh.

“Đúng đấy, có phải dạo này anh nhàn rồi quá không? Tại sao đến cả việc trang điểm của nữ thiết kế nhà người ta anh cũng muốn quản vậy?” Cô nàng Ninh Song Song trước đó còn ngạo mạn là vậy bỗng như biến thành người khác, giọng nói ngọt như đường, nheo mắt và khẽ lắc tay Giang Dục Phong. “Người ta đợi anh ở đây lâu lắm rồi, sao muộn thế này mới tới hả?”.

Anh cúi đầu nhíu mày nhìn cô nàng. “Công ty có chút việc. Còn em, tại sao lại chạy lung tung một mình như thế?”.

“Thế nào là chạy lung tung?” Ninh Song Song dè dặt chống chế cách dùng từ của anh, tiếp đó lại đưa mắt lườm Nhiếp Lạc Ngôn một cái, rồi nũng nịu nói: “Chẳng qua là người ta tò mò, muốn tới xem nhà mới thôi mà”.

Nhà mới? Hóa ra là như vậy.

Nhiếp Lạc Ngôn chợt hiểu, cô đưa mắt nhìn hai người mấy lượt, rồi thu ánh mắt và trở lại với dáng vẻ đang làm việc, chỉ vào đồng hồ nhắc nhở: “Lát nữa tôi còn có việc khác phải làm, mong hai người phối hợp một chút, chúng ta cần tranh thủ thời gian”.

Giang Dục Phong dường như không để ý tới Ninh Song Song, anh chỉ chậm rãi nói: “Lẽ nào trước khi đến cô chưa đọc kỹ các điều khoản kèm theo sao? Điều bảy, trong thời gian tiếp nhận dự án này, tất cả thời gian làm việc của cô bắt buộc phải thuộc về tôi”.

“Chỉ là nên thôi”, Nhiếp Lạc Ngôn càng nói càng tỏ ra hờ hững, “Anh đâu có nói bắt buộc. Tôi đã xem hợp đồng rất kỹ, nên hi vọng lần sau, nếu anh đặt ra những điều khoản hà khắc đại loại thế này thì nên dùng từ chặt chẽ hơn nữa”.

Dừng lại một lát, cô nói tiếp: “Ngoài ra, tôi còn nhớ người ký tên trên hợp đồng là cô Ninh, cho dù tôi phải phục tùng ai thì người đó cũng không phải là anh, anh Giang ạ”.

Giang Dục Phong hơi nheo mắt, cặp môi mỏng khẽ nhếch lên như thể muốn nói gì đó. Cô nàng Ninh Song Song cười xòa rồi chêm vào bằng giọng nói dịu dàng thỏ thẻ: “Tôi và anh ấy không phân biệt đôi bên, của tôi cũng là của anh ấy. Đúng không Dục Phong?”.

Nhiếp Lạc Ngôn hít một hơi thật sâu, như thể chưa bao giờ nghe thấy cô gái nào gọi anh như vậy nên có cảm giác không quen.

Giang Dục Phong lại chau mày, Ninh Song Song thì giống như gấu cụt đuôi cứ lảng nhảng bên anh. Anh nghiêng đầu, lườm cô nàng một cái. “Ai cho phép em gọi anh như thế?”

Còn chưa nói xong, đã nghe thấy một tiếng “hứ” vọng tới, anh dừng lại một lát, rồi rướn mày như thể rất bất ngờ. “Sao hả, em lại có ý kiến gì sao?”

Có vẻ như Giang Dục Phong lại càng có hứng thú, anh nửa đùa nửa thật nhìn cô nói: “Hả? Anh đoán thể nào?”.

Cô trừng mắt nhìn lại, dường như có cảm giác không thể chịu đựng nổi anh. “Con người được đặt tên chẳng phải là để người khác gọi sao? Anh dựa vào đâu mà cấm cô ấy gọi anh như vậy? Chẳng phải là đoán đoán thì là cái gì?”.

Ninh Song Song không ngờ Nhiếp Lạc Ngôn lại nói đỡ anh, cô bé sững sờ, sau đó mở to mắt, gật đầu lia lịa: “Chính xác! Dục Phong, quả thực là thái độ gần đây của anh đối với em không tốt lắm đâu đấy!”

Giang Dục Phong nghiêm mặt quát mắng: “Em không được phép nói!”.

“Anh dựa vào đâu mà không cho cô ấy nói?” Nhiếp Lạc Ngôn đành mặt, đưa mắt nhìn cô nàng Ninh Song Song đang xì mặt ầm ỨC kia. Cô định nói gì đó nhưng đột nhiên nghĩ việc này chẳng liên quan tới mình,

nên lại quay sang chế giễu con người tự cao tự đại kia: “Người nào làm bạn gái của anh thì thật đen đủi, chẳng lẽ chuyện gì cũng phải quan sát ánh mắt anh, mọi việc đều phải nghe theo anh mới được sao?”.

“Cô cho rằng mình giỏi lắm hả?”

“Có phải trong mắt anh, tất cả phụ nữ đều không đáng giá một xu? Tất cả đều phải chiều theo tâm trạng của anh, anh thích trêu chọc thì liền trêu chọc, lúc tâm trạng tốt thì muốn họ thế này thế nọ, nhưng khi buồn lại gạt họ sang một bên. Anh nghĩ anh là ai chứ?”

Phải khó khăn lắm mới dừng lại được, Nhiếp Lạc Ngôn tự nhận thấy mình có phần quá khích, như đã mượn cơ hội để trút hết mọi bực bội trong lòng.

Giang Dục Phong chỉ im lặng trong vài giây ngắn ngủi, anh không hề tức giận mà cười lớn, khoe miệng nhếch lên tạo thành hình vòng cung tuyệt mỹ.

Anh nói một cách vô tâm: “Xem ra từ khi rời xa anh, càng ngày em càng ngốc nghếch hơn thì phải”.

Cô ngây người, chỉ biết giận dữ nhìn, chợt thấy anh gạt tay Ninh Song Song ra, thẳng thừng ra lệnh: “Em, mau đi giải thích cho cô ấy rõ quan hệ của chúng ta”. Hình như anh sợ phiền phức nên không nói thêm câu nào nữa.

“Sao phải giải thích?” Ninh Song Song nghiêng mặt, đôi mắt to đẹp khi cười thật đáng yêu, cô nàng khẽ cúi đầu nhìn anh nói: “Chẳng phải đã chia tay rồi sao, cứ để cô ấy hiểu lầm đi, có gì quan trọng đâu?”.

Anh chẳng thèm nhìn cô nàng, chỉ tiếp tục kéo dài giọng: “Cho em thời gian một phút, nếu không anh sẽ báo cho bố em biết hành tung của em”. Ninh Song Song nhú mày, nhưng không dám làm trái, đành lẩm bẩm: “Đồ tiểu nhân!”. Tới lúc này cô bé mới quay sang nhìn sắc mặt ngờ ngàng của Nhiếp Lạc Ngôn, bất giác thấy buồn cười, nhưng lại sợ uy của Giang Dục Phong nên vẻ mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, cô bé ngây thơ giải thích: “Chị hiểu lầm rồi, em không phải bạn gái của anh ấy, mà là em họ.”

Nhiếp Lạc Ngôn khẽ nheo mắt, cô mím chặt môi rồi không nói gì thêm.

Cô nàng tưởng Nhiếp Lạc Ngôn chưa hiểu, liền ngẩng đầu nhìn Giang Dục Phong, đã thấy anh cầm sẵn điện thoại trong tay.

Ninh Song Song thực sự lo sợ anh tiết lộ hành tung của mình, cô không cam tâm, bĩu môi thở dài một tiếng, rồi giải thích rõ hơn: “Em họ Ninh, mẹ anh ấy cũng họ Ninh, là bác ruột của em”. Sau đó quay ra nhìn người đàn ông vừa nhỏ mọn vừa thích kể tội người khác kia. “Như vậy đã đủ rõ ràng chưa? Anh không được lên gọi điện cho bố em đâu đấy!”

Quả nhiên là anh em họ! Thật không hổ danh là người một nhà! Cô nàng Ninh Song Song này xem ra còn nhỏ nhưng suy nghĩ lại rất sâu xa, tài đóng kịch cũng giỏi như ông anh họ.

Vừa rồi còn giả bộ thân mật nữa chứ! Mở miệng ra là Dục Phong, Dục Phong, cách gọi thân mật biết bao!

Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy mình thực sự chẳng còn mặt mũi nào mà đứng ở đây nữa, dường như mỗi lần ở bên anh, cô lại gây ra những chuyện mất mặt như thế.

Không nói không rằng, cô cất vội chiếc laptop siêu mỏng rồi quay đầu định đi luôn.

Nhưng Giang Dục Phong lập tức tiến lên phía trước chặn lại: “Việc chính còn chưa bàn mà”.

Cô lạnh lùng nhìn anh, nổi hổ thẹn ban đầu biến thành cơn giận: “Tôi và anh chẳng có chuyện gì để nói với nhau cả, về công ty tôi sẽ nói chuyện với Kyle để anh ấy đổi người”. Nói rồi cô giờ tờ hợp đồng lên, vẻ như vô cùng khinh bỉ, “Nếu không phải anh giở thủ đoạn, tôi sẽ không bao giờ tiếp nhận dự án này”.

Giang Dục Phong lại không thèm quan tâm, cười vô tội: “Điều này không liên quan tới anh, ý tưởng này cũng chẳng do anh nghĩ ra”.

“Đúng rồi, đúng rồi, là do em.” Ninh Song Song thấy tình hình bất ổn, chỉ sợ Giang Dục Phong sẽ giận lây sang mình, liền đứng bên nói đỡ: “Thực ra em chỉ tò mò muốn tới gặp chị thôi chị Nhiếp”.

Từ “chị” được phát ra từ miệng cô nàng ngọt ngào biết bao, Nhiếp Lạc Ngôn bất giác sững người, Ninh Song Song thấy thế liền nhanh nhẹn nắm tay cô, cười nói: “Bối em nghe nói anh ba có bạn gái rất xinh nên

mới lặn lội nghìn dặm xa xôi từ nước Pháp về đây chỉ để gặp chị thôi đấy. Thực ra, trong gia đình cũng có rất nhiều người hiếu kỳ như em, nhưng chỉ mỗi em thu xếp được thời gian, vừa hay lại gặp dịp anh ba đang cần hoàn thiện ngôi nhà mới, nên em đã nghĩ ra trò này và thay anh ấy ký hợp đồng”. Cô nàng lay lay tay Nhiếp Lạc Ngôn, thói đại tiểu thư ngạo mạn ban đầu đã hoàn toàn biến mất, chỉ ngoan ngoãn hỏi: “Chị Nhiếp à, chị không giận chứ?”.

Dáng vẻ lúc này của cô nàng khiến Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ tới khi mình còn nhỏ. Lúc đó, do toàn chơi với anh em họ nên tính cách cô cũng bị ảnh hưởng, nghịch ngợm và bướng bỉnh, nên thường khiến bố mẹ cũng như cô gì chú bác phiền lòng. Cô là bé gái duy nhất, được nuông chiều nên lần nào đám anh em mắc lỗi cũng lôi cô ra nói đỡ.

Cổ ông bà thương mình nhất nên thường lay lay tay rồi nũng nịu: “Ông ơi, lần sau chúng cháu không dám làm vậy nữa...”, rồi quay sang nhìn đám anh em họ được thơm lây, mặt ai cũng phấn khởi ra trò.

Thời thơ ấu, cô không phải lo nghĩ gì bởi được mọi người trong nhà yêu chiều, giống như công chúa của một gia tộc lớn, chắc cũng chẳng khác gì Ninh Song Song lúc này. Do vậy, mặc dù thỉnh thoảng cô nàng lộ vẻ kiêu căng ngạo mạn, Nhiếp Lạc Ngôn cũng không thấy phản cảm.

Những việc trong quá khứ vô tình khiến trái tim Nhiếp Lạc Ngôn mềm yếu, cô nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Chị không giận em”, rồi quay sang nhìn Giang Dục Phong, ngữ điệu đanh thép: “Còn nữa, chị không phải là bạn gái của anh ấy, bọn chị đã chia tay lâu rồi, nên em không phải tò mò nữa đâu”. Cô định nói thêm, huống hồ anh của em đi lại với rất nhiều cô gái, e là cô nào cô nấy đều rất xinh đẹp. Nhưng nghĩ đối phương chỉ là nữ sinh nên tốt nhất không nên nói ra những lời đó.

Có điều, cô đã đánh giá Ninh Song Song quá thấp, cô bé cứ mở miệng ra là bô lô ba la: “Cho dù đã chia tay rồi cũng chẳng ảnh hưởng gì. Cả nhà em đều tò mò về chị, hoàn toàn là vì chị đã phá mọi kỷ lục trong lịch sử”.

Khuôn mặt cười của cô nàng thật kỳ quái, Nhiếp Lạc Ngôn không hiểu cô nàng có ý gì, tò mò hỏi lại: “Kỷ lục lịch sử gì kia?”.

Anh chàng lập tức chêm vào, gương mặt lạnh lùng, ngữ điệu gay gắt nhằm chặn ngay câu trả lời của Ninh Song Song: “Việc của anh chưa tới lượt em quản. Mai anh sẽ sai nhân viên đi đặt vé cho em, em liệu mà rời khỏi đây sớm, càng nhanh càng tốt”.

Ninh Song Song lắc đầu, trách cứ: “Em không về! Anh chỉ biết bắt nạt em thôi! Từ nhỏ tới lớn anh có biết làm gì ngoài việc bắt nạt em không? Em không về đâu, khó khăn lắm em mới trốn được ra ngoài, tại sao lại ra về dễ dàng vậy chứ?”.

“Nhưng nếu muốn ở đây thì em phải nghe lời anh”, Giang Dục Phong lạnh nhạt nói tiếp: “Nếu không, anh sẽ tìm người trực tiếp áp giải em về giao cho bố mẹ đấy”.

Có vẻ bố mẹ chính là tử huyệt duy nhất của Ninh Song Song, chỉ một lát sau cô nàng đã méo máo, nhăn nhó mặt mày nhìn Giang Dục Phong với vẻ bợ đỡ: “Được rồi, em thừa nhận lần này em không đúng. Em hứa là sau này sẽ không nói năng lung tung nữa, được không anh?”.

Giang Dục Phong chỉ lạnh lùng thốt ra ba tiếng từ cặp môi mỏng dính: “Không thể được”.

Lần này đến cả Nhiếp Lạc Ngôn cũng cảm thấy anh vô tình. Cô bé Ninh Song Song có lẽ chỉ vì ham chơi mà từ Pháp bỏ về, ngoại trừ tính khí phóng túng, hay càn quấy ra thì có thể nói cô bé không có khuyết điểm gì lớn lắm, nhưng lại luôn bị người đàn ông ti tiện, nhỏ mọn kia bắt nạt, cương quyết đuổi về, hết lần này tới lần khác lấy bố mẹ người ta ra mà uy hiếp, dọa nạt.

Cô không kìm được cảm xúc, mắng thăm, anh đúng là bi ổi, trơ trên!

Giang Dục Phong như đọc được suy nghĩ của cô, anh đưa ánh mắt sắc lẹm lướt qua mặt cô rồi hỏi: “Em lại đang chửi thăm gì đó?”. Cô hơi ngạc nhiên nhưng cũng chẳng buồn giấu giếm, khề chau mày nói: “Hà có gì phải làm khó một cô bé như vậy? Xem ra anh có vẻ thẹn quá hóa thù đấy!”.

Anh cười với vẻ bất cần đáp: “Anh có gì phải hổ thẹn?”. Nói rồi, ánh mắt bất chợt sâu lắng hơn, cứ nhìn thẳng cô như thể rất hứng thú. “Sao thế, bây giờ em lại đứng cùng chiến tuyến với nha đầu này sao?”.

Cô rướn mày, hoàn toàn không phủ định việc này. Cùng là phận nữ, đương nhiên càng dễ nảy sinh cảm giác thân thiện.

Huống hồ, nếu phải so sánh hai người thì cô thấy cô em này xem ra có phần khiến người ta yêu mến hơn so với ông anh họ.

Như đã nhìn thấu tâm tư của cô, hoặc cũng có thể chỉ muốn chứng minh tâm trạng của mình hoàn toàn bình thường, anh ra lệnh đặc xá: “Em có thể ở thêm một thời gian. Có điều, Ninh Song Song, em phải hứa với anh, nếu lần sau em còn tiếp tục càn quấy như thế thì đừng trách anh đích thân tổng em lên máy bay đấy”.

Quay đầu lè lưỡi, Ninh Song Song tuy bị anh cảnh cáo nhưng vẫn ghé sát vào tai Nhiếp Lạc Ngôn thì thầm: “Thực ra, em đâu có quấy phá, phải không chị? Việc ký hợp đồng đã được anh ấy cho phép, chỉ là ghét em vừa rồi lắm mồm quá thôi”, lại tò mò hỏi tiếp: “Chị Nhiếp ơi, chuyện chị và anh ấy chia tay là thật sao?”.

Nhiếp Lạc Ngôn lần đầu tiên cười thật lòng từ khi bước chân vào căn nhà này và nói: “Chị cũng cảm thấy như vậy.”

Cảm giác tìm thấy đồng minh thật thú vị.

Trong thời gian thảo luận chỉ tiết thiết kế, Ninh Song Song thường tiết lộ riêng với cô tâm trạng bất mãn của cô nàng đối với Giang Dục Phong và vô tình lại tìm được tiếng nói chung từ Nhiếp Lạc Ngôn.

“Ở nhà ai cũng nhường nhịn em, chỉ có anh ấy từ nhỏ đã thích bắt nạt em rồi.”

“Ừm”, Nhiếp Lạc Ngôn gật đầu, anh cũng thường xuyên bắt nạt cô.

“Em bảo anh ấy dẫn em đi chơi, anh ấy khẳng khẳng không chịu, lúc nào cũng nghiêm mặt nói em phiền phức nữa chứ.”

“Ừm”, Nhiếp Lạc Ngôn lại gật đầu lần nữa, dường như anh cũng luôn ghét cô phiền phức.

“Trước đây em rất hay khóc, mọi người đều chạy tới dỗ dành em, chỉ trừ mỗi anh ấy. Một lần chỉ có em và anh ấy ở nhà, rõ ràng anh ấy khiến em khóc nhưng lại nói em khóc trông xấu chết đi được! Sau đó chạy đi mất tiêu.”

Nhiếp Lạc Ngôn bỗng phát hiện ra một điều, thì ra bản tính ăn nói điêu ngoa của người này đã bắt đầu thể hiện từ khi anh ta còn nhỏ.

“Ồ, đúng rồi, đúng rồi, còn có một lần anh ấy làm bức thư pháp ông nội em treo trên tường, lúc đó vừa hay cô giúp việc vào phòng quét dọn, anh ấy mặt không biến sắc quay lại nói với em, Ninh Song Song tại sao em bắt cần như vậy? Mau đi tìm ông nhận lỗi đi!”

Nhiếp Lạc Ngôn trợn tròn mắt vì ngạc nhiên, cô bất giác hỏi dồn: “Sau đó thì sao?”.

“Bức thư pháp đó là bảo bối của ông, ông không cho ai động vào. Em đâu phải là người mánh khéo, tốc độ phản ứng của anh ấy nhanh như vậy, biểu hiện lại vô cùng bình tĩnh, cô giúp việc lúc đó cũng hoảng hốt khi thấy vết mực lớn trên bức thư pháp, nên lập tức chạy đi mách ông. Sau đó anh ấy nói với em, nếu lần này em chịu nhận lỗi với ông thì sau này sẽ đưa em đi chơi.” Ninh Song Song bĩu môi, nói tiếp với giọng đầy thù hằn: “Ai bảo lúc đó em ngốc nghếch, lại cứ tưởng anh ấy sẽ đưa em đi chơi thật nên đã bị lừa, tự biến thành hình nhân thể mạng, bị ông nội phát vào mông hai cái đau điếng!”.

Hồi ức của Ninh Song Song đau đớn như vậy nhưng Nhiếp Lạc Ngôn nghe xong lại phá lên cười, cô vuốt ve mái tóc cô bé, an ủi: “Có người anh như vậy, em cũng khổ thật đấy”.

“Khổ thế nào chứ?”, giọng nói lạnh lùng vang lên. Cô ngẩng đầu, chỉ thấy Giang Dục Phong tay cầm điện thoại, đang đi xuống từ vòng xoắn cầu thang tầng hai. Chính vì anh vừa đi lên tầng gọi điện nên hai chị em mới có thời gian ngắn ngủi để tâm sự.

“Không có gì.” Cô vỗ nhẹ vào quần áo rồi đứng lên. “Em thấy anh rất bận, chi bằng hôm nay chỉ bàn tới đây thôi.”

Thực ra căn hộ của anh chàng cần người nào tới thiết kế, khi mua về đã được chỉnh trang tinh tế rồi, cô đã đi xem một lượt, với không gian ba, bốn trăm mét vuông, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều là những vật liệu tốt nhất, đến cả gạch lát sân thượng cũng được nhập từ nước ngoài với giá cao ngất ngưỡng, vì vậy không phải ai cũng có khả năng mua được. Mặc dù vậy, anh vẫn kiên quyết muốn thay đổi toàn bộ, tiến hành thiết kế và bài trí lại bố cục. Hà cớ gì phải khổ như vậy chứ? Đã thế thì quyết mua căn hộ đang trong thời kỳ xây thô chẳng phải sẽ đỡ vất vả hơn sao?

Có điều, loại khách hàng giống Giang Dục Phong không có nhiều, tổng kết của Chung Hiểu Linh đối với hành vi loại này được Nhiếp Lạc Ngôn rất tán đồng đó là: Quá nhiều tiền, nhiều tới mức không có chỗ để tiêu.

Dù gì thì căn hộ của Giang Dục Phong cũng rất gần công ty, nên Nhiếp Lạc Ngôn định tự mình về đó.

Hôm nay Giang Dục Phong đi xe đen, chắc hẳn tối lại có yến tiệc nên có cả tài xế đi cùng. Anh đề nghị: “Để anh đưa em về”.

“Không cần đâu!” Cô bắt đại một chiếc tắc xi bên đường, đi chưa được bao lâu đã tới nơi, lại còn đỡ phải chen chúc với anh trong không gian chật chội.

Anh cũng không cố ép cô, dắt Ninh Song Song lên xe rồi nghênh ngang bỏ đi trong ánh hoàng hôn.

Ninh Song Song chỉ ngồi trong xe được một lát đã bắt đầu cảm thấy chán nản, cô nàng quay đầu nhìn cửa sổ, có cảm giác dòng xe tấp nập trong buổi chiều mùa đông thật nặng nề, đến cả những tòa cao ốc sừng sững bên đường cũng trở nên u ám, như thể được mạ lên một lớp màu cổ lỗ.

Trên dây ghế sau xa hoa, rộng rãi chỉ còn lại Ninh Song Song và Giang Dục Phong. Anh chàng nhắm nghiền mắt như đang dưỡng thần. Cô bé không dám làm phiền anh, nhưng đến cả một quyển tạp chí để giết thời gian cũng không tìm thấy, trong lòng bất giác hối hận vừa rồi không kéo Nhiếp Lạc Ngôn lên xe cùng.

Ninh Song Song thừa nhận, lúc ngồi trên máy bay về nước, ngoài sự hiếu kỳ ra, trong lòng cô còn vẫn vương cảm giác khó tả, tựa hồ như sự thất vọng và đổ kỵ.

Cô suy nghĩ suốt hành trình mười mấy tiếng, rốt cuộc bạn gái của anh ba là người thế nào?

Thực ra, đối với tình sử của Giang Dục Phong, các bậc phụ huynh hai nhà họ Giang và họ Ninh dường như chưa từng hỏi qua, nhưng như thế không có nghĩa là không hay biết gì. Trái lại, tuy hai bác không hay về nước nhưng dường như nhất cử nhất động của Giang Dục Phong đều không qua được mắt họ.

Cô nàng nghĩ thầm, chắc chắn hai bác đã ngầm thuê thám tử, cách làm này rất thịnh hành trong cả gia tộc nhà cô, bởi bố mẹ cô cũng làm như vậy.

Cho nên lần này, dường như già trẻ lớn bé trong nhà đều kinh ngạc, người đàn ông duy nhất được coi là không thể si tình, chung thủy trong gia đình lại có thể duy trì quan hệ với một cô gái trẻ tới gần hai năm! Tuy cuối cùng vẫn là chia tay, nhưng xét trong tình sử của Giang Dục Phong thì lần này chính là kỳ tích.

11. Chương 06 Phần 2

Có điều, tuy mối tình này đã trở thành quá khứ nhưng tất cả mọi người đều lựa chọn một biện pháp thông minh, đó là im lặng, chỉ có mình cô bé, có lẽ vì quá nhàn rỗi nên lập tức tìm nhai một cái cớ để chuẩn về nước.

Sau khi gặp Nhiếp Lạc Ngôn, cô nàng mới biết, hóa ra bạn gái của anh ba thật xinh đẹp.

Nhưng chỉ có mỗi gương mặt đẹp thì có tác dụng gì chứ? Trước đây cô nàng đã không ít lần gặp những cô gái khác, họ đều là giai nhân với phong thái yếu điệu thiết tha. Có người xuất thân danh gia vọng tộc, có tiền đồ, có học thức, đáng người thì hết chỗ nói, khiến bất kỳ ai cũng phải mê mẩn khi nhìn thấy họ mặc đồ dạ hội.

Đó là miêu tả của anh năm, lúc anh nói trông bộ dạng vô cùng buồn cười.

Nên tuy là lần đầu gặp gỡ, Ninh Song Song đã không khách sáo quan sát Nhiếp Lạc Ngôn một lượt từ đầu tới chân, lòng thầm suy đoán, cô gái này rốt cuộc có điều gì khác đám bạn gái của anh ba mà trước đây mình từng gặp?

Nhưng xem ra chẳng có điểm gì khác cả, cô nàng không tránh khỏi cảm giác thất vọng, chẳng qua cũng chỉ là một kỹ sư thiết kế nội thất, chỉ có vẻ ngoài là đẹp hơn người khác một chút.

Mong mỗi mãi sự xuất hiện của Giang Dục Phong, cuối cùng cô nàng cũng phải bất ngờ, hay nói chính xác hơn, là kinh ngạc.

Cô nàng thực sự kinh ngạc, không ngờ lại có người dám nói với anh ba như vậy, cứng rắn, lạnh lùng, chế giễu, thậm chí còn đẩy mọi việc vào trạng thái sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào. Điều đặc biệt, đây chỉ là một cô gái.

Cô nàng thậm chí còn tưởng mình bị hoa mắt, bởi anh ba của cô chẳng hề giận dữ, trái lại, còn rất cao hứng đối đáp từng câu từng chữ, khéo miệng luôn ẩn hiện nụ cười khi trò chuyện với chị ấy. Chỉ có ông Trời mới biết, lúc đó cô nàng kinh ngạc đến cỡ nào!

Hóa ra, khi gặp được tình yêu đích thực, cho dù là đàn ông hay phụ nữ thì họ đều không phải là họ nữa, đến cả anh ba của cô cũng không phải anh ba trước đây của cô nữa rồi!

Nhưng cô lại thấy thú vị, xem họ đấu khẩu hay hơn nhiều so với việc học hành ở Pháp.

Đặc biệt là Nhiếp Lạc Ngôn, dường như hề nhìn thấy anh ba là cơn giận lại tái diễn, không bao giờ để anh giữ chút thể diện, ngay cả giọng nói cũng lạnh như băng. Một cô gái thật thần kỳ! Đám bạn gái của anh ba mà trước đây cô bé từng gặp, người nào người nấy đều hết sức giả tạo, chẳng trách Giang Dục Phong không yêu nổi ai.

Bởi thế cô nàng quyết định là sẽ ở lại! Ở lại để được xem nhiều trò vui!

“Em đang cười ngây ngô gì thế?”, một giọng nói lạnh lùng vang lên, phá tan những suy nghĩ viển vông của cô một cách tàn nhẫn.

Lúc này, Ninh Song Song mới định thần lại, cô bé ho lên một tiếng, rồi giả bộ ngồi thẳng dậy, đáp: “Không có gì”.

Dường như chẳng muốn truy hỏi nhiều, Giang Dục Phong chỉ quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, rồi đột nhiên hỏi: “Vừa nãy em và cô ấy đã nói chuyện gì?”.

“Chuyện gì là sao?”

“Lúc anh đi nghe điện thoại, chẳng phải hai chị em đang trò chuyện sao?” Lúc nghe điện xong rồi đi xuống, vừa hay anh thấy Nhiếp Lạc Ngôn đang cười, điệu bộ rất hả hê, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn, ánh mắt cô càng trở nên trong trẻo và long lanh như đá quý.

“À, phải rồi”, Ninh Song Song vội vàng đáp: “Nói chuyện vui thôi, chẳng có gì quan trọng”. Đương nhiên cô nàng không ngốc tới mức chủ động đầu thú, vừa rồi rõ ràng là cô kể tội Giang Dục Phong cho Nhiếp Lạc Ngôn nghe.

Giang Dục Phong nhìn cô nàng một cái, khề cau mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Dù sao thì thời gian này em cũng rảnh, anh còn phải xử lý công việc của công ty, nên em giúp anh đi thảo luận các chi tiết thiết kế với cô ấy nhé!”.

“Thật không anh ba?”, Ninh Song Song cười ranh mãnh, “Em lại tưởng việc thiết kế ngôi nhà này là thủ đoạn anh bày ra để tiếp cận chị Nhiếp.”

“Thế nào gọi là thủ đoạn?”, anh thờ ơ nhìn cô nàng, “Nếu không đồng ý, em chỉ còn nước phải về Pháp thôi, bởi nếu ở lại cũng chẳng có công hiến gì”.

Cô nàng lập tức gạt đầu tích cực: “Đương nhiên là đồng ý, giờ anh bảo em làm gì em cũng đồng ý. Huống hồ, chị Nhiếp lại là người tốt bụng và dễ gần như thế”.

Giang Dục Phong khẽ hừ một tiếng, vẻ như không tán đồng: “Vây sao, anh lại chẳng nghĩ thế”.

Cô nàng bắt giác quay đầu thì thầm: “Đương nhiên rồi, tính khí nóng nảy của chị ấy dành trọn cho anh mà”. Sau đó lại quay sang Giang Dục Phong dò hỏi: “Vây sau này anh sẽ không xuất hiện nữa, phải không?”. Ai ngờ ngay lập tức bị Giang Dục Phong cốc vào đầu đau điếng. Cô nàng ôm đầu, chau mày rên rĩ: “Ui, sao thế?”.

“Trẻ con, quan tâm nhiều chuyện thế làm gì? Sau này không được hỏi lung tung nữa.”

“... Vâng!”

Về tới nhà, Ninh Song Song nhìn chòng chọc vào bóng người dong dỏng, nho nhả đi phía trước, lòng thầm nghĩ, cùng sống dưới một mái nhà nên đành nhẫn nhịn trước, sau này ắt sẽ có người báo thù thay mình, hì hì.

Nhiếp Lạc Ngôn tới công ty sắp xếp tài liệu một chút rồi mới ra, lúc này đã là năm giờ bốn mươi bảy phút, chẳng mấy khi mới có tuần không phải làm thêm giờ, các đồng nghiệp bên kia tâm chấn thủy tinh đã về từ lâu rồi.

Chỉ còn Chung Hiểu Linh ở đó, cô nàng đang dựa vào cửa sổ nói chuyện điện thoại. Thấy Nhiếp Lạc Ngôn bước vào, Chung Hiểu Linh buông điện thoại xuống, nói: “Mình tưởng hôm nay cậu không về công ty”.

“Về chứ!” Nhiếp Lạc Ngôn một tay đeo túi, tay kia xách cặp ví tính, quần áo, tóc tai gọn gàng, trông bộ dạng rất thoải mái. “Thế còn cậu? Hôm nay không phải tăng ca chứ?”

“Không, lát nữa mình sẽ về”, Chung Hiểu Linh khẽ giờ điện thoại lên, “Gọi xong cú điện này đã”.

“Vây mình không chờ cậu nữa.”

“Ừm”, tạm biệt

“Mai gặp lại!” Nhiếp Lạc Ngôn giờ tay coi như lời tạm biệt.

Xuống dưới lầu, từ xa Nhiếp Lạc Ngôn đã nhìn thấy một chiếc xe con đang chậm rãi tiến tới. Lúc dừng lại trước mặt cô, cửa xe tối màu mới hạ xuống, Nghiêm Thành thò đầu ra cười nói: “Cô gái ơi, lên xe đi nào!”.

Nhiếp Lạc Ngôn rất bất ngờ, chỉ biết “hả” một tiếng rồi hỏi: “Anh tới làm gì?”.

Nghiêm Thành vẫn cười. “Nếu nói là tiện đường thì chắc chắn em sẽ không tin. Mau lên xe rồi nói, đang đi ngược chiều mà. Không thì lát nữa sẽ có cảnh sát giao thông tới làm biên bản phạt đấy!”

Điều hòa trong xe đang bật, phả ra luồng gió ấm áp, Nhiếp Lạc Ngôn ngồi xuống và thở đều, vừa rồi khi ở bên ngoài, cô thấy cột sống mình như cứng đờ ra vì lạnh.

Mặc dù đã ở thành phố này lâu như vậy, cô vẫn không thể quen được khí hậu nơi đây, mỗi khi mùa đông tới thời tiết lại trở nên ẩm ướt, lạnh giá, khiến người nào người nấy chỉ muốn co ro trong nhà.

Cô tháo khăn quàng cổ, không biết có phải bị gió lạnh thổi lâu, hay là lúc này nhiệt độ trong xe nóng quá khiến má cô nóng bừng. Nghiêm Thành đưa mắt nhìn rồi hỏi: “Hình như em rất sợ lạnh?”.

Cô gật gầu: “Vâng. Thực ra bây giờ đỡ hơn trước nhiều rồi đây, hồi còn đi học, bọn em thường xuyên trốn học khi trời lạnh”.

“Em không thói phòng lên đây chứ?”

“Mấy năm gần đây khí hậu đang nóng dần, nên không hay có tuyết rơi. Trước đây khi còn học trong trường, hầu như năm nào cũng nhìn thấy tuyết, hễ vừa bước chân xuống nền đường là không thể nhìn thấy gót giày đâu do lớp tuyết quá dày, chỉ thế thôi là có thể tưởng tượng được nhiệt độ thấp thế nào”.

“Anh thì lại rất quen với khí hậu mùa đông có tuyết rơi, hồi nhỏ anh chỉ mong chờ đúng hai việc, một là Tết, hai là đắp người tuyết”, Nghiêm Thành vừa nói chuyện vừa lái xe lên cầu vượt.

Xe của họ hòa vào giữa đoàn xe với ánh đèn lấp lánh, như đang di chuyển trong dải ngân hà.

Nhiếp Lạc Ngôn ngó ngược ngó xuôi một hồi rồi tò mò thắc mắc: “Anh đang đi đâu vậy?”.

“Trước tiên tìm chỗ ăn cơm đã, sau đó mời em đi xem ca kịch.” Anh lịch sự hỏi: “Tối nay em rảnh không?”.

Rảnh thì có rảnh, bởi tối nay cô không có dự định gì, chỉ ở nhà đọc tiểu thuyết hoặc xem ảnh cũ, có điều... Cô ngạc nhiên hỏi: “Thật trùng hợp, sao anh biết em thích xem ca kịch?”.

Nghiêm Thành có vẻ lúng túng trước câu hỏi của cô anh nghĩ ngợi một lát rồi mới trả lời: “Chẳng phải trong bữa cơm lần trước chính em đã nói sao?”.

“Thế à?” Cô cười. “Lâu quá nên em quên mất.”

Anh cũng cười, dưới ánh đèn xe, nhìn dáng anh cười thật dịu dàng.

Không ngờ lại là đoàn kịch Hoàng gia Nga tới Trung Quốc công diễn, thành phố nơi cô ở là trạm dừng chân thứ hai của họ và cũng là buổi diễn đầu tiên, cả rạp hát trung tâm không còn chỗ nào trống.

Tiết mục được biểu diễn là vở ca kịch Kẹp hạt dẻ [1], một tác phẩm không thể kinh điển hơn, lúc hạ màn, toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay rầm trời. Ra khỏi rạp, Nhiếp Lạc Ngôn vẫn cảm thấy phấn khích, nhưng chỉ một lát san thờ: “Xem ra gần đây em thực sự mù tin tức quá, lại không biết có đoàn kịch Hoàng gia tới biểu diễn”, rồi quay sang nhìn dòng người đang ùn ùn đi ra, “Cũng không biết rằng, thì ra bên cạnh mình còn có nhiều người hâm mộ ca kịch như vậy”.

[1] Kẹp hạt dẻ: Vở kịch có hai phần viết dựa theo câu chuyện cổ tích Kẹp hạt dẻ và vua chuột của nhà văn người đức E.T.A.Hoffmann với phần âm nhạc của nhà biên soạn tài ba Pyotr Ilyich Tchaikovsky.

“Trong đó không thể loại trừ một bộ phận học đòi phong nhã.” Bởi có rất đông người, nên lúc bước xuống bậc thang Nghiêm Thành phải dìu cô.

Cô bất giác bật cười: “Có cần nói thẳng thế không?”, tiếp đó ghì giọng nói: “Hình như những người anh nói tới vừa đi ngang qua đó”.

“Chỉ là đánh giá khách quan thôi mà.” Dẫn cô tới chỗ ít người qua lại, anh mới chịu bỏ tay cô ra. “Ví như anh, đang xem nửa chừng thì ngủ gật.”

Cô không có vẻ gì là ngạc nhiên, chỉ khẽ rướn mày thắc mắc: “Vậy tại sao còn cố ý mời em đi xem ca kịch?”.

“Một khách hàng tặng anh hai vé, nhưng đồng nghiệp của anh đều không có tâm hồn nghệ sĩ như anh, hằng ngày chỉ quan tâm tới các vụ án đại loại như ly hôn, kinh tế..., đâu có tâm trạng nào để thưởng thức thứ vui nho nhã thế này chứ? Nên nghĩ đi nghĩ lại, thôi thì của người phúc ta, còn về anh, nhân cơ hội này tôi luyện bản thân một chút cũng không thiệt.”

Cô lắc đầu, nói nửa đùa nửa thật: “Anh tự chế giễu bản thân một chút cũng được, hà có gì phải lôi cả đồng nghiệp của mình vào chứ? Thật chẳng tốt bụng chút nào”.

Để xem ca kịch, Nhiếp Lạc Ngôn đã phải quay về nhà thay váy, tuy khoác thêm chiếc áo khoác dày nhưng vẫn không chống được cái lạnh đêm khuya, cô bất giác rùng mình, Nghiêm Thành mở cửa xe rồi đề nghị: “Hay là đi uống chút gì đó rồi hãy về?”.

Cô buột miệng: “Uống gì?”.

“Trà sữa, cà phê, tùy em chọn, anh thì gì cũng được.”

Cô đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chặp vào anh dưới ánh đèn: “Lẽ nào lần trước em vẫn chưa nói với anh rằng hai thứ trên em đều không thích uống sao?”.

“Thế ư?” Anh cố gắng nhớ lại, có lẽ do quá lâu, lần ăn cơm cùng nhau ấy đã là chuyện cách đây một tháng rồi, nên anh không thể nhớ kỹ được, anh nhã nhặn cười nói: “Hình như em có nói, nhưng anh không thể nhớ nổi. Em có thể nhắc lại một lần nữa được không?”.

Nhiếp Lạc Ngôn không cười, cô chỉ nheo mắt nhìn anh chàng có vẻ ngoài đẹp trai, tính cách hiền lành kia hồi lâu, mới chậm rãi lên tiếng: “Thực ra em chưa từng nói, cả chuyện thích xem ca kịch, em chưa từng nói với anh”. Cô ngừng lại một chút, trong mắt ánh lên tia nhìn khác lạ, ngữ điệu chắc chắn: “Em nhớ rất rõ là mình chưa từng nói”.

Một tay Nghiêm Thành vẫn đặt trên xe, anh bắt giác ngây người.

Cô vẫn không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ chau mày nghi hoặc: “Vậy thì ai đã nói cho anh biết những điều ấy, anh có thể nói cho em biết không?”.

Thực ra cô vẫn nuôi một tia hi vọng mong manh, hi vọng người đó là Tần Thiểu Trân, bởi ngay từ đầu anh đã hỏi xin Tần Thiểu Trân số điện thoại của cô, nên dù anh biết được sở thích của cô từ chỗ Tần Thiểu Trân thì cũng không có gì lạ.

Nhưng khi nhìn sâu vào ánh mắt Nghiêm Thành, cô chỉ có thể nhìn thấy sự kinh ngạc và do dự.

Mặc dù hành động đó chỉ thoáng qua trong tích tắc, nhưng lại khiến lòng cô không tránh khỏi cảm giác chán nản, có rất nhiều suy đoán ập tới, nhưng đáp án cuối cùng chỉ có một.

Quả nhiên, Nghiêm Thành cúi đầu cười, không còn cách nào khác, thừa nhận: “Một người bạn”.

Nhiếp Lạc Ngôn bắt giác nắm chặt đầu ngón tay, cô gần như nghẹt thở hỏi: “Ai vậy?”.

“Em biết người đó, Trình Hạo.”

Nghiêm Thành khẽ đặt tay lên vai cô, trịnh trọng nói tiếp: “Anh là bạn thân với Trình Hạo từ nhỏ, bây giờ chúng ta cũng có thể coi là bạn bè, nên anh cảm thấy không nên giấu giếm em chuyện này. Hi vọng em không trách anh”.

Nhiếp Lạc Ngôn như bỗng lạnh rùng mình, cô bắt giác gạt tay anh ra, vì dùng sức quá mạnh nên chỉ nghe thấy một âm thanh giòn tan.

Cô khẽ ngẩng đầu nhìn anh, bên cạnh vẫn có bao người đi lướt qua, giữa màn đêm tối tăm, tất cả đều xa lạ, cũng có thể trong đó có vài người vừa rồi đi ngang qua cô khi ở nhà hát, cũng có thể có người ngồi ngay cạnh, nhưng trong mắt cô tất cả vẫn xa lạ. Thực ra giờ phút này, dường như khuôn mặt của Nghiêm Thành cũng bắt đầu trở nên mờ ảo.

Cảm giác như bên tai vang lên một tiếng nổ khẽ, âm thanh vọng tới nhỏ, xa và không ngừng nghỉ, cũng giống như người đó, dù xa cách đã lâu nhưng trong tâm trí cô vẫn không thể xóa nhòa.

Thật buồn cười, rõ ràng chỉ là một cái tên, rõ ràng chỉ là hai từ đơn giản, nhưng dường như lại chiếm cứ mọi không gian trong suy nghĩ của cô.

Lòng cô rối bời, tựa như một bảng vẽ bảy màu bị người ta hất đổ trong lúc hoảng hốt, những gì còn lại chỉ là một đám hỗn độn.

Thành phố này rất lớn, sau khi tốt nghiệp cô cũng không còn gặp lại Trình Hạo nữa. Nhưng hóa ra, thành phố này lại nhỏ tới không tưởng, dù đã cách xa nhiều năm, cuối cùng cô cũng nghe được thông tin về cậu từ miệng người khác.

Trước khi chia tay, Nghiêm Thành nói: “Cách đây không lâu anh mới biết bọn em từng là bạn”. Anh đã dùng từ an toàn nhất để hình dung quan hệ giữa cô và Trình Hạo, ngẫm nghĩ một lúc mới nói tiếp: “Có một tối, mọi người đều uống rất nhiều, sau đó tán gẫu về những chuyện trong quá khứ, vô tình có nhắc tới em, bao gồm cả một vài sở thích của em, lúc đó Trình Hạo đã nói cho anh biết”. Thực ra Trình Hạo không muốn nói, cậu đã kể với Nghiêm Thành một số chuyện khác trong lúc nửa tỉnh nửa say, cộng thêm tác dụng của men rượu, cậu đã nói về những chuyện vụn vặt trong quá khứ những hồi ức thời học đại học, có rất nhiều chuyện liên quan tới người con gái tên là Nhiếp Lạc Ngôn, à không, nên nói là nữ sinh Nhiếp Lạc Ngôn mới đúng.

Nhưng Nghiêm Thành không thể nói ra điều đó, anh chỉ nhìn Nhiếp Lạc Ngôn, cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy thất vọng rồi quả quyết quay người bỏ đi.

12. Chương 07

Chương 7

Không gian quán trà thật yên tĩnh và ấm áp, trên nền tường màu trắng xám treo đầy những bức ảnh đen trắng thời xa xưa. Từng bức tọa lạc trên bốn bức tường, có thể do ánh sáng nên khung ảnh như được phủ lên một lớp bụi mờ, thêm vào đó là mùi thơm thoang thoảng của khói thuốc khiến người ta có cảm giác thời gian như đang quay ngược.

Nhưng nếu thời gian có thể quay ngược trở lại thì tốt biết bao. Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ thầm, nếu như vậy, cô có thể chọn lựa lại từ đầu, sẽ không tham gia buổi du lịch Hoàng Sơn hôm đó và mọi việc sau này cũng không bi thảm đến thế.

Việc đã tới nước này, Nhiếp Lạc Ngôn thực sự cảm thấy mệt mỏi, những việc trong quá khứ đeo bám quá lâu khiến cô bị giam mình trong đó. Rõ ràng biết không có hi vọng, nhưng vẫn không có cách nào để thoát ra được.

Có lẽ câu mà Tần Thiệu Trân từng nói là đúng, cô ấy nói, bởi vì không có được nên mới quyền luyện không rời.

Quả thực cô chưa bao giờ có được trái tim Trình Hạo, dù chỉ trong một giây phút ngắn ngủi.

Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy trong hơn hai mươi năm của mình cô chưa bao giờ hèn mọn như lúc đó, đối mặt với anh chàng tuấn tú, kiêu ngạo ấy, cô chỉ làm được duy nhất một việc, đó là lặng lẽ yêu cậu ấy mà thôi.

Đây là chuyện rất khó lý giải, từ trước tới giờ cô không thiếu người hâm mộ, vậy mà vẫn một lòng một dạ yêu cậu.

Lần thân mật duy nhất giữa hai người, cũng chính là hành động sau tiệc sinh nhật hôm đó, trong nhà ăn không một bóng người, ánh đèn cũng mờ mờ ảo ảo như lúc sân khấu hạ màn, dường như cậu đã hôn cô.

Có lẽ do một phút nông nổi nhất thời, cũng có thể do tác dụng của hơi m sau hôm đó, hai người đều cảm thấy gượng gạo.

Thời gian ở trường trôi đi nhanh chóng, bởi ngày nào cũng chỉ có mấy việc lặp đi lặp lại, lên lớp, ăn cơm, hoàn thành bài tập, sau đó đi ngủ. Cuộc sống vừa đơn điệu vừa khô khan, lại vừa bế tắc.

Quan hệ giữa họ cũng ở trạng thái giống hệt như vậy tránh không được, trốn cũng chẳng xong, nên vẫn phải gồng mình lên để duy trì trạng thái xa không ra xa, gần chẳng ra gần, có vẻ mọi việc ngày hôm đó chỉ là một giấc mộng đẹp, khi tỉnh lại cô cũng như anh, đều biết đó không phải là sự thực, nên chẳng muốn nhắc lại nữa.

Trong những tháng ngày đó, Nhiếp Lạc Ngôn đã biết thế nào gọi là “đặt chân lên lớp băng mỏng”. Cô luôn cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ hễ mình bước nặng chân một chút, sẽ khiến mối ràng buộc mỏng manh giữa họ vỡ tan tành.

Đôi khi ngồi một mình tĩnh tâm, cô thậm chí còn cảm thấy hơi tuyệt vọng, tuyệt vọng ở chỗ bản thân trước đây chưa từng hèn mọn, tuyệt vọng tới mức chỉ biết nhẫn nại chờ đợi, hoàn toàn chỉ vì một tia hi vọng nhỏ nhoi giống như một đốm lửa leo lét còn sót lại trong lòng, nhưng lại không thể tắt.

Nhiếp Lạc Ngôn cho rằng, chắc chắn cô sẽ chờ được tới lúc mọi thứ tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp. Cô hoàn toàn không biết rằng, mình đã rơi vào lưới tình từ lâu, rồi càng lúc càng sâu, không thể thoát ra được.

Vào năm thứ tư đại học, vì gia đình xảy ra chuyện nên Nhiếp Lạc Ngôn phải xin nghỉ một tuần, lúc trở lại trường cô gầy đi đáng kể, ai cũng có thể nhận thấy tâm trạng của cô trở nên u uất. Vừa hay thời gian đó lại đúng dịp bận nhất trong đời sinh viên, viết luận văn, chọn giảng viên hướng dẫn, cộng thêm áp lực tìm việc, hết việc này tới việc khác, như thế không muốn cho người ta có cơ hội để thở vậy.

Nhiếp Lạc Ngôn có mong muốn ở lại trường học lên Thạc sĩ, Trình Hạo thì trái ngược với cô, cậu chọn tìm việc ở một trường đại học cùng thành phố.

Ngôi trường đó có thể nói là đối lập với Đại học Z, hai trường này được coi là ngang cơ và luôn bị đem ra so sánh, thậm chí, thầy trò hai bên có vẻ đều ganh đua nhau, nhất quyết không chịu thua kém đối phương.

Thực ra, thực lực giữa hai trường cũng không hơn kém nhau là mấy, đặc biệt là về hai phương diện, công trình xây dựng và thiết kế kiến trúc, cả hai đều ngang ngửa. Có điều, giữa hai trường là khoảng cách một trăm linh tám cây số, một trường ở phía đông, một trường ở phía tây thành phố, đi xe cũng mất đến hơn một tiếng đồng hồ.

Đêm trước ngày tổ chức lễ tốt nghiệp, liên tiếp diễn ra các bữa tiệc tụ tập, trong mắt đám sinh viên, khuôn viên trường cuối tháng Sáu dường như chẳng thể chứa đựng được thứ nào khác, ngoại trừ cái oi bức của mùa hè cùng nỗi háo hức vì sắp được rời khỏi mái trường và nỗi thương cảm khi sắp phải chia xa.

Sau này không biết theo đề nghị của ai, một nhóm sinh viên quyết định cắm trại bên bờ biển vùng ngoại ô thành phố. Thành viên tham gia đều là những người tham dự chuyến du lịch Hoàng Sơn, sự việc như kỳ tích xem ra có bắt đầu và cũng có kết thúc.

Tối đó mọi người đều uống nhiều, lon bia vương vãi khắp bãi biển. Ngẩng đầu nhìn có thể thấy vô số những vì sao lấp lánh trên màn đêm mướt như nhung, khiến bầu trời trở nên cao vút, xa xăm mà rộng lớn.

Đã lâu rồi không gặp cảnh tượng như vậy trong thành phố, lúc này mọi người chợt nhận thấy, hóa ra khung cảnh ấy lại đẹp như vậy. Có người chân nam đá chân chiêu trở về lều ngủ, có người lại nằm luôn trên bãi biển, Nhiếp Lạc Ngôn ngồi bó gối ở đó. Từng cơn sóng biển rì rào vỗ vào bờ rồi lại rút đi, lớp bọt màu trắng tạo thành một đường thẳng dài bất tận.

Cô ngồi một mình rất lâu như ngày dài.

Cả buổi tối cô nói rất ít, bạn bè hết hát hò, chơi bài, rồi lại cùng giải bày tiếng lòng khi phải chia xa, chỉ có mình cô như bỗng nảy sinh hứng thú với bia rượu, nên lúc này cô thấy hơi văng đầu, mỗi khi có gió thổi tới, đầu óc lại thấy nặng trĩu và gai lạnh từng cơn. Khi cánh tay, đầu gối cũng dần cứng ngắc, cô mới co duỗi theo bản năng, ai ngờ vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Trình Hạo đứng ngay sau cô, khoảng cách không xa lắm nhưng trước đó cô không hề nhận ra.

Hình như Trình Hạo cũng không nhìn thấy cô, cậu nằm một mình trên bãi cát, hai tay khoanh trước ngực, một chân gấp lên, không biết đã ngủ chưa, trông bộ dạng rất thoải mái.

Cô nghĩ thầm, có lẽ cậu ấy uống nhiều quá nên mới như vậy. Bởi trước mặt mọi người, Trình Hạo luôn tỏ ra là người biết kiềm chế và cẩn trọng.

Cô đứng lên, những hạt cát trắng rơi lả tả từ trên người xuống như thể thời gian trôi, rất nhanh, rất đột ngột, chỉ loáng một cái đã biến mất, vừa giơ tay nắm lấy đã không kịp nữa rồi.

Đột nhiên Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy trái tim lạnh lẽo, dường như cuối cùng cô đã ý thức được có một số thứ đã cách xa mình, từ đó trở đi, bất luận là gần ngay bên cạnh hay cách xa trăm sông nghìn núi thì những người và sự việc đó đã rời xa cô rồi.

Nhiếp Lạc Ngôn cúi đầu, chậm rãi tiến tới chỗ Trình Hạo, những hạt cát nhỏ nhoi lọt vào kẽ chân, khiến cô có cảm giác nặng nghìn cân, không thể bước nhanh được.

Dưới bầu trời đầy sao, trong tiếng sóng vỗ rì rào, cuối cùng cô cũng đứng trước mặt cậu. Cô nhìn xuống, nhìn đúng vào đôi mắt nâu kia, đó là đôi mắt trong sáng, thậm chí còn không thể nhìn thấy dấu vết của hơi men.

Thì ra cậu vẫn chưa ngủ.

Cô không biết phải làm sao trước trạng thái tỉnh táo của cậu, thực ra cô hoàn toàn không biết tại sao mình lại bước tới chỗ cậu như vậy. Cô im lặng một lát, rồi quyết định ngồi xuống, không nói không rằng, chỉ nhìn chăm chú vào đôi mắt như mặt biển xanh thẳm phía trước, ánh mắt xa xăm, tựa hồ không có tiêu cự.

Cô ngồi bên cậu và bắt đầu thờ thần.

Cách đó không xa có một ánh sáng le lói, có lẽ là ánh đèn pin hay điện thoại của bạn học nào đó, ánh sáng ấy yếu ớt, khẽ nhấp nháy rồi vụt tắt.

Cô còn lơ mơ nghe thấy tiếng nói chuyện vọng ra từ lều trại, âm thanh rất khẽ hòa với tiếng sóng biển, rồi nhanh chóng bị cuốn vào màn đêm đen.

Tất cả đều ở trong trạng thái tĩnh mịch của màn đêm bên biển, khiến người ta không nhãn tâm phá vỡ.

Không biết sau bao lâu, cô cất tiếng khẽ hỏi: “Cậu không buồn ngủ à?”.

Trình Hạo đã ngồi dậy từ lâu, cậu ngồi ngang hàng, cách cô khoảng mười mấy centimet, xung quanh không có ai khác, chỉ có hai người họ, cậu nghiêng đầu nhìn cô. “Không, thể còn cậu?”

Cô vẫn ngồi yên như vậy. Gần đây cô đã gầy đi rất nhiều, nhìn nghiêng trông các đường nét rất mỏng manh, xem ra có đôi phần tiêu tụy.

Mái tóc đen bị gió biển thổi, cô cũng chẳng quan tâm, chỉ đáp: “Rất buồn ngủ, nhưng không ngủ được...”. Giọng nói càng lúc càng nhỏ, cả khuôn mặt cô cũng đang dần cúi thấp, vùi vào cánh tay, do vậy nghe giọng nói càng buồn hơn, như thể cô đang tự nói với mình: “... Hai ngày nữa là tốt nghiệp rồi nhĩ!”.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng không biết rốt cuộc mình đang than thở gì, chỉ cảm thấy tâm trạng trống rỗng, giọng nói rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe thấy rõ, rồi nói tiếp: “Đúng vậy, thời gian trôi nhanh thật!”.

Cảm giác như chỉ buột miệng nói ra, nhưng trái tim cô bỗng dưng đau nhói, như thể bị ai đó chạm vào, trên bộ phận yếu đuối đó đã có người khẽ chạm ngón tay vào, chỉ khẽ chạm thôi nhưng lập tức khiến cô cảm thấy đau đớn vô bờ.

Nhiếp Lạc Ngôn thực sự cảm thấy đau, trái tim thất lại, khó chịu tới mức ngạt thở. Vừa mở miệng thở thì lại gặp phải hơi mặn và ẩm ướt của gió biển, nó khiến cô sặc, sặc tới mức sắp rơi nước mắt.

Hóa ra thời gian trôi nhanh như vậy, chớp một cái mà đã mấy năm, thậm chí là mười mấy năm vùn vụt trôi qua. Rõ ràng có hàng nghìn hàng vạn ngày đêm, nhưng tại sao vẫn cảm thấy ngắn ngủi, cảm thấy không đủ thời gian? Những thứ trước đây từng tốt đẹp, bây giờ lại lần lượt rời bỏ cô, thì ra mình chẳng giữ được gì, thứ duy nhất cô có thể nắm được cũng chỉ là những hồi ức hư ảo mà đáng thương.

Khóe mắt cay sè nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh lạ thường, cô hỏi: “Còn bia không?”.

Trình Hạo hơi sững sờ, thắc mắc: “Cậu vẫn muốn uống ư?”.

“Ừm.” Cô nhìn cậu như thể đương nhiên. “Không được sao?” Trong bóng đêm mờ ảo, đôi mắt cô lấp lánh như sao.

Cậu không ngăn cản, chỉ nhìn sâu vào mắt cô, sau đó phẩy tay đứng dậy.

Lúc trước, khi còn đang tụ tập, mọi người đã uống gần hết đồ, không biết Trình Hạo kiếm được hai lon bia ở đâu. Cô vẫn ngồi tại chỗ, ngẩng đầu nhìn cậu từ xa bước tới.

“Chỉ còn lại thể này thôi.” Trình Hạo nói xong liền ngồi xuống cạnh, rồi đưa cho cô một lon, “Này”.

Cô giơ tay đón lấy, vô tình lại chạm vào bàn tay cậu chỉ thấy cậu khẽ nhú mày. “Cậu lạnh à?”

“Một chút.” Cô không để ý mà chỉ lo giật nắp lon, kết quả là lon bia trên tay đã bị người kia lấy đi.

Ánh mắt Trình Hạo như muốn thẩm tra, cậu chậm rãi hỏi: “Có phải cậu đã say rồi không?”.

Cô hỏi lại: “Cậu thấy mình giống như đang say à?”. Thực ra, ngay cả cô cũng không phân biệt nổi mình có say không nữa, bởi đầu cô văng vất, nhưng trong lòng lại rất tỉnh táo.

Nhiếp Lạc Ngôn không biết tâm trí mình lúc này đang ở đâu, chỉ biết hai ngày nữa sẽ nhận bằng tốt nghiệp, cũng biết rằng sau khi tốt nghiệp, cô và cậu sẽ phải cách xa, một người ở phía tây, một người ở phía đông thành phố, cô càng nhận thức được rằng ông ngoại - người yêu thương mình nhất - đã khuất núi hai mươi bốn ngày trước, cô đứng trong linh đường lạnh lẽo, tối tăm, cảm giác lượng nước trong cơ thể như bị hút khô, chỉ có thể đứng ngây ra đó, nhưng trong đầu vẫn không ngừng nghĩ ngợi, rõ ràng chỉ thiếu đi một người, tại sao lại có cảm giác như bị mất cả thế giới vậy?

Cô không hiểu nổi, chỉ biết ngồi ngây ra. Đến cả chuyện xảy ra cách đây gần một tháng cô còn có thể nhớ rõ như vậy, thì làm sao say được chứ?

Hai lon bia đặt bên Trình Hạo, cô bắt đầu mè nheo, miệng vẫn cười: “Cho mình đi!”.

Cậu kiên quyết: “Cậu say rồi”, đồng thời khẽ ngăn bàn tay cô đang gờ tới.

Cô nói: “Mình khát”.

Cậu chỉ cười, kiên nhẫn giải thích: “Bia rượu không giải khát được đâu”. Trong bóng đêm, đôi mắt long lanh kia dường như có thể phản chiếu ra ánh sao yếu ớt, cô thậm chí còn nhìn thấy hình bóng mình trong đó, hình bóng ấy thật nhỏ, thật mỏng lung, như thể sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Đây chính là người cô yêu. Thì ra cô đã yêu cậu từ rất lâu rồi.

Cuối cùng cô bỗng yên lặng, không đòi bia để uống nữa, chỉ khẽ ngửa mặt nhìn cậu như thể có tâm sự gì vậy. Bị cô nhìn tới mức không thể tự nhiên được, nhưng Trình Hạo không hề né tránh, chiếc áo phông màu xanh non chuối khẽ lay theo những cơn gió nhẹ, trong đôi mắt kia vẫn là màn đêm trong lành mà tĩnh mịch.

Bỗng cô lên tiếng: “Mình cảm thấy văng đầu”.

Có lẽ thần sắc của cô rất thật, trông chẳng giống như đang đùa chút nào, cậu sững người, vội nói: “Vậy thì về ngủ đi!”. Lều trại cách đó không xa, cậu muốn gờ tay kéo cô đi nhưng cô lại nói: “Để mình dựa vào cậu một lát được không?”

Cô chưa bao giờ dùng ngữ khí yếu đuối như vậy khi nói với người khác, nghe như lời cầu xin, trong đêm khuya tĩnh mịch, hơi thở cô yếu ớt tới mức tựa như chỉ cần gió thổi cũng có thể tan mất.

Cô nhìn cậu chằm chằm. “Chỉ một lát thôi, được không?”

Trên bờ vai có nhiệt độ cơ thể cậu, có hơi ấm của cậu lại như có cả hơi nước biển tươi mới, trong lành, tất cả hòa quyện vào nhau, chốc chốc lại quẩn lầy cô.

Nhiếp Lạc Ngôn hơi hoảng hốt, đột nhiên cô nhớ tới lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, cô dựa vào người cậu, hôm đó cô bị tẹo chân, rõ ràng vẫn có thể gắng gượng đi được nhưng cậu kiên quyết công cô, thế là trên con đường nhỏ heo hút, không biết hai người đã vô tình hay cố ý né tránh các bạn học khác để chậm chậm bước đi.

Lúc đó nằm trên lưng cậu, cô cũng có cảm giác ấm áp thế này, tấm lưng rộng lớn khiến người ta cảm thấy an toàn. Từ phía sau, Nhiếp Lạc Ngôn có thể nhìn thấy mái tóc ngắn mềm, đen nhánh của cậu, cô ngây thơ dựa vào cậu, rồi nghĩ thầm, nếu điều này có thể kéo dài bất tận thì hay biết bao...

Mãi tới lúc này, cô mới biết mình thật ấu trĩ. Trên thế giới này, chẳng thứ gì có thể trường tồn mãi mãi.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng không nhớ mình đã dựa vào cậu bao lâu, chỉ biết lâu tới mức cô còn cho rằng mình sắp ngủ thiếp đi. Sau đó cô cảm nhận được Trình Hạo cựa mình, có lẽ cậu ấy mệt rồi, lâu như vậy cơ mà, có lẽ đến cả cánh tay cũng tê cứng, nhưng cô không muốn động đây, kể cả khẽ động đây cũng không muốn. Cô cảm nhận được ngón tay Trình Hạo khẽ lướt trên má cô, nhưng cậu nhanh chóng rút tay ra, có thể cậu làm vậy là muốn vuốt lại mái tóc bị gió thổi của cô, cũng có thể chỉ là muốn xác định xem liệu cô đã ngủ thật chưa.

Nhiếp Lạc Ngôn có cảm giác sau giây phút vừa rồi, mọi sức lực đều bị rút sạch, cô nhắm chặt mắt nghĩ ngợi, chỉ lần này thôi, hãy để bản thân được thoải mái một lần này thôi, sau này có lẽ ai đi đường người đẩy, và cô ngay từ đầu đã không thể thổ lộ tình cảm của mình. Cô đã thích cậu hơn ba năm rồi, nhưng vẫn không thể nói ra.

Chỉ bởi cậu không yêu cô.

Chỉ vì Nhiếp Lạc Ngôn nghe cậu khẽ thở dài một tiếng, rồi nói “xin lỗi” trong tiếng sóng biển dâng trào, nên cô có thể biết được rằng thực ra cậu không yêu cô.

Nhiếp Lạc Ngôn không động đây, cậu cho rằng cô đã ngủ thiếp đi nên đã nói lời xin lỗi.

Nhưng tại sao phải nói xin lỗi chứ? Cậu hoàn toàn chẳng có lỗi gì thứ gọi là “tình yêu” ấy chẳng qua chỉ là tình cảm từ một người mà thôi.

Cậu không có lỗi với cô, mà chỉ không yêu cô thôi.

Tới giờ phút này, cô nghĩ, mình đã hết hi vọng.

Cho dù không biết nguyên nhân, cho dù không biết tại sao cậu không yêu mình, nhưng cô vẫn cảm thấy mình có thể hoàn toàn dứt bỏ.

Bởi đôi khi sự hiểu biết của cô đối với cậu đã vượt quá sự tưởng tượng của bất kỳ ai, bao gồm bản thân cô, nên nếu được, mọi thứ đã có thể bắt đầu từ lâu rồi. Nhưng tất cả đều không xảy ra, và từ giờ cô đã có thể vứt bỏ mọi hi vọng.

Nghiêm Thành không ngờ mình lại làm hỏng mọi chuyện, điều anh càng không ngờ được chính là, tuy bình thường Nhiếp Lạc Ngôn lúc nào cũng tỏ ra là người ôn hòa, dễ tính, nhưng đối với chuyện này cô lại nhạy cảm như vậy, chỉ dựa vào chút manh mối vụn vặt này, có thể đoán ra mối quan hệ giữa cô và Trình Hạo quả thực nằm ngoài dự liệu của anh.

Trên đường dẫn tới khu vực phồn hoa nhất trung tâm thành phố, Nghiêm Thành tìm một vị trí đỗ xe ngoài trời một cách thành thạo, sau đó xuống xe, tiến vào cánh cửa nhỏ bên cạnh.

Tuy ánh đèn mờ ảo, nhưng vừa đẩy cửa bước vào, Nghiêm Thành đã có thể nhìn thấy bóng người ngồi trong quầy bar.

Đó là một thanh niên mặc áo sơ mi màu xám nhạt, ánh mắt dán vào màn hình ti vi treo trên tường, khuôn mặt thanh tú, chỉ có thần sắc mang hơi hướng mệt mỏi nhưng xem ra vẫn rất tập trung. Cách chỗ người đó không xa là hai cô gái đang vui vẻ trò chuyện, ánh mắt thi thoảng lại liếc tới chỗ Nghiêm Thành đứng, như thể vô cùng hứng thú với vị khách lạ mặt mà đẹp trai kia.

Nghiêm Thành nhìn thế cảm thấy rất đổi buồn cười, anh tiến tới vỗ vai người thanh niên kia, sau đó quay đầu nói với nhân viên pha chế: “Vẫn như mọi khi”.

“Tới rồi à?” Lúc này Trình Hạo mới ngừng xem ti vi, cậu cúi đầu nhìn đồng hồ. “Muộn thế, làm thêm giờ à?”

Nghiêm Thành bắt giác cười méo mó, đáp: “Không”. Anh uống một ngụm rượu như để nhuận họng, rồi mới nói tiếp: “Hôm nay mình đã làm một việc rất ngu”.

“Việc gì?”

Nghiêm Thành lắc đầu. “Chắc chắn cậu không muốn biết đâu.”

“Tại sao?” Trình Hạo quay người lấy cốc của mình, chống tay xuống quầy bar, rồi rướn mày nói: “Theo trí nhớ của tớ, từ mười năm trước sau khi bị hoa khôi lớp chúng ta từ chối, thì cậu chưa từng làm việc gì ngốc nghếch”.

“Cậu đang chê hay đang quá khen mình vậy?” Nghiêm Thành nghĩ một lát, nói: “Mình vừa đi cùng Nhiếp Lạc Ngôn đây”.

Hình như Trình Hạo khẽ sững người, cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ nhấp một ngụm rượu màu hổ phách.

“Nói một cách chính xác hơn, là mình chủ động tới tìm cô ấy, còn mang theo hai chiếc vé xem ca kịch.” Nghiêm Thành dường như cười chế giễu bản thân một lúc. “Sau đó thì bung bét tất cả.”

Người thanh niên thanh tú cuối cùng cũng quay đầu nhìn anh và chau mày hỏi: “Cậu nói vậy là ý gì?”.

“Cũng chẳng có gì hay ho cả, mình đã để cô ấy biết về mối quan hệ của chúng ta, sau đó cô ấy bỏ đi mà không thèm quay đầu lại, cảm giác như mình là một thằng bịp bợm ấy. Là mình sai, ngay từ đầu mình đã có động cơ không trong sáng, nhưng thực ra...” Nghiêm Thành ngừng lại một hồi, rồi nhìn cậu bạn thân một cái, mới nói tiếp: “Nhưng mình thực sự tò mò, chỉ muốn tiếp xúc với cô ấy xem rốt cuộc cô ấy giống Chu Hiểu Lộ ở điểm nào”.

Không biết ánh đèn đã sáng lên từ lúc nào, quét tới từng góc ngách trong quán, có lẽ ánh sáng khiến sắc mặt Trình Hạo trong giây lát trở nên xanh xao. Nghiêm Thành tự nhận thấy mình không nên nhắc tới cái

tên kia, liền đặt tay lên vai Trình Hạo, tiếp đó ngửa cổ uống cạn nửa cốc Vodka còn lại, giọng nói mang âm điệu thổn thức: “Thực ra con người cô ấy rất thú vị”.

Trình Hạo đương nhiên biết “cô ấy” mà Nghiêm Thành nói tới là ai, nhưng cậu không nói gì thêm, chỉ thờ ơ gạt tay đối phương xuống, rồi “Thanh toán”. Sau đó móc ví tiền nhưng liền bị Nghiêm Thành ngăn lại: “Mình ngồi thêm một lát, lát nữa mình sẽ thanh toán”.

Trình Hạo không phản đối, cậu vớ lấy chiếc áo khoác đặt cạnh bên, rồi quay người bỏ đi.

Nào ngờ chưa đi tới cửa, đột nhiên cậu đối mặt với một cô gái, lúc đi lướt qua nhau, cô gái kia dừng bước, khẽ “à” một tiếng.

Vì khoảng cách giữa hai người rất gần nên tiếng nói ấy dễ dàng truyền tới tai Trình Hạo, cậu quay đầu lại, chỉ thấy đối phương nhìn chăm chú hồi lâu rồi đột nhiên hỏi: “Cậu còn nhớ mình không?”.

Trí nhớ của cậu rất tốt, đương nhiên nhớ ra ngay cô gái kia chính là cô nữ sinh trước đây gắn với Nhiếp Lạc Ngôn như hình với bóng.

Cậu khẽ gật đầu: “Tần Thiệu Trân?”.

“Quả nhiên là cậu, Trình Hạo!” Tần Thiệu Trân với kiểu trang điểm màu khói tỏ ra rất ngạc nhiên, không biết do tình cờ gặp cậu, hay vì được cậu nhận ra.

Cô lại nói: “Hình như từ khi tốt nghiệp tới giờ mình chưa gặp lại cậu”.

“Mình đã ở bên ngoài một thời gian, nửa năm trước mới về.” Cậu vội tránh chỗ cho người khác say tới mức đi xiêu vẹo, tiếp đó khẽ đưa mắt nhìn xung quanh chỗ cô đứng theo bản năng nhưng không thấy người quen nào, cậu liền thần nhiên thu ánh mắt lại, hỏi: “Mấy năm qua cậu sống thế nào?”

Thực ra họ không thân thiết gì với nhau, sợi dây duy nhất nối kết họ chính là Nhiếp Lạc Ngôn. Nghe cậu hỏi han vượt quá mức lịch sự như vậy, Tần Thiệu Trân chỉ cười đáp: “Cũng được”. Dừng lại một chút, cô nói tiếp: “Mọi người đều tốt cả”.

Cô trả lời đầy ẩn ý như vậy, sao cậu lại không nhận ra chứ? Nhưng cậu cũng chỉ đáp lại với nụ cười lạnh lùng: “Thế thì tốt”.

Cô lại hỏi tiếp: “Cậu đi một mình à?”.

“Vừa ngồi cùng với một người bạn, đang chuẩn bị đi.”

Cô nhìn theo ánh mắt cậu, kết quả là thấy người đàn ông trong bộ lê bảnh bao bên quầy bar, một tay cầm ly rượu, đang chán nản nhìn lên tivi.

Cô ngớ ngàng: “Người đó là Nghiêm Thành phải không?”. Rồi quay ra nhìn cậu, ánh mắt nhanh chóng thoáng qua thần sắc khó tả. “Hai người quen nhau sao?”

Mãi tới lúc này, Tần Thiệu Trân mới biết mình đã phạm một sai lầm lớn, cô chẳng nghĩ tới việc về nhà tẩy trang và thay quần áo, vừa ra khỏi quán bar đã vội vàng phóng về hướng Nhiếp Lạc Ngôn sống.

Chuông cửa reo hồi lâu vẫn không thấy ai ra mở, Tần Thiệu Trân sốt ruột gọi điện cho Nhiếp Lạc Ngôn, một lúc sau cô nàng mới bắt máy. Tần Thiệu Trân sốt ruột hỏi: “Cậu đang ở đâu?”.

“Uống trà”, Nhiếp Lạc Ngôn đáp lại bằng giọng nói cứng nhắc, thậm chí còn không có xuống.

Tần Thiệu Trân nghĩ một lát, đột nhiên không biết nên bắt đầu nói thế nào mới phải, kết quả Nhiếp Lạc Ngôn vẫn là người hỏi trước: “Có chuyện gì không?”.

Cô khẽ hít sâu một hơi, rồi đáp: “Thực ra cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ là mình vừa ra khỏi quán bar, muốn tới nhà cậu chơi một chút, ai ngờ cậu lại không có nhà”.

Nhiếp Lạc Ngôn ngỡ là thật, liền đáp: “Vây cậu chờ mình một lúc, mình về ngay đây”.

Tần Thiệu Trân vội vàng đáp: Thôi, không cần đâu. Thực ra cô tới đây không phải để tán gẫu, nhưng chuyện ấy quả thực rất khó nói, sau một lúc lựa lời, cô cố tỏ vẻ tự nhiên hỏi: “Cậu đoán xem vừa rồi mình

gặp ai? Là Nghiêm Thành! Không ngờ bình thường anh ấy vốn nho nhã, đứng đắn là thế, hôm nay lại bị mình bắt gặp đang buôn chuyện với đám con gái xa lạ trong quán bar đấy”.

Đầu dây bên kia im lặng.

Để đạt được mục đích của mình, Tần Thiểu Trân đành tiếp tục bôi nhọ anh chàng họ Nghiêm kia: “Loại đàn ông này không tin được đâu, luôn nói một đằng làm một nẻo. Nên mình thấy lần sau nếu anh ta lại tới hẹn hò với cậu, tốt nhất cậu không nên đếm xỉa tới hắn. Tuyệt đối không nên gặp, dứt khoát từ chối, cho hắn không còn hi vọng hảo huyền nào nữa! Loại đàn ông hai mặt như thế thì không thể chấp nhận được!”, rồi hỏi tiếp: “Đúng rồi, gần đây hắn còn hay hẹn gặp cậu không?”.

Dường như chỉ còn nghe thấy hơi thở nhẹ cùng tiếng sóng điện thoại truyền tới, một lúc lâu sau mới nghe thấy Nhiếp Lạc Ngôn thủng thẳng đáp: “Tối nay vừa gặp”.

Tần Thiểu Trân bắt giác sững người, lúc này mới lờ mờ cảm thấy tâm trạng của Nhiếp Lạc Ngôn có gì không ổn. Quả nhiên Nhiếp Lạc Ngôn nói tiếp: “Nhân phẩm của Nghiêm Thành thế nào mình không cần biết. Mình chỉ biết một điều là anh ấy biết Trình Hạo”. Giọng nói của cô vô cùng mệt mỏi, tuy vọng tới từ xa nhưng vẫn có thể nhận rõ vẻ uể oải, “... Thật tình cờ, anh ấy và Trình Hạo lại quen nhau, không những thế còn là bạn rất thân nữa”. Nhiếp Lạc Ngôn không nói thêm gì nữa.

Sau một lát yên lặng ngẩn ngui, Tần Thiểu Trân thở dài, nhận thấy không cần nghĩ cách giấu giếm nữa, cô vừa đi vào thang máy vừa thảng thốt thừa nhận: “Tối nay mình cũng mới biết hai người họ quen nhau. Không những thế mình còn gặp lại cậu ấy đấy”.

Không đợi Nhiếp Lạc Ngôn mở miệng, Tần Thiểu Trân tiếp tục nói: “Lạc Ngôn, nhiều năm trôi qua, cậu ấy có vẻ thay đổi rất nhiều, nhưng lại có vẻ như chẳng thay đổi chút nào”.

Rốt cuộc Tần Thiểu Trân có ý gì, Nhiếp Lạc Ngôn chẳng còn tâm trạng nào để nghĩ, và cũng không dám nghĩ.

Cô đã mất rất nhiều thời gian, thậm chí từng hạ quyết tâm, nhưng cuối cùng vẫn là thất bại. Cô cho rằng mọi thứ đều có điểm cuối, cho rằng mọi việc đều sẽ kết thúc, nhưng tới lúc này cô chợt phát hiện ra một điều, có một số tình cảm lại giống như rễ cây, chúng cứ mọc lên trong người cô mà cô lại không thể nhổ, chỉ động vào cũng cảm thấy đau. Đó là nỗi đau xé da xé thịt.

Không biết từ lúc nào cô trở nên kiên trì như vậy? Từ nhỏ tới lớn, cô luôn được cả nhà yêu chiều, được mọi người xung quanh quý mến, những thứ đồ tốt nhiều tới mức không thể đếm được, đồ chơi thời thơ ấu của cô thậm chí còn nhiều tới mức hơn nửa gian phòng, cô chỉ chơi một hai lần rồi ném sang bên, không bao giờ thiếu hứng thú theo đuổi cái mới.

Chỉ duy nhất lần này, chỉ duy nhất người này! Cô lại kiên trì như vậy.

Tình cảm ban đầu thật nồng cháy, những lúc buồn chán nhất cô có cảm giác như toàn thân bị nung trên lửa, hết lần này tới lần khác, không ngừng không nghỉ. Mãi tới sau này, cô mới dần nguội ngoai, nhưng vẫn không sao quên được.

Cô không quên được cậu, mặc dù cậu không yêu cô, dù cô cho rằng mình có thể quên được cậu. Nhưng cách nghĩ này hiển nhiên không thực tế chút nào.

Sở dĩ hiện giờ Nhiếp Lạc Ngôn không dám nghĩ tới, là do cô luôn ép bản thân không được hiếu kỳ về Trình Hạo rằng sau bao nhiêu năm như vậy, rốt cuộc cậu ấy đã thay đổi thế nào, cô còn ép bản thân quên đi chuyện Trình Hạo xuất hiện trước mặt Tần Thiểu Trân.

Nhiếp Lạc Ngôn nằm trên giường nhắc mình hết lần này tới lần khác, tuy hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng ngày mai vẫn giống như bất kỳ ngày nào trước đây, hoàn toàn không có gì thay đổi.

Trong thành phố đông đúc này, cô và cậu vẫn cách xa, sẽ không có cơ hội đi lướt qua nhau, như thế mãi mãi không bao giờ tương ngộ.

13. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Cô nàng Ninh Song Song nhảy cảm ngay ngày hôm sau đã phát hiện thấy tâm trạng Nhiếp Lạc Ngôn có gì không ổn, liền tranh thủ lúc mở tủ lạnh lấy đồ uống khe bắt chuyện: “Chị Lạc Ngôn, chị muốn uống gì? Đồ uống ở đây thứ nào cũng có, chẳng kém gì siêu thị đâu”. Vừa gặp nhau buổi sáng, cô nàng đã thay đổi cách xưng hô với Nhiếp Lạc Ngôn, gọi chị Lạc Ngôn hết sức tự nhiên, cách xưng hô này thân mật hơn nhiều so với mấy ngày trước.

Tủ lạnh chất đầy những đồ ăn vặt được người khác đưa tới theo yêu cầu của Ninh Song Song, đương nhiên mọi thứ đều có được nhờ nhân lực, vật lực và tài lực của Giang Dục Phong, trong đó còn bao gồm cả chiếc tủ lạnh nhiều ngăn mới coong được nhập khẩu từ nước ngoài, tất cả đều là trợ lý của Giang Dục Phong sai người mua về từ trung tâm thương mại ngay tối qua.

Bởi cô nàng chính là sợi dây nối quan hệ giữa anh và Nhiếp Lạc Ngôn, đương nhiên phải được phục dịch chu đáo.

Huống hồ, Ninh Song Song cũng không phải không lập được công gì, ít nhất là đã thành công trong việc tạm thời chuyển dịch địa điểm làm việc của Nhiếp Lạc Ngôn từ công ty tới căn hộ mới của Giang Dục Phong, cô nàng đã nỉ non với Nhiếp Lạc Ngôn rằng: “... Em ở đây chẳng có bạn bè gì cả, con người anh ba thế nào chị cũng biết rồi đấy, cho dù anh ấy có thời gian thì cũng sẽ không tới đây ở cùng em, nên có mỗi mình em, thực sự... thực sự rất buồn, em chỉ có mỗi chị Lạc Ngôn thôi”. Chính vì vậy, Ninh Song Song đã rất dễ dàng kéo được Nhiếp Lạc Ngôn tới đây cùng giết thời gian.

Kỳ thực đối với việc này Nhiếp Lạc Ngôn cũng không phản đối, ở đâu thì cũng có thể làm việc được, hơn nữa gần đây Giang Dục Phong có vẻ rất bận nên sẽ không thường xuyên xuất hiện, cũng không thể quấy rầy được cô, nên tám tiếng ở đây có thể nói là trời yên biển lặng. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy chán nản là, ngắm nhìn trang thiết bị đầy đủ trong căn nhà hào hoa này, cô lại đau đầu khi nghĩ tới bản thiết kế của mình, chẳng phải hiện tại cô đang làm một việc vô ích đó sao? Bởi cô nhận thấy, hoàn toàn có thể chuyển về căn hộ này ở ngay lập tức, không những thế mọi chi tiết thiết kế đều đã hoàn hảo, không thừa cũng chẳng thiếu, có thể dễ dàng nhận thấy kỹ sư thiết kế trước rất chuyên nghiệp, thậm chí có thể nói là cao thủ.

Do vậy Nhiếp Lạc Ngôn không thể không nghĩ, nếu một ngày nào đó để cô phát hiện việc này là do Giang Dục Phong nhân rồi trêu đùa, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.

Mãi tới khi một ly nước ép được đặt trước mặt, Nhiếp Lạc Ngôn mới định thần lại, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt được trang điểm tinh tế, xinh đẹp của Ninh Song Song, đôi mắt cô bé cứ dán vào cô như thể đang tỉ mỉ quan sát.

Đôi mắt này rất giống với đôi mắt của Giang Dục Phong, đen, sáng và sâu thẳm, lại như có sức hấp dẫn khiến bất cứ ai nhìn vào cũng phải động lòng.

Cô không kìm được phì cười. “Trong trường có rất nhiều nam sinh theo đuổi em phải không?”

Ninh Song Song nghiêng đầu nghĩ một lát mới đáp: “Cũng thường thôi chị ạ”. Có vẻ không mấy hứng thú với chủ đề này, cô nàng ngồi xuống bên Nhiếp Lạc Ngôn, nhấp một ngụm nước quả ép, rồi tò mò hỏi: “Hôm nay tâm trạng chị không tốt à?”.

Nhiếp Lạc Ngôn suýt thì bị sặc, nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ tự nhiên phủ nhận: “Đâu có”.

“Thật không?” Cô nàng lên giọng ở cuối câu, biểu lộ rõ thái độ hoài nghi với lời đáp của Nhiếp Lạc Ngôn, nhưng lại không nở béc mề. Nhiếp Lạc Ngôn bất giác than thầm trong lòng, anh em nhà này xem ra có rất nhiều điểm tương đồng.

Một lát sau, Ninh Song Song bỏ mặc Nhiếp Lạc Ngôn đang chăm chú bên máy tính, mà chạy lên tầng gọi điện. Cô nàng nói: “Trưa nay em muốn ăn cơm rang Dương Châu và xôi gà”.

Đầu dây bên kia lạnh lùng đáp: “Việc vô vị như thế sau này không phải nói với anh”.

Cô nàng bực bội, bĩu môi: “Vậy việc gì mới được coi là không vô vị? Có người sa sút tinh thần thì được coi là việc vô vị chứ?”.

Quả nhiên chỉ thấy Giang Dục Phong khẽ “ừ” một tiếng rồi nói: “Tại sao cô ấy lại sa sút tinh thần?”.

Cô nàng lập tức tỏ ra lúng túng, cố ý nói: “Anh ba bận như vậy, em không làm phiền anh nữa, bye bye”. Cô nàng cúp điện thoại, vừa ngâm nga ca khúc Pháp vừa vội vàng chạy xuống dưới, hỏi: “Lạc Ngôn, buổi trưa chị em mình ăn gì?”.

“Tùy thôi”, Nhiếp Lạc Ngôn đáp.

Ninh Song Song thắc mắc: “Thế nào gọi là tùy thôi? Em đâu phải con trai, chị không được nói với em bằng câu trả lời mang tính chuẩn mực của đám con gái như vậy. Chị mau nghĩ xem buổi trưa đi đâu ăn thì tốt nhỉ?”.

Nhiếp Lạc Ngôn dở khóc dở cười, đó chẳng qua là câu cửa miệng thôi, tại sao lại dính líu tới chuyện giới tính chứ? Có điều, khi ở bên Giang Dục Phong, cô thực sự có rất ít cơ hội nói ra hai từ này, bởi những việc đại loại thế này không cần cô phải suy nghĩ hay quan tâm tới. Anh luôn sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy, rồi thông thả thực hiện từng việc.

Đây có lẽ là thói quen của Giang Dục Phong, bất luận là làm gì, anh đều chuẩn bị và lên kế hoạch trước, không cho phép mình lúng túng và hoang mang. Cô thì ngược lại, ngủ nướng tới lúc chuông báo thức reo to, sau đó mới dậy vội vội vàng vàng lục tìm quần áo. Chuyện đó diễn ra thường xuyên.

Bởi thế anh thấy chướng mắt khi nhìn thấy cảnh đó, dù khi cô hấp tấp vô cùng, anh vẫn nằm dài trên giường, và đủ lập trường để không thể quen nổi với tính cách đó của cô. Cũng có thể do hành động của cô đánh thức anh, nên anh luôn chau mày hỏi: “Tại sao em không bao giờ chuẩn bị trước những thứ này vào tối hôm trước chứ?”.

Một hai lần còn được, nhưng lần nào cũng bị chất vấn thế này, cứ như thể ở đâu mọc ra một bậc phụ huynh tới quản con gái vậy, Nhiếp Lạc Ngôn cũng có phần bực bội, cô chau mày hỏi: “Em không có thói quen đó, đã được chưa?”.

Anh không thèm đếm xỉa tới cô mà quay người tiếp tục ngủ, dùng hành động thực tế để chế giễu bộ dạng nhếch nhác của cô. Sau này cũng chính vì những chuyện nhỏ nhặt đại loại như thế mà hai người trở nên bất hòa, họ kiên quyết không ngủ lại nhà nhau trong những ngày làm việc, nhằm tránh gây phiền phức và ảnh hưởng tới hòa khí.

Cuối cùng hai cô nàng quyết định không ra ngoài ăn cơm nữa, bởi trước khi họ chuẩn bị ra khỏi cửa, đã có người đưa cơm hộp tới.

Những hộp cơm to nhỏ xếp chồng lên nhau, tính ra cũng hơn chục hộp, nhìn hàng chữ tinh tế in trên hộp, cô mới biết đó là của nhà hàng có tiếng trong thành phố, nhà hàng này từ trước tới nay luôn nổi tiếng với các món ăn xứ Giang Hoài.

Ninh Song Song lập tức gọi điện thoại cho Giang Dục Phong, cười hì hì xun xoe: “Anh ba, em biết anh đối tốt với em nhất mà”. Món xôi gà thơm phức khiến cô nổi hứng thêm ăn, miệng lưỡi cũng ngọt hơn so với thường lệ.

Nhiếp Lạc Ngôn cười thầm, hôm qua không biết ai còn kể tội anh ba hết cái này đến cái khác, như những trò nghịch ngợm thuở nhỏ, tội ác chồng chất, có dùng hết các thẻ trục cũng không ghi hết tội.

Tiếp đó liền nghe thấy Ninh Song Song nói: “Này, anh vẫn đang họp à, vậy em không làm phiền anh nữa, bye bye”. Chẳng mấy khi Ninh Song Song mới nói lời ngoan ngoãn như vậy. Vừa cất điện thoại đi, cô nàng lại quay sang nhìn Nhiếp Lạc Ngôn, lắc đầu nói: “Chả trách người ta nói nhà tư bản là ma quỷ, anh ba nhà em là ma quỷ của ma quỷ ấy chứ, muộn thế này rồi còn không chịu đi ăn trưa, thật quá đáng!”.

Nhiếp Lạc Ngôn nhắc nhở: “Em cứ trước mặt nói một đằng, sau lưng nói một nẻo như vậy, cẩn thận bị anh ấy phát hiện đấy”.

Ninh Song Song ra vẻ vô tội thanh minh: “Em cũng chỉ học từ anh ấy thôi. Chị không biết chứ, biểu hiện của anh ấy khi ở nhà rất tốt, như thể không cần mất chút công sức nào cũng có thể khiến các bậc phụ huynh thích mê thích mệ, do vậy anh ấy là đứa cháu được nuông chiều nhất. Lúc nào ông em cũng khen anh ấy vừa khiêm tốn vừa hiểu lễ nghĩa, biết chừng mực. Nhưng chỉ loáng một cái, khi các bậc cao niên không có mặt ở đó, anh ấy lập tức đổi sắc mặt, lấy việc trêu chọc người khác làm thú vui”.

“Có lẽ người hay bị anh ấy trêu chọc chỉ có mình em.”

“Đúng vậy, ai bảo em là cô gái duy nhất trong nhà chứ, dễ bắt nạt mà.”

Điều này rất trùng hợp với hoàn cảnh của Nhiếp Lạc Ngôn, cô khẽ cười nói: “Ăn cơm thôi. Hôm khác chị sẽ giới thiệu bạn cho em, tuổi tác của cô ấy cũng ngang với em, tính nết có thể nói là rất giống em đây”.

“Một cô gái ư?”

“Đúng vậy, cô ấy cũng họ Nhiếp, là em kết nghĩa của chị.” Nhiếp Lạc Ngôn sức nhớ ra điều gì đó, “Hay chị cũng nhận em làm em kết nghĩa nhé?”.

Ninh Song Song vốn định gật đầu, nhưng nghĩ một lát lại nói: “Không được”.

Nhiếp Lạc Ngôn tò mò: “Tại sao?”.

“Không được là không được chứ sao”, Ninh Song Song lẩm bẩm, cô nàng chỉ cúi đầu ăn món cơm rang của mình.

Theo tính toán của cô nàng, sau này không chừng còn phải gọi Nhiếp Lạc Ngôn là chị dâu ấy chứ, nên bây giờ bày đặt nhận chị em kết nghĩa làm gì. Thật là hành động vô ích.

Hơn một tiếng sau, Giang Dục Phong mới dứt khỏi cuộc họp, buổi chiều không có việc gì quan trọng nên anh lái xe về nhà.

Mở cửa nhưng không thấy ai trong phòng, nhìn hai đôi giày ở bên cửa anh mới biết hai cô nàng vẫn chưa đi.

Nhiếp Lạc Ngôn và Ninh Song Song đang xem phim ở sân thượng tầng hai, đến cả ghế nằm và chiếc bàn nhỏ cũng được chuẩn bị trước, có điều người ta đặt chúng ở bên ngoài nên dường như không ai rảnh để chú ý đến chúng.

Thời tiết mùa đông rất hiếm khi có ánh nắng đẹp như thế này, tươi đẹp dịu dàng, ánh mặt trời chiếu xuống sân sân thượng thành vô số đốm vàng nhỏ. Ninh Song Song là người đầu tiên phát hiện ra điều này và gọi ý nghỉ ngơi một lát, hai cô nàng liền ôm laptop lên, may mà Nhiếp Lạc Ngôn có thói quen lưu giữ các bộ phim trong máy nên liền chọn một phim hài về tình yêu rất nhẹ nhàng, lãng mạn và cùng Ninh Song Song thưởng thức phim.

Đó là một bộ phim của hãng Hollywood tên là Mối tình trên mạng [1] do Meg Ryan và Tom Hanks đóng vai chính, bộ phim còn có mấy tên dịch khác, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn thích nhất tên này. Cô cảm thấy duyên phận là điều vô cùng kỳ diệu, đến cả hai người nam nữ luôn coi nhau là đối thủ không đội trời chung ấy cuối cùng cũng xích lại gần nhau.

[1] Bộ phim này có tên gốc là You've got mail, thường được gọi với tên Bạn có thư.

Ánh nắng ấm áp, nên Nhiếp Lạc Ngôn cởi áo khoác ngoài, để lộ chiếc sơ mi màu tím nhạt, càng làm nổi bật làn da trắng ngần. Kiểu dáng tuy rất đơn giản, chỉ có cổ áo được điểm xuyết vài hoa văn, nhưng rất tôn dáng người, kết hợp cùng quần âu, mặc dù cô ngồi trên ghế nhưng vẫn toát lên được vẻ cân đối, nhã nhặn của cơ thể. Tiết trời đẹp thế này, chẳng mấy khi cô mới có cơ hội tháo khăn quàng cổ, để lộ làn da trắng ngần, trắng tới mức như có thể nhìn thấy rõ từng sợi lông nhỏ và những mạch máu màu xanh nhạt.

Hình như đang xem tới đoạn nào đó rất buồn cười, cô khoanh tay trước ngực, khoe miệng khẽ nhếch, nở nụ cười vô cùng tự nhiên với Ninh Song Song. Cả khuôn mặt cô được tắm trong ánh nắng, mọi đường nét đều rõ ràng nhưng lại dịu dàng tới mức không thể tin nổi.

Giang Dục Phong đứng bên cửa, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng trên, cũng không biết sau bao lâu mới phát hiện mình đứng thất thần như vậy. Anh bất giác cúi đầu, khẽ ho một tiếng như thể muốn gây sự chú ý với đối phương, lại như thể nhắc bản thân nên tiết chế cảm xúc.

Quả nhiên, Nhiếp Lạc Ngôn vốn đang chăm chú xem phim nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại, nụ cười vẫn còn trên ánh mắt, khoe môi, cô chào anh một tiếng đầy vui vẻ: “Ồ, anh tới rồi à?”.

Giang Dục Phong biết rõ đây chỉ là sự nhận thức sai lầm, nhưng tâm trạng anh cũng trở nên phần khởi, anh khẽ gật đầu: “Ừ”, rồi lại hỏi: “Hai chị em đang xem gì vậy?”.

Ninh Song Song nghe thấy hai người trò chuyện mới phát hiện ra sự tồn tại của họ, lập tức mặt mũi tươi cười, hớn hở chen vào: “Phim tình cảm. Anh ba, anh có muốn xem cùng không? Sắp tới đoạn hay rồi đấy!”.

Dường như lúc này anh mới dần ánh mắt và sự chú ý vào màn hình vi tính, tuy cách một khoảng nhất định, lại có ánh mặt trời phản chiếu, nhưng chỉ cần liếc qua, Giang Dục Phong đã nói: “Bộ phim đã được phát sóng lâu rồi, lẽ nào trước đây em chưa xem?”.

“Ôn lại chuyện cũ thôi mà”, Ninh Song Song lập tức chen vào: “Này, chắc anh ba xem rồi phải không?”. Nét mặt hết sức ngạc nhiên, bởi cô nàng cho rằng Giang Dục Phong không phải người thích xem những bộ phim loại này.

Nhưng sắc mặt Giang Dục Phong không hề thay đổi, anh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, như thể không muốn trả lời câu hỏi trên. Anh đút hai tay vào túi, khẽ dựa vào cửa, đứng một lúc mới nói: “Hai chị em cứ xem tự nhiên, anh đi đây”.

Ninh Song Song tò mò: “Lại phải về công ty à?”.

“Ừ, chiều anh có chút việc.” Anh đi về phía cầu thang, liền nghe thấy Nhiếp Lạc Ngôn thở dài một tiếng từ phía sau.

Tuy âm thanh không lớn nhưng nó vẫn khiến anh dừng bước, anh quay lại, nhìn về phía Nhiếp Lạc Ngôn.

Cô đã đứng dậy, một tay vẫn đặt trên ghế tựa, như thể sực nghĩ ra điều gì, nhưng nghĩ một lát rồi lại do dự. Vì đứng ngược sáng nên mắt cô khẽ chớp.

Anh cảm thấy hôm nay tâm trạng rất tốt nên nhẫn nại chờ thêm một lúc, thấy cô vẫn chần chừ, anh liền cất : “Sao vậy?”.

Nhiếp Lạc Ngôn khẽ nhú mày, nghĩ một lát mới hỏi lại: “Trước đây em có một sợi dây đeo điện thoại, anh có nhìn thấy không?”.

Máy tính vang lên khúc nhạc du dương, Ninh Song Song vẫn đang chăm chú xem phim, như thể không quan tâm đến bất cứ điều gì khác. Nét mặt Giang Dục Phong vẫn không thay đổi, nhưng nhất thời không lên tiếng.

Thấy anh có vẻ không hiểu ý mình, Nhiếp Lạc Ngôn đành nói: “Chính là dây đeo điện thoại có hình chú hươu nhỏ bằng pha lê ấy, trước đây em đã dùng một thời gian”.

“Vậy sau này thì sao?”, cuối cùng Giang Dục Phong cũng chịu mở miệng. Thực ra cơ thể anh nằm gọn trong mảng tối của căn nhà, nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ dáng vẻ thờ ơ qua hai đầu lông mày của anh. Anh nói: “Đó là đồ của em sao bây giờ lại đòi anh chứ?”.

“Hình như em đã làm mất nó, hôm qua em tìm khắp nhà nhưng không thấy. Em nghĩ, liệu có phải do không cẩn thận nên em đã để lại ở chỗ anh không?” Dừng lại một lát lông mày vẫn nhíu lại, dường như cô đã thầm quyết định chuyện gì đó, rồi đột nhiên lên tiếng: “... Thôi vậy, có lẽ em đã làm mất thật rồi”.

Đồ vật nhỏ như vậy, hơn nữa đã một thời gian cô không dùng tới, có thể nó bị rơi ở một góc nào đó, giờ chỉ nghĩ tới việc tìm lại thôi cũng thấy rất khó rồi.

Cô không muốn gắng hỏi nên lại ngồi xuống ghế ánh mắt dán vào màn vi tính nhưng tâm tư không biết đã đặt ở chỗ nào mất rồi.

Chiếc dây ấy vốn là của Trình Hạo, nhưng cuối cùng lại rơi vào tay cô. Hay nói chính xác là chính cô đã ăn trộm nó.

Sau buổi cắm trại bên bờ biển, mọi người cùng đi tàu về trường, ai cũng mệt mỏi, thêm vào đó lại đúng lúc nghỉ trưa, nên tàu mới chạy không được bao xa thì ai nấy đều lăn ra ngủ. Chỉ có mình cô tỉnh táo và còn tâm trạng đi tới khu kết nối giữa hai toa tàu để rửa mặt, lúc về chỗ ngồi, cô lại đi qua Trình Hạo.

Di động của cậu đặt trên bàn, con hươu nhỏ bằng pha lê buông xuống, rồi khẽ lắc lư theo nhịp, màu sắc sắc sỡ phản chiếu lại ánh nắng mặt trời bên ngoài cửa sổ.

Thực ra cô đã từng hỏi cậu, chiếc dây đeo điện thoại này có ý nghĩa đặc biệt gì không, bởi hiếm khi thấy các bạn nam sinh trang trí thứ này cho di động của mình. Nhưng lúc ấy cậu lại nói nó chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là đeo cho vui thôi.

Cô trở về chỗ của mình, tim vẫn đập nhanh không ngừng, lòng bàn tay nắm chặt, mặc cho đồ vật nhỏ bé bị nắm tới mức nóng lên.

Cô chỉ muốn giữ nó làm kỷ niệm!

Mặc dù đã quyết định rời bỏ, nhưng dù gì cũng phải giữ gìn một vật để có thể nhớ mãi. Cô không cần những hồi ức và tưởng tượng hư ảo kia, mà chỉ cần một vật hiện hữu, có thể nhìn thấy, có thể chạm vào, một vật sẽ thuộc về cô mãi mãi.

Cô thậm chí còn không hiểu nổi tại sao mình lại có hành động sai lầm và điên cuồng đến thế, cứ như thể trong đời chỉ có một lần điên cuồng như vậy, mãi tới vài phút sau, tim cô mới đập chậm lại, và cô bắt đầu hối hận. Hối hận vô cùng.

Đã lớn thế này nhưng đây là lần đầu cô làm chuyện ám muội. Thậm chí còn chưa nhận được sự đồng ý của đối phương mà đã tự tiện lấy đồ của họ. Nhưng không kịp nữa rồi, muốn trả lại cũng không kịp nữa, điều quan trọng hơn là cô đột nhiên không có được sự can đảm như ban này.

Đôi khi cơ hội để làm được một việc nào đó chỉ xảy ra một lần, chỉ một lần mà thôi. Nếu cơ hội đã qua thì ngay cả bản thân cũng sẽ cảm thấy không thể tin nổi hành động đó lại thành công như thế.

Vì vậy, sau này cô vẫn giữ chiếc dây đeo điện thoại hình chú hươu nhỏ bằng pha lê kia, nhưng có một thời gian rất dài cô không dám lấy nó ra, cô giống như kẻ trộm suốt ngày thấp thỏm lo âu vì trong nhà cất giấu một tang vật lớn, chỉ sợ bị người khác phát hiện rồi trình báo công an.

Cô cất nó ở chỗ sâu nhất trong tủ quần áo, đè một xấp quần áo lên, rồi đẩy vào góc kín nhất, làm như thể mới thấy yên tâm một chút.

14. Chương 08 Phần 2

Thực ra cô rất muốn biết phản ứng của Trình Hạo sau sự việc trên, nhưng từ sau hôm đó, hai người không còn nhiều cơ hội gặp gỡ hay tiếp xúc nữa, bởi họ nhanh chóng nhận bằng tốt nghiệp và chính thức rời khỏi mái trường này. Cũng không hiểu nổi nguyên nhân nào đã khiến cô hạ quyết tâm vào buổi tối bên bờ biển đó, có thể Trình Hạo cũng nghĩ như cô, dù sao thì mối quan hệ giữa cô và cậu đã đột ngột gián đoạn. Đường như ngày Hai mươi sáu tháng Sáu, ngày tốt nghiệp của sinh viên trong trường kia chính là một lưỡi dao sắc nhọn, tàn nhẫn cắt đứt quá khứ và tương lai thành hai đoạn riêng biệt.

Mãi tới tháng Chín, tới ngày khai trường năm đó, Nhiếp Lạc Ngôn một mình đi trong vườn trường quen thuộc, nhưng lòng lại bất giác hoảng hốt, có cảm giác mọi thứ đã thay đổi, lại có vẻ chẳng hề đổi thay, vẫn là ngôi trường này, nhưng chỉ thiếu đi người ấy.

Hình như đường dẫn có vấn đề, Ninh Song Song chỉnh lại góc độ màn hình vi tính, chợt nghe thấy giọng nói vọng tới từ phía sau: “Tối nay anh rảnh”.

Nhiếp Lạc Ngôn bất giác sững người, ngay cả cô cũng không biết mình đã ngây ra bao lâu, còn anh từ trước tới giờ luôn đi lại nhẹ nhàng, vừa rồi rõ ràng anh nói là đã về công ty nên cô tưởng anh đã xuống dưới từ lâu rồi.

Cô vội quay đầu lại, chỉ thấy Giang Dục Phong vẫn đứng ở vị trí ban nãy, có lẽ vì đứng sấp bóng nên cô cảm thấy ánh mắt anh mất đi vẻ ấm áp, ngữ điệu cũng trở nên lạnh lùng: “Nếu em muốn đi tìm, sau chín rưỡi tối anh ở nhà”, nói rồi liền quay người đi xuống cầu thang.

Cô không kịp nói câu nào. Ninh Song Song đứng bên rườn mây nhìn theo bóng người rời đi, tiếp đó lại quay sang quan sát sắc mặt Nhiếp Lạc Ngôn, thấy cô có vẻ rất lúng túng, cũng không biết đang nghĩ gì nữa, liền cất tiếng an ủi: “Chị Lạc Ngôn, chị đừng ngại, anh ba em là người như vậy đó”.

Nhiếp Lạc Ngôn bất giác hỏi lại: “Thế nào cơ?”. Thực ra, cô chỉ đang nghĩ rốt cuộc tối nay có nên đi tìm lại chiếc dây đeo điện thoại kia không.

“Thay đổi như chong chóng ấy mà”, Ninh Song Song đáp, “Vừa rồi chẳng phải tâm trạng rất vui đó sao, thế mà chỉ một lát sau đã đột nhiên lạnh như băng rồi, tốc độ thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả giờ sách, từ nhỏ anh ấy đã như vậy rồi”.

Thế ư? Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ một lát, vừa rồi có lẽ cô hoàn toàn không chú ý nên không phát hiện ra bất cứ sự thay đổi nào trong tâm trạng của anh. Có điều, tổng kết mà Ninh Song Song đưa ra, đối với Giang Dục Phong mà nói luôn luôn chuẩn xác.

Tối hôm đó, rốt cuộc cô cũng đi. Thực ra, chiếc dây đeo điện thoại kia đã mất lâu lắm rồi, có lẽ do dạo này công việc quá bận, cũng có thể đã lâu rồi không dùng đến nên mãi hôm trước cô mới đột nhiên nhớ tới sự tồn tại của nó. Tất cả cũng chỉ vì cô nhớ tới chuyến du lịch trước khi tốt nghiệp, cũng chỉ vì nhớ tới Trình Hạo.

Hình như Giang Dục Phong vừa về tới nhà, rõ ràng phòng để đồ ở ngay cạnh bên, nhưng anh vẫn vút bữa bãi lê, ca vát trên ghế sofa. Trước đây, nếu Nhiếp Lạc Ngôn nhìn thấy cảnh tượng này sẽ cảm thấy rất xót xa, cô sẽ vừa giúp anh mắc chùng lên, vừa ca thán thói bữa bãi và không biết quý trọng đồ vật của anh. Đầu là hàng hiệu cao cấp như vậy, thế mà vào tay anh lại chẳng được nâng niu chút nào, hễ bộ đồ nào được sử dụng là đều bị anh vô tình vút như thế, như thể chúng chẳng có chút giá trị nào.

Tần Thiệu Trân từng đánh giá: Điều này chứng tỏ anh ấy coi tiền bạc như rác, nếu đã mặc rồi thì cũng chỉ là vật thừa thải mà thôi, sự giác ngộ của người này quả thực đạt mức tối cao rồi.

Đối với những luận điệu “đường hoàng” kiểu ấy, cô chỉ còn biết cười khẩy, lòng thầm nghĩ, từ hành động nhỏ nhất ấy có thể thấy loại đàn ông này không bao giờ để ý tới bất kỳ một người hay một vật nào đó, thứ anh ta yêu quý nhất e là chỉ có bản thân anh ta mà thôi. Tuy đánh giá hơi gay gắt, nhưng cô thực sự nghĩ về anh như vậy.

Giang Dục Phong mời cô vào, sau đó thản nhiên đứng bên cũi cúc áo. Nhà của anh rất rộng, lại có tầng trên tầng dưới, nên nhất thời Nhiếp Lạc Ngôn không biết nên bắt đầu tìm từ đâu. Cô đành hỏi dò: “Anh thực sự không có chút ấn tượng nào sao?”.

Anh thậm chí còn chẳng thèm nhìn lên, chỉ lạnh lùng đáp: “Không”.

Cô lại hỏi: “Vậy có tiện không nếu em vào phòng ngủ?”.

“Khách sáo thế làm gì?” Ông tay áo được cởi ra, đột nhiên cười khê khiến người khác không hiểu được rốt cuộc anh có ý gì, chỉ thấy anh gơ tay, nói: “Cứ tự nhiên”.

Cô thực sự có chút kiên nhẫn, ai biết được trong phòng ngủ của anh có vài thứ không muốn người khác nhìn thấy hay không. Tuy cô chẳng bao giờ vút lung ng hay làm mất đồ đạc của người khác, nhưng không thể đảm bảo đám bạn gái sau này của anh cũng có thói quen tốt đẹp như vậy.

Sau khi bước vào Nhiếp Lạc Ngôn mới biết, hóa ra mọi thứ vẫn bình thường, vẫn là đồ gia dụng được phối với hai màu đen trắng đơn giản, không có bất cứ thứ gì gọi là thừa thãi.

Thứ chiếm diện tích lớn nhất chính là chiếc giường cỡ lớn được phủ bằng ga có hoa văn màu trắng xám. Ánh mắt Nhiếp Lạc Ngôn lướt qua chiếc giường được ưa thích này bất giác nhớ tới chuyện hoang đường xảy ra lần trước, cô hơi ngượng, vội vàng chuyển đổi sự chú ý, bắt đầu nghĩ xem chiếc dây đeo điện thoại kia có khả năng rơi ở chỗ nào.

Thực ra trên đường đến đây, Nhiếp Lạc Ngôn đã cố gắng nhớ lại, cô vẫn nhớ mang máng rằng lần đó mình đã tự tay tháo dây đeo dây ra. Lúc ấy cô chưa thay điện thoại mới, vẫn dùng chiếc Samsung màu bạc, có lẽ vì được mạ một lớp chrom mỏng nên tình trạng bạc màu tương đối nghiêm trọng, dùng chưa được nửa năm mà bề mặt đã loang loang lỗ lỗ, ảnh hưởng tới mỹ quan. Giang Dục Phong lại càng cảm thấy khó chịu hơn, anh không ít lần nhắc khéo tới chuyện muốn thay di động cho Nhiếp Lạc Ngôn. Nhưng cô không hề cảm kích, lại còn hỏi vặn: “Đã hỏng đâu, việc gì phải thay chứ? Hơn nữa, tới lúc cần thay thì tự em sẽ đi mua, anh không phải lo đâu”.

Anh khẽ nhún mày, gằn giọng: “Thật xấu xa”.

“Dù sao thì người dùng cũng không phải là anh mà.” - Cô trừng mắt nhìn.

Thực ra từ kiểu tóc cho tới điện thoại, tới cả những thói quen sinh hoạt thường ngày của cô, anh hay hỏi han, càng ngày càng thái quá, có lẽ là do nhân rồi hóa rồ. Còn cô, dường như khi ấy tâm trạng chống đối vô cùng mãnh liệt, nên chẳng bao giờ chịu phối hợp, luôn làm ngược lại những gì anh nói.

Ai ngờ, có lẽ hôm đó tâm trạng của Giang Dục Phong không tốt. Cũng có thể là người hay bắt bẻ về quan điểm thẩm mỹ nên anh không thể nhẫn nhịn lâu hơn được nữa, liền giằng lấy chiếc điện thoại của cô, lật đi lật lại một hồi, rồi nói: “Kiểu dáng máy này hiện giờ trong nước vẫn bán, nếu em thực sự thích như vậy thì mua lấy một chiếc cùng loại là xong. Việc gì cứ phải xoắn lên như thế?”.

“Rốt cuộc ai làm mọi việc rồi tính hơn chứ?” Cảm thấy tư duy cường đạo của người này quả thực không thể chấp nhận nổi, cô giơ tay định giật chiếc điện thoại, không ngờ anh lại giơ tay né tránh.

Cánh tay của anh vốn dài hơn cô nên chiếm hết ưu thế ban đầu, điều này khiến cô vô cùng bức bối, bỗng anh lên tiếng: “Điện thoại đang đẹp là thế em treo thêm cái thứ ấy làm gì? Vừa cứng vừa nặng, chẳng trách xước hết vỏ máy”.

Có lẽ trong lúc giành đi giật lại ấy mặt pha lê của chiếc dây vừa hay đập vào ngón tay anh, cô thấy anh khẽ nhún mày có vẻ rất đau. Nhưng cũng không vì thế mà Nhiếp Lạc Ngôn dừng lại, cô cứ thế xông thẳng vào anh, chỉ tiếc là ghế sofa quá rộng lại quá mềm, vừa chạm chân vào đã lồm xồm sâu hơn, khiến cô không làm gì được.

Anh khẽ cười, chỉ cần một tay đã giữ chặt cổ tay cô, chiếc di động liền bay vèo tạo thành một đường vòng cung tuyệt mỹ trước mặt cô, bay qua giường rồi rơi thẳng xuống đất.

Nhiếp Lạc Ngôn biết, anh không cố ý làm vậy, có lẽ chỉ muốn tiện tay vứt chiếc điện thoại lên giường, nhưng tiếng rơi nặng nề đó khiến cô giật mình. Cô dùng sức đẩy anh ra chẳng buồn xô dép, cứ để chân trần chạy tới kiểm tra.

May mà lúc này là mùa đông, phòng ngủ được trải một lớp thảm dày, mềm mại, những sợi thảm màu trắng ngà dài gần tới mắt cá chân nên chiếc điện thoại không bị trầy xước.

Đương nhiên chiếc dây đeo điện thoại có hình chú hươu pha lê kia cũng không sao. Pha lê giòn như vậy, may mà không bị vỡ.

Trong nhà bật điều hòa đủ ấm, do vậy đi chân trần trên sàn cũng không thấy lạnh. Cô chỉ cẩn thận nhặt điện thoại lên, rồi nắm chặt chiếc dây đeo kia trong tay, quay đầu lại, hằn học nhìn anh trách móc: “Tại sao anh chẳng biết coi trọng thứ gì vậy?”. Có lẽ từ trước tới giờ chưa bị ai nói với mình kiểu ấy, nên Giang Dục Phong đã nổi giận, đôi mắt đen sẫm lại dưới ánh đèn rồi lướt qua cô. Anh nheo mắt, đáng ngồi trên sofa trông rất lười biếng, cả giọng nói cũng thờ ơ: “Rốt cuộc em đang căng thẳng vì điều gì?”.

Nhiếp Lạc Ngôn quay đầu đi, bởi cô sợ mình sẽ nổi khùng vì thái độ hờ hững, khinh khi của Giang Dục Phong, vả lại cô cũng chẳng muốn so đo với anh.

Hai ngày sau, cuối cùng cô cũng quyết định tháo dây đeo điện thoại ra. Một vật dễ vỡ như vậy, có lẽ không nên đeo vào di động rồi ng tăng ra chợ. Cô đã tận mắt nhìn thấy Trình Hạo dùng vật này bốn năm, nhưng không hề làm trầy xước, quả thực khó có thể tưởng tượng được cậu đã trân trọng nó như thế nào.

Nếu không thể tránh được mọi trường hợp ngoài ý muốn, vậy thì mình nên cắt nó đi, bởi nó là vật chứng kiến việc cô đã dùng thủ đoạn không hay ho gì để lưu giữ mọi nhớ nhung về cậu.

Thứ Bảy ần đó, lúc đang ở trong căn hộ này, cô đã cắt chiếc dây đeo điện thoại vào ngăn tủ quần áo. Mãi tới sau này, khi cô và Giang Dục Phong chia tay, trong lúc dọn dẹp đồ đạc cá nhân để rời đi, cô đã làm mất thứ quý giá ấy.

Hiện giờ thân phận đã khác trước, cô đương nhiên không thể thoải mái tìm, chỉ biết quay đầu lại, nhìn người đàn ông không biết đã đứng bên cửa từ lúc nào, nói: “Anh có thể mở giúp em chiếc ngăn kéo này không?”.

“Em tự tìm đi.” Dưới ánh đèn, thần sắc Giang Dục Phong vừa lạnh lùng, lại vừa mang vẻ mệt mỏi, giọng nói cũng nhỏ vô cùng.

Thực ra cô không muốn làm việc này, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của anh, dường như việc cô muốn anh làm kia xem ra còn khó hơn cả việc lên trời, thế là cô đành bước tới, mở ngăn kéo tủ ở gần đầu giường.

Chẳng có gì trong đó.

Cô bất giác sững người, bởi ngăn kéo trống rỗng và sạch sẽ tới mức dường như không có lấy một hạt bụi giống hệt lúc cô chuyển hết đồ cá nhân đi.

Một tay Nhiếp Lạc Ngôn vẫn đặt trên tay cầm ngăn kéo, thực ra cô hơi thất vọng, cô vốn cho rằng có thể tìm được chú hươu pha lê ấy, nhưng xem ra cô đã nhớ nhầm.

Nhưng trong lòng cô vẫn nhen nhóm một tia hi vọng cuối cùng: “Liệu có phải người quét dọn theo giờ bất cần làm mất trong lúc dọn dẹp không nhỉ?”.

Giang Dục Phong chỉ nhìn cô, không nói không rằng, đôi mắt như có ánh nhìn yếu đuối, u uất.

Cô cảm thấy kỳ lạ, một lát sau mới nghe thấy anh lên tiếng: “Em dám chắc vật đó ở chỗ anh sao?”.

Giọng anh có chút khinh mạn, cô không thích lắm, nhưng vẫn trả lời: “Có lẽ vậy, bởi em không tìm thấy ở nhà em”. Giang Dục Phong cười nhạt, hỏi tiếp: “Rốt cuộc đó là thứ quan trọng mức nào mà khiến em phải nhọc công tìm kiếm như vậy?”.

Cô khẽ sững người, một lát sau mới đáp lại: “Chẳng có gì quan trọng cả”.

“Vậy nếu đã mất rồi thì thôi”, lại là giọng điệu thờ ơ. Giang Dục Phong khẽ liếc cô một cái, sau đó quay người đi thẳng tới phòng để đồ, xem ra anh đã chuẩn bị lấy quần áo đi tắm rồi.

Cô ngây người một lát, rồi vội vàng đi theo. “Anh có nhìn thấy không?”

Anh không dừng bước, chẳng thèm đếm xỉa tới cô.

Cô lại hỏi dồn: “Anh đã cắt đi rồi, đúng không?”

Chẳng cần hỏi tại sao, đến cả bản thân Nhiếp Lạc Ngôn cũng không biết sao mình lại đoán như vậy, nhưng nhìn theo bóng anh, cô càng cảm thấy chắc chắn rằng có lẽ mọi thứ đều do trực giác mách bảo.

Cô vẫn tiếp tục đi theo anh tới phòng để đồ, đột nhiên Giang Dục Phong dừng lại khiến đầu cô gần chạm vào lưng anh.

“Anh không phủ nhận, tức là thừa nhận, đúng không?” Vì đứng ngay cạnh nên Nhiếp Lạc Ngôn phải ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng tìm kiếm trên khuôn mặt ẩn tú, như thể muốn tìm ra dù chỉ một chút manh mối. Nhưng anh vẫn thản nhiên, ánh mắt sâu thẳm, chỉ có khóe miệng là hơi mím lại.

Cuối cùng cô có thể khẳng định được chắc chắn, dù gì cũng sống bên nhau lâu như vậy nên vẫn hiểu anh ít nhiều, cô giờ tay nói: “Trả nó cho em”.

Ngữ điệu của cô bỗng dưng trở nên lạnh lùng nhưng Giang Dục Phong lại rướn mào, vẻ như cảm thấy rất buồn cười, nói: “Em muốn anh trả em cái gì?”.

Thấy thái độ của Giang Dục Phong thoải mái như vậy cô lại do dự, bàn tay kia vẫn chìa ra, cô nhắc lại: “Nếu anh đã cất đi, đương nhiên anh biết đó là thứ gì. Bây giờ mau trả nó cho em”.

Anh nhìn nét mặt cô, dường như cuối cùng không thể kìm được lâu nữa, phá lên cười nói: “Hiếm khi thấy em cố chấp thế này. Vậy sao vừa rồi anh hỏi em, em lại nói nó không quan trọng?”.

Với ngữ khí như đã biết rõ mười mười câu chuyện ấy, chứng tỏ ngay từ đầu anh đã vạch trần lời nói dối của cô, Nhiếp Lạc Ngôn then quá hóa giận, cô nhú mào nói: “Em muốn trả lời thế nào là việc của em, liên quan gì tới anh? Anh cầm đồ của em, và bây giờ em chỉ mong anh trả lại cho em, chỉ đơn giản vậy thôi”.

Cô đã bắt đầu kích động, còn anh vẫn lạnh lùng nói: “Không”.

Không gì kia? Thái độ vừa rồi của anh, rõ ràng là đã thừa nhận.

Thấy anh quay người lấy quần áo, cô dứt khoát đi vòng qua rồi đứng chặn giữa anh và tủ quần áo, bộ dạng vô cùng kiên quyết: “Rốt cuộc anh có định trả lại cho em không?”.

Một tay Giang Dục Phong vẫn đang nắm vào giá gỗ nhiều tầng, anh cúi đầu nhìn cô gái hung hăng trước mặt, có cảm giác nếu không thỏa hiệp thì chỉ một khắc sau cô sẽ liều mạng với anh.

Ánh mắt khẽ lay động dưới ánh đèn, anh cười nhạt, hỏi: “Dựa vào đâu chứ?”. Ngón tay Giang Dục Phong theo đà luồn qua mái tóc đen của cô, anh nhận thấy cô hơi kháng cự, đôi môi mỏng khẽ động đậy. “Nếu em có thể thu lại dáng vẻ như liều mạng thế này, nếu em có thể vui vẻ nịnh nọt một chút, cũng có thể anh sẽ suy nghĩ tới việc trả lại em thứ đồ rẻ tiền kia.

Nhiếp Lạc Ngôn thậm chí còn chưa kịp phản ứng thì môi anh đã áp lên môi cô.

Dường như trong giây lát, không khí tràn ngập hơi thở của anh, đó là hơi thở áp bức và tước đoạt của đàn ông, nhưng nó cũng mang hương vị man mát, dần dần áp tới, dường như trong hơi thở ấy còn có mùi bạc hà của khói thuốc, có mùi thơm thoang thoảng của rượu. Lúc này cô mới biết, thì ra anh vừa uống rượu, thảo nào mà mắt anh hơi đỏ.

15. Chương 09

Chương 9

Rõ ràng phòng để đồ rất rộng, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn lại cảm thấy càng lúc càng khó thở bởi môi của anh đang áp chặt vào môi cô, hôn ngẫu nhiên như thể ngang tàng muốn lấy đi hết không khí bên mình vậy.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Giang Dục Phong mạnh mẽ và dữ dằn đến vậy, môi răng hai người như thể quấn lấy nhau, có lẽ vì thiếu oxy nên đầu cô ong ong, rồi như tơ vò, nhưng hai tay vẫn đẩy ngực anh chống cự.

Rất nhanh sau đó Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy mùi tanh của máu khẽ lan trong miệng, giây phút đó, cô bắt giác sống người, bởi cô không cảm thấy đau, thậm chí đó là máu của anh. Nhưng cũng chính nhờ hành động khiến người ta phút chốc mất đi tinh thần ấy, anh đã đưa được lưỡi vào miệng cô, sau đó càng tấn công không chút kiêng dè.

Tới tận lúc này cô mới nhận ra cái gọi là thế yếu, biết mình không thể thoát khỏi vòng kìm kẹp của anh, hai tay chống cự của cô đã bị anh dùng một tay giữ chặt, dường như hành động ấy đối với anh dễ như trở bàn tay. Tay còn lại của anh đang ghì chặt gáy cô, khiến cô không thể cử động.

Nhiếp Lạc Ngôn đứng lệt thềm giữa Giang Dục Phong và giá treo đồ, trông cô giống như con thú bị trói chặt, không thể trốn thoát, đến cả việc thở cũng trở nên xa xỉ. Đúng lúc này, Nhiếp Lạc Ngôn lại tỉnh táo khác thường, cô nhận ra nụ hôn này không giống với bất kỳ lần nào trước đây, dường như anh chỉ muốn xả mọi bực dọc trong người, lại như chỉ muốn trừng phạt cô.

Nhưng anh dựa vào đâu để trừng phạt cô chứ? Chẳng phải cô và anh đã đường ai nấy đi, không còn liên quan tới nhau từ lâu rồi sao?

Có vẻ Giang Dục Phong vẫn chưa hài lòng, anh chỉ dừng lại một lát, rồi lại thô bạo, bắt đầu phát huy hết khả năng trên choker. Hai người đã từng thân mật như vậy, nên anh biết rõ đâu là chỗ nhạy cảm nhất của cô, hơi thở anh lướt qua cổ và tai, khiến cô có cảm giác như tê dại.

Nhiếp Lạc Ngôn không thể chịu đựng được lâu hơn nữa, toàn thân run rẩy, như thể sợi dây đang trói chặt người bỗng đứt phụt, trong giây lát cô mất hết sức lực, bất giác ngã về phía anh, nhưng trong đầu vẫn mơ hồ nghĩ, tại sao mình lại thế này? Rõ ràng là anh cố ý!

Nhưng giờ thì quá muộn, cơ thể cô đã nhanh chóng đáp ứng, còn anh dần buông lỏng tay, để cô theo đà ôm lấy eo anh.

Nhiếp Lạc Ngôn thực sự đã làm theo anh, có lẽ tất cả đều bắt nguồn từ bản năng, cô chỉ muốn tìm một chỗ để dựa vào bởi nếu không e rằng cô sẽ ngã xuống sàn.

Anh đột nhiên dừng lại. Tốc độ rút ra khỏi nụ hôn cháy bỏng quá nhanh, nhanh tới mức khiến cô không kịp phản ứng, nhanh tới mức dường như vừa rồi không có chút động chạm xác thịt nào.

Môi anh vừa rời ra, cô có cảm giác như giành được cuộc sống mới, tham lam hít thở không khí, một lúc lâu sau khi giọt nước mỏng manh trên mi mắt vẫn chưa tan biến hết cô ngược mắt nhìn anh, như có chút mê muội.

Giang Dục Phong lại nhìn cô đầy bí hiểm, tới lúc cô định thần lại, anh mới thờ ơ hất bàn tay đang nắm chặt áo mình ra, nét mặt hiện rõ vẻ chế giễu. “Không ngờ, em vẫn muốn làm vật hy sinh.”

Cô nhất thời không hiểu ý của anh.

Anh cười, ánh mắt ngoài vẻ khinh bỉ, tựa hồ còn thoáng qua một tâm trạng khó tả nào đó.

Lúc này Nhiếp Lạc Ngôn mới phản ứng lại, có cảm giác toàn thân lạnh giá, lạnh tới mức tay chân bỗng run run, cô lặng lẽ bám vào giá treo đồ phía sau, nghiến răng hằn học nói: “Không biết sự hy sinh của tôi có khiến anh mãn nguyện không? Nếu hài lòng, hãy lập tức đồng ý đi!”

Anh đã làm nhục cô!

Nhiếp Lạc Ngôn chỉ còn biết hằn học trừng mắt nhìn Giang Dục Phong, đôi mắt đen sáng như tóe lửa, thẳng thắn đối diện với lời chế giễu của anh, cô gào to: “Trả lại cho tôi!”

Giang Dục Phong có vẻ cũng tức giận, ánh mắt anh khẽ thu lại, dưới ánh đèn nó càng trở nên xa xăm, nhưng cuối cùng anh lại cười lớn. “Hình như vật này rất quan trọng với em thì phải? Vậy sao vừa rồi em lại nói dối?”

“Lời nói của tôi có thật hay không thì liên quan gì tới anh?” Cô thực sự rất bức, trái ngược hẳn thái độ phần nộ của cô, gã đàn ông đáng ghét kia chỉ khẽ rướn mày, sau đó lại gơ tay lấy áo tắm, những ngón tay thon dài vô tình lướt qua tóc cô.

Nhiếp Lạc Ngôn giật lấy chiếc áo tắm, sau đó ném mạnh xuống đất. Cô bỗng phát hiện mình rất ghét bộ dạng này của anh, lúc nào cũng ngạo mạn inh là đúng, bất luận là gặp tình huống như thế nào, anh đều bình tĩnh tới mức đáng sợ. Nói một cách dễ nghe hơn là cho dù ngọn Thái Sơn có sập xuống ngay trước mắt thì sắc mặt anh vẫn không thay đổi. Chính vì thế, cô không đoán nổi bước tiếp theo anh sẽ làm gì, hệt như trận quyết đấu giữa hai người trong phim võ hiệp, bên lấy tĩnh chế động luôn giành phần thắng.

Anh tĩnh còn cô động, nên anh luôn cao hơn cô một bậc, cũng bởi vậy mà trước mặt anh, cô luôn cảm thấy mình bất lực.

Chiếc áo tắm bị ném xuống đất kia vốn rất đắt, nhãn hiệu và kiểu dáng của nó vừa hay lại là phong cách mà Giang Dục Phong thích. Nhiếp Lạc Ngôn nhìn chằm chằm vào nó rồi bỗng chợt dạ, bởi cô đột nhiên nhớ ra, chiếc áo này là do chính cô mua về cách đây rất lâu, lâu tới mức cô đã quên mất lý do tại sao mình lại mua nó cho anh.

Cô nhìn xuống, thực ra cô còn muốn giẫm vào nó vài ba cái mới hả dạ, có điều cô vẫn kiềm chế được, lý do cũng chính vì nó là món đồ cô đã tự tay mua về.

Đương nhiên, cô vẫn nhớ mình phải tỏ ra thực nữ.

Cho dù giận tới mức nào, cũng không thể tỏ thái độ chua ngoa đánh đá trước mặt Giang Dục Phong, bởi nếu làm vậy thì chỉ nhận được sự chế giễu cũng như miệt thị của anh mà thôi.

Nên cô lại tiếp tục trừng mắt nhìn anh, khuôn ngực khê phập phồng, có thể do tức giận, cũng có thể do chưa hồi phục hoàn toàn sau nụ hôn khiến người khác ngạt thở ban nãy.

Cô thấy anh cúi người nhặt áo, dường như trong khoảnh khắc ngắn ngủi, động tác của anh dừng lại, anh cúi người, chỉ còn đường nét của tấm lưng là lọt vào ánh mắt cô.

Nhiếp Lạc Ngôn không nhìn thấy biểu lộ trên khuôn mặt anh, cũng chẳng muốn nhìn, trong lòng cô lúc này đang có ngọn lửa hừng hực cháy, hận một nỗi là không thể bóp chết con người này.

Cuối cùng Giang Dục Phong cũng đứng thẳng dậy, tay cầm chiếc áo tắm mềm mại với những đường kẻ đen trắng kia, thực ra lớp vải lông rất sạch nên không hề dây bẩn vào chiếc áo ấy, nhưng thần sắc anh lại lạnh lùng tới mức dường như không muốn nhìn nó thêm lần nào nữa. Giang Dục Phong cũng chẳng muốn nhìn Nhiếp Lạc Ngôn, anh sải bước đi ngang qua cô, lúc đi qua cửa, còn tiện tay vứt áo tắm vào giỏ đựng đồ phế phẩm.

Đây là lần thứ hai anh có thái độ như vậy với cô. Lần đầu là ở bệnh viện, cũng chính là lần cô bị đưa vào viện rửa ruột vì uống nhầm thuốc ngủ, sau đó bị anh hiểu nhầm là tự sát bất thành.

Nhiếp Lạc Ngôn đứng ngây ra đó hồi lâu, bởi thấy cảnh tượng này sao mà quen thuộc thế. Sau đó cô mới nghĩ, có lẽ Giang Dục Phong thực sự bị cô làm cho tức giận. Nhưng cô thấy mình chẳng làm sai điều gì, là anh đã gây chuyện, chế giễu cô trước, cô chẳng qua cũng chỉ dùng sắc đẹp để trừng phạt anh mà thôi. Thực tình nghĩ lại thì cô cũng chẳng làm gì quá đáng, trừ hành động vứt chiếc áo tắm xuống đất, nhưng phản ứng của anh lại giống biểu hiện của người cầu toàn sạch sẽ, hành động gần giống với kẻ phá gia chi tử, coi mọi thứ đều là đồ phế thải.

Điều hòa trong phòng đang phả ra những luồng gió ấm áp, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn đứng ngây ra một lát mới biết tay chân mình vẫn lạnh cóng, từ lòng bàn tay tới ngón tay cũng lạnh. Có lẽ do vừa rồi cô quá kích động nên máu đã dồn hết lên não rồi.

Cô thực sự có cảm giác đầu óc mình như nổ tung, mãi tới khi ra khỏi ngôi nhà này, đứng trong không khí giá lạnh bên ngoài, cô mới thấy đỡ hơn một chút.

Nhưng rốt cuộc vẫn chưa thể tìm được chiếc dây đeo điện thoại ấy. Có vẻ Giang Dục Phong đã rời khỏi đó trước khi bước ra từ phòng để đồ, cô chỉ nhìn thấy phòng khách trống rỗng và cánh cửa mở toang. Vậy nên, cô vẫn không thể hiểu nổi, vật nhỏ bé kia rốt cuộc có phải đã bị Giang Dục Phong cất đi rồi không. Cũng có thể anh chỉ lừa cô, bởi thái độ ban nãy của anh chẳng rõ ràng chút nào.

Ở khu nhà cao cấp này trước giờ đều rất khó bắt tắc xi, Nhiếp Lạc Ngôn đứng chờ bên đường hồi lâu mới thấy một chiếc taxi trắng xa tới. Cô vội vàng bước vào, người lái xe chờ một lúc, thấy cô không nói gì liền hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

Cô khẽ “ừm” một tiếng, rồi nói địa điểm cần tới.

“Đạo này khu ấy đang sửa đường, không đi được.”

Nhiếp Lạc Ngôn chợt nhớ, nơi mình ở đang mở rộng mặt đường, công việc cũng phải bắt đầu được hơn hai tuần rồi. Cô liền nói tên một siêu thị gần đó. “Dừng ở đây được rồi.”

“Nhưng đó là đường một chiều.”

Cô ngồi ở ghế sau, ngược mắt lên thì vừa hay bắt gặp ánh mắt của người lái xe qua gương chiếu hậu, có lẽ đến cả anh ta cũng biết cô đang suy nghĩ mông lung. Cô bất giác thấy gượng gạo, đành lấy lại tinh thần, nghĩ nơi có thể dừng xe gần khu nhà mình ở nhất, cuối cùng cô nói: “Anh cứ lái xe đi tìm chỗ gần nhất có thể để tôi xuống xe là được”.

Đã gần nửa đêm, nhưng trên đường vẫn có rất nhiều xe cộ thỉnh thoảng gặp đèn đỏ, xe của họ lại bị kẹt chặt trong làn xe, không thể nhúc nhích. Chẳng bao lâu khuôn mặt Nhiếp Lạc Ngôn bắt đầu nóng bừng, có lẽ vì sự chênh lệch nhiệt độ giữa bên ngoài và bên trong xe quá lớn, cũng có thể do thiếu oxy, nói tóm lại là cảm giác vô cùng khó chịu. Cô hạ thấp cửa xe xuống một chút, khí lạnh ngay lập tức ủa vào, phủ lên da lạnh buốt, rồi lại thừa cơ luồn vào họng.

Cô bị sặc, bắt đầu ho không ngừng, dù có đóng kín cửa xe cũng không có tác dụng gì, cô vẫn ho khù khụ, nước mắt nhanh chóng trào lên khiến mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, hỗn độn.

Người lái xe lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”.

Cô lắc đầu, rồi lại cúi đầu vội vàng tìm giấy ăn. Cô không sao, cô rất khỏe, chỉ là đột nhiên cảm thấy lồng ngực căng lên khó chịu, thậm chí đến cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn.

Tại sao cô có thể làm mất vật quan trọng như vậy chứ? Cô đã lén lấy được nó từ chỗ Trình Hạo, tuy không thừa nhận, nhưng cô biết cậu cũng rất coi trọng nó, nếu không thì không thể đem nó bên mình trong thời gian lâu như vậy, lại còn giữ gìn vô cùng cẩn thận nữa.

Thế mà cô lại làm mất nó.

Không những làm mất, cô thậm chí còn quên sự tồn tại của nó trong một thời gian dài.

Nhưng sao có thể quên được.

Một vật quan trọng là thế, làm sao cô có thể quên đi dễ dàng như vậy.

Xuống xe, Nhiếp Lạc Ngôn phải đi một đoạn đường dài mới tới khu mình ở.

Bởi mặt đường đang được sửa, khắp nơi bừa bộn, đến cả gạch trên vỉa hè cũng được dỡ lên lát lại, Nhiếp Lạc Ngôn không thể không cúi đầu, cẩn thận bước đi. Trên đường đi, cô gặp đám công nhân đội mũ bảo hiểm vừa làm xong việc, có vẻ họ đang mồm năm miệng mười lên kế hoạch đi ăn đêm, tuy cách một con đường, nhưng giọng của họ to tới mức kỳ lạ. Lúc đi ngang qua, cô nghe thấy rất rõ, trong đám công nhân ấy có người huýt sáo về phía cô, rồi cười phá lên không kiêng dè.

Nghĩ tới việc đêm khuya vắng người, tuy vẫn có đèn đường, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn vẫn cố gắng rảo bước với tốc độ nhanh nhất có thể.

Đi một mạch tới tận khu mình ở cô mới dám đi chậm lại. Cô sống ở tòa nhà số hai, chỉ cần đi qua một khúc cua, cách một vườn hoa là đã có thể nhìn thấy cổng tòa nhà.

Vừa rồi Nhiếp Lạc Ngôn đi rất nhanh, lại đi đôi giày cao gót mới mua, nên sau khi đi chậm lại, cô chỉ cảm thấy chân đau ê ẩm. Trước đây Tần Thiếu Trân từng nói với cô, nếu không đi bộ được như vậy thì chắc sẽ có số được ngồi xe.

Khi còn ở bên Giang Dục Phong, đúng là cô thường xuyên được đưa đón bằng xe đắt tiền, đôi khi anh bận, hoặc lười nhác không muốn đích thân đưa đón thì sẽ để lái xe riêng phụ trách đưa đón cô đi làm.

Còn có một dạo, cô háo hức muốn học piano, liền đăng ký học một lớp vào thời gian rảnh rỗi, mỗi tuần ba lần không kể nắng mưa, cô luôn vui vẻ tới học. Thời gian đó là giữa hè, tiết trời rất nóng, tối đến, cả thành phố oi bức như một lò lửa, nhưng Giang Dục Phong suốt một tháng đằng đẳng vẫn duy trì hứng thú lái xe tới trước cổng trường chờ cô. Tuy hành động này của anh đã biến cô trở thành tâm điểm nhìn ngó và chủ đề của những câu chuyện vô vị, nhưng cô vẫn cảm thấy cảm động vô cùng. Một lần khi đang ngồi trên xe, cô không kìm được, tò mò hỏi: “Dạo này sao anh không phải đi chén tạc chén thù với đối tác?”.

Cô vẫn còn nhớ như in lần đó anh đã lạnh lùng lườm cô, hỏi: “Em mong ngày nào anh cũng đi tiếp khách sao?”.

“Đương nhiên không phải thế”, cô đáp, “Thực ra nóng thế này, anh không cần phải tới đón em đâu”.

Cô có lòng tốt như vậy, nhưng anh lại mượn cớ xảo biện: “Nếu em cảm thấy áy náy thì có thể mua chút quà để đáp lại cũng được”.

Đúng rồi, cuối cùng cô đã nhớ ra! Chính vì thế mà sau đó cô đã đi trung tâm thương mại mua chiếc áo tắm để tặng anh.

Thực ra, căn bản là cô không nghĩ ra anh thiếu thứ gì. Người như anh, đồ ăn, đồ mặc luôn phải là hàng tốt nhất, yêu cầu cao tới mức chẳng khác hoàng đế thời xưa là mấy, không những thế lại còn không biết điều, khi cáu giận thì giống hệt đứa trẻ hư, khiến người khác đều cảm thấy thật khó có thể hầu hạ nổi.

Cô cảm thấy dường như anh chẳng thiếu thứ gì, nên dù có mua món đồ đắt tiền về cũng sẽ bị lãng phí mà thôi. Nên hôm đó, một mình cô lượn lờ rất lâu trong trung tâm mua sắm, từ những quầy hàng hiệu nổi tiếng trên toàn thế giới ở tầng một tới khu quần áo, giày dép dành cho nam giới ở tầng năm, cuối cùng vẫn không thể chọn được thứ gì, trong lòng chỉ mong sao lập tức tuyển được một thư ký thạo việc để sai bảo cô ta giải quyết vấn đề học bữa này thì tốt biết bao.

Rồi cô lại nghi ngờ không biết có phải mình bị ma xui quỷ khiến không nữa, rõ ràng anh chỉ buột miệng nói như vậy, thế nhưng cô lại lập tức chạy tới trung tâm mua sắm mua quà cho anh.

Có điều, đang yên đang lành như vậy tại sao lại bắt cô phải tặng quà cho anh chứ? Sinh nhật không phải, ngày kỷ niệm gì cũng không. Cô qua lại với anh, thỉnh thoảng anh mới lái xe đưa đón một chút thì cũng là điều đương nhiên thôi mà.

Lúc ngộ ra điều này, vừa hay cô đi tới một gian hàng khác, trước đây cô rất ít khi chú ý tới quần áo nam nên không ngờ còn có gian chuyên bán áo tắm dành cho nam giới nữa. Cô dứt khoát bước vào chọn đại một chiếc, quẹt thẻ, đóng hộp, rồi nhẹ nhàng, cẩn thận xách về nhà. Nhiếp Lạc Ngôn nhận thấy mình làm vậy cũng hay, bởi cô từng nhìn thấy mấy chiếc áo tắm và áo ngủ của anh hình như đều là nhãn hiệu này, nên nghĩ thầm, mua về thế này chắc không đến mức bị bắt bẻ gì.

Quả nhiên, anh chàng họ Giang luôn yêu cầu cao kia có vẻ rất hài lòng với món quà ấy, bởi chỉ sau một ngày, anh chàng đã tặng lại cô một đôi hoa tai kim cương, đương nhiên giá cả cao ngất ngưỡng.

Tần Thiệu Trân sau khi biết tin liền than vãn: “Nếu sớm biết thế thì cậu mua thêm cho anh ấy mấy chiếc cho xong, đổi như thế này, đáng đấy!”.

Nhưng, mua thêm mấy chiếc thì có tác dụng gì chứ? Cuối cùng vẫn bị anh vứt vào thùng rác đầy thôi, nào có chút lưu luyến gì.

Bóng đèn đường trước tòa nhà vừa hay bị hỏng khiến xung quanh tối om, mãi tới khi Nhiếp Lạc Ngôn đi tới rất gần, mới phát hiện ra một bóng người đang đứng ở đó.

Cô nheo mắt nhìn, nhưng cả cơ thể người đó đều nằm trong bóng tối nên nhìn không rõ. Bước chân Nhiếp Lạc Ngôn càng lúc càng gần, trái tim cô cũng không tránh khỏi cảm giác lo sợ, nghĩ tới những vụ án cướp của giết người thường thấy trong những bản tin xã hội, cô bắt giác ôm chặt túi xách trước ngực.

Ngay sau đó, Nhiếp Lạc Ngôn nghe thấy một tiếng động khẽ, hình như là tiếng phát ra từ bật lửa, ánh lửa lập lòe xé tan màn đêm đen lạnh lẽo. Cô cố ý dừng bước.

Đốm lửa màu lam khẽ lay động, ánh lửa yếu ớt, ảm áp chiếu lên khuôn mặt người đó, khoảnh khắc ấy chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi nhưng cô nhìn thấy rất rõ.

Khuôn mặt đó, dường như vẫn giống hệt nhiều năm trước, đường nét thanh tú, lúc không cười, khóe miệng vẫn như thế mang theo vẻ cao ngạo.

Đó là chàng trai có nét đẹp nhân vật nam chính Fujii Itsuki trong phim Bức thư tình.

Cô nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi, cậu cũng nhanh chóng nhìn thấy cô, ánh mắt khẽ thoáng qua vẻ ngỡ ngàng, tiếp đó tiện tay đập điều thuốc vừa châm ban này.

Cô chỉ biết chào một tiếng: “Hi!”, vẫn ôm chặt chiếc túi xách trong lòng, “Sao cậu tới đây?”.

“Mình vừa hay đi ngang qua, nghe nói cậu sống ở đây, nên tiện đường tới thăm thôi.”

Cậu nhìn cô khẽ cười, cô cũng cười theo cậu.

Cuộc gặp tình cờ giữa họ cùng đoạn đối thoại với ngữ điệu hết sức bình thường, thoải mái như vậy khiến bất kỳ ai cũng ngỡ rằng họ mới chia xa không bao lâu.

Nhưng thực ra hai người đã chia xa mấy năm rồi, dù chỉ mấy năm nhưng cả hai đều có cảm giác dài như nửa cuộc đời.

Họ đứng nói chuyện bên cầu thang, bóng đèn cảm ứng âm thanh ở tầng một đã sáng từ lâu, nhưng ánh sáng không chói mắt, như ánh hoàng hôn dịu dịu chiếu lên mặt hai người, như thể màng tơ hư ảo từ trên cao buông trùm xuống, mờ lung, mờ mịt. Nhiếp Lạc Ngôn chỉ cảm thấy tầm nhìn của mình đột nhiên mờ ảo, bởi cô không nhìn rõ mặt cậu.

Rõ ràng hai người đứng sát bên nhau, nhưng dường như không có cách nào để họ có thể nhìn đối phương rõ hơn một chút.

Cô vẫn khẽ cười, hỏi: “Vừa rồi cậu đứng ở đây, khiến mình sợ hết hồn”.

“Hả? Tưởng mình là kẻ xấu sao?”

“Ừm, tình hình trật tự trị an trước và sau Tết thường không tốt, mình còn lo cậu là kẻ cướp đấy.” Cúi nhìn chiếc túi xách đang ôm trước ngực, cô vẫn không thả lỏng, vẫn để yên tư thế như vừa rồi, nhưng hoàn toàn không phải do sợ hãi, có lẽ chỉ là do tiết trời quá lạnh. Tối nay cô ăn mặc phong phanh, cô cũng không ngờ mình lại mất nhiều thời gian ở chỗ Giang Dục Phong như vậy.

Dường như cậu cũng nhận thấy cô đang run lên bần bật, liền nhắc khẽ: “Hay là cậu lên nhà trước đi, mình về đây.”

Trên mặt đất vương vãi vài ba đầu thuốc cùng các đám tàn loang lổ, rõ ràng cậu đã đứng ở đây rất lâu, vậy mà khi cô tới nơi, muốn bỏ về nhanh như vậy.

Cô nhận thấy rất rõ, nên vẫn đứng bất động tại chỗ. “Thực ra trước khi tới cậu có thể gọi điện trước ỉnh.”

“Mình bị mất điện thoại, rất nhiều số điện thoại trước đây mình không còn nữa.” Đôi mắt màu hổ phách kia vẫn nhìn cô đau đáu, không giống với ánh mắt của kẻ đang nói dối. Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy dường như mình bị mất đi ngôn ngữ, cũng có thể thứ mất đi là sự can đảm và sức lực. Cô không biết nên nói gì nữa, mấy năm gần đây cô vẫn dùng số điện thoại từ hồi năm thứ nhất đại học, đôi khi bản thân cũng không biết tại sao mình lại cố chấp như vậy. Thật ra, sau khi đi làm cô cũng quen một vài khách hàng làm trong ngành viễn thông, họ có rất nhiều số điện để nhớ, con số lại mang nhiều may mắn, có cơ hội đổi nhưng cô vẫn nhất quyết dùng số này.

Năm đó lúc ở biển, Nhiếp Lạc Ngôn đã tự nhủ với lòng mình, cần phải quên đi mọi thứ trong quá khứ để bắt đầu lại từ đầu nên cô lúc nào cũng nhắc nhở bản thân, không được dễ dàng bước vào cuộc sống của Trình Hạo, và cũng chính vì lý do này nên cô chưa bao giờ chủ động liên lạc với cậu.

Cô chưa từng nói điều này với ai, đó là việc vô cùng khó khăn. Bởi rõ ràng sống trong cùng một thành phố, mà cô lại không thể gặp cậu, cũng không thể gặp được cậu, ngay cả việc nghe thấy giọng nói của cậu cũng không thể.

Rõ ràng yêu một người như thế, nhưng lại phải nghĩ trăm phương nghìn kế để ngăn mình không yêu người đó nữa. Cô như bị lún trong vùng bùn lầy và không thể trèo khỏi đó, điều duy nhất có thể làm chính là không cho phép mình lún sâu hơn nữa. Thế nhưng, cuối cùng cô vẫn khẳng khái giữ lại số điện thoại trước đây.

Mãi tới hôm nay cô mới biết rốt cuộc mình đang mong chờ điều gì, cũng chính ngày hôm nay cô mới chịu thừa nhận, sự mong đợi ngày thơ đó cuối cùng đã thành hiện thực.

Cô đã ngăn cản bản thân bao nhiêu năm thì cũng chờ đợi trong bấy nhiêu thời gian. Thật nực cười!

Cuối cùng Trình Hạo đưa điện thoại cho cô, nói: “Lưu lại một lần nữa đi”. Cô vẫn nhớ như in rất nhiều năm về trước, cũng chính cô tự tay lưu số điện thoại của mình vào máy cậu.

Lần này cô không cầm điện thoại, chỉ nói: “Vẫn là số trước đây”.

Có vẻ cậu hơi sững sờ. “Minh tưởng cậu đã đổi số từ lâu rồi.”

“Không.” Cô lạnh tới mức co người lại, dường như không thể chịu được nữa, chỉ muốn rời khỏi đây. “Minh lên nhà đây, rảnh thì liên lạc nhé, được không?”

“Được.”

Cậu gạt đầu, đau đầu nhìn cô, rồi quay người bước đi.

Cô cũng cùng lúc quay người đi, vội vàng bước lên cầu thang, bước chân vội vàng như thể muốn rời khỏi đây thật nhanh. Khi đã leo lên tầng hai, đột nhiên cô dừng lại. Đèn cảm ứng lần lượt sáng lên, Nhiếp Lạc Ngôn nhìn theo bóng của mình trên sàn, cô do dự hồi lâu, rồi lại đi ngược với hướng ban đầu.

Trở lại cửa cầu thang, cô vẫn kịp nhìn thấy bóng hình cậu.

Giống như năm xưa, Trình Hạo vẫn chậm chậm bước đi, lúc này cậu đang đút tay trong túi áo khoác. Đêm lạnh như thế, chỉ cần há miệng là có thể phả ra những làn hơi trắng, nhưng cậu vẫn thung thủng, bước chân xem ra rất nhàn nhã. Cậu men theo vườn hoa, ánh đèn đường vẫn rọi thẳng từ trên cao xuống và cậu cứ thế bước đi.

Nhiếp Lạc Ngôn lạnh run người, hai hàm răng va vào nhau lập cập, nhưng cô vẫn im lặng nhìn theo cậu, nhìn cậu đang dần rời xa cô, càng lúc càng xa.

16. Chương 10 Phần 1

Chương 10

Lần cuối nhìn theo bóng cậu như vậy đã là đây rất lâu rồi, lâu tới mức cô dường như đã quên mất.

Thực ra từ khi tốt nghiệp, cô đã từng muốn người đàn ông này hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của mình, mặc dù rất buồn nhưng cô vẫn cố sống vui vẻ với cuộc sống của một nghiên cứu sinh.

Cô đã cố gắng hết sức để không nhớ tới cậu, cố gắng hết sức quên cậu.

Vừa may giáo viên hướng dẫn năm đó là vị giáo sư già rất có uy tín trong giới chuyên môn, tuy tuổi tác đã cao nhưng bình thường rất thích bắt chuyện với những người thuộc thế hệ trẻ, nên thường xuyên dẫn dắt học trò đi tham gia các hoạt động đa dạng. Chính vì lý do này mà Nhiếp Lạc Ngôn đã quen biết rất nhiều người, trong đó có không ít những người theo đuổi cô, có người thậm chí chỉ mới gặp một lần mà đã biểu thị thiện cảm với cô.

Sau này cô đã nói chuyện yêu đương với một anh nghiên cứu sinh năm ba, người đã khổ công kiên trì theo đuổi cô, mối tình chỉ kéo dài hai tháng. Tình yêu của họ bắt đầu với tốc độ chớp nhoáng, nhưng cũng nhanh chóng kết thúc, cuối cùng hai người cũng dễ dàng nói lời chia tay, chia tay mà vẫn giữ được tình bạn.

Rốt cuộc cô vẫn không làm được.

Nhiếp Lạc Ngôn ngỡ rằng sau này những gì trải qua với Trình Hạo, cô vẫn có thể tìm được một người phù hợp, bởi thế giới này vô cùng rộng lớn, cuộc sống lại phong phú như thế, và ngày tháng sau này của cô còn rất dài.

Nhưng, mãi tới sau khi thử yêu người khác cô mới nhận ra điều ấy thật khó khăn, rằng đối phương rất biết cách chăm sóc, còn chiều cô hết mức, có thể nói là đến cả một ấm nước sôi cũng không nỡ để cô xách, nhưng cô vẫn không có cảm giác hạnh phúc.

Những điều ấy chỉ khiến cô thấy cảm động, mà không hề cảm thấy hạnh phúc, cô dựa vào vai chàng nghiên cứu sinh ấy nhưng lại không hề rung động, lại càng không bao giờ nghĩ tới chuyện lâu dài.

May mà tính cách của người đó rất thoải mái, cũng có thể anh cảm nhận được rằng cô không thực sự yêu mình, nên lúc chia tay anh chỉ nói một câu: “Sau này nếu có khó khăn gì thì có thể tới tìm anh. Cứ coi anh là anh trai cũng được”.

Thế là Nhiếp Lạc Ngôn trở lại quãng đời độc thân, tình trạng này kéo dài gần nửa năm thì cô gặp được Giang Dục Phong.

Cô gặp anh trong buổi chúc thọ giáo viên hướng dẫn, do học trò ông rất đông, nên không khí vô cùng náo nhiệt, không chỉ có bạn bè thân thiết, mà còn có rất nhiều học sinh cũ của thầy đã lặn lội nghìn dặm xa xôi về dự.

Giang Dục Phong ngồi hàng ghế khách VIP, anh được sắp xếp ngồi bàn chính.

Thực ra, đến tận hôm nay Nhiếp Lạc Ngôn vẫn không hiểu một điều, không phải là học trò cưng của thầy, cũng chẳng phải đồng nghiệp đức cao vọng trọng trong giới kiến trúc, chỉ là gian thương ngày nào cũng làm bạn với tiền, luôn nồng nặc mùi của tiền trên cơ thể, vậy mà cũng nhận được sự đãi ngộ tốt như vậy. Có điều, lúc đó cô thực sự không biết thân phận của Giang Dục Phong, một cô bạn học có mặt tại đó kéo mạnh tay áo cô và nói với cô bằng ngữ điệu kích động tới mức cô tưởng cô ta vừa phát hiện ra một châu lục mới: “Mau nhìn kìa, anh chàng đẹp trai siêu cấp!”

Do “siêu cấp” là câu cửa miệng của cô bạn, nên Nhiếp Lạc Ngôn mới thư thái nhấp đồ uống rồi mới thản nhiên nhìn về phía cô bạn chỉ.

Sau này cô thầm nghĩ, có lẽ lúc ấy cô không nghĩ bạn mình nói thật nên khi nhìn thấy Giang Dục Phong mới không tránh khỏi ngỡ ngàng.

Từ trước tới giờ cô chưa từng nhìn thấy chàng trai nào có đôi mắt đẹp mà sâu thẳm như vậy, rõ ràng sâu thẳm như một hồ nước, nhưng lại mang vẻ phong tình vô hạn.

Họ đứng cách nhau không xa, có lẽ khoảng cách chỉ là hai chiếc bàn, lúc anh đứng dậy chúc rượu thầy giáo hướng dẫn, một tay khẽ đặt lên ca vát trước ngực, tay còn lại cầm ly rượu nhỏ. Nhưng khi ấn tiếng người rất ồn ào, cô chỉ nhìn thấy môi anh mấp máy nhưng lại không nghe rõ anh đang nói gì. Cô nghĩ thầm, chắc chỉ là những lời lẽ khách sáo chúc mừng thông thường, ai ngờ thầy giáo hướng dẫn của cô lại cười khà khà vui vẻ, tiếp đó uống một hơi cạn ly rượu của mình. Thầy giáo cô vốn tửu lượng không cao, nên hành động này của ông có thể coi là đã nể mặt lắm rồi.

Cô bạn học tò mò hỏi: “Người này là ai vậy? Cậu biết anh ta không?”

Nhiếp Lạc Ngôn lắc đầu.

Cô bạn học đó lại nói tiếp: “Kỳ lạ thật, danh sách khách mời do bọn mình chuẩn bị cơ mà, tại sao mình không có chút ấn tượng nào về người này nhỉ?”

“Chắc được thêm vào sau, cũng có thể là vừa tới nên không có tên trong danh sách. Ai mà biết được chứ.” Đối đồ uống trước mặt mình thành bia, Nhiếp Lạc Ngôn đứng lên nói với mấy bạn cùng bạn: “Có lẽ cũng tới lúc bọn mình qua đó chúc thầy một chút rồi, đi thôi!”

Nào ngờ lúc kết thúc buổi tiệc, khi cô và đám bạn đã tạm biệt ra về, thì trên ngã ba đường cô lại nhìn thấy Giang Dục Phong.

Hôm đó cũng lạnh đến run người, lại gặp đợt không khí lạnh tăng cường từ phía nam mà mười mấy năm mới gặp một lần, nhiệt độ giảm tới hơn mười độ, và cũng rất trùng hợp, ngày hôm trước Nhiếp Lạc Ngôn mới đi hiệu cắt tóc, cắt quá nửa mái tóc dài ngang lưng trước đây, nên lúc ấy mái tóc của cô chấm ngang vai, bay bay theo gió, cô cảm nhận được rõ ràng từng cơn gió lạnh vùn vụt lướt qua.

Cô đang do dự không biết đi về hướng nào thì Giang Dục Phong lái chiếc xe đua cao cấp tới dừng lại ở trước mặt cô và hỏi: “Có muốn anh tiễn đường đưa em về một đoạn không?”

Nhiếp Lạc Ngôn rất ngạc nhiên: “Chúng ta quen nhau?”

“Chẳng phải em là học sinh của thầy Hứa sao?” Anh hỏi lại, vừa tháo chiếc kính râm trên sống mũi xuống, vừa nở nụ cười nhẹ nhàng.

Bối cảnh ấy dường như hơi quen thuộc.

Thực ra trước đây cũng từng có rất nhiều nam sinh gia cảnh tốt theo đuổi cô, hiên ngang lượn xe trong sân trường rủ rê đi siêu thị, cách hai ba ngày lại cử người tới khu ký túc xá nữ để tặng hoa hồng, Nhiếp Lạc Ngôn không thể chịu được sự phiền toái như vậy; điều khó chấp nhận hơn nữa chính là phẩm hạnh của đám người đó đa phần có vấn đề, khi không theo đuổi được là lập tức tìm một nữ sinh khác làm bạn gái, thậm chí còn rêu rao đồn thổi khắp nơi những điều không đúng về cô, vô hình trung biến cô thành chủ đề để bàn tán. Chính vì vậy, trong lòng Nhiếp Lạc Ngôn rất khinh thường những người như thế, cũng chính vì vậy mà ngay giây phút Giang Dục Phong dừng xe lại, cô đã thầm nhận định gã này là loại công tử bột, thay bạn gái như thay áo; ăn mặc thì đường hoàng lại còn lái xe đua cao cấp; rõ ràng trời không nắng mà lại đeo kính râm ra vẻ hoành tráng nữa chứ; không những thế... hình như gã đang bắt chuyện với cô?

Nếu không phải là anh chàng công tử ham chơi cả ngày thì đâu rảnh rỗi như vậy, lại còn dừng xe bên lề đường, cam tâm tình nguyện làm anh hùng Lôi Phong.

Tuy ấn tượng đầu tiên ở bữa tiệc tốt, nhưng đó chỉ là trực giác nhất thời, Nhiếp Lạc Ngôn quyết định nên hạn chế tiếp xúc với loại người này thì hơn.

Thế là cô liền từ chối: “Không cần phiền phức thế đâu”, nghĩ một lát lại lịch sự nói: “Cảm ơn anh!”.

Vốn là người sợ lạnh, vừa đứng ở đây bỏ ra chút hơi sức nói chuyện mà cô đã bắt đầu cảm thấy lạnh không chịu nổi. Cả gương mặt in lên cửa kính xe, dường như cô lạnh cóng tới mức mặt trắng bệch, nhưng khí sắc vẫn rất tốt, điều ấy lại vô tình khiến đôi mắt càng trở nên đen hơn, sáng hơn. Trong giây phút đó, Nhiếp Lạc Ngôn có cảm giác anh chàng trong xe có vẻ đã nhanh chóng ngắm cô từ đầu tới chân một lượt, cũng có thể cô nhìn nhầm, bởi gã từ đầu tới cuối nhìn cô một cách thẳng thắn, chỉ có ánh mắt vẫn thăm thẳm như biển xanh, gã khẽ cười nói: “Không phải khách sáo đâu. Em là học sinh của thầy Hứa, anh và thầy cũng quen biết nhau nhiều năm rồi, tranh thủ lúc rảnh rỗi cho em đi nhờ một đoạn thì có sao đâu.” Thái độ tự nhiên cùng với lý do hết sức hợp tình hợp lý của anh khiến cô không thể từ chối thêm nữa, bởi nếu không thì cô lại thuộc loại gây gổ vô có.

Nhiếp Lạc Ngôn đứng bên đường không nói không rằng. Thực ra chỉ là cô nhớ tới những cuốn tiểu thuyết ngôn tình lãng mạn từng đọc khi rảnh rỗi, trong đó nhân vật nam chính vừa giàu có, vừa đẹp trai đã bị thu hút bởi các nàng lọ lem. Dường như loại đàn ông này đều có một thuộc tính, đó chính là: bạn càng không thêm đếm xỉa tới họ, càng đối đầu với họ, lại càng khiến họ thêm muốn bạn.

Lúc đọc những cuốn tiểu thuyết này, các bạn của cô thường đem chúng ra để bàn luận, Tần Thiểu Trân đã đưa ra một kết luận vô cùng ngắn gọn mà tinh tế: Hai yếu tố để câu được chồng giàu đó là coi tiền như cỏ rác và coi chồng như kẻ thù. Kết luận này của cô lập tức được mọi người tán đồng.

Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ thầm, thà thử một lần kéo uống! Để bản thân tỏ vẻ đa tình một lần xem sao! Giả sử gã đàn ông này có hứng thú với mình, vậy thì tốt nhất nên nhân dịp này dập tắt hứng thú của gã, bởi đã từng có kinh nghiệm với loại người này nên cô luôn cảnh giác cao độ, chỉ mong sao càng tránh xa họ càng tốt, tránh sau này gây chuyện thị phi.

Kết hợp với những cảm nhận sau khi đọc tiểu thuyết, cô đột nhiên tiến lên phía trước mở cửa xe ngồi vào, sau đó cười nói: “Anh nói rất đúng, chỉ là đi nhờ xe thôi mà. Hơn nữa, lại là loại xe cao cấp thế này”. Cô nhìn nội thất xe một lượt, mặt mày hớn hờ nói: “Xe này chắc đắt lắm nhỉ? Đám bạn em mà nhìn thấy thì chắc chắn bọn nó sẽ vô cùng ngưỡng mộ đấy. Đi thôi!”.

Người đàn ông bên cạnh quả nhiên hơi ngỡ ngàng, đôi mày khẽ nhíu lại. Nhưng tâm trạng cô bỗng trở nên rất tốt, lòng thầm nghĩ, ai bảo tiểu thuyết ngôn tình của Đài Loan không bổ ích chứ? Thực tế chứng minh, nó vừa có thể dạy người ta làm thế nào để lấy được chồng giàu, lại vừa được coi là tài liệu hướng dẫn làm thế nào để thoát khỏi những người đàn ông lắm tiền nhiều của. Đây có thể coi là cuốn sách kinh điển, vừa hữu ích vừa có giá trị lợi dụng. Thế là cô tranh thủ tận dụng luôn, mặc dù cánh tay đã nổi da gà nhưng mặt mày vẫn tươi cười hớn hờ, cố gắng hết sức để diễn vai nữ sinh sùng bái của cải, hư vinh, đó cũng chính là hình tượng nhân vật phụ quen thuộc trong tiểu thuyết ngôn tình.

Cô nghĩ, tốt nhất là tìm cách để đối phương khinh bỉ và ngay lập tức đuổi cô xuống xe.

Nhưng Giang Dục Phong chỉ ngậy ra một lát, rồi nhanh chóng lấy lại sắc mặt bình thường, anh nghiêng đầu hỏi cô: “Đi đâu?”.

Nhiếp Lạc Ngôn vốn định một mình đi dạo, nhưng bây giờ xem ra không được nữa, nhất thời không nghĩ ra nơi có thể đi, cô nghĩ ngợi rồi trả lời: “Đại học A”. Cô chọn địa điểm này vì đi từ chỗ này qua đó mất ít nhất bốn năm chục phút, mà trong trường hợp đường đẹp mới được như vậy.

Nào ngờ Giang Dục Phong lại nhẹ nhàng gật đầu: “Được, em thất dân an toàn vào đi”. Cô cố ghìm hơi thở, hỏi: “Vậy anh cũng tiện đường sao?”.

Anh thần nhiên nhìn cô, vào số xe, động tác rất thành thục. “Vừa hay, anh cũng phải tới Đại học A thăm một người bạn.”

Vừa hay? Làm gì có chuyện vừa hay như vậy chứ?

Nhiếp Lạc Ngôn cúi đầu thất dâ an toàn, lòng bồn chồn lo lắng, rốt cuộc anh ta đang cố ý, hay là cô thực sự đen đủi đến vậy, buột miệng nói ra một địa điểm mà vô tình lại cùng đường với anh.

Chiếc xe đã đi vào con đường chính rộng rãi, rồi lao về phía Giang Bắc, tình hình lúc này giống như cưỡi trên lưng hổ, Nhiếp Lạc Ngôn bất giác cảm thấy đau khổ, có cảm giác như tự gây ra nghiệp chướng ình vậy.

Đó là lần đầu gặp nhau. Cô đã nghĩ ra cách vô cùng vớ vẩn, hòng bắt anh phải tự động bỏ cuộc, kết quả là đã sớm nhìn thấy ý đồ của cô nhưng vẫn không chịu vạch trần. Tới Đại học A, dừng xe trước cổng trường, anh mới khê cười nói: “Tình thần cảnh giác không cần cao vậy đâu, thực ra anh chẳng có ý đồ gì với em cả.”

Cô cảm thấy bối rối vô cùng, phút chốc không nói được gì.

Anh rút điện thoại gọi một số, tiếp đó nói với người ở đầu dây bên kia: “Mười phút sau xuống dưới nhà”. Hiển nhiên là anh sớm đã có hẹn với bạn.

Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy ngượng ngùng, nói lời cảm ơn xong liền vội vàng nói: “Em cũng đi tìm bạn học đây, tạm biệt”.

Chẳng bao lâu sau, cô lại gặp anh ở trước cửa khu giảng đường.

Gặp nhau trong tình huống này, Nhiếp Lạc Ngôn không thể vờ như không nhìn thấy, có cảm giác đầu óc căng ra, nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn về phía anh và gật gật đầu.

Quả nhiên, Giang Dục Phong khê rướn mày thắc mắc: “Chẳng phải em nói là đi tìm bạn sao?”

Đúng vậy, lúc này cô chỉ biết đi dạo trong sân trường rộng lớn, chỉ là cô hoàn toàn không có kế hoạch tới đây tìm người nào cả. Nên buột miệng nói bừa: “Bạn em đang học ở đây. Thế còn anh? Chẳng phải đang hẹn gặp bạn sao?”.

Giọng anh lạnh tanh: “Đã gặp từ lâu rồi.”

Chắc là hẹn em nào thôi, Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ thầm, chẳng phải trào lưu của những anh chàng công tử bây giờ là tìm kiếm một cô em xinh tươi nào đó đang học đại học để yêu sao?

Giang Dục Phong vừa nói dứt câu, đã nghe thấy có người gọi từ xa: “Tiểu Nhiếp!”.

Một nam sinh đang bước xuống từ bậc thềm tòa nhà giảng đường, anh chàng rảo bước tới trước mặt Nhiếp Lạc Ngôn, phấn khởi hỏi han: “Sao cậu lại tới đây?”

Nhiếp Lạc Ngôn sững người, cô không ngờ lại có thể gặp Lý Minh Lượng ở đây. Không chờ cô trả lời, anh chàng nói tiếp: “Định bắt ngờ tấn công à? Hay là muốn tạo bất ngờ cho bọn mình? Mình thấy con người cậu chẳng phức hậu chút nào, mấy lần trước rủ cậu cùng đi chơi, tại sao cậu không chịu đi?”.

Cô căng đầu trước những câu hỏi liên tiếp như súng liên thanh của Lý Minh Lượng, dừng lại một lát rồi mới đáp: “Giáo viên hướng dẫn giao cho tớ rất nhiều nhiệm vụ, làm gì còn thời gian chơi với lũ quỷ các cậu chứ?”. Giọng nói thần nhiên nhưng chỉ có cô mới cảm nhận được nỗi buồn tận đáy lòng mình. Không phải không muốn đi, mà là khi đi lại gặp những người không nên gặp, chỉ sợ mọi cố gắng trước đây của mình trở thành công cốc.

Cô mất bao nhiêu thời gian như vậy, nhưng hiệu quả thu được lại vô cùng nhỏ bé, rốt cuộc là tới lúc nào mới có thể thực sự thoát khỏi cái gông cùm trong lòng ấy?

Lý Minh Lượng không hề nghi ngờ về lý do cô đưa ra, nói: “Thực ra giáo viên hướng dẫn của bọn mình cũng vậy, luôn biến bọn mình là nhân công miễn phí để sai khiến. Đây, lâu lắm bọn mình không gặp, hôm nào chúng mình tụ tập để trao đổi về những trải nghiệm tâm lý khi bị áp bức đi”. Đường như nhớ ra điều gì, anh chàng chỉ về phía sau nói: “Tên tiểu tử Trình Hạo đang học ở đây, cậu có muốn vào gặp hắn không?”

Đột nhiên nghe thấy cái tên này khiến Nhiếp Lạc Ngôn không khỏi giật mình, giọng cô chùng xuống: “Không, lát nữa mình có việc nên giờ phải đi đây”.

Lý Minh Lượng vẻ như có chút thất vọng: “Cậu có thể ở lại không, để bọn mình có cơ hội mời cậu ăn tối chứ!”

Cô vẫn lắc đầu.

“Thế thôi vậy.” Lý Minh Lượng nhìn ra phía xa, tò mò hỏi: “Bạn cậu à?”

Cô nhìn theo hướng tay chỉ, lúc này mới nhận ra người cậu bạn chỉ là ai. Giang Dục Phong không biết tự lúc nào đã đi tới chỗ cách họ đứng khoảng chục mét, anh đang quay lưng lại gọi điện. Cô ậm ừ cho xong, chỉ thấy Lý Minh Lượng chú ý quan sát Giang Dục Phong, rồi quay sang cô trêu: “Bạn trai à?”.

Nhiếp Lạc Ngôn sau này luôn nghĩ, giây phút đó nhất định là mình đã bị trúng gió, hoặc cũng có thể bị thứ gì đó không chế thần kinh nên sau một lúc sững người ngẩn ngừ lại không thể phủ nhận, như thế bị ma xui quỷ khiến vậy.

Thật tệ hại! Cô đã mắc nhận một sự việc không phải là sự việc như vậy!

Thế mà chỉ mới một tiếng trước, rõ ràng cô còn nghĩ cách để thoát khỏi Giang Dục Phong, nhưng hiện giờ lại biến anh thành công cụ.

Không sai, cô tệ hại tới mức lợi dụng anh, không những thế lại còn lợi dụng trong khi anh không hề hay biết.

Quả nhiên, Lý Minh Lượng hơi ngỡ ngàng, rồi nhanh chóng cười ha hả nói: “Đây đúng là tin hot, lát nữa mình phải nói cho Trình Hạo biết mới được”.

17. Chương 10 Phần 2

Cứ nói cho cậu ấy đi. Cô khẽ cúi đầu nghĩ thầm, đi nói cho cậu ấy rồi miêu tả lại phản ứng của cậu ấy ỉn nghe...

Nếu biết mình có bạn trai rồi, liệu cậu ấy có cười trừ cho câu chuyện không nhỉ? Hay lại ngỡ ngàng? Hay lại giống như mình thầm mong có được đối phương nên sẽ cảm thấy hơi thất vọng và chán nản? Mặc dù biết rõ xác suất xảy ra điều thứ ba là vô cùng thấp, nhưng cô vẫn khẳng định phỏng đoán một cách nực cười.

Lý Minh Lượng đang kẹp bên tay hai quyển sách dày cộp, anh chàng trò chuyện qua loa với cô thêm vài câu rồi nói: “Mình có chút việc nên phải đi trước, lần sau rảnh sẽ tới chỗ cậu xin bữa cơm đấy!”.

Cô đáp: “Được, nhớ gọi điện đấy”. Vừa quay đầu thì thấy Giang Dục Phong một tay dứt túi quần, một tay nghịch điện thoại, anh vẫn đứng cách cô khá xa, trông có vẻ rất thoải mái, như thể không muốn làm phiền tới câu chuyện hàn huyên giữa hai người.

Bởi việc vừa rồi khiến Nhiếp Lạc Ngôn chột dạ, nên cô chủ động bước tới và cười với anh.

Thực ra nụ cười này hơi khó hiểu, nhưng cô thực sự không biết phải nói sao mới được, nhưng Giang Dục Phong không để ý, anh chỉ hỏi: “Có muốn đi về cùng anh không?”.

Lần này cô chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều mà nhanh chóng gật đầu.

Khuôn viên trường rộng lớn, vừa xa lạ vừa mỹ lệ, và vẫn có thứ khiến cô không dám chạm vào.

Tới khi ra khỏi trường, cô lại bắt đầu hồi hận và ngang ngược dừng bước. Giang Dục Phong cũng dừng lại theo cô, hỏi: “Sao vậy?”. Cô khẽ nhìn xuống, hàng mi dài cong như trăng lưỡi liềm cũng rũ xuống, cô run run nói: “Anh về trước đi, tôi còn có chút việc, thật ngại quá.”

Cô khẽ cúi người chào anh rồi quay đầu bước đi mà chẳng chờ anh đáp lại. Bước chân vội vàng đi về hướng cũ.

Tại sao cô có thể đi như vậy được chứ?

Trong mấy năm nay, đây là lần đầu tiên cô ở gần cậu nhất. Hai người đang cùng nhau ở trong khuôn viên trường rộng rãi, tại sao cô có thể rời đi như vậy chứ?

Cô vừa đi vừa nghĩ, cuối cùng bước chân nhanh như chạy. Trong lòng chỉ có mỗi suy nghĩ, bất luận thế nào, gặp lại nhau một lần cũng tốt! Cho dù không để cậu biết thì cũng phải đứng từ xa ngắm nhìn cậu một lần.

Chỉ một lần thôi!

Cô như bị ma nhập, mọi sự kiên trì và cố gắng của cô trước đây đều tan vỡ trong giây lát, trong đầu chỉ nghĩ tới câu nói của Lý Minh Lượng: Trình Hạo học ở đây... Lúc chạy tới cửa lớn của tòa giảng đường, do đi quá nhanh nên cô không thể không thở phì phò dừng lại.

Đứng ở sân trước giảng đường, cô bất giác ngẩng đầu lên, tòa nhà cao năm tầng chia thành bốn khu đông tây nam bắc, các hành lang nối liền bên những bức tường kính. Trong vô số các phòng học lớn nhỏ kia Trình Hạo đang ở đâu? Cô đứng ngây ra một lúc, rồi bắt đầu đi tìm từng phòng một.

Chắc chắn là điên rồi. Cô vừa lướt nhìn từng khuôn mặt và bóng hình lạ lẫm vừa nghĩ, chắc chắn mình điên thật rồi nên mới quyết định làm thế này. Nhưng cô lại không thể dừng lại được, biết rõ mình làm thế này là điên cuồng tới mức nực cười, nhưng cô vẫn không dừng lại.

Cô đang làm một việc vô ích, tới lúc nào cô mới tìm được cậu trong khu nhà lớn thế này đây ?

Cũng giống như những buổi học chạy tám trăm mét trước đây, sở dĩ Nhiếp Lạc Ngôn luôn là người chạy về vạch đích cuối cùng là vì cố nén hơi thở trong lồng ngực, nhưng hiện giờ hơi thở của cô gần như đã trút hết. Tìm xong tầng một và tầng hai, Nhiếp Lạc Ngôn lại vội vàng chạy lên tầng ba, lúc này lý trí của cô mới chậm chậm trở về.

Rốt cuộc cô đang làm gì ?

Nhiếp Lạc Ngôn dựa vào tường thở hổn hển, đúng lúc định bỏ cuộc, vô tình ngược mắt lên thì cô lại nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Đó là phòng học lớn bên cạnh cầu thang, cửa sau vẫn mở, còn cậu đang ngồi ở bàn gần cửa, ánh nắng chiếu khúc xạ xuống cửa kính tạo thành thứ màu trắng mờ ảo, rồi chiếu trên mái tóc đen nhánh cùng khuôn mặt nghiêng thanh tú, tạo thành vô số những vầng sáng lúc ẩn lúc hiện bao quanh người khiến cậu khác biệt hẳn với môi trường hỗn tạp xung quanh. Đường như trong không gian rộng lớn ấy chỉ có một mình cậu, cậu đeo tai nghe và cúi đầu chăm chú, chiếc bút máy như múa trên vở tạo thành những dòng chữ bay bổng.

Mọi thứ đều trở nên mờ ảo.

Nhưng cô biết, tất cả đều là thật, thật hơn bao giờ hết. Trong giây phút này, cô và cậu gần trong gang tấc, chỉ cần khẽ lên tiếng là cậu có thể nghe thấy được.

Giọng của thầy giáo vẫn sang sảng trên bục giảng, thông qua thiết bị khuếch đại âm thanh, thông tin được truyền tới mọi góc ngách trong lớp học. Còn Nhiếp Lạc Ngôn đứng một mình trong hành lang trống trải, cổ họng như bị một hòn than chèn vào nóng rát, khiến cô không thể mở miệng, không thể lên tiếng, thậm chí không thể thở được. Mọi hồi ức đều ồ ạt đổ về... Từ lần đầu cậu xuất hiện trước mặt cô, họ đứng trong biển mây huyền ảo bỗng bênh, cậu công cô đi qua con đường nhỏ trong rừng, cậu nói lời xin lỗi cô trong gió biển mằn mặn, ẩm ướt...

Ngực cô đột nhiên thắt lại, đau tới mức không thể chịu được, cuối cùng cô phải vịn vào tay vịn cầu thang để chậm rãi quay người bước xuống. Đây là lần đầu họ gần nhau nhất trong hai, ba năm nay, nhưng cô cũng chỉ cầm lặng nhìn theo bóng cậu, rồi lặng lẽ bỏ đi.

Tới lúc xuống cầu thang, cô mới phát hiện có bóng người đang đứng ở cổng lớn, trên nền đá cẩm thạch in bóng hình dong dỏng, ánh mắt trầm lặng như nước hồ thu lướt qua mặt cô.

Cô lấy giọng bình tĩnh: “Sao vậy, trên mặt tôi có hoa sao?”. Vì tinh thần sa sút nên ngữ khí cũng có phần tức giận.

Giang Dục Phong nửa đùa nửa thật: “Không có hoa, nói sắc mặt em như màu đất thì đúng hơn”.

Lẽ nào thật sự có loại khí sắc kém như vậy sao? Nhưng cô cũng chẳng có tâm trạng nào để nghĩ về điều đó, lồng ngực vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, cô gơ tay vuốt lại những lọn tóc rối tinh trên trán nhằm che giấu cơn đau khó tả, mắt không nhìn anh, cô thản nhiên đi lướt qua anh rồi gắng gượng hỏi: “Tại sao anh lại quay lại?”.

Anh không trả lời, đi được một đoạn mới buột miệng đáp: “Tôi biết một nhà hàng rất ngon, tối nay có muốn đi ăn thử không?”.

“Không muốn.”

Giang Dục Phong vẫn thản nhiên cười, tiếp tục nói bằng ngữ điệu không thêm quan tâm: “Tại sao mới không gặp một lúc mà bộ dạng em đã trở nên ủ rũ thế này?”

Cô cúi đầu không nói.

Anh tiếp tục trêu đùa: “Nhìn rất giống với người thất tình”.

“Có anh mới thất tình ấy!” Tới lúc này cô mới ngẩng đầu hằn học nhìn anh.

Cổng trường lớn gần ngay trước mắt, người đó lại đang càng lúc càng xa cô.

Tại sao rõ ràng có mặt trời mà gió vẫn lạnh đến thế, khóe mắt bị gió thổi có cảm giác đau nói, khiến người ta muốn rơi lệ.

Cô muốn kiềm chế cảm xúc, nhưng lại không thể làm được, cuối cùng đành phải bước nhanh chân, cố gắng vượt qua anh, bởi cô sợ bộ dạng thất tình của mình sẽ bị anh phát hiện.

Nhưng chân anh dài hơn, bước chân cũng mau hơn, nên nhanh chóng đuổi kịp, có vẻ anh chần chờ một lát mới hỏi: “Em sao vậy?”.

Cô cúi mặt, không nói gì thêm, chỉ buồn bã lắc đầu. Lập tức cánh tay cô bị kéo lại.

Ngón tay anh vừa khẽ chạm vào cô đã nhanh chóng bỏ ra, hoàn toàn không có ý mạo phạm, dường như anh chỉ muốn cô dừng bước mà thôi.

Quả nhiên Nhiếp Lạc Ngôn dừng bước, cô quay lại nhìn anh, bất gặp ánh mặt trời khiến khóe mắt càng thêm cay sè, bởi cô đã cố gắng kìm nén ngay cả huyết thái dương cũng đau âm ỉ.

Trong giây phút ngắn ngủi ấy, khuôn mặt anh bỗng nhạt nhòa trước mắt cô, cách một màng nước mỏng, mọi thứ dường như đều trở nên nhòe nhoẹt, lại vừa như méo mó.

Cô thấy anh bỗng chốc sững sờ, nét thoáng cười trên gương mặt không biết từ lúc nào đã tan biến mất, thay vào đó là sắc thái nghiêm nghị vô cùng hiếm gặp, anh lại cất tiếng hỏi: “Sao thế?”.

Cô vẫn tiếp tục cúi đầu không chịu nói.

Dường như anh chẳng biết phải làm gì, một hồi lâu sau mới nói: “Nếu tôi nói gì sai thì cho tôi chính thức xin lỗi em”. Có lẽ anh thực sự coi cô là nữ sinh thất tình, nên ngữ khí vô cùng nhẹ nhàng: “Thế này đi, phạt tôi mời đi ăn nhé, được không?”.

Có lẽ từ trước tới giờ chưa có ai lại bỗng nhiên thất thường như vậy trước mặt anh, bởi thế ngay cả một người như anh cũng có lúc bất lực, anh thay đổi ngữ điệu dừng dừng ban nay thành điệu bộ vô cùng nghiêm túc, nói với cô một cách cẩn thận.

Trong lòng cô bất giác cảm thấy buồn cười, liền chun mũi nói: “Không cần đâu, tôi chỉ muốn ăn pizza”.

“Bây giờ?”

“Đúng, ngay bây giờ!”.

Anh lái xe đưa cô tới quán Pizza Hut gần nhất, sau đó nhìn cô gái xem ra rất mảnh mai này loáng một cái đã chén hết chiếc bánh.

“Từ trước tới giờ em luôn ăn khỏe như thế này sao?”, vào buổi chiều, quán không đông khách lắm, ngồi trong quán ăn sáng sủa, sạch sẽ, nét mặt Giang Dục Phong dường như không thể nhịn được cười, anh khẽ nheo mắt tò mò hỏi.

“Không”, ăn xong pizza, tâm trạng cuối cùng cũng dịu đi đôi chút, Nhiếp Lạc Ngôn vừa xoay tay vừa nhớ lại, “Thực ra em rất ít khi tới những nơi như thế này, lần trước tới đây là vì thi chưa đạt chứng chỉ vi tính, còn lần trước nữa, là vì mất ví, mất luôn một tháng sinh hoạt phí.”

Anh chàng ngồi đối diện phì cười: “Xem ra mỗi lần đến đây đều là lúc tinh thần em sa sút.”

Cô không phủ nhận, cũng chẳng buồn phủ nhận, chỉ nói: “Hôm nay khiến anh cười chê rồi, thật ngại quá”. Sau đó gơ tay gọi phục vụ, cô muốn tự mình trả tiền.

“Đã nói là tôi mời em mà!” Anh chặn tay cô lại, rồi rút tiền ra.

“Thế này không được, hay là phần của ai người ấy trả.” Lúc này cô mới phát hiện, thực ra anh chẳng ăn gì, trước mặt chỉ có một cốc nước lạnh.

Như đang nghe chuyện tiểu lâm, Giang Dục Phong bật cười: “Chỗ này đông người như vậy, thôi thì em hãy đáp ứng lòng tự tôn và chuộng hư vinh của thằng đàn ông như tôi một chút, được không?”.

Sau này khi hai người chính thức qua lại, cô từng hỏi anh: “Lẽ nào em là người phụ nữ đầu tiên khóc trước mặt anh?”.

Anh chỉ khẽ nhú mày suy nghĩ một lúc, rồi đáp: “Đương nhiên không phải.”

Đương nhiên không phải. Thực ra trước cô, không phải anh chưa từng thấy phụ nữ khóc, có điều chẳng có người nào giống cô, rõ ràng đau lòng như vậy nhưng nét mặt lại ẩn chứa vẻ nhẫn nhịn và mạnh mẽ, rõ ràng nước mắt đã lưng tròng, nhưng cô vẫn có cách khiến chúng không rơi xuống.

Nước mắt lưng tròng, đến cả hàng mi đen dài cũng rơm rớm lệ, trông thật nặng nề mà bi thương. Lúc đó, cô đã nhìn anh, đứng trong sân trường trong buổi chiều nắng chói, cảnh vật thê lương. Rồi tất cả như biến thành cảnh tượng nhợt nhạt, trong giây phút ấy chỉ có mình cô nhìn anh với phút hoảng loạn thoáng qua.

Dường như chỉ một ánh nhìn đã là quá đủ.

18. Chương 11 Phần 1

Chương 11

Cô thư ký dày dạn kinh nghiệm – Linda – pha nhin một tách cà phê để tinh thần tỉnh táo, một tuần này cô thức khuya quá nhiều, bình quân mỗi ngày chỉ ngủ ba, bốn tiếng, khiến tinh lực của cô có phần quá tải. Kết quả là vừa nhấp hai ngụm thì điện thoại đã réo vang. Cô đành đặt tách cà phê xuống, thông thả bước vào văn phòng lớn trong sự chú ý của mọi người, vài phút sau lại đi ra trước vô vàn ánh mắt.

“Chị Linda?”, có người khẽ gọi chăm chú vào cánh cửa thẫm màu đang đóng chặt kia, trong ánh mắt lộ rõ vẻ dò hỏi.

“Ồ, không sao.” Linda xoa xoa tay rồi ngồi xuống, tiếp đó lại dọn dò các thư ký khác cùng phòng: “Hủy hết các cuộc hẹn sau chiều nay”.

“Ông chủ muốn ra ngoài sao?”

“Không biết.” Cô cảm thấy rất buồn cười, đưa mắt nhìn ung quanh, lướt qua từng khuôn mặt. “Ông chủ ra ngoài hay không, có liên quan gì tới các cô? Phải làm hết những việc cần làm, không được bỏ sót việc nào.”

Mấy cô nàng ăn mặc thời trang công sở im lặng trong hai giây, cuối cùng đều tỏ thái độ xung phong nhận làm công việc khó khăn, khẽ lên tiếng: “Gần đây áp lực văn phòng lớn quá, bình thường vào phòng để đưa tài liệu hay những việc đại loại như thế, đến cả thở mạnh em cũng không dám ấy”.

“Đúng vậy”, một người khác gơ ngón trỏ thon dài chỉ vào cánh cửa khẽ ra hiệu, “Gần đây tâm trạng của người đó thất thường lắm, thật khiến người ta không biết phải làm sao. Nghe nói, lần này việc thu mua của chúng ta chẳng phải là tiến hành vô cùng thuận lợi sao? Vậy mà hai ngày nay mặt mày cứ nặng như chì, như thể sắp nổi cơn thịnh nộ tới nơi ấy nhỉ!”.

“Đúng vậy.”

“Đúng đó, tôi cũng thấy thế. Rốt cuộc đã xảy chuyện gì?”

Trong giây phút, tất cả mọi người đều dừng mọi công việc đang làm, rồi cùng tham gia phụ họa.

Linda ở cạnh bên nghe xong chỉ thấy đau đầu, những nơi lắm đàn bà đương nhiên là nhiều chuyện, hơn nữa cho dù họ đều đã qua đào tạo và huấn luyện một cách nghiêm khắc, nhưng cứ khi có chuyện liên quan đến Giang Dục Phong thì người nào người nấy lại như trở thành người khác vậy, bỗng chốc biến thành các nữ sinh trong sáng nơi giảng đường, trong lòng lại hận một nỗi là không thể nắm chặt nắm đấm, hai mắt rục rủa cắn hờn.

Thực ra cô có thể hiểu được phản ứng của đám nhân viên này. Cô từng ở bên Giang Dục Phong bao năm, không thể tránh khỏi có phút động lòng, cũng từng có một chút mơ tưởng hão huyền trong một, hai năm đầu. Khi ấy cô chưa lấy chồng, thậm chí đến cả bạn trai cũng chưa có, suốt ngày đi đi lại lại bên anh như thể quần gia của riêng anh vậy, không chỉ là việc công, thậm chí rất nhiều chuyện cá nhân anh cũng đẩy cho cô giải quyết.

Ban đầu cô không quen, chỉ nghĩ hình như mình đã vào nhầm ngành, hơn nữa, xung quanh anh chàng cấp cao này là vô số những tin đồn thất thiệt, rõ ràng là có thể dành ra rất nhiều thời gian để ngồi hóng gió, thưởng thức đồ ăn với một minh tinh màn bạc nào đó, nhưng lại không chịu xuất hiện đúng giờ ở văn phòng để ký công văn, giấy tờ. Cô từng tâm sự với người bạn thân: “Có lẽ sếp mình là Nhị thế tổ[1], chẳng chịu lo chính sự, nhưng những chỗ nào ăn chơi vui vẻ thì tinh thông bạn gái nhanh như đổi xe vậy”.

[1]: Chữ Hán là, chỉ người có quyền, có thế và có tiền.

Mãi tới sau khi đã tiếp xúc lâu, Linda mới nhận thấy, kỳ thực không phải như vậy, hóa ra anh không phải loại ăn không ngồi rồi, không lo chính nghiệp.

Lần đầu tiên được Giang Dục Phong đưa đi đàm phán, Linda mới thực sự chứng kiến tác phong trên thương trường của anh, cô ngỡ ngàng đến mức mắt tròn mắt dẹt. Người đàn ông từng bị cô khinh thường, oán trách, lúc này lại biến thành tiêu điểm duy nhất trên bàn đàm phán, tư duy rõ ràng, chặt chẽ, rất có tài ăn nói, ngữ khí từ đầu tới cuối đều như miêu tả qua loa nhưng lại không kém phần đanh thép, như thể đã nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay, tự tin ngồi trước bàn đàm phán, lại còn ở thế lấn lướt đối phương.

Cuối cùng công ty đối phương phải chịu thua thiệt, buổi tối mời họ ăn tiệc, anh vẫn tỏ thái độ như cũ, không quá thân mật nhưng cũng không quá xa vời, chỉ có lúc uống rượu là anh vô cùng sáng khoái, ban đầu là rượu trắng, tiếp đó đổi rượu tây, từ đầu tới cuối đều uống cạn ly.

Còn cô mới lần đầu đi tiếp khách nên căn bản không giỏi việc này, chỉ uống mới hai ly mà đã đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch trong khoang ngực, dường như không thể chịu nổi. Trong lần đó, Linda là người mới, cô không muốn anh bị mất mặt nên chỉ biết cố gắng che giấu, không ngờ lại bị anh phát hiện. Những người cạnh bên đến mời rượu, đều bị anh ngăn lại.

Có lẽ họ thực sự muốn chúc cho anh say, nên có người nửa đùa nửa thật nói: “Nếu Tổng giám đốc Giang đã thương hoa tiếc ngọc như vậy thì uống thay cô Lâm đi chứ...”

Cô nghe mà cảm thấy ngượng ngùng, nhưng anh chỉ khẽ cười, rồi không hề do dự uống cạn chỗ rượu còn lại trong ly.

Linda luôn nghĩ anh chỉ coi mình là nhân viên sai vặt, không ngờ anh lại đứng ra bảo vệ cô như vậy, thậm chí cách ngày lại cho phép nghỉ nửa ngày để cô có thể nghỉ ngơi.

Sau này bạn thân của Linda than rằng: “...Bởi thế mới nói, chẳng trách những tin đồn về vô số chân dài bên cạnh ông chủ cậu nhiều như vậy, hoàn toàn không phải không có nguyên do”.

Từ đó về sau, Linda yên phận đi theo làm thư ký cho anh, đã nhiều năm như vậy, cô lại không hiểu nổi anh, chỉ vì người đàn ông này quá đa diện, lười biếng, ghê gớm, đủng đỉnh, quyết đoán... Cô không thể phân biệt nổi đâu mới là con người thật của anh.

Từ thang máy vang lên một tiếng “tinh” giòn giã, khiến Linda định thần đưa mắt nhìn xung quanh, bất giác cười nói: “Song Song, sao em tới đây?”

“Tìm anh ba.” Ninh Song Song xách chiếc túi cỡ đại làm bằng chất liệu thân thiện với môi trường tung tăng bước vào, cô nàng chỉ gõ cửa tượng trưng rồi đi thẳng vào bên trong.

Người đàn ông ngồi sau chiếc bàn làm việc lớn chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô nàng một cái rồi thờ ơ hỏi: “Em tới làm gì vậy?”

Ninh Song Song ba chân bốn cẳng chạy tới, cất giọng ngọt như đường hỏi: “Tối rủ anh đi ăn, sợ anh bận bịu đến mức không thèm lo cho bản thân ấy mà.”

“Thế à, cảm ơn lòng tốt của em”, Giang Dục Phong thẳng thừng đáp, rồi tiếp tục cúi đầu xuống đóng công văn.

Dường như đã quá quen với điều này, Ninh Song Song không lấy gì làm lạ, cô nàng đi tới đi lui trước bàn làm việc một hồi, cho tới khi người kia phải tự động mở miệng: “Trưa nay anh không rảnh, em đi ăn một mình đi”.

“Nhưng gần đây em bận tối mắt với việc hoàn thiện nhà mới cho anh, mà anh lại phải tiếp khách nhiều, anh em mình lâu lắm không đi ăn cùng nhau rồi.”

“Em nói là bận làm việc thay anh, thế tại sao bây giờ vẫn có thời gian lượn lờ ở đây hả?”

“Hả?”, Ninh Song Song buồn thiu đáp trả: “Người ta cũng có muốn tới làm phiền anh đây, tại đã hẹn với chị Nhiếp là cùng đi xem phim rồi tiện ăn cơm luôn, ai ngờ chị ấy lại ốm, hôm nay phải nghỉ ở nhà, không đi được.”

“Vậy em có thể đi một mình”, Giang Dục Phong thậm chí còn chẳng thèm ngẩng đầu lên đề nghị.

Thấy anh có vẻ bỏ qua chi tiết quan trọng, Ninh Song Song đành phải nhấn mạnh lại lần nữa, “Em nói là chị Lạc Ngôn bị ốm rồi.”

Kết quả là Giang Dục Phong chẳng thèm nháy mắt, thông thả hỏi: “Trông anh giống bác sĩ lắm sao?”

Mặc dù rất tức giận nhưng thực sự không thể kìm lòng hiếu kỳ đang sôi sục của mình, cô nàng lẩm bẩm Ninh Song Song sán lại gần anh, khẽ hỏi: “Có phải anh chị cãi nhau không? Đã mấy ngày không thấy anh ghé qua nhà mới rồi”.

Câu nói vừa dứt, Giang Dục Phong đã quẳng ngay bút xuống bàn, nửa cười nửa không nhìn cô nàng nhắc nhở: “Hiếu kỳ quá cũng không hẳn là chuyện hay đâu.”

Nụ cười này quá quen thuộc, rõ ràng là sự uy hiếp trá hình! Ninh Song Song sợ tới mức rụt đầu rụt cổ, trong lòng không kìm nổi sự tò mò thâm nghĩ, đúng là quá bất thường, rõ ràng thái độ khác một trời một vực so với thời gian trước. Trước đây, đến cả thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi anh cũng tận dụng đến thăm chị Nhiếp Lạc Ngôn.

Hơn nữa, hôm qua cô nàng cũng chú ý nhắc tới anh ba trước mặt Nhiếp Lạc Ngôn, nhưng chị ấy cũng có thái độ lạnh nhạt giống hệt anh ba, lại còn chuyển chủ đề nói về người khác nữa chứ.

Kỳ quặc, đúng là quá kỳ quặc.

Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà cục diện dường như đã thay đổi rất nhiều, bề ngoài xem ra vẫn bình yên, nhưng bên trong lại ngầm nổi sóng, khiến cô nàng - người ngoài cuộc này - chẳng thể hiểu nổi.

Có điều, xem ra ý đồ vén tấm màn bí ẩn ở chỗ Giang Dục Phong lên là điều không thể. Để tránh những ánh mắt càng lúc càng ghê gớm hơn, cũng có thể để tiến thêm một bước nữa trong kế hoạch, Ninh Song Song dừng lại một cách rất ý thức, chọn cách im lặng.

Tiếp tục đi đi lại lại thêm hơn mười phút mới nhận được ân điển: “Đi ăn thôi”.

“Được thôi!” Cô nàng vỗ vỗ tay, phấn khởi kéo anh ra khỏi văn phòng.

Ai ngờ bữa cơm đó lại có sự xuất hiện của nhân vật thứ ba.

Ngồi trong nhà hàng, Ninh Song Song mở to đôi mắt đen, sáng long lanh ngấm ngấm Giang Dục Phong một lượt, đương nhiên, ánh mắt cũng không quên liếc người con gái ngồi đối diện, có điều không thấy hứng thú lắm, bởi hiện giờ cô nàng là người ủng hộ trung thành của Nhiếp Lạc Ngôn.

Từ trước tới giờ cô luôn khoe mẽ mình khác với những người anh trong gia đình, bản thân cô ở phương diện nào đó thì rất vững lòng, khi đã quen biết một người thì sẽ luôn dừng cảm nhìn thẳng về phía trước, cũng giống như mối thiện cảm của cô dành cho Nhiếp Lạc Ngôn càng ngày càng rõ, vì vậy nên trong mắt cô nàng, đám con gái khác có liên quan tới Giang Dục Phong chẳng khác gì không khí.

Có điều, dường như anh ba không như thế, anh đang rất vui vẻ với vị tiểu thư không khí này, chỉ mới nói chuyện có mấy câu mà đã khiến cô ta cười khúc khích.

Ninh Song Song bất giác cảm thấy buồn vô cùng: Vốn tưởng hôm nay anh ba mở lòng nhân ái của bậc huynh trưởng, ai ngờ anh chỉ gọi cô tới làm kỳ đà cản mũi, thật là một việc gây cho người ta ức chế.

Cho nên, nhân lúc cô nàng thời trang sành điệu, trẻ trung kia đứng dậy vào phòng trang điểm tút tát lại vẻ đẹp, cô nàng liền thừa cơ trút giận: “Khi nào về em sẽ kể cho bác, anh lại gây chuyện với con gái nhà lành cho coi.”

“Ai bảo anh gây chuyện với con gái nhà lành hả?”, riang Dục Phong thản nhiên nói: “Là cô ta chủ động hẹn anh đấy.”

“Thế thì anh càng độc ác. Nếu không muốn tới thì cứ nói thẳng ra, tại sao còn lôi em đi cùng chịu tội chứ?”

“Chẳng phải em muốn đi ăn cùng anh sao?” Anh nói xong, liếc nhìn nhéo nhéo mắt, ánh mắt xuyên qua vai cô nàng rồi nhìn chằm chằm vào góc nào đó gần cửa sổ, một lúc lâu sau mới thản nhiên cất tiếng: “Em nói Nhiếp Lạc Ngôn bị ốm sao?”

Ninh Song Song sững người, gật đầu: “Vâng”. Lòng thầm nghĩ, đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, tại sao bây giờ anh ấy mới phản ứng lại nhỉ?

Giọng của anh càng lúc càng lạnh lùng: “Vậy cô gái kia là ai?”.

“Hả?”, vừa quay đầu lại, Ninh Song Song liền bất giác sững sờ, cô gái đang ngồi bên cửa sổ kia chính là chị Lạc Ngôn, không những thế tay của chị ấy chính lúc này đây đang bị người ta nắm chặt nữa chứ.

Cô nàng tò mò hỏi: “Gã kia là ai vậy?”.

Chỉ thấy Giang Dục Phong đứng bật dậy, anh vứt khăn ăn trên ghế, mím môi sải bước về phía Nhiếp Lạc Ngôn. Ninh Song Song rung mình một cái, không chỉ giọng nói lạnh lùng, mà khuôn mặt anh ba còn lạnh lùng hơn, lạnh như băng vậy.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng sững sờ, cô đang đặt tay trên bàn, tại sao lại bị người ta đột nhiên nắm chặt vậy chứ? Rõ ràng cô bị Chung Hiểu Linh kéo dậy từ giường ngủ tới đây để cứu viện, nhưng ai ngờ cô ấy mượn cơ chuẩn về trước, chỉ còn lại cô cùng lão khách hàng mặt đối mặt thảo luận về chuyện tiếp tục ký hợp đồng thiết kế. Đã hơn nửa tiếng trôi qua, nhưng vẫn không nói được chuyện gì ra hồn, cứ mở miệng thì lại “ông nói gà bà nói vịt”.

Trong một phút thẳng thốt, cô rút tay lại theo bản năng, nhưng không ngờ đối phương càng giữ chặt hơn, cô nhúu mày khó chịu: “Ông Hồng?”.

Nhưng đối phương lại vẫn cười như không có chuyện gì, như thể ông ta đang nắm chặt bộ đồ ăn trong tay vậy, nói một cách tự nhiên: “Chuyện hợp đồng ấy mà, anh em mình chuyển tới chỗ khác nói chuyện sau được không?”.

Sau vài giây ngẩn ngui, cô đã nhận ra hàm ý của lão khách hàng, sắc mặt bừng bừng tức giận, suýt nữa thì cho lão ta một cái bạt tai. Nhưng kết quả là còn có người nhanh hơn, gần như cô chưa kịp phản ứng gì thì bóng người đó đã ở trước mặt, vừa hay anh lại đứng ngược với ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, các đường nét trên khuôn mặt vô hồn ấy đều trầm lặng, lạnh lùng vô cùng.

Chưa nói gì thì cánh tay cô đã bị riang Dục Phong kéo lại rồi thừa thế lôi mạnh đi. Sức anh rất khỏe nên cô không thể chống chế được, cô bước vội sau anh cùng bước chân loạng chạng, nhưng cũng may mà cô có thể thoát khỏi lão khách hàng kia.

Nghe thấy lão khách hàng đang phàn nàn phía sau, dường như bộ dạng của lão cũng vô cùng phẫn nộ, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn chẳng thèm đếm xỉa, cũng chẳng có thời gian để đấu lại, bởi bản thân cô đã nhanh chóng bị kéo tới hành lang nhà hàng.

“Anh làm gì vậy?...” Khó khăn lắm cô mới thoát khỏi vòng kim hãm của anh, cất tiếng hỏi khi hơi thở còn chưa ổn định lại.

“Anh cũng muốn hỏi xem em đang làm gì đây?” Giang Dục Phong khoanh tay trước ngực, nhìn xuống cô, kỳ thực thì anh đang cau có, đôi mắt dường như ẩn chứa vẻ khinh bỉ. “Con mắt của em từ lúc nào đã trở nên suy đồi tới mức này hả? Em có thể chuyện trò với loại đàn ông như vậy sao?”

Anh biết mọi việc không phải như vậy nhưng vẫn cố ý làm nhục cô, cô bực dọc đáp lại: “Liên quan gì tới anh chứ?”.

Giang Dục Phong cười gằn một tiếng: “Anh chỉ sợ nếu bị đồn ra ngoài thì sẽ hủy hoại thanh danh của anh mà thôi”.

19. Chương 11 Phần 2

Như nghe thấy một chuyện hết sức nực cười, Nhiếp Lạc Ngôn cong môi một cách không hề che giấu: “Anh cũng có thanh danh sao?”. E là đám con gái anh từng qua lại cũng chẳng có ai trình trắng.

Cô quay đầu bỏ đi, cả dãy hành lang tĩnh lặng khác thường, thậm chí còn chẳng gặp nhân viên phục vụ nào đi ngang qua. Có thể do giấy dán tường in hoa màu vàng đậm, cũng có thể là người ta cố ý tạo bầu không khí yên tĩnh mà nho nhã, nên mặc dù là ban ngày nhưng ánh sáng lại có phần mờ ảo. Cô càng cảm thấy chóng mặt, đầu óc quay cuồng, mỗi lần cất bước lại có cảm giác lâng lâng. Hành lang u ám giống như một đường hầm dài hun hút mà chật chội, thiết bị sưởi ấm thổi vù vù trong không gian khép kín này càng khiến cô cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Cơ thể ớn lạnh từng cơn, rõ ràng thiết bị sưởi ấm đang bật vừa đủ, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn vẫn cảm thấy lạnh, nên cô chẳng còn đủ sức để so đo, tính toán với anh, chỉ nghĩ nhanh chóng lấy lại áo khoác và găng tay của mình rồi về nhà uống thuốc và ngủ một giấc.

Mới đi được vài bước, đã nghe thấy giọng nói của anh vọng tới từ phía sau: “Em vội vàng quay về như thế là do bị người ta hút hồn rồi sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Nhiếp Lạc Ngôn chẳng buồn quay đầu lại để trình bày với anh. Cô chưa quên lần cưỡng hôn cùng hành động cố ý sỉ nhục của anh tối hôm đó, trong lòng cô không thể không ghi nhớ mỗi hận này. Nhưng ai ngờ, chỉ một giây sau trán cô đã bị ghì chặt.

Anh đặt tay lên trán cô mang theo cảm giác thật ấm áp, cô sững người một chút mới quay đầu tránh. “Nơi công cộng thế này, anh động chân động tay làm gì chứ?”

Thực ra cô không sốt, mà chỉ bị cảm thôi.

“Tại sao vừa rồi khi bị người ta nắm tay, em lại chẳng né tránh?” Giang Dục Phong vừa nói vừa thu tay về.

“Bây giờ em chẳng có thời gian tranh cãi với anh”, cô nói, “Gần đây công ty liên tiếp mất đi mấy khách hàng quen, bây giờ xem ra vị khách hàng vừa rồi cũng không giữ nổi nữa, em còn đang vất óc nghĩ xem khi về phải ăn nói ra sao với sếp đây”, lại quay sang lườm anh một cái, bộ dạng rất hoài nghi: “Chắc anh cũng không tới đây ngồi ăn một mình, đúng không?”

Hai người kẻ trước người sau đang quay vào nhà hàng, Giang Dục Phong đáp: “Còn có Ninh Song Song”, như thể sự nhớ ra điều gì, liền hỏi: “Chẳng phải em là nhà thiết kế sao, tại sao lại phải làm cả việc bên kinh doanh thế này? Anh rất tò mò, không hiểu cơ quan em có khoản nào bù đắp cho nhân viên nữ bị quấy rối tình dục không nhỉ?”.

Nhìn bộ dạng chẳng nghiêm chỉnh gì của anh, Nhiếp Lạc Ngôn không thèm đáp lại.

Bước chân vào nhà hàng mới phát hiện lão khách hàng kia đã bỏ đi, không thấy tăm hơi đâu nữa, găng tay và áo khoác của cô vẫn để ở chỗ ngồi, nhân viên phục vụ đang đứng cạnh bàn dường như cũng cảm thấy khó xử.

Cô thanh toán bữa ăn, tiếp đó quay sang chào hỏi Ninh Song Song vừa chạy tới rồi mới rời khỏi.

Cô không vội về nhà, tắc xi đi được nửa đường liền quay đầu, hướng về phía công ty.

Về tới công ty, Nhiếp Lạc Ngôn mới phát hiện cô nàng Chung Hiểu Linh đào ngũ nhục nhã kia không ở văn phòng, cô đành đi tìm sếp, sau khi ngồi xuống liền nói thẳng: “Lão khách hàng họ Hồng kia thật là đồ hạ lưu đê tiện!”.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng được coi là nhân viên cốt cán, nên bình thường ăn nói cũng có phần thoải mái. Kyle vẫn dựa vào ghế xoay, chau mày hỏi: “Sao vậy?”.

Đem mọi chuyện kể lại một lượt, đồng thời tự động lược bỏ đoạn có sự xuất hiện của Giang Dục Phong, Nhiếp Lạc Ngôn nói: “Dù thế nào thì sau này em cũng không muốn tiếp xúc với loại người này nữa, cho dù sếp có trừ tiền thưởng, em cũng không thắc mắc, hôm nay chưa cho lão hai cái tát tai quả thực đáng tiếc.”

Kyle cười cười: “Sao phải trừ tiền thưởng, lỗi không phải ở em, hướng hồ khách hàng này vốn cũng chẳng phải do em phụ trách”.

Nhắc tới việc này, Nhiếp Lạc Ngôn càng cảm thấy kỳ lạ: “Không biết cô nàng Chung Hiểu Linh chạy đi đâu rồi nữa. Nếu có cô nàng ở đó, chắc đã không xảy ra chuyện vừa rồi”.

Kyle không cười nữa, khẽ gật đầu nói: “Mọi thứ đã qua rồi, việc tiếp theo tôi sẽ giải quyết. Chẳng phải hôm nay em xin nghỉ sao? Thôi về nhà đi.”

Đi tới tầng dưới công ty thì vừa hay nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc, người đó mặc bộ váy thẫm màu cùng chiếc áo khoác đỏ rực, đang chậm rãi bước tới.

“Chung Hiểu Linh!” Nhiếp Lạc Ngôn bừng bừng nổi giận, lồng ngực phập phồng vì giận dữ, cố nén cơn đau đầu dữ dội và chạy đến chặn Chung Hiểu Linh lại. “Cậu đi đâu vậy? Để lại một mình mình với lão già đê tiện đó, còn mình thì phải xông xáo bỏ đi như vậy, làm người cũng nên có nghĩa khí một chút chứ!”.

“Sao vậy? Không đàm phán thành công à?” Chung Hiểu Linh giấu vội hai chiếc túi mua hàng trên tay ra sau, nhưng vốn dĩ chúng có kích thước hơi lớn nên Nhiếp Lạc Ngôn nhìn thấy mà tức muốn học máu: “Cậu! Cậu đi mua sắm sao? Cậu bỏ lại mình ở đó, còn bản thân thì chạy đi dạo phố phường sao?”

“Cậu nói nhỏ một chút có được không. Mình tưởng cậu có thể giải quyết được nên mới nhân cơ hội chuồn đi mua chút đồ, tuần sau sinh nhật mẹ mình, từ lâu bà đã nói là muốn một chiếc áo khoác lông cừu. Cậu nhìn này, lúc lộn lờ ở trung tâm thương mại mình còn nhìn thấy một chiếc khăn quàng cổ, cảm thấy nó rất hợp với cậu nên đã mua về tặng cậu đấy.”

“...Cảm ơn!” Thấy biểu hiện mua quà dứt lốt của đối phương, lửa giận của Nhiếp Lạc Ngôn mới nguôi ngoai một chút, nhưng cô vẫn ức chế: “Tổ chất lão khách hàng của cậu kém thật, sau này đừng có nhắc đến lão trước mặt tớ, nếu không nhắc lần nào là bị chửi lần đấy đó”, ngưng lại một chút rồi nói: “Mình thấy cậu gần đây rất sao nhãng đấy, số lần làm thêm giờ giảm đáng kể, còn thường tranh thủ ra ngoài làm việc riêng. Sao vậy, mới đi làm có bốn, năm năm mà đã cảm thấy mệt mỏi rồi à?”

Thực ra Nhiếp Lạc Ngôn chỉ buột miệng trêu đùa thôi, không ngờ Chung Hiểu Linh nhìn cô trầm tư một hồi, liền hỏi thẳng: “Có phải cậu đang nghĩ tới chuyện đổi việc không vậy?”. Chung Hiểu Linh dường như không hiểu ý của cô. “Chỉ là nhảy múa một chút thôi”, Chung Hiểu Linh nói tiếp: “Cứ làm mãi ở một công ty, lẽ nào cậu không chán? Thay đổi môi trường mới, không biết chừng còn có nhiều cơ hội thăng tiến ấy chứ.”

“Mình ư?... Tạm thời chưa nghĩ tới việc này.” Đột nhiên Chung Hiểu Linh nhắc tới chuyện này khiến Nhiếp Lạc Ngôn có phần lúng túng, cô chun mũi, chỉ cảm thấy huyết thái dương càng lúc càng đau, cô cố nén chịu, nói: “Mình chỉ buột miệng nói thế thôi, chắc cậu không định thay đổi công việc chứ?”

“Không đâu, không đâu, mình cũng chỉ buột miệng nói thế thôi.”

Có lẽ sắc mặt của cô thực sự không tốt khiến Chung Hiểu Linh đành đành dặn dò: “Cậu về nhà uống thuốc rồi ngủ một giấc đi, bảo đảm ngày mai sẽ khỏi thôi”.

Hiệu quả của thuốc cảm rất rõ rệt, sau khi uống một viên, Nhiếp Lạc Ngôn cuộn chăn ngủ một giấc tới tận khuya. Cuối cùng cô vẫn bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, giai điệu vui vẻ reo lên từng hồi từng hồi, sau khi tỉnh ngủ cô liền bắt máy, chỉ thấy đầu dây bên kia là tiếng ồn ào, ầm ĩ, tiếp đó còn nghe thấy tiếng của Lý Minh Lượng: “Tiểu Nhiếp, mau tới đây đi! Thiếu mỗi mình cậu thôi đấy...”.

Cô chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào: “Tới làm gì?”.

“Hát karaoke. Hôm nay là sinh nhật mình, nếu cậu không phải làm thêm giờ thì lập tức bắt xe tới đây, bọn mình đang ở Hoàng Thành”.

Cô trốn trong chăn không muốn cự quậy, lười biếng hỏi: “Bây giờ sao...”.

“Lại muốn từ chối chứ gì? Mình thấy cậu chẳng nhiệt tình chút nào. Năm ngoái sinh nhật mình thì cậu lại vừa bay đi công tác ở Hồng Kông, năm kia thì lý do phải đi ăn cơm với bạn trai, để mình nghĩ xem lý do năm trước nữa cậu vắng mặt là gì...”

“Được rồi, được rồi!” Sao mà thù dai nhớ lâu đến thế, cô chịu thua rồi, chỉ đành nhanh chóng ngồi dậy, nghiêm túc thanh minh: “Trước đây đều là lý do đặc biệt. Vì mối quan hệ của hai bọn mình, hôm nay chắc chắn mình sẽ có mặt! Cậu cúp máy trước đi, nửa tiếng sau gặp lại”.

Nhưng nửa tiếng sau, cô hoàn toàn không ngờ mình lại gặp Trình Hạo ở quán KTV Hoàng Thành.

Thực ra, cô nên nghĩ tới điều này từ trước.

Trình Hạo và Lý Minh Lượng là anh em tốt từ thời đại học, chuyên du lịch Hoàng Sơn đó, họ còn ngủ chung phòng, nên có thể dễ dàng nhận ra hai người hợp nhau thế nào.

Cô nên sớm nghĩ ra việc cậu ấy không thể không có mặt trong bữa tiệc sinh nhật của Lý Minh Lượng mới phải. Có lẽ do cô ngủ mê mệt quá nên đầu óc không tỉnh táo để suy nghĩ.

Căn phòng mờ tối nhưng rất náo nhiệt, phải có tới mười bạn học cũ tụ tập, người đang hứng khởi uống rượu, người thì tranh giành micro.

Cũng không biết ai là người chú ý tới cô đầu tiên, người đó giật micro nói: “Có người đến trễ”. Chỉ trong tích tắc mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa.

Ngay lập tức có người hét lớn: “Phạt rượu, phạt rượu, phạt rượu...”.

“Bọn mình đã uống hết một vòng rồi, sao bây giờ cậu mới tới?”

“... Tiểu Nhiếp, đợi cậu vất vả thật đấy!”

Trong tiếng cười nói âm ỉ, lon bia Thanh Đảo mát lạnh đã được nhét vào tay cô, Nhiếp Lạc Ngôn cầm lấy rồi tìm chỗ ngồi cạnh Lý Minh Lượng. “Xin lỗi nhé, mình đã tới muộn!”

Bộ dạng cười xun xoe của cô lọt vào mắt Lý Minh Lượng, rõ ràng là trong căn phòng với ánh sáng mờ tối nhưng khuôn mặt cô lại như sáng bừng, đẹp như viên kim cương lấp lánh nhất trên thế giới này. Lý Minh Lượng cảm thấy hôm nay mình quả thực hơi quá chén, nhưng vẫn không muốn rời mắt khỏi Nhiếp Lạc Ngôn.

Anh chàng nhìn cô đầy ẩn ý, rồi hỏi: “Chỉ một câu xin lỗi là xong sao?”

Nhiếp Lạc Ngôn nhận thấy Lý Minh Lượng có phần hơi to tiếng, nghĩ chắc hôm nay tổ chức sinh nhật nên cậu ấy rất vui, cô cũng sáng khoái đáp lại: “Vây mình uống cạn trước, còn cậu thì tùy ý nhé!”.

Cầm cũng mặc, có xả mạng cùng quân tử cũng được, nói xong liền ngửa cổ uống hết lon bia.

Ai ngờ Lý Minh Lượng lại chậm rãi lên tiếng: “Giữa chúng mình, chẳng có gì gọi là tùy ý cả.” Tiếp đó lon ngược lon bia đã cạn xuống, lắc lắc, rồi vút lên bàn.

Nhiếp Lạc Ngôn thấy hơi bất ngờ, sau đó lại cười phá lên: “Không tùy ý thì không tùy ý, làm gì phải nghiêm túc vậy chứ?”.

Uống xong, mọi người lại bắt đầu hát.

Hôm nay hình như cô rất có hứng, loáng một cái đã nhập cuộc, từ những ca khúc của Lưu Nhược Anh, tới Tiêu Á Hiên, rồi Lương Tịnh Như, cô đều hát hết, tay luôn giữ chặt micro.

Chỉ nghe thấy có người nói: “Chết rồi, chết rồi, kẻ độc chiếm micro đã xuất hiện”.

“Tiểu Nhiếp là kẻ độc chiếm micro nữ, Lý Minh Lượng là kẻ độc chiếm micro nam, điều này chẳng phải đã được công nhận từ hồi học đại học rồi sao.”

“... Hay hai cậu song ca một bài đi, sau đó nhường cơ hội thể hiện cho các bạn khác!”

Cô thì chẳng có ý kiến gì, nhưng quay đầu lại nhìn, thấy Lý Minh Lượng đã uống quá chén, đang ngoẹo cổ vào một góc sofa, trông bộ dạng không biết đang ngủ hay thức nữa. Bài hát được chọn đã hiện lên màn hình, có người đề nghị: “Hay là hai người các cậu hát đi”, rồi chuyển micro cho người kế bên.

Tâm trạng Nhiếp Lạc Ngôn bất giác chùng xuống, cô ngược mắt nhìn, người đó lặng lẽ cầm micro, căn phòng rộng là vậy, nhưng vừa hay cậu lại ngồi gần vị trí màn hình nhất, ánh sáng từ màn hình chiếu nghiêng vào gương mặt cậu trông mờ mờ ảo ảo hư hư thực thực, dưới ánh sáng đó các đường nét trên khuôn mặt trở nên trầm tĩnh lạnh lùng. Thực ra, cô đã nhìn thấy cậu từ lâu, cả người cậu dựa vào chiếc ghế sofa mềm mại, trông bộ dạng rất thoải mái, lại có vẻ tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức giống như một pho tượng hoàn mỹ. Có thể trong lòng cậu đang mang tâm sự, đám bạn học bên cạnh ồn ào là thế nhưng cậu lại giống như đang ở một nơi khác, như thể chỉ có thân xác là vẫn ở trong phòng này, còn hồn phách không biết đã bay tới ph rồi.

Nhưng bây giờ cậu lại cầm micro để hát.

Từ lúc cô xuất hiện, dường như cậu chẳng nói gì, nhưng đúng lúc này cậu muốn hát cùng cô.

Vì bị cảm, hơn nữa đã hát lâu như vậy khiến giọng của Nhiếp Lạc Ngôn hơi khàn, nhưng vừa hay chất giọng như thế lại rất hợp với bài hát này. Còn giọng của cậu vốn đã rất hay, vừa trầm ấm vừa thư thái.

Cô vừa cầm micro vừa nhìn những dòng chữ đen trắng lướt nhanh trên màn hình, Trình Hạo đang hát: “Em nên từ chối tôi từ lâu rồi, không nên chấp nhận lời theo đuổi của tôi, cho tôi khát vọng, mãi mãi giữ tên em...”

Không hiểu sao, lòng cô bỗng trào nổi xót xa.

Đoạn ca từ này đáng ra phải do cô hát mới đúng.

Nếu ngày từ đầu cậu không xuất hiện trước mặt cô, nếu như năm đó ở ngoài hội trường, cậu không cho cô mượn ô, cũng không khen: “Cậu chơi violon hay thật”, thì cô và cậu sẽ không lướt qua nhau như thế, cô và cậu sẽ mãi là một cặp đôi trong hàng nghìn hàng vạn người xa lạ trên thế giới này.

Cậu cho cô hi vọng, cũng có thể cô cho rằng đó là hi vọng, để rồi giữ lại một ký ức không thể xóa nhòa.

Không chỉ là tên gọi, thứ cậu cho cô, đâu chỉ đơn giản chỉ là một cái tên?

20. Chương 12 Phần 1

Chương 12

Dường như tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, bởi vì giọng của cô và cậu kết hợp rất hay, như kiểu đã từng tập với nhau rất nhiều lần rồi vậy. Mặc dù mỗi người ngồi ở một góc phòng, mặc dù từ đầu tới cuối không hề trao nhau ánh mắt, nhưng cô và cậu phối hợp rất ăn ý.

Mãi tới khi giai điệu cuối cùng kết thúc, vẫn còn nghe thấy tiếng vỗ tay cùng những lời khen không dứt.

Lý Minh Lượng không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, cánh tay khoắc lên vai Trình Hạo, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía cô. Nhiếp Lạc Ngôn ngậy người một lát rồi mới định thần lại, chỉ cảm thấy họng mình khô rát, liền để micro xuống rồi vợ vội lấy cốc nước, ai ngờ trong lúc vội vàng lại cầm nhầm cốc của người khác, cũng không biết là cốc của ai nữa, cốc đó có cả bia lẫn trà. Cô vừa uống một ngụm đã thấy vô cùng khó chịu, mùi vị của cốc nước kỳ quặc tới mức cô chỉ muốn nôn tại trận. Kết quả là cô vẫn đứng dậy được và chạy vào nhà vệ sinh.

Nhưng không nôn được, cô chỉ có thể chống hai tay trước bồn rửa sáng loáng, rồi chăm chú nhìn mình trong gương.

Thất thường, thất thường hết lần này tới lần khác, chỉ vì người đó.

Cô thật vô dụng, vô dụng tới mức thậm chí đã chia xa lâu như vậy nhưng vẫn nhớ như in lần tự học trong thư viện năm đó.

Bên chiếc bàn gỗ lim màu nâu dài, cô và cậu ngồi đối diện, ánh nắng ấm áp chiếu vào từ cửa sổ rồi tạo thành những bóng loang lổ rất đẹp trên mặt đất.

Thực ra thời gian đó, lòng nhiệt tình dành cho việc học tập của Nhiếp Lạc Ngôn vô cùng thấp kém, nhưng cô vẫn thích cùng cậu tới thư viện, phần đa là cô chỉ cầm theo một quyển tạp chí đặt trước mặt, còn bên bàn của cậu là một đồng sách vừa dày vừa nặng.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy vầng trán rộng của cậu, lúc đó cậu để tóc rất ngắn, càng toát lên vẻ rạng ngời của cơ thể. Dáng vẽ chau mày đọc sách, dáng vẽ cậu tập trung suy nghĩ, hay dáng vẽ khi cậu thả lỏng người để nghỉ ngơi... dường như những lúc ấy, luôn có ánh nắng làm rung động lòng người, trong luồng sáng đó thậm chí còn có thể nhìn thấy những hạt bụi nho nhỏ trong không trung.

Còn cô và cậu lại rơi vào luồng giao thoa ánh sáng làm rung động lòng người đó, mặc cho thời gian cứ lặng lẽ trôi.

Cô đã từng ngây thơ mơ tưởng, nếu cả đời được như thế này thì tốt biết mấy.

Chẳng cần làm gì cả, chỉ lặng lẽ ngược mắt lên là có thể nhìn thấy người đó, hình bóng ấy mãi mãi lưu giữ trong ánh mắt cô, và cô sẽ mãi mãi có cảm giác yên tâm và vui vẻ không thể tả xiết.

Nhưng đời người lại rất dài.

Cuối cùng vẫn có thể lưu giữ được, nhưng thứ được lưu giữ chỉ có thể là hồi ức mà thôi.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Nhiếp Lạc Ngôn không vội về phòng ngay. Dãy hành lang vòng vèo khúc khuỷu, được xây dựng giống như mê cung, cô rẽ ngoặt hai lần thì tìm được một đại sảnh vô cùng vắng vẻ, những chiếc sofa đặt ở chính giữa không gian chẳng có ai ngồi, còn có các tấm kính trong suốt càng khiến chỗ này trở nên lạnh lẽo, trống trải.

Cô ngồi xuống, vì không ăn tối, vừa rồi lại uống quá nhiều bia, nên dạ dày cô đã có chút khó chịu từ lâu. Cô cứ lặng lẽ ngồi dựa vào ghế sofa, sau đó nghe thấy âm thanh vọng tới từ một số căn phòng nào đó.

Có lẽ do cửa phòng đó đóng không kín, nên tiếng hát bên trong truyền ra từ khe hở, kết hợp với tiếng huyền ảo bên trong, vô tình khiến âm thanh trở nên uyển chuyển dễ nghe. Một cô bắt chước giọng hát của Vương Phi: “... Có lẽ yêu anh và nhớ anh còn nhiều hơn những lần được nhìn thấy anh... Có lẽ thích anh, tưởng tượng về anh còn nhiều hơn những lần có được anh...”.

Một giọng ca trong trẻo, kỳ ảo, thực ra rất giống với giọng Vương Phi.

Tới khi tiếng hát dừng hẳn, Nhiếp Lạc Ngôn vẫn ngồi nguyên như cũ, lưng dựa vào ghế sofa ấm áp, mềm mại, mắt nhắm nghiền như thể đang đắm chìm trong giai điệu du dương kia. Cô từng có một thời rất thích vị Thiên hậu Hoa ngữ này, gần như tất cả những bài hát của cô ấy cô đều có thể hát được, đương nhiên cũng có cả bài hát trên. Nhưng cô không thích bài hát ấy lắm, có lẽ do giai điệu, cũng có thể do một vài nguyên nhân khác, tóm lại là không thích. Nhưng mãi tới hôm nay cô mới phát hiện, hóa ra ca từ của bài hát này lại hay đến thế... yêu anh và nhớ anh còn nhiều hơn những lần được nhìn thấy anh... một tâm trạng trần trụi, thật phức tạp biết bao.

Đang trầm đắm theo lời bài hát trên thì đột nhiên cảm thấy có ai đó đang ở rất gần, may mà cô chưa say, cô lập tức mở choàng mắt thì trước mặt đã là một khuôn mặt to tướng.

Cô sợ hết hồn, hơi rượu bỗng phả ra nồng nặc: “Trùng hợp thật đấy...”

“Em cũng tới đây chơi sao?” Người đàn ông đó bước loạng choạng rồi ngồi xuống cạnh cô.

Nhiếp Lạc Ngôn lập tức đứng lên, nét mặt sợ hãi như thể đang tránh bệnh dịch, cô gạt mạnh cánh tay đang hướng về phía mình, rồi nghiêm giọng quát: “Hong tiên sinh, xin ông hãy tự trọng”.

“... Trọng cái gì mà trọng?” Đối phương rõ ràng đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa say, đầu ngoẹo sang bên, đến cả ánh mắt nhìn người khác cũng vẫn đục, thế mà vẫn nhớ việc chọc ghẹo đàn bà, ông ta thừa thể định kéo tay cô.

Trong tình hình này có nói nhiều cũng vô ích, cảnh tượng lúc ăn cơm trong nhà hàng vào buổi trưa lại tái hiện trong đầu, Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy vô cùng ghê tởm, liền hất mạnh tay lão ta ra rồi quay đầu bỏ đi.

Nhưng lão ta không bỏ qua, lập tức đuổi theo, rõ ràng là bước đi xiêu vẹo nhưng tốc độ lại rất nhanh, chỉ mới hai, ba bước đã ở ngay sau Nhiếp Lạc Ngôn rồi giơ tay túm lấy áo cô.

“Đi... uống một ly với anh!”, lão lè nhè.

Nhiếp Lạc Ngôn bị đẩy mạnh vào tường, còn chưa kịp cự tuyệt thì đã nghe thấy một giọng nói quát vọng tới từ phía sau: “Buông cô ấy ra!”.

Dường như cùng lúc đó, bóng đen kia xông tới với tốc độ nhanh như chớp, Nhiếp Lạc Ngôn chỉ thấy mọi thứ trước mặt nhòe đi, thậm chí cô chẳng nhìn rõ nữa, lão khách hàng đang ép vào người cô đã bị kéo ra, lực kéo rất mạnh nên ngay cả cô cũng bị liên lụy, thuận thế ngã lảo đảo sang bên.

Tới khi đứng vững, Nhiếp Lạc Ngôn mới nhận ra, đó là Trình Hạo! Đúng là Trình Hạo!

Cô không biết tại sao cậu lại đột ngột xuất hiện, cũng không biết cậu xuất hiện từ lúc nào, điều duy nhất cô biết là cậu đang nắm cổ áo lão Hồng, dùng đầu gối và cùi chỏ đè chặt lão nửa tỉnh nửa say kia vào tường, tiếng va chạm rất to, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng “hự”. Hai người họ đứng cách cô một khoảng, nhưng nhờ ánh sáng đèn điện, cô vẫn có thể nhìn rõ vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt cậu.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy cậu trong bộ dạng thế này, nét mặt lạnh lùng, nhưng đôi mắt lại hừng hực lửa giận, vô cùng đáng sợ.

Nhiếp Lạc Ngôn thực sự có chút sợ hãi, sợ hai người đàn ông kia sẽ đánh nhau mà không ai có thể can ngăn. Cô đứng ngây ra tại đó không biết nên làm gì, chút men rượu đã biến mất từ lâu, cô nghe thấy Trình Hạo nói: “Đặt tay cẩn thận cho tôi”.

Có lẽ quá hoảng sợ vì biến cố bất ngờ, nên lão Hồng giờ đã tỉnh táo hơn đôi chút, lão cũng sờ một chút mới ngộ ra là phải đấu lại. Lão nghiêng người sang một bên, rồi dùng tay đẩy mạnh Trình Hạo, nghiêng rằng tức giận: “Sao hả? Thằng nhãi mày muốn đánh nhau phải không?”.

Nhiếp Lạc Ngôn bắt giác nín thở, Trình Hạo đã vung tay về phía lão.

Cô chỉ biết hét lên một tiếng theo bản năng, cậu và lão già kia đã quần lầy nhau đánh trả, cô hoang mang lo sợ, lát sau mới chạy đi tìm người tới giúp.

Trên đường chạy về, trong lòng cô chỉ có mỗi một ý nghĩ: Không thể để Trình Hạo gặp nguy hiểm, bất luận thế nào cũng phải gọi được đám Lý Minh Lượng tới trước khi bạn bè của lão già kia tới.

Nhưng tới lúc đám Lý Minh Lượng tới nơi thì Trình Hạo và lão Hồng đã bị nhân viên nhà hàng tách ra, mỗi người đứng một bên, người nào người nấy thở phì phò, hằn học nhìn đối phương.

Nhiếp Lạc Ngôn mới chạy được hai bước về phía trước thì đột nhiên dừng lại, khóe môi động đậy, cuối cùng dè dặt hỏi: “Cậu không sao chứ?”.

Cô nhìn anh chàng tuần tú dưới ánh đèn, chắc là cậu đã vứt áo khoác ở phòng hát, lúc đi ra chỉ mặc mỗi chiếc áo phông mỏng, trên cổ và vạt áo còn rõ vết tích của cuộc va chạm, bộ dạng vô cùng nhếch nhác, nhưng dường như các phần khác trên cơ thể đều không việc gì, nghe thấy tiếng cô, cậu quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ lắc đầu.

Lòng cô bỗng nhiên nhẹ nhõm.

Tuy nói rằng tận mắt chứng kiến, nhưng lúc này cậu nói đảm bảo của cậu dường như còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Sau một hồi hòa giải, đến cả phó phụ trách nhà hàng cũng phải xuất hiện thì mọi chuyện mới êm xuôi, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Chung quy lại thì Nhiếp Lạc Ngôn là người gặp rắc rối đầu tiên, sau đó Trình Hạo mới ra tay đánh người, hơn nữa lúc này lão Hồng đã gần tỉnh rượu, có lẽ lão ta nghĩ tới vấn đề thể diện, chỉ xoa xoa lên khóe miệng đã sưng vù của mình, mặc dù trong lòng không cam tâm nhưng cuối cùng cũng gằn giọng dọa nạt: “Nhóc con, cứ chờ đấy!”, sau đó bỏ đi cùng đám bạn nhậu của mình.

Một cuộc tụ tập vui vẻ cuối cùng lại dẫn tới kết cục thế này khiến Nhiếp Lạc Ngôn không giấu nổi sự áy náy, nói với Lý Minh Lượng: “Xin lỗi vì đã khiến cậu mất hứng”.

“Nói thế làm gì!” Lý Minh Lượng nhìn cô, hỏi: “Lão già đó chưa làm gì cậu chứ?”.

“Chưa.”

“Thế thì tốt.” Anh chàng vỗ mạnh vào vai Trình Hạo, nói với cậu bằng ngữ điệu thoải mái: “Mình biết cậu sẽ không thiệt đâu, nhưng tại sao lại không gọi mình một tiếng để mình cùng tham gia việc đánh lộn hay ho này chứ, thật chẳng đáng mặt anh em chút nào!”.

Cậu bạn đứng bên cạnh lại cướp lời Trình Hạo, cười đùa: “Anh hùng xuất hiện cứu mỹ nhân trong thời khắc nguy nan, chỉ cần một người là đủ rồi, nhiều người còn có ý nghĩ gì nữa”.

Lý Minh Lượng lườm cậu ta một cái, “Mình ngứa tay không được sao? Khi xưa trường quần nghiêm quá, học sinh đánh lộn đều bị đuổi học, đến mức có nhiều đứa thấy cảnh bất bình nhìn ngứa mắt không chịu nổi nhưng chỉ biết ngậm ngùi không có cách gì để ra tay anh hùng được”.

Nhiếp Lạc Ngôn mặc dù vẫn còn chút sợ hãi với sự việc vừa rồi, nhưng nghe cậu ta nói vậy, tự dưng cô thấy trong lòng nhẹ bẫng, bật cười: “Cậu tưởng cậu là xã hội đen à? Sao lại bạo lực như vậy chứ? Thế mà trước đây mình lại không phát hiện ra đấy”.

Rõ ràng chỉ là câu nói đùa, nhưng sắc mặt Lý Minh Lượng lại xấu đi trông thấy, dường như muốn phản bác cô nên cậu nói: “Cậu thì hiểu cái quái gì, đây là bản tính của đàn ông. Trước đây đã bao giờ cậu thấy Trình Hạo đánh nhau chưa? Hôm nay chẳng phải cậu được mở rộng tầm mắt rồi đấy thôi?”.

Cô bỗng im lặng.

Cậu ấy nói đúng, hôm nay cô thật sự ngỡ ngàng, chàng thiếu niên lúc nào cũng trầm mặc, ôn hòa trong ký ức của cô, dù thế nào cũng không thể tìm được đặc điểm chung với người đàn ông mạnh mẽ, xốc nổi ban này.

Giây phút cậu kéo lão Hồng ép vào tường, cô sợ tới mức gần như đờ đẫn, tưởng rằng trước mặt mình là người xa lạ.

Nhiếp Lạc Ngôn không nén nổi suy nghĩ, cũng có thể trước đây cô không hiểu cậu.

Các nam sinh có mặt tại hiện trường tự giác phân công công việc, chia nhau đưa mấy bạn nữ về nhà, Nhiếp Lạc Ngôn vốn định nói, chỗ cô cách đây không xa lắm, không cần bố trí người đưa về, nhưng kết quả thì Lý Minh Lượng đã đề nghị trước: “Hôm nay mình hơi say, thôi thì sứ giả bảo vệ hoa khôi sẽ để cho anh hùng dũng cảm cứu mỹ nhân ban này đảm nhiệm vậy.”

Chỉ một câu nói đã đẩy cô cho Trình Hạo, ai ngờ Trình Hạo từ khi rời phòng hát luôn trầm mặc lúc này lại gật đầu đáp: “Được”, sau đó không cho cô cơ hội từ chối, cậu đi thẳng ra mở cửa xe, rồi quay ra nhìn cô: “Đi thôi”.

Trước mặt bao nhiêu người như vậy, cuối cùng cô cũng quyết định lên xe của cậu.

Xe cậu rất mới, có lẽ mua cách đây không lâu, quả nhiên lúc cô cúi đầu thắt dây an toàn thì nghe thấy Trình Hạo nói: “Mình thi lấy bằng từ lúc học năm nhất nghiên cứu sinh, đợi bao nhiêu năm như vậy giờ mới được dùng”.

Nhiếp Lạc Ngôn ngẩng đầu “Ừ” một tiếng, thực ra cô không biết nên tiếp lời thế nào, bởi thời gian đó cô hoàn toàn không tham dự vào cuộc sống của cậu, sau khi tốt nghiệp, hai người giống như sống ở hai thế giới khác nhau vậy.

Vì nhà cô rất gần quán karaoke, nên rất nhanh sau đó xe cậu đã tới gần khu nhà cô ở, do đoạn đường đó vẫn đang được sửa nên xe không vào được, thế là hai người xuống xe đi bộ. Lúc này cô mới hỏi: “Cậu thực sự không bị thương đấy chứ?”.

Cậu vẫn đang đút tay trong túi quần, một lúc sau mới quay lại nhìn cô, đáp: “Không”. Trên khuôn mặt không có bất kỳ biểu hiện cảm xúc nào, chỉ có đôi mày là khẽ chau lại, “Cậu quen người đó à?”.

“Chỉ là một khách hàng thôi, lúc trưa còn cùng ngồi ăn và bàn chuyện công việc.” Cô cũng không muốn kể quá nhiều chuyện cho cậu biết, nên tìm đại một lý do để nói giúp lão Hồng: “Chắc ông ta uống say quá nên cứ muốn kéo mình đi uống cùng.”

“Bình thường cậu thường xuyên tiếp xúc với những người như vậy sao?”

Nhiếp Lạc Ngôn sững người, bởi nhờ ánh đèn đường cô nhìn thấy thần sắc của cậu, dường như có chút trầm tư, thậm chí cả đường nét trên gương mặt nghiêng của cậu cũng khẽ cau lại, rất giống với biểu hiện của Giang Dục Phong trong khoảnh khắc nào đó.

“Không”, cô khẽ cười, “Hôm nay là ngoại lệ. Bình thường thì những khách hàng giao tiếp với mình đều có tố chất tốt, rất có ý và tôn trọng người khác”.

Cậu lại nghiêm mặt, không nói thêm lời nào nữa, cũng không biết có nghe những lời cô nói không.

Tới tòa nhà chung cư, cô dừng lại rồi nói: “Tới nơi rồi”.

Cậu đột nhiên lên tiếng: “Nếu lần sau gặp lại trường hợp như vậy thì làm sao?”.

Cô nhất thời không hiểu: “Gì cơ?”.

Cậu chỉ khẽ mấp máy khóe môi, rồi đột nhiên gơ tay gạt lọn tóc đang buông xõa trên má cô sang một bên.

Gió đêm khá to, cô có thói quen thả tóc, nên thường xuyên có những lọn tóc mềm nhẹ nhàng bay trong gió, cô đã quen như vậy lâu rồi, vì thế hoàn toàn bất ngờ khi cậu bỗng dưng có hành động như vậy.

21. Chương 12 Phần 2

Trình Hạo dường như cũng sống người, ngón tay cậu dừng lại bên tai cô hồi lâu.

Thực ra lúc trước cậu cảm thấy âm thanh trong phòng quá ồn ào, không khí lại bức bối nên chỉ muốn ra ngoài cho thoáng khí, kết quả không ngờ lại gặp cảnh cô bị người khác quấy rầy.

Thời khắc ấy, dường như chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, mà cũng chẳng kịp nghĩ gì, cơ thể đã mặc nhiên chỉ huy cậu thừa thắng xông lên.

Nhưng đã bao lâu rồi cậu chưa gây gỗ đánh lộn?

Chỉ nhớ lần cuối cùng cậu đánh nhau là vào học kỳ một của năm lớp Mười hai, đó đã là chuyện của hơn mười năm trước rồi. Lần đó cậu đánh nhau với một nam sinh khác, hai người làm đổ mấy chiếc ghế, cuối cùng lẫn xuống nền xi măng ở ngay dưới dãy ghế cuối lớp học, nhưng vẫn không chịu buông tay. Cuối cùng thầy giáo vội vàng đi tới, tách hai người ra, sau đó yêu cầu cả hai tới văn phòng nghe mắng và viết bản kiểm điểm. Trần cậu bị trầy xước, đối phương thì mặt mũi bầm tím, khắc ra toàn là máu, rụng mất một chiếc răng, hai người cùng đứng cạnh tường, cảnh tượng vô cùng thảm hại.

Sự việc lần đó có ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, bởi nó xảy ra ở lớp chọn thuộc trường trọng điểm của toàn tỉnh nên đã mang tới nỗi sỉ nhục lớn đối với lớp học cũng như danh tiếng của trường. Cuối cùng bố của cậu phải đích thân tới trường mới có thể dẹp yên được chuyện này, cậu và cậu nam sinh kia bị ghi tội, đồng thời còn bị đưa ra phê bình trong cuộc họp sáng toàn trường để răn đe các thiếu niên khác.

Sau này cậu không còn đánh nhau với ai nữa. Chẳng bởi lý do nào khác, chỉ vì trong bệnh viện có một người vừa nhìn thấy dải băng gạc trên trán cậu thì lập tức nước mắt dâng trào trong đôi mắt đẹp rồi tuôn rơi lã chã, cô ấy đã nói với cậu bằng giọng khẩn cầu: “Sau này có thể đừng làm như vậy được không? Mình rất sợ...”.

Trình Hạo nhìn hai dòng nước mắt của cô, nước mắt của nữ sinh mười lăm tuổi, trái tim cậu bỗng xốn xang, cuối cùng cậu trịnh trọng gật đầu: “Được”.

Có lẽ vì bản thân đã từng hứa như vậy, nên sau này dù xảy ra những chuyện không vui với người khác, Trình Hạo cũng không bao giờ động thủ. Bởi cậu biết, lúc đó cô không chỉ sợ hãi mà thực ra còn rất lo lắng cho cậu, hơn nữa cậu không muốn cô lo lắng, nên lúc nào cũng nhớ tới lời mình đã hứa.

Nhưng hôm nay, cậu đã làm trái lại lời hứa năm đó.

Ngón tay Trình Hạo vẫn dừng lại trên không, mắt cậu ảm đạm như biển xanh trước cơn giông bão.

Nhưng tâm tư nhanh chóng bị gián đoạn, cậu nghe thấy người con gái trước mặt nói: “Cậu chảy máu rồi?”.

Dường như tới lúc này Trình Hạo mới định thần lại, Niep Lạc Ngôn đã nắm lấy ngón tay cậu, chỉ nhìn thấy trên cổ tay có hai, ba đường xước dài, sâu, máu chảy ra đã đông lại thành màu đỏ sẫm, nhìn mà thấy sợ.

“Không sao đâu.” Có vẻ Trình Hạo cũng vừa phát hiện ra, cậu khẽ chau mày nhớ lại, rồi nói: “Chắc là bị móng tay cào rách”.

“... Một người đàn ông lớn tuổi mà lại để móng tay dài như vậy”, Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy vô cùng khinh bỉ lão Hồng ấy, cô nói tiếp: “Lên nhà đi, mình giúp cậu rửa vết thương”.

Thực ra vết thương nhẹ thế này, chỉ cần vài hôm sẽ tự khỏi, thậm chí đến cả sẹo cũng chẳng có, nhưng lúc này ngón tay cô đang đan xen trong tay cậu, có lẽ do cả hai đã ở bên ngoài quá lâu nên da hơi lạnh, những vằn có cảm giác mềm mại khác thường.

Cô nhìn cậu, khuôn mặt đẹp dễ khê ngược lên, mắt cô sáng long lanh như thể hàng nghìn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

Cậu bắt giác thấy trái tim rung động.

Thực ra, đây không phải lần rung động đầu tiên, cậu cũng quên mất là bao lâu về trước, có lẽ là lần họ đi trên đường từ thư viện về ký túc xá, hoặc cũng có thể là lần cô say mê kéo đàn violon ở giữa hội trường... Nhưng lần này, lại là lần đầu tiên cậu không thể khống chế được bản thân.

Mỗi lần Trình Hạo phả ra hơi thở là lại có luồng hơi trắng ngưng tụ trong màn đêm giá lạnh, cậu khê cười, nói: “Ừm”. Cậu xoay cổ tay, các ngón tay khê nắm lại, rồi nắm lấy tay cô.

Cậu kéo cô đi.

Vì là khu chung cư kiểu cũ, cao không quá bảy tầng nên không có thang máy. Trên đường lên, đèn cảm ứng giữa các tầng bị cháy một vài bóng, nên có những đoạn cầu thang tối om.

Tay cô vẫn nằm yên trong lòng bàn tay cậu, không động đậy, một chút cũng không.

Không ai lên tiếng như thể họ đã ngầm hẹn với nhau, dáng vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì, ngoài tiếng bước chân, chỉ có thể nghe thấy hơi thở khê tan vào nhau trong bóng tối.

Cậu cúi xuống, khê môi khê nhếch cười.

“Cười gì vậy?”

“Không có gì”, cậu rất thật thà, không nói thêm gì nữa, mặc cho cô rửa vết thương rồi bôi thuốc và cuối cùng băng lại.

Thành công rồi! Dường như Nhiếp Lạc Ngôn hơi đắc ý, bởi từ trước tới giờ cô chưa từng làm như vậy, trước đây khi ở cùng Giang Dục Phong, hình như cô luôn là người bị thương, và Giang Dục Phong luôn chê cô là người hậu đậu.

Cô quỳ trên sàn nhà thu dọn hộp thuốc, Trình Hạo nói: “Muộn quá rồi, mình nên về thôi”.

“Ừm, mình tiễn cậu.”

Cô đứng dậy mở cửa cho Trình Hạo, nhưng đi tới cửa lại hỏi: “Mai là thứ Bảy, buổi sáng có tiệc nướng, nếu cậu rảnh thì tham gia cùng mình nhé?”.

Nghĩ một lát, cậu đáp: “Được”. Sắc mặt lần đầu tiên dịu dàng như đám mây mềm mại nhất trên bầu trời, cậu nhìn thẳng vào mắt cô: “Nghỉ sớm đi”.

Cô hơi sững người, bàn tay lúc trước bị cậu kéo khê nắm lại, đầu ngón tay áp sát lòng bàn tay, chỗ nào cũng ấm áp, hồi lâu sau cô mới dựa vào cửa, cười nói: “Cậu cũng vậy”.

Buổi tiệc nướng vào thứ Bảy là do Nhiếp Chi và bạn trai tổ chức, không biết bạn trai của cô nàng mượn được ai cần biệt thự có vườn hoa và hồ bơi ngoài trời, nên mời cả đám thanh niên tới mở tiệc.

“Chị, chị thấy anh ấy thế nào?” Nhiếp Chi vừa uống nước dừa vừa xích lại hỏi.

Cậu thanh niên cao to đang bận bịu bên giá nướng đồ cách đó không xa, mặc dù đang là mùa đông nhưng tay áo bộ đồ thể thao vẫn được xắn lên rất cao, gương mặt cậu lấp ló sau làn khói trắng, Nhiếp Lạc Ngôn nhìn về phía đó, gật đầu khen: “Ồn đấy. Có thể mời nhiều bạn thế này, chứng tỏ các quan hệ rất tốt; đáng người cao to, khỏe mạnh, nhìn là biết thuộc dạng thích vận động; hơn nữa, người ta cũng cần cù, tỉ mỉ, chị

thấy đến cả đồ uống của bọn mình cũng do cậu ta tự tay rót rồi bưng tới. Người như thế, ai mà không hài lòng cơ chứ?”

Nhiếp Chi nghe xong hai mắt sáng bừng: “Thật hả chị? Chị thực sự nghĩ như vậy sao? Chị có nghĩ là bố mẹ em sẽ đồng ý không?”

“Đồng ý gì chứ? Qua lại, hay là kết hôn?”

“Ôi dào”, cảm giác mình đang bị trêu chọc, Nhiếp Chi bắt giắc thở dài, “Đương nhiên là qua lại thôi! Nếu em bỗng nhiên dẫn anh ấy về nhà, không chừng còn dọa cho bố mẹ em phát khiếp ấy chứ”.

Nhiếp Lạc Ngôn chau mày như thể suy nghĩ một lát, mới gật đầu nói: “Đúng đấy”, rồi cười phá lên, “Nếu em thắng hẳn kể hết các mối tình trước đây của mình, chị nghĩ là hiệu quả kinh hải sẽ càng rõ rệt”.

Nhiếp Chi tức tới mức thở dồn: “Em thì nói chuyện nghiêm túc với chị, chị lại lấy em làm trò cười sao?”, vừa dứt lời, ánh mắt liền dừng lại ở phía sau Nhiếp Lạc Ngôn, “Thế anh chàng đẹp trai kia là ai?”.

Biết tông cô nàng muốn ám chỉ ai, Nhiếp Lạc Ngôn chẳng thèm quay đầu lại, vẫn cầm cúi ăn đĩa cánh gà, trả lời qua quýt: “Bạn hồi đại học”.

“Chỉ đơn giản là bạn học thôi sao?”, cô nàng Nhiếp Chi thắc mắc.

“Đi, đi, đi.” Nhiếp Lạc Ngôn đặt đĩa xuống bàn rồi đẩy cô nàng bằng bàn tay dầu mỡ của mình. “Đi chơi với Ninh Song Song đi! Hôm ăn KFC chẳng phải hai bọn em vừa gặp đã như quen thân từ lâu đó sao? Mau đi đi, đừng hồi lung tung nữa, đồ lảm chuyện!”

Nhiếp Lạc Ngôn phải khó khăn lắm mới đuổi Nhiếp Chi đi, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì ngay lập tức có người từ bên cạnh đưa ột khăn giấy.

“Ở đâu ra mà cậu quen biết nhiều bạn nhỏ như vậy thế?”, Trình Hạo cười hỏi.

Nhiếp Lạc Ngôn nhìn xung quanh, quả thực trên thảm cỏ vườn hoa đều là những sinh viên mười tám mười chín tuổi, nhưng cô vẫn nghiêng mặt hỏi lại: “Ừ đây, cậu thì già lắm sao?”.

Trình Hạo không trả lời, ánh mắt nhìn vào gương mặt Nhiếp Lạc Ngôn, sau đó đột nhiên giơ một ngón tay ra khẽ quẹt bên khóe miệng cô. Cô sững người, còn cậu cho cô xem vết tương trên ngón tay mình, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ: “Hiển nhiên rồi, cậu thì vẫn giống như trẻ con ấy”.

“Cái này gọi là diễn xuất tự nhiên”, cô cướp lời cậu, đôi mắt long lanh không giấu nổi ý cười.

“Cậu nói xem, họ đang nói chuyện gì mà cười vui như vậy nhỉ?”, cách đó không xa lắm, Ninh Song Song cũng mặc bộ thể thao đang đứng bên vỉ nướng hỏi.

Nhiếp Chi đang học cách nướng thịt bò xiên thế nào để thịt vừa thơm vừa mềm, chẳng thèm ngẩng đầu lên, đáp: “Nói chuyện yêu đương chứ sao”.

“Đó là bạn trai mới của chị Lạc Ngôn sao?”

“Cậu cảm thấy thế nào?”

“Mình thấy giống lắm”, Ninh Song Song như sức nghĩ ra điều gì, vội vàng kéo khóa ba lô, vừa nhanh chóng tìm điện thoại vừa lẩm bẩm: “Không những giống mà còn rất nữa kia...”.

“Hả? Cậu đang nói gì thế?” Nhiếp Chi hơi khó hiểu, khi quyết định tạm thời rời bỏ vai diễn “bà nội trợ đảm đang” thì đã thấy Ninh Song Song bắt đầu gọi điện.

Cô nàng huých cùi chỏ vào nam sinh bên cạnh, “Vừa rồi anh có nghe thấy không, cô ấy nói cái gì mà rất giống?”.

Kết quả là lập tức bị anh chàng gõ vào đầu một cái, “Em tưởng anh cũng tò mò như em sao? Chủ đề của bọn con gái các em, anh thực sự chẳng có hứng nghe”.

“Không nghe thấy thì bảo là không nghe thấy, lại còn mượn cớ.” Cô nàng hậm hực bĩu môi, còn chẳng thèm cời tạp dề, bưng luôn đĩa thành phẩm mình vừa nướng xong ngừng nguẩy bỏ đi.

Đây là món có thể ăn được do đại tiểu thư Nhiếp Chi lần đầu tiên tự tay làm ra, đương nhiên cô nàng rất có cảm giác thành công, liền xoay chiếc đĩa một vòng, cuối cùng bưng tới trước mặt Nhiếp Lạc Ngôn.

“Xiên cuối cùng rồi đây”, cô nàng đẩy chiếc đĩa tới, nhưng lại nói với chàng trai đứng bên cạnh Nhiếp Lạc Ngôn: “Anh có muốn ném một chút không?”

Trình Hạo khẽ cười: “Có”.

Nhiếp Lạc Ngôn thắc mắc: “Thế phần của chị đâu?”.

“Hết rồi”, Nhiếp Chi thản nhiên nói, “Người đẹp trai luôn được hưởng quyền ưu tiên ở chỗ em”.

Nhiếp Lạc Ngôn lại hỏi: “Thế này có thể coi là trọng sắc khinh bạn không vậy?”.

“Vậy hai anh chị cứ trốn ở góc phòng trò chuyện với nhau, không đếm xỉa tới bọn em, thì coi là thế nào?”

“Thứ nhất, bọn chị đứng một cách quang minh chính đại, hoàn toàn không trốn tránh. Thứ hai,” Nhiếp Lạc Ngôn quay đầu nhìn sang bên cạnh, rồi đẩy toàn bộ trách nhiệm cho Trình Hạo, “có người nói bọn em là lũ bạn nhỏ, có lẽ anh ấy cảm thấy không thể tìm được tiếng nói chung với đám bạn nhỏ này”.

Sau lưng là những khóm hoa chỉ nở rộ trong mùa đông, bên cạnh là hồ nước xanh như ngọc, cô đứng ở một góc vườn hoa, nụ cười có chút gì đó hơi gian xảo nhưng lại vô cùng quyến rũ, khóe môi cong mềm mại, dường như ánh nắng nhợt nhạt cũng trở nên tràn đầy sức sống. Đến nỗi sau khi Trình Hạo cúi đầu nhìn thấy, anh cũng quên mất việc mình phải phản bác lại Nhiếp Lạc Ngôn.

Nhiếp Chi không phục, nheo mắt cố ý hỏi: “Ai là bạn nhỏ? Anh chàng đẹp trai này, lẽ nào anh kỳ thị thanh niên trẻ bọn em?”.

“Đương nhiên không phải vậy. Hâm mộ các em còn chẳng kịp nữa là, nào dám kỳ thị gì đâu?”

Dáng vẻ của anh rất chân thành, như thế sợ cô nàng thực sự hiểu nhầm mà nổi giận, Nhiếp Chi thấy vậy bất giác cười khi, “Thế còn tạm chấp nhận!”, bỗng lại quay sang hỏi: “Chị, chị cảm thấy không gian ở đây thế nào?”.

“Ánh mặt trời, thảm cỏ, tiệc tự chọn, còn có bạn bè thân nữa. Đám cưới của người nước ngoài phần lớn đều thế này, quả thực rất lãng mạn.”

Nhiếp Lạc Ngôn đột nhiên thấy buồn cười trước cảm xúc dâng trào của cô nàng tinh nghịch này, liền trêu đùa: “Sao thế, em cũng muốn kết hôn rồi à?”.

Không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, Nhiếp Chi tiếp tục mơ mộng: “Nếu có thêm một nhóm nhạc biểu diễn thì sẽ thú vị hơn”.

“Nhóm nhạc gì? Linh Điểm hay Hoa Nhi?”

Cô nàng nhìn Nhiếp Lạc Ngôn, “Đơn giản một chút đi, chị độc tấu một đoạn violon là được rồi”, lại quay ra nói với Trình Hạo: “Trình độ kéo violon của chị Lạc Ngôn đạt tới mức chuyên nghiệp, anh đã bao giờ được nghe chưa?”.

Trình Hạo chưa kịp trả lời, Nhiếp Lạc Ngôn đã nhanh nhẩu: “Làm gì mà đạt tới mức chuyên nghiệp! Lâu lắm không động tới, trên hộp đàn đã bị phủ một bụi dày”.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, sắc mặt Trình Hạo dường như có chút tái nhợt, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn không hề chú ý, cô chỉ chỉ vào anh, tiếp tục nói: “Nói về nhạc khí, cậu ấy mới là cao thủ piano”. Trong ấn tượng của cô, cậu chắc phải đạt cấp Tám về đánh đàn piano, khi xưa lúc hỏi về điều này, cậu chỉ biết trả lời: “Từ nhỏ đã bị ép luyện đàn nên chẳng có cách nào khác.”

Nhưng cô luôn cảm thấy như vậy là điều rất tốt, đáng đánh đàn của cậu thật đẹp, cậu chỉ khẽ cúi đầu, những lọn tóc mai đã xõa xuống, nhìn dáng vẻ như không để ý tới bất kỳ điều gì xung quanh, mười đầu ngón tay thon dài nhảy múa trên những phím đen trắng, thu hút mọi nguồn sáng xung quanh, rất giống với một hoàng tử nhỏ nhắn.

Nhiếp Lạc Ngôn đã từng gặp rất nhiều nam sinh chơi các loại nhạc khí khác nhau, nhưng luôn cảm thấy họ chơi không hay bằng cậu.

Nhiếp Chi tò mò: “Thật chứ?”. Cô nàng đang định mời Trình Hạo hôm khác có cơ hội thì biểu diễn một đoạn, nào ngờ cậu đưa tay lên xem đồng hồ, tiếp đó xin lỗi: “Vừa nghĩ ra là lát nữa bận câu chuyện, mình đi trước nhé!”. Lúc nói, cậu không hề nhìn về hướng Lạc Ngôn, chỉ gật đầu với Nhiếp Chi, sau đó rảo bước về phía cửa đại sảnh.

Nhiếp Lạc Ngôn hơi sững sờ, rồi nhanh chóng đuổi theo, “Mình cứ tưởng cả ngày hôm nay cậu rảnh cơ đấy”.

“Đã hẹn với người ta đi ăn trưa, mình quên mất.”

“Chờ một chút, áo khoác của cậu.” Cô lấy chiếc áo khoác từ giá treo quần áo rồi đưa cho cậu. Cậu nói: “Cảm ơn”. Ngón tay của hai người vô tình chạm vào nhau, nhưng cậu vẫn thản nhiên quay người mặc áo, sau đó đẩy cửa đi ra.

Nhiếp Lạc Ngôn một mình trở lại vườn hoa.

Cách đó xa xa, ánh nắng xuyên qua mấy tầng cao rồi chiếu xuống mặt đất.

Cô có cảm giác không đúng, nhưng lại không thể nói được rốt cuộc điểm nào không đúng.

Đúng vậy, chỉ là có chút thân thiết, có thể người khác không nhận ra, cũng có thể căn bản họ không được chú ý. Nhưng cô vẫn ngốc nghếch như thế, vẫn ngây thơ cho rằng điều này đồng nghĩa với việc một vài sự việc sắp xảy ra và sắp bắt đầu.

Trái tim cô xao xuyến, tối qua sau khi tiễn cậu về, vừa đóng cửa, cô thậm chí vẫn còn cảm giác trên ngón tay mình lưu lại hơi ấm và hơi thở của cậu. Thực ra, cô sớm đã qua độ tuổi mơ mộng hão huyền, nhưng hơi ấm nhỏ nhoi này vẫn khiến tim cô loạn nhịp, giống như đứa bé bất ngờ có được viên kẹo, chỉ là một chút cảm giác ngọt ngào nhưng cũng đủ để níu giữ niềm vui trong một khoảng thời gian.

Nhưng vừa rồi bỗng nhiên cậu vội vàng từ biệt, tuy lý do chính đáng nhưng cô không tin.

Khoảnh khắc đưa áo khoác cho cậu tựa như ảo giác, dường như cậu lại trở thành Trình Hạo lúc gần lúc xa của bao nhiêu năm về trước, luôn nói với cô những lời khách sáo.

Còn cô, thậm chí còn không biết rốt cuộc đã sai ở điểm nào, hoặc cũng có thể, mọi thứ tối qua chỉ là ảo giác của cô?

22. Chương 13 Phần 1

Chương 13

May mà đám sinh viên rất biết khuấy động không khí, ngoài ăn uống ra còn không quên triển khai các hoạt động vui chơi khác, không để cho tay, chân, mồm miệng ngơi nghỉ lúc nào. Nhiếp Lạc Ngôn cũng ngồi xuống cùng tham dự, mới phát hiện chủ đề mà bọn trẻ thảo luận là tình hình kinh tế trong nước cũng như quốc tế.

Thực ra cô không am hiểu mấy về kinh tế, tuy quan niệm quản lý tài chính của bản thân rất tốt, nhưng lại không thể nói rõ được đường lối chính.

Đang uống, chợt nghe thấy một người trong hội nói: “Môi trường tổng thể không tốt, kinh tế không khởi sắc, nghe mấy anh chị học khóa trên nói bây giờ rất khó tìm việc”.

Người khác phản bác: “Cũng không thể vợ đũa cả nắm như vậy được, quan trọng vẫn là thực lực cá nhân. Hàng xóm nhà mình học trên mình một khóa, mới hai hôm trước được công ty XX lờn danh ký hợp đồng tuyển dụng, nghe nói lương cao lắm đấy”. Nghe ngữ khí ấy, xem ra cũng vẻ vang lắm, dường như cũng có chút kiêu căng.

Hả? Nhiếp Lạc Ngôn vẫn giữ cốc ngang miệng. Nếu cậu sinh viên kia không nhấn mạnh, thì công ty XX lờn danh mà cậu nói chắc chắn là do người họ Giang nào đó thành lập.

Tuy hai người trước đây không thường xuyên đề cập tới công việc, tuy cô không hiểu mấy về kinh tế, nhưng ít nhiều cô cũng biết, Giang Dục Phong biết kiếm tiền thế nào và cũng hiểu kiếm tiền là như thế nào.

Ở cái xã hội này, kinh doanh một vốn bốn lời là chuyện đã ít lại càng thêm ít, nhưng anh dường như lại có khả năng đó, chỉ cần bỏ chút vốn ra đầu tư là có thể thu về gấp bội. Nhưng công việc cụ thể như thế nào, cô hoàn toàn không rõ, còn anh xem ra phần lớn thời gian đều rất nhàn nhã, nên cô luôn có cảm giác tiền đến với anh thật quá dễ dàng, cũng chính vì vậy mà anh càng trở nên thần thông quảng đại, tựa hồ chỉ cần lật tay là mây kéo tới, lộn tay là mưa rơi vậy, tất cả đều phụ thuộc vào cao hứng của anh.

Nhưng cùng thời gian đó, trên thế giới này có rất nhiều người đang bôn ba vì kế sinh nhai, ăn không đủ ăn, mặc không đủ mặc. Mỗi lần nghĩ tới điều này, lại so sánh với thói ăn chơi phong lưu của anh, sao có thể không khiến người ta cảm thấy bất bình chứ?

Quả nhiên vừa nhắc tới đại danh của công ty ấy, dường như đa phần những người có mặt ở độ đều lộ ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Lại thêm một chủ đề mới, cuộc thảo luận càng lúc càng sôi nổi.

Ninh Song Song đột nhiên xích lại gần khẽ nói: “Xem ra bây giờ bọn họ vẫn còn hứng thú lắm, lát nữa không biết phải là.

Nhiếp Lạc Ngôn thờ ơ hỏi lại: “Cái gì phải làm sao?”. Cô còn chưa kịp hiểu ý của Ninh Song Song thì cánh cửa kính ngăn cách biệt thự và hậu hoa viên bỗng nhiên bị ai đó mở ra.

Nhiếp Chi đứng gần đó nhất, là người đầu tiên nhìn về phía phát ra tiếng động, cô nàng sững người hồi lâu, miệng há to. Thực ra quen biết Nhiếp Lạc Ngôn lâu như vậy, cô nàng cũng biết bạn trai cũ của cô là ai, có điều vẫn chưa gặp trực tiếp.

Vậy mà hôm nay, người đàn ông đó lại đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, không những thế còn chẳng khó nhận ra chút nào, bởi bình thường có quá nhiều cách để biết được tin tức về anh.

Vì ánh sáng vừa đủ, nên xem ra anh trẻ hơn so với trên truyền hình và các tấm ảnh tạp chí, vẫn là vẻ anh tuấn khiến người ta ghen tị, nhưng lại ẩn chứa đầy tài năng, sắc sảo.

Chiếc áo màu trắng ngà cùng quần thể thao màu xám nhạt càng tôn thêm vẻ khôi ngô tuấn tú của anh, khỏe mắt như ẩn chứa nét cười, lại như chả có gì, bởi đôi mắt anh sâu thẳm, cho dù đứng ở đằng xa nhưng cảm thấy nó sâu xa như mặt biển đêm.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng giật mình, trong lòng thắc mắc, thành phố chẳng phải rất rộng lớn ư, tại sao cô và người đàn ông này lại hết lần này tới lần khác bất ngờ gặp nhau như vậy.

Đợi anh bước tới trước mặt, cô không nén nổi tò mò: “Sao anh tới đây?”.

“Sao anh không thể tới được chứ?”, anh đáp với nét mặt thản nhiên.

Đúng vậy, dù sao thì đó cũng chẳng phải là việc của cô, bởi đó là tự do của anh.

Có điều, cô cũng không định tiếp lời anh, bởi chỉ cần đưa mắt nhìn thôi cũng có thể phát hiện hôm nay tâm trạng anh không tốt, mặt thì bí xị, như thể bị ai đó nợ hàng nghìn hàng vạn tệ không bằng.

Ninh Song Song khoác tay anh, cười híp mắt giới thiệu với mọi người: “Mọi người, đây là anh họ mình, mọi người không ngại nếu anh ấy cùng tham gia hoạt động của bọn mình chứ?”.

Không ít người có mặt tại đó nhận ra anh ngay từ ánh mắt đầu tiên, nhưng dường như mọi người đều không thể tin nổi, một vài phút trước anh còn là nhân vật chính của câu chuyện mà giờ lại bỗng nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Sau một phút im lặng, có người phấn khích nói: “Hoan nghênh! Đương nhiên hoan nghênh rồi!”.

Nhiếp Lạc Ngôn không nén nổi tò mò ngược mắt nhìn sắc mặt của người kia, quả nhiên vẫn nặng nề như trước, thầm nghĩ: Người này không hiểu uống nhầm thuốc gì mà tâm trạng thế, hà tất phải tới đây quét sạch hứng thú của mọi người chứ? Huống hồ... Cô ngắm nhìn anh một lượt, anh đang vận bộ đồ rất thoải

mái, nhưng chẳng hợp với hoàn cảnh này chút nào! Một người như anh, đứng giữa đám sinh viên trẻ trung này, thật là một bức tranh chẳng hài hòa chút nào.

Ít nhất thì trong mắt cô, bức tranh ấy cũng vô cùng kệch cỡm.

Những nơi anh thường đi là các khách sạn lớn, sân golf, sân tennis, bể bơi... chứ không phải bữa tiệc nướng ngoài trời và bình dân thế này.

Thế nên lúc sau khi tìm được cơ hội, cô lập tức kéo Ninh Song Song sang một bên thắc mắc: “Có phải em gọi Giang Dục Phong tới không?”.

“Dù sao thì hôm nay anh ba cũng rảnh, em thấy anh ấy rảnh rồi quá, hơn nữa, chị Lạc Ngôn, anh bạn bạn này của chị chẳng phải đã đi rồi sao, vừa hay lát nữa bảo anh ba làm phụ xe.”

“Có phải thiếu xe đâu, nơi này giao thông rất thuận tiện.”

“Khác nhau lắm chứ, xe này miễn phí mà.”

“Nhưng chị vẫn muốn đi taxi hơn.”

“Em muốn đi tên lửa thì cũng chẳng có ai ngăn nổi em đâu”, một giọng nói lạnh lùng cất lên từ phía sau Nhiếp Lạc Ngôn.

Nhiếp Lạc Ngôn có cảm giác gáy mình cứng lại, một lúc sau mới quay đầu nói: “Nghe lên người khác nói chuyện không phải là thói quen tốt đâu”.

“Vậy nói xấu người khác sau lưng cũng chẳng tốt đẹp gì”. Giang Dục Phong thủng thẳng nói.

Cô không muốn tranh luận với anh, khoanh tay như chẳng có chuyện gì xảy ra rồi ngoác ngược ngoác xuôi ngắm phong cảnh.

Anh lại hỏi: “Cậu bạn trai em dẫn tới đâu rồi?”.

“Đi rồi”, cô ngờ ngàng nhìn anh, “Sao anh biết?”. Thầm nghĩ, ngoài cô nàng Ninh Song Song thích đưa tin kia ra, chắc chẳng có người thứ hai nào khác.

Cô nàng này, quả nhiên nhiều chuyện.

“Bạn trai”, hai tay vẫn đút trong túi, Giang Dục Phong hỏi với vẻ nửa cười nửa không.

Đúng là em thế nào thì anh thế đó.

Cô hỏi vặn: “Dò hỏi nhiều thế làm gì chứ, liên quan gì tới anh?”. Dáng vẻ của anh lúc này, thà cứ tiếp tục xì mặt ra lại hay hơn, thế nhưng lúc này trong mắt anh lại ánh lên nụ cười khó hiểu khiến cô tê dại.

“Đừng tưởng là anh quan tâm nhiều tới em. Thực ra anh chỉ kêu oan hộ anh chàng kia thôi, nếu anh ta quả thực là bạn trai mới của em.”

Nhiếp Lạc Ngôn chau mày: “Anh có ý gì?”.

Ngữ khí của Giang Dục Phong vẫn lạnh lùng: “Trong lòng em vẫn vương tình cũ nhưng lại bắt đầu mối quan hệ như vậy chẳng phải rất không công bằng cho đối phương sao?”.

Giang Dục Phong đã nói trắng ra như thế khiến tim cô khê thổn thức, sau đó chỉ nghe anh nói tiếp: “Quên mất nụ hôn tối hôm đó rồi à? Lúc đó em phối hợp cũng rất ăn ý đấy”.

Lúc anh nói câu này, giữa hai lông mày thấp thoáng vẻ chế giễu, cô lặng người một lát mới phản ứng lại, tức giận nói: “Anh... đồ trơ trên!”.

Hóa ra anh biết, hóa ra anh biết cô thực sự đắm chìm trong nụ hôn ấy, nhưng lúc đó vẫn cố ý sỉ nhục cô. Anh cố tình hiểu sai về cô, định khiến cô không thể tha thứ cho bản thân, thế nhưng ngày hôm nay lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ, dựa vào thân phận của kẻ chiếm thế thượng phong để trù ẻo mối tình mới của cô nữa chứ!

Điều vô sỉ nhất là, anh cứ nhảy đi nhảy lại rằng cô vẫn vương vấn tình cũ với anh.

Đúng là đồ biến thái!

“Bớt dặt vàng lên mặt đi!” Quả thực không thể nuốt nổi cục tức này, cô lùi về sau hai bước để có thể nhìn thẳng vào anh hơn, nhưng vì anh cao hơn cô mười mấy centimet nên cho dù làm vậy thì cô vẫn phải khẽ ngẩng đầu. “Cứ cho là tôi vương vấn tình cũ, thì cũng không bao giờ nhớ tới anh đâu.”

Những đám mây trắng chậm rãi trôi đi, mặt trời giữa trưa hoàn toàn lộ rõ nên cô hơi nheo mắt vì chói, gần từng chữ: “Anh yên tâm. Tuyệt – đối – không – có – chuyện – ấy – đâu”.

Có lẽ đến cả bản thân cô cũng không ý thức được điều này: cho dù quan hệ hai người đã tới mức này nhưng cô vẫn duy trì thói quen đầu khẩu với anh, ném những lời cay độc về phía đối phương. Nhiếp Lạc Ngôn tự hỏi, trước giờ mình luôn là người ôn hòa, bình tĩnh, thế nhưng không hiểu tại sao, hễ gặp anh thì mọi thứ đều thay đổi.

Còn người họ Giang kia, có vẻ cũng rất quen với việc trên, anh chỉ rướn mày, thùng thẳng: “Ồ” lên một tiếng rồi hỏi: “Vậy người mà em luôn nhớ trong lòng là ai vậy?”.

Những điều anh nói như câu về vẩy, cũng thật là anh nói rất trôi chảy, cô sững người và không muốn trả lời.

Cô có thể nhớ rất nhiều người và sự việc, có thể nhớ tới tình cảm mình đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian mà mãi không được đáp lại, nhưng cô hoàn toàn không nhớ tới anh.

Bởi anh chẳng có gì tốt đẹp, hay cầu gắt, khó hầu hạ, hay ác ý, không những thế lại còn tin đồn đầy người nữa chứ.

Nếu dâng tặng mối chân tình cho anh, mãi nhớ tới anh thì đúng là cô đã tự làm khổ mình.

Nhưng hiện giờ, sau khi đột nhiên đưa ra câu hỏi này, anh lại nhìn Nhiếp Lạc Ngôn như vậy, ánh mắt nhìn thẳng dần dần trở nên có phần gay gắt, tựa như có thể lột sạch quần áo trên người cô ra rồi dò hỏi vào tận sâu trái tim cô.

Có lẽ đã vượt qua khả năng tự bảo vệ bản thân Nhiếp Lạc Ngôn di chuyển bước chân theo bản năng, tiếp đó lùi ra phía sau, hông tạo ra khoảng cách lớn hơn đối với anh.

Ánh mặt trời vẫn chói chang chiếu rọi phần tóc mai đen nhánh của anh trong phút chốc khiến cô cảm thấy hoa mắt, sau đó chỉ kịp nhìn thấy anh sững người, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại.

Anh bỗng thất thanh gọi một câu: “Lạc Ngôn!”.

Cùng thời điểm đó cô thấy anh giơ tay ra, nhưng không kịp túm được cô, chân cô đột nhiên bị hẫng.

Khoảnh khắc rơi xuống hồ khiến cô có cảm giác mọi thứ xung quanh đang xoay chuyển. Khuôn mặt anh tuấn của Giang Dục Phong nhanh chóng lướt qua trước mắt cô, nhưng mọi thứ diễn ra quá nhanh nên cô không có cách nào bầu vịu vào khuôn mặt thất thần, hoảng hốt của anh. Có tránh cũng chỉ có thể trách cô quá lơ là, sao có thể quên được phía sau mình là hồ bơi trong vắt với những gợn sóng xanh cơ chứ.

Cô ngửa mặt lên trời, “ùm” một tiếng đã rơi xuống hồ bơi lạnh thấu xương.

Cô chưa bao giờ học bơi nên nhanh chóng chìm xuống, nước từ bốn phương tám hướng cứ thế ủa tới, rồi nhanh chóng ập vào mũi và miệng, khiến cô sặc tới mức đầu óc cũng trở nên đau đớn.

Dường như bên tai có tiếng ong ong, lại dường như chẳng nghe thấy gì, cô chỉ biết nhắm nghiền mắt vùng vẫy, có lẽ một hai lần cô trôi lên mặt nước nhưng lại nhanh chóng chìm xuống, thậm chí còn chẳng kịp mở miệng kêu cứu.

Nước rất lạnh, lạnh đến nỗi máu trong người cô đông lại, chỉ một thoáng cô cảm thấy chân phải đau điếng và cơ thể không ngừng rơi xuống, không thể làm thêm bất kỳ một động tác nào khác.

Mặt hồ càng lúc càng xa, dường như cô còn cảm nhận được một màu xanh nhạt mơ hồ, có lẽ đó là ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt nước, cứ lay động không ngừng.

Cảnh tượng thật đẹp, tiếc rằng cô sắp chết.

Không khí trong phổi sớm đã cạn kiệt, có cảm giác đau đớn như cơ thể bị đốt cháy, bị xé ra thành nhiều mảnh, khó chịu tới mức muốn chết đi.

Cô thực sự tưởng rằng mình sắp chết, nhưng ngay lúc này mặt nước bỗng rẽ ra, một bóng đen dường như che hết ánh sáng trước mắt, rồi lao đến gần cô với tốc độ nhanh nhất.

Cô dùng chút sức lực cuối cùng cố mở mắt để nhìn rõ bóng đen đó, rồi lòng cô chợt nhẹ bẫng, một chút lý trí còn sót lại theo chuỗi bong bóng phun ra từ mũi biến mất trong hồ bơi lạnh giá...

Ninh Song Song sốt sáng bật miệng, đám Nhiếp Chi lo lắng đứng cả bên hồ, một lúc lâu sau mới thấy Giang Dục Phong đưa được Nhiếp Lạc Ngôn lên.

Lúc này, quần áo của cả hai đều bó sát vào người và không ngừng nhỏ nước, trông bộ dạng nhếch nhác vô cùng.

Nhưng Giang Dục Phong không hề để tâm tới điều đó, anh chỉ cúi đầu nhìn cô gái trong lòng mình.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô đã trở nên trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dày khê run rẩy như cánh bướm mỏng manh trong gió, mái tóc dài ẩm ướt lướt qua vai anh rồi rũ xuống. May mà sau khi nổi trên mặt nước cô đã ho luôn được mấy cái nên ọc ra được rất nhiều nước, nhưng chân tay đã lạnh cóng, chẳng thể nói được, cô khom người run lẩy bẩy, bờ môi cũng bắt đầu chuyển sang màu tím.

Dường như mọi người đều sợ hết hồn trước sự việc bất ngờ này, anh bế cô sải bước vào nhà, lúc sắp đi tới cửa mới phát hiện ra cả đám người đang ngốc nghếch bước theo sau. Anh vừa giơ chân đẩy cửa, vừa quay lại hét lên: “Đừng có dềnh dàng như vậy nữa, mau chuẩn bị nước nóng đi!”.

Bạn trai của Nhiếp Chi là người đầu tiên phản ứng lại, căn biệt thự này do anh chàng mượn, nên phần nào cũng quen thuộc với mọi thứ ở đây, lập tức dẫn Giang Dục Phong vào phòng khách gần nhất.

Sau đó mọi người mới phân chia công việc như vừa tỉnh cơn mơ, người lấy quần áo giữ ấm, kẻ chuẩn bị nước tắm, rót nước sôi... ai cũng bận rộn.

Mãi tới khi được tắm qua nước ấm, rồi lại được ủ ấm trong chăn hồi lâu, Nhiếp Lạc Ngôn mới dần tỉnh lại.

Ninh Song Song nói: “Làm em sợ hết hồn. Lúc chị rơi xuống bể bơi, bọn em chỉ nghe thấy ‘ùm’ một tiếng, quay lại nhìn đã chẳng thấy bóng dáng chị đâu nữa”.

“Ôi, chị cũng sợ chết khiếp đây này.” Nhắc tới việc này, Nhiếp Lạc Ngôn vẫn còn bàng hoàng.

Thực ra, đây là lần đầu tiên cô bị rơi xuống nước như vậy, thể mới biết hóa ra cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào, lục phủ ngũ tạng gần như bị cắt ra từng đoạn, chứ chưa cần nói tới nỗi đau khi bị nước ập vào mũi miệng, như kiểu dòng nước cứ thế xối xả chảy vào đại não vậy.

Cánh cửa bị đẩy ra, Nhiếp Chi bưng một bát gì đó nóng hổi đến bên giường. “Chị à, mau uống hết bát canh gừng này đi.”

23. Chương 13 Phần 2

“Không đến mức phải uống thứ này chứ?”, cô chau chau mày, “Làm lớn chuyện thế này làm gì? Thực ra chị không sao, hơn nữa, chị vốn đã bị cảm lạnh, bị ngạt mũi chút thôi nhưng không bị ho, cũng chẳng sốt”, sau đó cô đặt bát trên kệ đầu giường nói: “Không cần uống đâu”.

“Không được.” Cửa phòng vẫn mở, Giang Dục Phong đang đứng dựa vào đó, Ninh Song Song và Nhiếp Chi nhìn thấy, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, sau đó rất hiểu ý đồng thanh nói: “Chị Lạc Ngôn, bọn em đi trước đây...”. Không chờ người trên giường kịp phản ứng, nhanh chóng chuẩn bị.

Thực ra, vừa rồi Ninh Song Song đã kể sơ qua về tình hình từ sau khi Nhiếp Lạc Ngôn sẩy chân ngã xuống hồ bơi, cô nàng phát huy tối đa tài ăn nói bẩm sinh nên miêu tả rất sinh động.

Nghe nói, khi ấy Giang Dục Phong đã lập tức nhảy xuống rồi vớt Nhiếp Lạc Ngôn lên. Chỉ vì cô quá hoảng loạn khi chìm xuống hồ bơi, trải qua thời khắc nguy hiểm nhất, nên mới có cảm giác thời gian chậm chạp trôi.

Cô chìm trong nước, dường như rất lâu sau mới chờ được vị cứu tinh mang lại ánh sáng ỳnh. Và hiện giờ vị cứu tinh ấy đang đứng trước mặt cô, ép cô phải uống hết bát canh khó uống nhất trên đời với bộ mặt lạnh như băng. Nhưng từ nhỏ cô đã ghét gừng, không thể ăn được món nào nếu món đó có dù chỉ một chút gừng, chỉ cần nghĩ là biết ngay nếu uống hết bát canh gừng to tướng này thì cô sẽ phải khổ sở đến mức nào.

Cuối cùng cô nhăn mặt, ngẩng đầu lên, rồi chun chun mũi, không can tâm hỏi: “Sao anh không uống?”.

“Anh không cần”, anh đứng ở giường nhìn xuống trả lời, tựa hồ như đang thông dong chờ đợi để tận hưởng cảm giác sung sướng khi cô bị giày vò bởi bát canh gừng.

“Em cũng không cần”, cô đưa ra phản kháng cuối cùng.

Nhưng người ta căn bản không thèm đếm xỉa gì tới lời nói của cô, chỉ nheo mắt, nham hiểm hỏi: “Có cần anh đích thân bón cho em không?”.

Nhiếp Lạc Ngôn tưởng tượng về hậu quả nếu việc đó xảy ra, rồi vội vã lắc đầu, tiếp đó là bịt mũi uống hết bát canh gừng nóng hổi.

Thực sự rất khó uống, ngụm cuối cùng suýt nữa khiến cô nôn hết phần đã uống. Nhưng nghĩ tới đây là nhà của người khác, chần và giường cũng là của người khác, nên mới cố kìm lại. Huống hồ, người đàn ông rất yêu sạch sẽ kia đang gần ngay gang tấc, nếu cô nôn thật, có lẽ đến cả anh cũng gặp tai ương.

Nét mặt của anh hiện giờ xem ra không có vẻ gì là thân thiện, tránh gây chuyện vẫn hơn.

Có điều, anh đã cứu cô, ít nhiều cô vẫn nên nói lời cảm ơn.

Nhưng Giang Dục Phong dường như không hề cảm động, mặt vẫn xị xuống, nhìn cô với ánh mắt kỳ quặc.

Cô tò mò: “Sao vậy?”.

“Em có phải là đồ ngốc không vậy? Đã không biết bơi, tại sao còn đứng gần bể bơi như thế?”

Nhiếp Lạc Ngôn sững người, một lát sau mới hiểu ra: “Em cũng không ngờ mình sẽ bị rơi xuống mà”. Thực ra, chẳng phải đều là tại anh sao? Nếu không phải anh hùng hổ ép người thì cô đâu có lùi về phía sau hai bước như vậy? Chính hai bước lùi đó, mới hại cô phải chịu tội thế này.

Có điều kẻ gây nên chuyện lại chẳng biết tự kiểm điểm, còn cậy thế hung hăng lên lớp giáo huấn cô nữa chứ.

Nhiếp Lạc Ngôn bắt giác ngồi nghiêm túc, ôm chặt lấy chiếc chăn ấm áp, mềm mại như mây, tức tối trừng mắt nhìn anh.

Rất lâu sau, Giang Dục Phong mới lên tiếng: “Những việc mà em không ngờ xem ra qua nhiều rồi đấy”, quay ra nhìn cô thêm một lần nữa mới chịu bỏ đi, trước khi rời đi còn nói: “Nếu muốn nghỉ ngơi, em nên ngủ một giấc đi”.

Thực ra giọng nói lạnh lùng như trước, nhưng lúc quay đầu đi, khóe môi luôn căng thẳng trước đó cuối cùng cũng trở nên thư thái.

Thật tốt! Người con gái nửa tiếng trước còn run bần bật trong lòng anh dường như đã dần hồi tỉnh. Chỉ cần thế thôi cũng đủ để anh yên tâm được rồi.

Đi ra, chỉ thấy Ninh Song Song đang đứng một mình ngoài hành lang, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, xun xoe cười với anh: “Anh ba, hôm nay anh kích động quá!”

Mặt anh lạnh tanh, vừa thẳng tiến qua mặt cô nàng vừa tranh thủ giáo huấn: “Con gái nhà họ Ninh, lúc nào cũng phải chú ý tới tư thế”.

“Tư thế của em rất đẹp đấy chứ”, Ninh Song Song nhanh chóng bước theo anh, “Mà anh đấy... nam nhi gia đình ta chẳng phải luôn luôn coi trọng hình tượng sao?”. Nhưng hôm nay Giang Dục Phong ướm như chuột lột, ôm một cô gái cũng trong bộ dáng hệt như vậy, thậm chí còn suýt nữa không kiềm chế nổi bản thân trước chôn đông người, bộ dạng ấy nào giống với công tử hào hoa mà bình thường đến cả tư thế ăn cũng vô cùng nho nhã kia?

Một sự kiện nghìn năm có một lại bị cô nàng bắt gặp, rõ ràng còn phần khích hơn cả trúng giải độc đắc. Hơn nữa, việc như vậy e là sau này không bao giờ tái hiện.

“Rất cực em muốn nói gì?” Giang Dục Phong cuối cùng đã dần dừng bước, trên khuôn mặt anh tuần khiến người ta ghen tị kia dường như có chút mất kiên nhẫn.

Nhưng Ninh Song Song lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi, cô nàng vẫn cười hì hì và làm mặt xấu, nói: “Trong phim truyền hình thường có một câu thoại ‘Ăn cứu mạng không có gì để báo đáp, chỉ có tấm thân này’...”, cô nàng chớp chớp mắt, “Không biết chị Lạc Ngôn có biết điều ấy không nhỉ”.

Giang Dục Phong nghe thấy vậy đến cả lông mày cũng chẳng thêm động đậy, chỉ khẽ quát: “Lắm chuyện”. Sau đó sải bước bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Vừa tắm xong, tóc Giang Dục Phong chưa khô, bộ quần áo trên người vẫn là bộ anh thường để dự trữ trên xe. Anh bước ra sân thượng hút thuốc, ánh nắng dường như đã hết hơi ảm, anh giơ tay lên che cơn gió nhẹ để bật lửa, bật mấy lần mới châm được thuốc.

Điện thoại đổ chuông, giọng nói của đối phương rất ngọt ngào: “Người ta vừa xuống máy bay, mệt chết đi được...”, âm cuối còn được kéo dài, như thể làm nũng.

Anh dựa vào lan can, hờ hững “Ừm.”

Dưới tầng là vườn hoa, có vài người đang đứng cạnh giá nường, vừa bị Nhiếp Lạc Ngôn làm ột phen hú vía, ai nấy đều hoảng loạn, kết quả là rất nhiều xiên bị nường cháy, lúc này cả bọn đang thu dọn hiện trường.

Xa hơn một chút nữa là hồ bơi ngoài trời, chính là nơi Nhiếp Lạc Ngôn đã sẩy chân ngã xuống. Mặt nước trong xanh, từng gợn sóng nhỏ, vẫn bình lặng như trước.

Anh nghe thấy giọng nói cất lên ở đầu dây bên kia: “Lát nữa có một cuộc phỏng vấn tạp chí, nhưng trước sáu giờ là kết thúc”.

Anh hiểu ý của cô, trầm ngâm một lát rồi nói: “Xin lỗi, tối nay chắc anh không có thời gian ăn cơm với em đâu”.

Quả nhiên, cô nàng có chút thất vọng khẽ “ồ” một tiếng, nhưng vẫn nói như thể rất thấu hiểu: “Không sao, vậy thì lần sau nhé, hẹn nhau hôm khác vậy”.

Làn khói thuốc trắng dần tan biến trong không trung, sau khi tắt điện thoại không lâu, Giang Dục Phong nhìn thấy Ninh Song Song đang đứng trên thảm cỏ ngắt đầu lên, vẫy tay về phía anh, có lẽ là ra hiệu bảo anh xuống ăn cùng.

Ninh Song Song nói rất đúng, vừa rồi đúng là anh đã không kiềm chế nổi bản thân, thực ra thời gian gần đây anh đã làm rất nhiều chuyện bất thường, nhiều tới mức chính anh cũng không muốn tổng kết xem rốt cuộc là bao nhiêu chuyện nữa.

Có lẽ từ khi quen biết Nhiếp Lạc Ngôn, anh mới làm những chuyện bất thường như thế.

Kỳ thực, trước buổi tiệc chúc thọ giáo viên hướng dẫn của Nhiếp Lạc Ngôn, anh đã từng nhìn thấy cô một lần. Có điều, lần đó chỉ là nhìn thoáng qua, nhìn từ đằng xa, chỉ cảm thấy cô nổi bật trong đám đông, lúc nói chuyện và mỉm cười trên khuôn mặt cô luôn có thần thái khác biệt khiến bất kỳ ai cũng phải ngẩn nhìn. Trong lúc vô tình cô để lại ấn tượng như vậy với anh, nên sau này mới có nhiều lần tiếp xúc hơn.

Có lẽ bắt đầu từ thói quen săn của lạ, ai ngờ người con gái này từ lần đó lại trở thành nguyên nhân khiến anh liên tục thất thường.

Đúng là thất thường thật, bởi anh chưa bao giờ qua lại với một cô gái nào trong một thời gian lâu như thế, cũng không nhớ được thói quen của người con gái nào rõ ràng như vậy.

Lúc ở bên cô, dường như thời gian trôi đi rất nhanh, nhanh tới mức khiến anh chẳng kịp chán, nhanh tới mức khiến anh không có tâm trí nào để đi tìm người con gái khác.

Trước đây ông ngoại thường nói với anh và đám anh em họ của anh rằng: “Người trẻ tuổi, lòng không yên”. Nhưng khi ở bên cô, anh luôn cảm thấy mình hoàn toàn yên ổn, thậm chí đám anh em chơi thân còn luôn miệng nói kỳ quặc, trêu rằng không biết anh bắt đầu tu thân dưỡng tính từ khi nào nữa.

Thực ra ngay cả anh cũng không thể lý giải nổi, tại sao lại là cô?

Cô tuy có xinh đẹp hơn người nhưng đôi khi lại trái tính trái nết vô cùng, lại còn luôn thích làm ngược mọi thứ với anh, luôn cố ý hiểu sai ý tốt của anh, như thể cố ý muốn chọc giận anh vậy. Ngay cả những món quà anh mua tặng, dường như đều phải tùy theo tâm trạng của cô, lúc tâm trạng tốt mới vui vẻ nhận, còn không thì sẽ chẳng thèm ngó qua dù chỉ một lần.

Còn trước đây, có cô gái nào lúc nhận quà mà không hớn hở ra mặt chứ?

Cho nên có thể nói, cô nàng này quả thực trái khoáy tới mức đáng sợ.

Hình như trong ngày lễ tình nhân năm đó, anh đã đặc biệt dặn dò thư ký mua quà cho cô. Anh đã đích thân xem cái hình mẫu, lúc Linda đưa, mới nhìn qua anh đã ưng chiếc vòng tay đó, cảm thấy nó rất hợp với cô.

Anh tưởng cô sẽ rất thích, nhưng ai ngờ cô lại không chịu nhận. Trước đây anh còn tặng cô nhiều thứ đắt hơn, chỉ duy nhất lần đó là cô lấy cớ giá cả để từ chối, khiến anh cụt hứng.

Điều bức mình nhất là, chẳng bao lâu sau cô lại chủ động đề nghị chia tay.

Anh cứ nghĩ mình đối xử với cô quá tốt, không ngờ cô vẫn muốn chia tay.

Bằng này tuổi đầu rồi, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn là người đầu tiên đối xử với anh như vậy, lúc nói lời chia tay dường như cô chẳng hề lưu luyến, chỉ phui phui tay áo rồi thản nhiên bước đi, đến khi gặp lại, cô vẫn nói với anh bằng những lời cay độc.

Nhưng anh vẫn yêu cô và không thể quên được cô.

Đúng vậy, anh rất yêu cô.

Cũng không biết anh bắt đầu yêu cô từ lúc nào, thậm chí mọi biểu lộ cảm xúc của cô từ vui cười, tức giận hay mắng chửi, thì trong mắt anh tất cả đều như thú vui để anh thưởng thức. Như thế có phải là hoang đường lắm không? Tại sao anh có thể quyến luyến không rời đối với một người con gái từ lâu đã trở thành quá khứ như cô được chứ? Không những thế, đó lại là cô gái chẳng coi anh ra gì.

Khi bình tĩnh lại, anh vừa nghĩ lại những chuyện đã qua, vừa làm những việc hoang đường.

Ví như, mua một căn hộ mới, sau đó ý nghĩ đầu tiên đến với anh là phải làm khó cô như thế nào, tốt nhất là bắt cô ấy phải chịu sai khiến của anh suốt hai mươi tư giờ trong một ngày; lại ví như, rõ ràng móc đeo điện thoại của cô bị anh cất đi nhưng anh vẫn cố đầu không chịu trả, mặc cô lo lắng, giây phút nhìn sâu vào mắt cô, anh cảm giác như có lửa giận bùng nổ, điều đó càng khiến cô đáng yêu hơn, và càng khiến anh không muốn trả lại cô.

Anh cũng không biết rốt cuộc mình bị sao nữa, bỗng dưng trở thành người đàn ông ích kỷ, nhỏ mọn, không hề phong độ.

Đương nhiên, hình tượng ấy chỉ xuất hiện khi ở trước mặt cô.

Trong mắt người ngoài, anh vẫn là một Giang Dục Phong biết chừng mực, ung dung nhàn hạ, luôn được rất nhiều chị em phụ nữ theo đuổi. Anh nghĩ: Sao lại để cô nàng Nhiếp Lạc Ngôn làm loạn cuộc sống của mình lên như thế chứ?

Bởi thế anh bắt đầu dành nhiều thời gian cho việc làm ăn của công ty, thậm chí còn hẹn hò với các nữ minh tinh đang nổi như cồn. Nhưng lúc nào cũng có cảm giác bất ổn, khiến anh không thể hiểu mình đang để tâm trí ở đâu nữa.

Cảm giác bất ổn, chỉ vì họ không phải là cô.

Hắn học rít hơi thuốc cuối cùng, Giang Dục Phong vò nát đầu thuốc rồi quay vào nhà.

Cánh cửa phòng khách vẫn đóng, anh bước tới đó như bị ma xui quỷ khiến, rồi khẽ đẩy cửa, bên trong yên lặng như tờ.

Quả nhiên, cô đang ngủ.

Vừa bị một phen khiếp sợ, lại sặc nhiều nước như vậy, chắc đã khiến cô mệt mỏi rồi.

Dáng cô nằm ngủ rất thanh thoi, mái tóc đen dài xõa trên gối, lớp trang điểm nhẹ nhàng trên mặt đã bị rửa trôi, làn da mịn màng, mềm mại như da em bé, đôi mí dài cong cong đang khép, tạo thành bóng mờ trên khuôn mặt.

Anh đi tới bên giường, đứng một lát đã ngửi thấy mùi thơm dịu dịu. Mùi thơm rất ấm áp, thoang thoảng bay lên cùng với sự phập phồng của cơ thể cô theo mỗi nhịp thở, tất cả như hòa quyện vào nhau.

Cô nằm đến cả hơi thở cũng mang mùi thơm dịu ngọt khiến lòng anh xao động.

Cảm giác này rất kỳ lạ, như thể cô chẳng cần làm gì, nhưng vẫn khiến anh bị trói chặt, sợi dây vô hình đó càng lúc càng đang thắt chặt, và anh can tâm chịu trói.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ hơi huyền ảo.

Anh đứng như vậy hồi lâu, sau đó khẽ cúi xuống.

Khoảnh khắc ấy, không khí như có ma lực, môi anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó lại nhanh chóng rời khỏi.

Thật nực cười, anh giống như cậu thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi run rẩy thơm trộm cô bạn gái mà mình thầm thương trộm nhớ. Nhưng trên thực tế, cho dù thời gian có quay ngược lại mười ba năm về trước, anh cũng không bao giờ làm việc này.

Điều càng buồn cười hơn nữa, là tới tận giờ này anh mới biết, dường như mình cam tâm tình nguyện yêu cô.

24. Chương 14 Phần 1

Chương 14

Buổi tối trở về nhà, Nhiếp Lạc Ngôn thuật lại chuyện kinh hoàng ấy cho bạn thân nghe, Tần Thiểu Trân đang đi công tác, sau khi nghe xong câu chuyện cô cười phá lên.

“Cậu thật vô lương tâm. Mình suýt nữa thì chết đuối, cậu có thể cười được à?” Nhiếp Lạc Ngôn nằm ra giường, tâm trạng vô cùng chán nản.

Tần Thiểu Trân lại tiếp tục cười trên đau khổ của người khác: “Chẳng phải hiện giờ cậu vẫn sống sờ sờ đó sao? Khi xưa bảo cậu tham gia lớp học bơi, cậu lại không chịu, bây giờ ném mình đau khổ, chắc hối hận lắm đấy nhỉ?”

Cũng đúng thế thật. Hồi năm thứ hai đại học, có môn Thể dục tự chọn, lúc đó Tần Thiểu Trân nhất mực rủ Nhiếp Lạc Ngôn cùng học bơi nhưng cô đã khẳng khái chọn môn Tennis.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì Trình Hạo cũng đăng ký môn Tennis.

Và hôm nay, cô đã suýt mất mạng.

Nhiếp Lạc Ngôn nằm trong bóng tối suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định lấy di động gửi tin nhắn.

Cô hỏi: “Cậu ngủ chưa?”.

Có lẽ đối phương đã ngủ rồi, nên cô chờ rất lâu mà không thấy điện thoại sáng lên. Trong lòng có chút thất vọng, bởi trong đầu cô đã chuẩn bị các nội dung định nói tiếp theo, cô muốn nói cho cậu biết rằng, sau khi cậu đi cô đã bị rơi xuống nước suýt chết đuối.

Nhưng, hình như cậu không cho cô cơ hội.

Những lời đã chuẩn bị không được nói ra, cậu giống hệt như lúc chiều bỗng dưng bỏ về, bỗng dưng trở nên vô cùng xa lạ, cô có cảm giác cảnh tượng hôm đó hai người cùng nhau đi trong cầu thang mờ tối, sự ấm áp khi hai bàn tay chạm vào nhau, dường như tất cả chỉ là giấc mơ.

Có lẽ thực sự chỉ là một giấc mơ, nên mới có màu sắc đẹp như vậy.

Cô đã mơ giấc mơ này rất nhiều năm, một giấc mơ không liên mạch, nhưng lại khiến cô không muốn tỉnh lại, và kết cục cuối cùng dường như chỉ là hành động kéo tay nhau mà thôi. Có lẽ cô và cậu chỉ có thể như thế.

Cậu vẫn giống năm xưa, hình như không muốn tiến thêm một bước nào nữa, vào những thời khắc quan trọng cậu lại càng trở nên xa cách.

Nhưng lúc này đây, trong lòng cô ngoài nỗi thất vọng tràn trề thì không hề xuất hiện nỗi thương cảm quá lớn nào khác, thậm chí còn không bằng cảm giác hồi ở đại học năm đó, khi cậu mượn hơi men để hôn cô nhưng lại đột ngột dừng lại.

Lúc đó cô mới thực sự bị tổn thương, nên rất lâu sau này cô không muốn nói chuyện với cậu.

Còn hôm nay... hình như cô không có cảm giác ấy.

Cô chỉ hơi buồn, bởi đã bao nhiêu năm trôi qua, cô đều không có cách nào hiểu được cậu.

Tối hôm đó, tay cô nằm gọn trong lòng bàn tay cậu, chỉ trong không gian mờ tối của mấy tầng gác ngủ, cô không nói một lời nào, không phải vì không có chuyện gì để nói, mà là khoảnh khắc ấy, đối với cô mà nói, giống như đang hoàn thành một loại nghi thức nào đó.

Nguyện vọng ấp ủ trong lòng từ rất lâu đã chuyển sự bông bột tuổi thanh xuân thành thời gian dài chờ đợi, dường như cuối cùng trong giây phút ấy cô đã có được sự giải thoát và cứu rỗi.

Thực ra cô biết, tình cảm giữa họ giống như một bộ phim đang dở, cô chỉ xem được hân mở đầu, nên luôn ngoan cố chờ đợi phần cao trào cũng như kết cục của nó. Có điều, băng phim dường như bị kẹt, và mắc kẹt luôn ở đó, khiến cô chờ đợi và lại đợi chờ, nhưng không thể đợi được kết cục mình mong muốn. Tuy không cam tâm nhưng cô bỗng lơ mờ nhận ra rằng, chắc chắn rồi có một ngày, mình sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Cũng có thể, cô đã mệt mỏi từ lâu rồi, chỉ là không chịu thừa nhận, không chịu buông tay, chính vì một ý nghĩ cố chấp trong lòng, vì một mong muốn chưa hoàn thành trong thời trẻ mà cô đã kiên trì đến tận bây giờ.

Còn cậu thì hết lần này đến lần khác cho cô hi vọng, sau đó lại quay ngoắt đi và tự tay dập tắt nó.

Thật tàn nhẫn!

Điện thoại trong màn đêm vẫn duy trì trạng thái im lặng, cô bỗng đưa tay bật màn hình.

Ánh sáng trắng chiếu lên khuôn mặt, rõ ràng là hơi chói mắt, nhưng cô vẫn neho mắt nhìn vào nguồn sáng yếu ớt duy nhất trong căn phòng này như thể bị điều gì đó ép buộc, cô cứ nhìn như vậy mà không làm bất cứ điều gì, chỉ nhìn, tới khi ánh sáng đó dần tối hẳn.

Sau đó, cô như mắc chứng điên khùng, lại giơ tay động vào màn hình một lần rồi lại nhìn nó sáng lên.

Màn hình hiện đủ vạch sóng, pin cũng đầy. Nhiếp Lạc Ngôn làm đi làm lại như thế rất nhiều lần, chiếc điện thoại từ đầu tới cuối vẫn nằm im trong lòng bàn tay cô. Trong lòng dường như có điều gì đó bỗng dưng trở nên sáng tỏ, mang theo chút cảm giác lạnh băng, giống như cô phải khổ sở nắm giữ tảng băng mỏng rất lâu, nhưng cuối cùng nó vẫn vỡ tan, những mảnh băng vụn lần lượt cắm sâu vào từng bộ phận mềm yếu nhất trong cơ thể, khiến cô thấy từng cơn đau nhói không ngừng nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo.

Cho dù không muốn, nhưng cuối cùng Nhiếp Lạc Ngôn không thể không thừa nhận, cô sẽ vứt bỏ, cho dù không cam tâm tình nguyện, cô cũng không thể tiếp tục chờ đợi mãi thế này.

Giấc mơ, cõi mộng mà chàng thiếu niên nhanh nhẹn hoạt bát kia từng mang tới cho cô sẽ có ngày tan vỡ.

Sự nhung nhớt dành cho Trình Hạo, có thể nói là nỗi hoài niệm của cảm giác thâm yêu duy nhất trong đời cô. Nó đã hao phí quá nhiều thời gian và tinh lực của cô, nếu như có thể phục hồi nguyên trạng thì thứ cô cần nhất hiện giờ có lẽ chính là thời gian.

Hai ngày đã trôi qua, chỉ nghe nói anh chàng họ Giang kia bị ốm.

Ninh Song Song chớp chớp đôi mắt to long lanh, bộ dạng như một con thú cưng nhỏ bé nhìn Nhiếp Lạc Ngôn: “...Chị Lạc Ngôn, chị có muốn đi thăm anh ấy không?”

Nhiếp Lạc Ngôn do dự một lát, rồi bán tín bán nghi hỏi: “Triệu chứng thế nào?”

“Bị lạnh, ho, sốt cao, đã thế lại còn không chịu tới bệnh viện.” Cô nàng nhìn cô với vẻ đáng thương: “Đi không chị?”

Cô nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Quả thực, Nhiếp Lạc Ngôn không thể chịu nổi ánh mắt này, hơn nữa, ít nhiều cũng xem như báo đáp một chút ơn cứu mạng hôm trước.

Chỉ một tiếng sau đó, Nhiếp Lạc Ngôn đã gõ cánh cửa vô cùng quen thuộc kia.

Rõ ràng có ai đó vừa tắm gội xong, khoác tạm chiếc áo tắm trên người ra mở cửa, đầu tóc rối bù, đuôi tóc vẫn còn nhỏ nước.

Nhìn thấy cô, người đàn ông đó có chút bất ngờ, khẽ nhíu mày, nhưng vẫn nghiêng người nhường đường cho cô vào.

Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy bộ dáng xách hai giỏ hoa quả của mình thật ngốc nghếch, bởi sắc mặt của người này không hề nhợt nhạt, hơi thở cũng chẳng nặng nề, hơn nữa vẫn còn sức tắm rửa, cô ngỡ rằng mình đã bị lừa.

“Em tới có việc gì vậy?”, quả nhiên Giang Dục Phong nghi ngờ hỏi.

Cô nhìn anh, như thể xác nhận lại lần nữa, cuối cùng do dự hỏi: “Anh không bị ốm sao?”

Giang Dục Phong khẽ rướn mày, lạnh lùng đưa mắt nhìn cô: “Nói vậy là có ý gì? Em cảm thấy anh nên mắc bệnh gì?”

“Cảm lạnh”, cô đáp, “Ninh Song Song nói anh bị cảm lạnh phát sốt, lại còn không chịu đi bệnh viện”.

Nói tóm lại, lúc này cô đã biết mình mắc lừa nên quay đầu định bỏ đi, ai ngờ bị anh ngăn lại.

“Tay em cầm gì đấy?”

“...Hoa quả.”

“Tại sao không đặt xuống rồi hãy đi?”

“Ai nói là em mua cho anh chứ?”, cô bực bội đáp, “Em mua về ăn ấy mà”.

Một cánh tay anh vẫn chắn trước người cô, nửa cười nửa không, trong đáy mắt dường như có ánh nhìn rạng rỡ: “Ồ? Em vốn định tự gọt ỉnh một quả táo, sau đó vừa ăn vừa đứng bên giường anh ân cần thăm bệnh nhân sao?”.

“...” Cô bỗng không nói được gì.

Anh luôn có khả năng khiến cô không thể tìm ra lời phản bác.

Một lúc sau.

“Vây số hoa quả này cho anh đây, anh tránh ra.” Nhiếp Lạc Ngôn ấn hai giỏ hoa quả vào lòng đối phương, định bụng chuẩn bị nhân lúc đối phương lúng túng.

Nhưng vừa đi tới cửa, liền nghe thấy tiếng người phía sau hỏi: “Em định báo đáp anh thế nào đây?”.

“Sao?” Cô sững người.

Anh cười rạng rỡ, ngữ khí rất bình thản, như thể chỉ buột miệng nói chuyện thời tiết vậy: “Chuyện hôm trước anh cứu em, em báo đáp anh thế nào?”.

Nụ cười và giọng điệu ấy hoàn toàn vô hại, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn lại cảm thấy mình đang từng bước giẫm vào cái bẫy sâu nguy hiểm. Nhưng cô vẫn thật thà đáp: “Em chưa nghĩ tới việc đó”.

Nụ cười trên gương mặt anh tuần của người kia càng thêm rạng rỡ: “Hay là, để anh quyết định thay em nhé!”.

Quyết định của anh là, muốn cô nghỉ làm rồi cùng đi công tác với anh.

“Không được, em còn có công việc của em”, cô đáp.

“Khách hàng hiện tại của em chính là anh.”

“Em không quên, thực ra Ninh Song Song mới là khách hàng của em, em chỉ làm việc với người có tên trong hợp đồng thôi.”

“Lẽ nào anh phải gọi con bé đi cùng thì em mới chịu đồng ý?” Mắt Giang Dục Phong khẽ nheo lại, rõ ràng anh đã mất kiên nhẫn.

Cô chán nản: “Anh đi công tác, sao lại muốn em đi cùng chứ?”.

Anh nghĩ ngợi một lúc, nói: “Đại khái là vì trên đường đi sẽ rất buồn, rất vô vị”.

“Anh có thể đưa theo mấy cô thư ký, hoặc gọi thêm vài bạn tình hồng nhan tri kỷ của mình đi cùng cũng được mà.”

Nào ngờ anh cười rất dịu dàng: “Họ không thích hợp bằng em”, ngữ điệu thản nhiên, ánh mắt bỗng trở nên thành khẩn, sâu lắng khiến Nhiếp Lạc Ngôn bất giác rùng mình.

Thực ra cô biết rõ, nếu anh muốn thì chỉ cần dùng một nét mặt hay một câu nói là có thể khiến tuyệt đại đa số các cô gái cam tâm tình nguyện chiều theo.

Có điều Nhiếp Lạc Ngôn đã miễn dịch từ lâu, cô định phản bác vài câu thì đã nghe anh nói tiếp: “Anh nghĩ đi nghỉ lại, chỉ tìm em thì anh mới thấy vui nhất”, anh nhìn cô, vẻ như tràn đầy niềm tin: “Nếu trên đường có em, nhất định sẽ không vô vị”.

Cô chỉ khẽ sững người, sau đó liền nhặt ra mấy quả táo, quýt, lê từ trong giỏ rồi tiện tay hân học ném đi: “...Cút!”.

Cô biết, anh chẳng có ý đồ gì tốt đẹp.

Cuối cùng cô dừng lại, cảm thấy bất bình vô cùng.

Giang Dục Phong không biết tự lúc nào đã đặt hai giỏ hoa quả xuống, anh đặt tay lên vai cô nói: “Đùa thôi mà, hà tất gì phải làm om sòm lên như vậy?”.

Cô gạt mạnh tay ra: “Đừng động chân động tay với tôi!”. Rồi như cố ý, còn phủi mạnh mấy cái vào chỗ tay anh đặt trên vai.

Giang Dục Phong lại không hề để ý, khoanh tay ngồi xuống sô pha, nhìn bộ dạng hiện giờ có vẻ tâm trạng rất tốt, anh ngẩng đầu nhìn cô: “Nói thật đấy, em về chuẩn bị đi, hai ngày nữa xuất phát. Chẳng phải em thích nhất các con phố nhỏ, thị trấn nhỏ vùng sông nước Giang Nam sao, lần này chúng ta sẽ đi tới đó.”

Nhiếp Lạc Ngôn nghe thấy vậy cũng có chút động lòng: “Ồ Trần?”.

“Có thể tiện đường ghé qua.”

“Hành trình kéo dài mấy ngày?”

“Xem tình hình rồi quyết định”, anh nghĩ một lát, “Nếu muốn, cũng có thể ở thêm vài ngày”.

“Lâu quá cũng không thú vị”, cô cũng suy nghĩ, “Lúc về lại có đồng công việc ứ đọng, mệt chết người chứ chẳng chơi”.

“Nói vậy, em đã quyết định đi?”.

Nghĩ tới ngõ nhỏ dài hun hút, nghĩ tới con đường lát đá xanh trong làn mưa lất phất, còn cả cây cầu đá cong cong như mặt trăng khuyết trên mặt nước ấy, Nhiếp Lạc Ngôn lại không kìm được lòng xốn xang, mơ tưởng, như bị dụ dỗ, cô gạt đầu: “Đi”.

Trước đây cô từng xem một bộ phim truyền hình, hai nhân vật chính nói chuyện:

“Em khỏe không?”

“Em rất khỏe, hôm nay thời tiết Ô Trần rất đẹp. Em đang ngồi trong căn nhà của mình, trên những tờ giấy cũng tràn ng ánh nắng của Ô Trần.”

...

Một miêu tả thật đẹp, hình như bắt đầu từ lúc đó, đi Ô Trần đã trở thành mơ ước giống như thánh địa tình yêu vậy, có điều mơ ước đó chưa thực hiện được do một loạt các việc lớn nhỏ cùng vô vàn những lý do khác nhau. Sau này khi đã đi làm, cô càng không có thời gian và sức lực để thực hiện ước mơ của mình.

Thứ Hai, sau khi tới công ty, cô lập tức xin nghỉ phép, sau đó thu xếp hành lý, rồi cùng lên máy bay với Giang Dục Phong

Ghế thuộc khoang hạng nhất có hạn, đám nhân viên đi cùng được sắp xếp ngồi ở khoang phía sau, chỉ có một mình cô là bị kéo tới ngồi ngang hàng với anh.

Máy bay bay lên tầng mây, Nhiếp Lạc Ngôn bỗng hỏi: “Như thế này liệu có được coi là đã báo đáp ơn cứu mạng của anh rồi không?”.

Người đàn ông đang đọc báo bên cạnh kéo dài giọng “Ừm” một tiếng, sau đó quay đầu sang nhìn cô, thủng thẳng hỏi: “Em sợ gì thế?”

“Sợ sau này anh lại dùng cố ấy để ép em”, cô thực thà đáp. Lần này coi như may mắn, hình thức “báo ơn” vừa hay cô có thể chấp nhận được. Nhưng lần sau thì sao? Hơn nữa, Nhiếp Lạc Ngôn không nghĩ anh tốt bụng đến mức dễ dàng bỏ qua cơ hội giày vò cô.

Giang Dục Phong ngồi ở vị trí cạnh đường đi nên chân tay được cô duỗi rất thoải mái, cơ thể thả lỏng, đến cả nét mặt cũng rất thư thái, chỉ lát sau đã bỏ tờ báo sang một bên, nhắm mắt khẽ nói: “Đã được lợi lại còn khoe mẽ, người anh nói chính là em đấy”.

Cô đáp trả: “Anh tưởng em thực sự rất muốn ngồi máy bay bay đi bay lại thế này sao? Xuống máy bay còn phải chuyển sang ô tô, cứ đi đi về về mệt thế này, thà em xin nghỉ phép ở nhà ngủ cho xong”.

“Vậy bây giờ em có thể xuống”, lúc nói những lời này mắt anh vẫn nhắm nghiền.

“...”

Với độ ấy nghìn mét, nếu không phải nể mặt các em tiếp viên hàng không xinh đẹp chốc chốc lại xuất hiện thì Nhiếp Lạc Ngôn đã nhảy lên bóp chặt cổ người này, để anh ta vĩnh viễn không còn nói được nữa.

Rõ ràng anh đưa cô đi theo để chọc tức cô đây mà.

Bây giờ thực sự là cười trên lưng hổ, bị anh chọc giận như vậy, cô chỉ có thể nhắm mắt ngủ, không thèm đếm xỉa đến anh nữa. Kết quả là, cô ngủ thật, lúc tỉnh dậy thì máy bay đang chuẩn bị hạ cánh, trên người không biết tự lúc nào đã được đắp lên một tấm chăn.

Còn Giang Dục Phong vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, không biết anh ta ngủ thật hay chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi nữa.

Đang là giữa trưa, ánh nắng vàng nhạt từ cửa sổ máy bay rọi vào, cô nghiêng người khiến ánh nắng chiếu lên mặt anh, từ trán tới sống mũi, tới bờ môi rồi tới cằm, mỗi đường nét đều đẹp đẽ, rõ ràng đến mức khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải ngỡ ngàng. Cô tựa quây, ánh nắng lại bị che khuất nên không chiếu lên mặt anh nữa, gương mặt anh lúc này như xị xuống, gần giống như khi tâm trạng không tốt.

Đột nhiên Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy rất thú vị, thoát sáng thoát tối, trong khoang máy bay không lấy gì làm lớn, nét mặt anh dường như có thể thay đổi tùy ý giữa ánh sáng dịu dịu và sự u ám nặng nề, rất giống với tâm trạng thất thường của anh, biến đổi khó lường.

“Em đang làm gì thế?”

Đang rất vui thì anh chàng Giang Dục Phong kia bỗng đứng mở mắt nhìn chăm chú, khiến cô khẽ sững người.

“Đâu có”, hơi cụt hứng Nhiếp Lạc Ngôn ngượng ngùng dựa lưng vào ghế, không muốn nói gì thêm với anh.

Cô nàng nhỏ mọn, Giang Dục Phong nghĩ thầm. Nhưng đáng vẻ nhỏ mọn của cô tại sao lại đáng yêu như vậy chứ?

Sau khi xuống máy bay, họ vào khách sạn trước tiên, đến tối có người tới mời họ dùng cơm khách. Nhiếp Lạc Ngôn vốn không thích các thể loại giao tiếp xã giao này nên Giang Dục Phong cũng không nài ép, anh để cô tự giải quyết vấn đề bữa tối, còn mình thì dẫn theo đám đồng nghiệp cùng đi.

25. Chương 14 Phần 2

Thực ra, người phụ nữ về mặt tiếp đón đối tác cũng cảm thấy hơi bất ngờ khi lần này Giang Dục Phong đích thân xuất hành, tuy đây là hạng mục lớn, nhưng cũng nghe nói anh từ trước tới giờ không hay đi công tác, phần lớn công việc đều được giải quyết thông qua trợ lý đặc lực hoặc qua điện thoại, hay cũng có thể giải quyết trong cuộc họp trực tuyến trên mạng. Do vậy, từ khi nhận được thông tin, họ liền bắt tay chuẩn bị, mở một buổi tiệc cao cấp để tiếp đãi vị khách trẻ tuổi hiếm hoi này.

Mọi người liên tục chúc rượu, sau mấy lượt uống, Giang Dục Phong lấy máy ra nhắn tin.

“Ăn chưa?”

Đợi năm sáu phút, không thấy ai trả lời.

“Đang đi dạo phố?” Anh nghĩ cô đang đi dạo bên ngoài nên mới không nghe thấy tiếng chuông tin nhắn..

Quả nhiên cô không nghe thấy, bởi sau hơn mười phút, điện thoại của anh vẫn im lìm.

Lúc này người phụ trách tiếp đón hỏi: “Tổng giám đốc Giang, ngài có muốn nhân cơ hội này đi du ngoạn? Tuy tiết trời không thích hợp lắm, nhưng có một vài nơi rất đáng để thưởng thức đấy”.

Những ngón tay của anh vẫn đang nghịch chiếc điện thoại màu đen nhỏ bé, dường như không để tâm tới lời vị kia, chỉ hờ hững “Ừm” một tiếng, rồi nói: “Tôi cũng có kế hoạch này, nhưng không muốn làm phiền các vị, chúng tôi sẽ tự sắp xếp lịch trình”.

Phía đối tác vội nói: “Không phiền đâu ạ, không phiền phức chút nào. Hướng dẫn viên du lịch cùng xe cộ, lúc nào cũng sẵn sàng”.

Anh cười cười, không từ chối nữa, chỉ đứng dậy nói: “Xin lỗi, tôi ra ngoài gọi điện”.

Bên ngoài yên tĩnh hơn trong phòng nhiều, từ lan can tầng ba trong tòa nhà nhìn xuống là đại sảnh sang trọng, rộng rãi, trên nền đá hoa đang phản chiếu ánh đèn rực rỡ như những vì sao, ngoài tiếng nước tí tách được phun từ đài đặt giữa đại sảnh ra, dường như không có âm thanh nào khác.

Anh bắt đầu bấm số, đó là số điện thoại của Nhiếp Lạc Ngôn, một dãy số dài, anh nhấn nút gọi.

Gọi tới ba bốn lần, nhưng vẫn chỉ là những tiếng tút tút dài đặc, sự kiên nhẫn của anh cuối cùng cũng đã hết.

Không trả lời tin nhắn, không nghe điện thoại.

Trong đêm tối tại thành phố xa lạ này, rốt cuộc cô đang làm gì?

Buổi tiệc vừa kết thúc, anh vội vàng về khách sạn, trước tiên tới quầy tiếp đón xác nhận thông tin, sau đó nhanh chóng lên tầng gõ cửa phòng cô.

Nhìn thấy cô với cặp mắt ngái ngủ phía sau cánh cửa, anh chẳng biết phải nói sao nữa.

Nhiếp Lạc Ngôn khẽ vuốt tóc, tức giận hỏi: “... Có việc gì vậy?”.

“Em không nghe thấy tiếng chuông điện thoại sao?”.

“Ồ, em để chế độ im lặng.”

“Thế điện thoại phòng thì sao?”

“Hình như có reo hai lần, sao vậy?” Cô cố gắng nhớ lại, lúc đó mình còn chẳng muốn thò tay ra bắt máy. Đang lúc ngủ ngon lại bị tiếng ồn làm cho thức giấc, thực là chuyện chẳng vui chút nào.

“Không có gì”, giọng nói của Giang Dục Phong có phần cứng nhắc.

Cô thậm chí còn không biết tâm trạng của anh tại sao lại đột nhiên xấu đi như thế.

Anh lại hỏi: “Em ăn cơm chưa?”.

Cô lắc đầu, thái độ vẫn chán chường như trước: “Không đói”. Thực ra là ngủ chưa đã, sau chuyến đi dài, sức hút của chiếc giường xem ra còn mạnh hơn đồ ăn rất nhiều.

“Em vẫn muốn ngủ thêm một lúc, chúc anh ngủ ngon.”

Cô định đóng cửa nhưng bị Giang Dục Phong giơ tay chặn cửa lại, một chân bước vào trong, sau đó đẩy cô vào nhà tắm, nói: “Không được, đi tắm, sau đó chúng ta đi ăn”.

“Hả? Anh chẳng phải vừa ăn xong sao?” Dù còn ngái ngủ nhưng rõ ràng cô ngửi thấy mùi rượu trên người anh mà.

“Em đi tắm trước đi rồi nói chuyện sau”.

Không cho cô cơ hội thắc mắc, anh mở cửa phòng tắm, bật vòi hoa sen, sau đó cửa phòng tắm bị đóng “sầm” một tiếng.

Nhiếp Lạc Ngôn đầu tóc còn rối bời đứng trước gương cởi quần áo, lòng thầm nghĩ, làm gì mà vội thế, đến cả nước cũng bật sẵn cho cô? Tại sao không đẩy cô đứng trước vòi hoa sen rồi bật nước, làm vậy cô sẽ tỉnh nhanh hơn nhiều.

Tắm xong đi ra, Nhiếp Lạc Ngôn thấy Giang Dục Phong đang mở cửa sổ hút thuốc, đến đèn cũng không thêm bật, vẫn là trạng thái lờ lờ như ban nãy. Cô chỉ nhìn thấy đóm lửa ở đầu điều thuốc chốc chốc lại lập lòe lúc ẩn lúc hiện trước miệng anh.

Người đàn ông dong dỏng này đứng trong bóng tối, những đường nét anh tuấn dường như chỉ là những phác họa tĩnh lặng, còn sau lưng anh là bầu trời đêm rộng lớn cùng ngọn hải đăng cao vạn trượng sáng lấp lánh như ánh sao... Thực ra, cảnh tượng này rất hấp dẫn, có chút gì đó giống như cảnh được đạo diễn đặc biệt dàn dựng trong phim Hồng Kông cổ trang, thực sự hấp dẫn.

Nhờ chút ánh sáng yếu ớt, dường như còn có thể nhìn thấy những sợi tóc bên cổ anh khẽ bay.

Nhiếp Lạc Ngôn xỏ dép, tiếp đó bật ngọn đèn chiếu sáng nhất ở góc tường lên, cô thấy anh có vẻ không kịp thích ứng lắm, chỉ hơi nghiêng đầu rồi nheo nheo mắt.

Tóc cô vẫn ướt, cũng ngại dùng máy sấy, chỉ tiện tay chải qua loa vài cái, sau đó nói: “Đi thôi”. Dường như có chút khó chịu, cô giơ tay vớ lấy chiếc gạt tàn thủy tinh trên bàn trà đẩy về phía trước: “Tốt hơn hết là anh ra ngoài mà hút, đừng làm ô nhiễm không khí ở chỗ em nữa”, giọng nói cứng nhắc, như thể nếu anh không làm theo, cô thực sự sẽ đuổi anh ra ngoài.

“Trước đây em có ghét thứ này thế đâu.” Nói xong Giang Dục Phong đứng thẳng dậy, dụi điếu thuốc đang cháy được nửa.

Có ai dám tức giận sai khiến anh thế này đâu chứ? Nhưng mức độ chịu đựng của anh đối với cô gái này, đôi khi đã đạt tới mức khiến bản thân anh cũng không thể tưởng tượng được.

Nhưng rõ ràng là, anh càng dễ dàng với cô thì cô càng quá quắt.

Lúc đi ra cửa, cô thậm chí còn chẳng thèm quay đầu lại nói: “Không cần phiền ngài nữa, tự tôi sẽ xuống tìm đồ ăn”.

Từ lúc ra ngoài dự bữa tiệc đãi của đối tác, Giang Dục Phong đã bắt đầu quan tâm tới cô, đến khi không gọi được điện thoại anh cảm thấy bồn chồn lo lắng, nên bữa tiệc vừa kết thúc đã vội vàng về đây và đứng trong phòng chờ cô tắm rửa. Tất cả những gì anh làm, hoàn toàn chỉ vì lần ngoài ý muốn hôm đó khiến anh bỗng phát hiện được tình cảm của mình dành cho cô, đó chính là cảm giác hoảng hốt nhận ra, trực giác mách bảo anh phải đối xử với cô tốt hơn nữa. Đến cả lần công tác này, nguyên nhân chính cũng là vì cô.

Bởi anh nhớ, trước đây có một lần cô đang xem một bộ phim truyền hình nào đó, thế là vô tình nói đi nói lại rằng nơi mình muốn đi du lịch nhất chính là Chu Trang và Ô Trấn. Cô rất ít khi nũng nịu hoặc thỉnh cầu anh làm việc gì, bản thân anh lại chẳng có hứng với việc này, nên nghe qua rồi thôi.

Nhưng anh vẫn luôn nhớ.

Lần này có cơ hội, anh đã nhanh chóng nhớ ra câu chuyện vật vãn ấy.

Đã sống được gần ba mươi năm, thực ra anh không thể quen với việc toàn tâm toàn ý yêu chiều một người con gái, bởi từ trước tới giờ luôn luôn là những người bên cạnh phải chiều theo ý anh. Vậy mà giờ đây, anh như trúng tà, tâm hồn mê mẩn, bỗng dưng một lòng một dạ muốn đối tốt với cô.

Chỉ đối tốt với một mình cô mà thôi.

Dường như đến cả bản thân anh cũng không thể kiểm soát nổi ý nghĩ này.

Chính vì vậy, anh kìm nén, không đập cửa vì nổi giận rồi bỏ đi, mà cùng Nhiếp Lạc Ngôn bước vào thang máy.

Nhưng cô gái này vẫn vô cùng ương bướng như thế, thậm chí còn không thèm nhìn thẳng anh lấy một cái.

Trên tấm cửa kính sáng loáng in rõ hình bóng của hai người, thấy cô đến N lần tránh ánh mắt anh như không hề có việc gì, Giang Dục Phong rướn mày hỏi: “Có việc gì thế?”.

“Cái gì mà có chuyện gì?”

Anh biết cô rất có năng khiếu giả ngây giả ngô, nên cũng không muốn vòng vo, liền hỏi thẳng: “Người nào đã đắc tội với em thế?”.

“Đâu có.” Cô vẫn không nhìn anh, cúi xuống như thể rất chăm chú nghiên cứu hoa văn trên tấm thảm vậy.

Anh cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đã không còn nữa, liền mở miệng, đang định lên tiếng thì thang máy “tinh” một tiếng rồi dừng lại, cửa mở ra, bỗng chốc có một đám người ùn vào.

Chắc đều là khách của khách sạn, cũng có lẽ chỉ là đám người rủ nhau đi ăn đêm, không gian khép kín trong giấy lát trở nên vô cùng chật chội.

Nhiếp Lạc Ngôn lùi về phía sau theo bản năng, tiếp đó có cảm giác một cánh tay khẽ đặt vào eo. Trong hoàn cảnh thực ra Nhiếp Lạc Ngôn biết anh làm vậy chỉ để bảo vệ cô, nhưng vẫn gần giọng nói: “Buông ra”.

Giang Dục Phong khẽ nhú mày, đuôi mắt dài đẹp khẽ nhú lại, trông bộ dạng không vui vẻ chút nào.

“Không biết lòng người tốt”, quả nhiên anh lập tức phản bác.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Thực ra Giang Dục Phong cũng nhận thấy tâm trạng của cô dường như có chút vấn đề, có lẽ bắt đầu từ sau khi xuống máy bay, bởi trước khi lên máy bay, họ còn nói chuyện với nhau trong phòng chờ. Khi ấy mọi chuyện vẫn bình thường, vậy mà không lâu sau cô lại như biến thành người khác. Anh thậm chí còn hoài nghi có phải cô cố ý không nghe điện thoại của mình.

Quá khó để nắm bắt được tâm tư phụ nữ, hướng hồ anh từ trước tới giờ chưa bao giờ lấy lòng người con gái nào, tình lực dùng vào việc này đã ít lại càng thêm ít, lúc này anh vừa thấy bất lực, lại vừa có chút buồn bực.

Ra khỏi khách sạn, Nhiếp Lạc Ngôn đột nhiên thay đổi ý định, cô tới chỗ nhân viên bảo vệ hỏi đường, sau đó đi tìm quán bar ở gần đó.

Giang Dục Phong sầm mặt, anh cảm thấy mình thật lắm chuyện, việc gì cũng muốn quản: “Bữa tối em còn chưa ăn, bây giờ lại chạy tới quán bar, coi chừng bị đau dạ dày đấy.”

Cô có vẻ hơi ngạc nhiên, quay sang nhìn anh, nói: “Trong quán bar cũng có đồ ăn, sợ gì chứ”.

Hình như cô luôn để tâm trí vào việc chống đối anh.

Nhưng trong hoàn cảnh không thông đường thuộc lối như cô, bất luận thế nào anh cũng không thể bỏ mặc cô một mình rồi khệnh khạng bỏ đi như thế được.

Men theo bờ hồ, trên khắp con phố là những quán bar và quán cà phê san sát, chỉ cần tùy ý đẩy một cánh cửa là sẽ ập ngay vào không gian với tiếng nhạc ồn ào.

Sau đó Nhiếp Lạc Ngôn mới chậm chạp nhận ra rằng, hôm nay là một ngày đặc biệt.

Nhân viên phục vụ đầu tiên mang hoa hồng tới tặng, tiếp đó nhét vào tay cô một mẫu giấy tròn có đánh số, mỉm cười nói: “Lát nữa sẽ có trò chơi.”

Không gian được bày biện một cách tinh tế mà lãng mạn, xung quanh bực cao giữa quán còn được xếp đầy hoa và bóng bay hồng.

Nhiếp Lạc Ngôn nhìn hàng chữ tiếng Anh được dán ở chỗ dễ nhìn nhất dưới ánh đèn, mới chợt nhớ ra: “Hôm nay là ngày mười bốn?”

Giang Dục Phong gọi nước hoa quả, đồ ăn vặt và hai lon Heineken, anh đưa cho cô một lon, rồi khẽ chạm lon với cô, thoáng cười, nói: “Chúc em ngày lễ vui vẻ”.

Hình như lễ tình nhân năm trước, cô cũng ở bên anh.

Hôm ấy thư ký của anh đặt trước chỗ ở nhà hàng cho hai người, ăn xong cô còn nhận được quà của anh, một chiếc vòng tay nạm kim cương, là kiệt tác của người chế tác đá quý số một thế giới, những viên kim cương tinh xảo được điểm xuyết xem ra còn lấp lánh, rực rỡ hơn hàng nghìn hàng vạn vì sao tinh tú trên bầu trời.

Nhưng cô chỉ nhìn một cái, rồi lại đẩy trở lại.

Anh rướn mày, có vẻ rất ngạc nhiên: “Sao vậy? Em không thích?”.

Cô lắc đầu.

“Sao lại không thích? Linda nói đây là mẫu mới nhất của năm nay, vừa mới xuất hiện trên thị trường đã nhận được những phản hồi rất tích cực.” Anh nhìn cô như thể không tin nổi, có cô gái không hề rung động trước tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ thế này sao?

Nhưng cô có vẻ mất hứng, cười cười rồi chỉ hỏi: “Linda nói thế? Thứ này không phải anh tự đi mua sao?”.

Anh cũng người, nói lý lẽ: “Em không phải không biết là những việc đại loại thế này đều do cô ấy giải quyết thay anh mà”.

Đúng, cô biết điều này.

Thực ra không cần hỏi lại, nhưng dường như trong khoảnh khắc vừa rồi, cô không thể kiềm chế cảm xúc của mình.

Chính cô cũng không biết rốt cuộc mình bị sao nữa, tại sao lại chú ý tới chuyện nhỏ nhặt này.

Rõ ràng từ trước tới giờ cô không để ý, bất luận anh tặng cô quà gì, giày dép cũng được, đồ trang sức đá quý cũng xong, thậm chí có một lần anh còn nói muốn mua cho cô một chiếc xe và cuối cùng cô không đồng ý, nhưng những món quà nhỏ anh tặng, cô chưa bao giờ hỏi có phải đích thân anh chọn không.

Bởi vì đa phần không phải do anh chọn. Anh chẳng hứng thú gì với việc này, điều này cô biết rõ.

Nhưng chỉ có duy nhất lần này, cô như bị trúng gió nên mới đột nhiên quan tâm đến vấn đề ấy.

Sau đó cô vẫn kiên quyết từ chối, một mực nói: “Quá đắt, em không muốn”.

Dường như Giang Dục Phong cũng không thể hiểu nổi, nét mặt chẳng còn vẻ hứng thú, bữa tối trong ánh nến lãng mạn đã kết thúc một cách buồn bã.

Cũng chính vào ngày hôm đó, muộn hơn lúc ở quán một chút, cô đã đẩy anh ra khi nằm trên giường.

“Em làm gì vậy?”, trong bóng tối nghe giọng anh bực bội khác thường.

Cô ngồi bật dậy, nhặt nhanh quần áo trên sàn, vừa mặc lên người vừa nói: “Em muốn về nhà”.

Người trên giường hồi lâu không thấy động tĩnh gì, cô liền đẩy cửa ra về.

Dường như sau lần đó, quan hệ giữa họ xấu đi trông thấy, đã cố gắng duy trì thêm một thời gian, nhưng cuối cùng cũng chia tay.

Hôm nay vừa tròn một năm, hai người họ lại tình cờ ngồi cùng nhau.

Những hồi ức đó cứ từ từ xuất hiện, người dẫn chương trình đứng trên bục cũng bắt đầu chương trình giao lưu của mình.

26. Chương 15 Phần 1

Chương 15

Vào ngày này, những người ra ngoài chơi phần lớn là các cặp tình nhân trẻ, họ còn tự nguyện lên sân khấu chơi trò chơi, tất cả đều là những nam thanh nữ tú chừng hai mươi tuổi. Vì thế họ chơi rất thỏa thích, dường như không phải lo lắng bất cứ điều gì.

Ở độ tuổi này, vốn cũng chẳng có gì phải lo nghĩ, nhưng riêng cô, nay nhớ lại mới biết khoảng thời gian được vui chơi thỏa thích nhất đã giao hết ột người, từ đó lúc nào cũng phải sống e dè, cẩn thận, hơn nữa còn phải dẹp hết ngọt ngào và đắng cay, bởi không có ai cùng chia sẻ hoặc gánh vác, bởi vì đó là mối tình đơn phương, vô vọng.

Lúc này trên bục cao giữa sân khấu, ánh đèn sáng chiếu rọi từng khuôn mặt trẻ trung phơi phới, trên mỗi khuôn mặt ấy đều không che giấu được niềm vui và phấn khích, họ nắm chặt tay người bên cạnh cùng tận hưởng giây phút hân hoan như thể xung quanh không còn ai khác nữa.

Có lẽ do Nhiếp Lạc Ngôn nhìn quá say sưa, kết quả là chỉ nghe thấy tiếng Giang Dục Phong vang lên bên tai: “Xem ra em rất ngưỡng mộ họ?”.

Vì khoảng cách rất gần nên khiến cô giật mình, bất giác liếc anh một cái như quả trách, nhấp một ngụm bia xong mới đáp: “Đâu có”. Chỉ là bỗng có chút tiếc nuối, tiếc nuối vì bản thân chưa bao giờ được nếm trải thứ tình cảm chân thực, trong sáng trong những năm tháng ấy.

Cô không biết mùi vị của nó thế nào, không biết trong lòng sẽ vui sướng biết bao khi được nắm tay người mình yêu đi trong vườn trường.

Trong không gian ồn ào, các trò chơi cứ lần lượt diễn ra rồi kết thúc, người tham dự cầm trong tay những phần thưởng bé nhỏ với đủ kiểu dáng, rồi mãn nguyện chạy về chỗ ngồi dưới bục.

Giang Dục Phong nói: “Nhìn bộ dạng của em say mê quá, có muốn lên đó chơi một chút không?”.

Thực ra cô không có hứng, hướng hồ lại tùm tùm với đám nữ sinh trẻ trung kia, khó tránh khỏi người ta hoài nghi cô giả nai. Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn thấy ngỡ ngàng vì thái độ vô cùng thất thường của người kia, cô nghiêng đầu nhìn anh, rồi nửa đùa nửa thật hỏi: “Những trò chơi này đều cần có hai người phối hợp, lẽ nào anh cũng muốn chơi cùng em?”.

Cô nghĩ chắc hẳn anh không đồng ý, một Giang Dục Phong đường đường như vậy, sao có thể làm việc này ở nơi đông người chứ? Ai ngờ anh lại đặt chai bia xuống, rồi giơ tay kéo cô dậy, vừa cười vừa nói: “Đợi lúc nữa chúng mình giờ tay chơi nhé!”.

Cô thực sự bị điệu bộ của anh làm cho sợ hãi, vội vàng rút tay nói: “Đừng mà”. Ngồi ở dưới bục xem mọi người chơi lâu như vậy, cô biết rõ những trò chơi này luôn vượt khỏi khuôn khổ của nó, trước rất nhiều ánh mắt thế này, e rằng nếu là đôi tình nhân thật đi nữa, cũng chưa chắc đã chơi được đến cùng.

Cô lại thuộc loại chơi trò chơi rất kém. Dù cho lúc này thời gian có quay trở lại mấy năm trước thì cô cũng không thể chơi nổi.

Nhưng lúc này, cô chỉ sợ Giang Dục Phong sẽ giơ tay để tham gia trò chơi, may mà người dẫn chương trình tuyên bố: “Trò chơi kết thúc ở đây!”

Nhiếp Lạc Ngôn lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Giang Dục Phong cảm thấy vô cùng buồn cười: “Em sợ gì vậy?”.

“Đương nhiên em sợ rồi!” Cô trừng mắt nhìn anh, trong tiếng nhạc rộn ràng, cô hét lớn: “Anh thì có chuyện gì mà không dám làm chứ?”. Đúng vậy, cô thực sự đã đánh giá thấp anh, cũng có thể do hai người đã chia tay thời gian khá lâu nên nhất thời quên mất, Giang Dục Phong không bao giờ làm mọi việc theo lẽ thường, chỉ cần anh nổi hứng, rất có thể sẽ làm ra những chuyện khiến bất kỳ ai chứng kiến cũng phải trở mắt đứng nhìn.

Cô đang biểu đạt sự bất mãn và bất cần của mình, nhưng anh lại khẽ cúi đầu cười, như thể gặp chuyện gì vui lắm vậy. Cô và anh chạm lon bia, đôi mắt đen láy, sâu thẳm kia vì một nét cười ẩn hiện mà càng trở nên sáng rực. Anh nhếch miệng nói: “Em hiểu anh thật đấy”.

Trong giọng nói của anh mang đầy sự hấp dẫn và nam tính do chất cồn mang lại. Cô nghe thấy vậy, ánh mắt long lanh, sau đó ngửa cổ uống bia như không có việc gì.

Các bản nhạc đình tai nhức óc cứ thế vang rền hết bài này tới bài khác, mãi mới dừng lại một lúc, anh chàng dẫn chương trình kia lại một lần nữa hớn hỏ lên bục.

Trước sự chờ đợi của mọi người, anh ta ra vẻ thần bí tuyên bố bắt đầu rút thưởng.

Nhiếp Lạc Ngôn theo phản xạ nhìn xuống dãy số trong tay mình, 234, rất dễ nhớ.

Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn là người từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ gặp may về tài vận, thậm chí đến cả một cái khăn mặt hay một chiếc bàn chải đánh răng cũng chưa bao giờ trúng, do vậy lần này cô cũng chỉ tham gia cho vui mà thôi.

Sau khi rút thăm xong giải Nhì và giải Ba, cô gái ngồi bên cạnh vô cùng phấn khích nói với bạn trai: “Em rất muốn cặp nhẫn kia”.

Giải Nhất là cặp nhẫn bạch kim, nghe nói giá trị lớn tới mấy nghìn tệ. Lúc người dẫn chương trình đưa cặp nhẫn ra, cả hội trường huyên náo hẳn lên. Nhiếp Lạc Ngôn cũng “Ồ” một tiếng như mọi người, nhưng người kia vẫn không chịu phối hợp, chỉ phát ra âm thanh đơn điệu ở phía sau.

Lúc đó cô khiêu khích hỏi: “Sao thế? Chắc anh coi thường nó lắm chứ gì?”.

Giang Dục Phong không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ nói: “Nếu em thực sự thích nó, chỉ cần ra ngoài mua là xong, việc gì phải làm thế”. Anh thật sự không thể hiểu nổi, bởi trước đây những món đồ trang sức anh tặng rất ít khi được cô động tới, nên có thể dễ dàng nhận thấy cô thuộc típ người không thích những thứ loại này, thế mà bây giờ sao lại phấn khích theo người ta thế chứ?

Cô lại nhìn anh, bộ dạng bức bối: “Thứ này gọi là không khí, hiểu không? Trúng giải lớn và mình tự mua, hai việc này có thể giống nhau sao?”.

Nhiếp Lạc Ngôn chẳng muốn nói gì thêm với anh nữa, cô cúi đầu bóc gói hạt dẻ cười, sau đó nghe thấy một tràng pháo tay liên hồi, giọng nói của người dẫn chương trình nghe ra còn phấn khích hơn cả việc bản thân trúng giải nhất: “Số - 2 - 3 - 4!”.

“Giải nhất, số 234!... Là ai vậy? Xin mời lên bục...”

Thế là Nhiếp Lạc Ngôn, người chưa bao giờ trúng thưởng dù chỉ một hào, đã được bước lên bục trong ánh nhìn ghen tị của các cô gái có mặt ở đó. Thật sự là không thể hình dung được bản thân đã ngỡ ngàng như thế nào, nhưng rất hiển nhiên, điều khiến cô ngỡ ngàng hơn còn đang ở phía sau.

Người dẫn chương trình trước khi trao giải đã nói: “Giải Nhất của chúng tôi không thể bị lấy đi dễ dàng như thế này được. Đã là nhẫn đôi, vậy xin mời một nửa của cô gái này cùng lên đây ạ!”.

Cô cầm lấy micro, thực ra rất muốn nói: “Tôi tới đây một mình”, nhưng ở dưới bục đã có người đứng lên, nhếch miệng cười, thung thủng bước về hướng ánh sáng rực rỡ nhất.

Nhiếp Lạc Ngôn đứng trên bục nghe rất rõ, sau một hồi im lặng ngắn ngủi, ở gần đó vang lên vài tiếng cảm thán ngỡ ngàng, tiếng “Ồ” gần như cùng lúc vang lên khi cô nhìn thấy chiếc nhẫn bạch kim.

Cô cảm thấy hơi oán hận, vừa rồi chẳng phải anh ta tỏ ra rất coi thường đó sao, tại sao bây giờ lại chủ động như thế chứ? Cô còn chưa gọi, anh đã tự tới. Huống hồ, ai nói anh là “một nửa” của cô chứ?

Nhưng lúc này hai người đã đứng bên nhau, đúng là cặp kim đồng ngọc nữ, ngoại hình xứng đôi, đều thu hút mọi ánh nhìn, đến cả người dẫn chương trình cũng không giấu nổi sự ngỡ ngàng, một lúc sau mới nói: “Hai người thật xứng đôi!”

Nhiếp Lạc Ngôn gượng cười, thầm nghĩ, có quỷ mới xứng đôi với anh ta!

Giang Dục Phong cũng cười, nét mặt thư thái, lịch sự nhìn đối phương nói lời “Cảm ơn”, sau đó đưa mắt nhìn thẳng vào Nhiếp Lạc Ngôn, giọng nói rất dịu dàng, du dương truyền qua micro đến khắp quán: “Vừa rồi ở dưới cô ấy còn nói, rất mong giành được phần thưởng này”.

Ông Trời có thể làm chứng, cô không hề nói như vậy!

Đón nhận ánh mắt của anh, trong lòng Nhiếp Lạc Ngôn bỗng có dự cảm chẳng lành, tiếp đó lại nghe thấy anh nói: “Tôi muốn mua nhẫn tặng cô ấy nhưng cô ấy không ưa, hình như chỉ thấy chiếc nhẫn trong tay anh mới là đẹp nhất”. Nhìn bộ dáng anh dường như có chút chán nản, nhưng trong nụ cười rõ ràng mang nét nuông chiều, dưới ánh đèn, vẻ dịu dàng càng trở nên nổi bật.

Xung quanh lại vang lên những tiếng khen ngợi tấp tểnh, thậm chí còn có cả tiếng huýt sáo đầy phấn khích, những cô gái có mặt ở đó chắc chắn là vừa hâm mộ vừa ghen tị với cô.

Chỉ có Nhiếp Lạc Ngôn trở thành nhân vật nữ chính thu hút mọi ánh nhìn, nhưng trong lòng lại rất rối bời.

Hai người đứng bên nhau, cô thừa cơ lén véo mạnh Giang Dục Phong một cái để cảnh cáo anh không được tiếp tục bịa chuyện nữa, nhưng bàn tay lại nhanh chóng bị anh nắm chặt. Sắc mặt vẫn không đổi, anh ôm chặt lấy cô, cô thực sự không có cách nào để thoát khỏi, chỉ đành ngẩn nhìn.

Người dẫn chương trình rất tinh mắt, chú ý đến từng động tác nhỏ của hai người, anh ta cười nói: “Tình cảm hai bạn tốt như vậy, hôm nay lại là lễ Tình nhân, không thể nhận xong giải thưởng rồi bỏ đi đâu đấy!”. Chắc là hiếm khi mới gặp được cặp trai tài gái sắc thế này, nên anh ta không muốn dễ dàng bỏ qua, cũng nhân tiện vì mọi người mà nghĩ cách giành lấy phúc lợi: “Tôi thấy hay là thế này, hai người hãy hôn nhau kiểu Hollywood đi, ba phút, các bạn thấy thế nào?”.

Trong giây lát, toàn hội trường vang lên tiếng hò reo vang dội, còn có cả tiếng hét và tiếng huýt sáo đầy phấn khích.

Nhiếp Lạc Ngôn toát mồ hôi, nói vào micro: “Lâu như vậy, sẽ ngạt thở mất”, càng khiến mọi người cười to hơn.

Người dẫn chương trình cũng cười theo, nói rất hùng hồn: “Người đẹp đã có ý kiến như vậy, thôi thì rút ngắn thời gian một chút, một phút! Ít nhất là một phút!”.

Cô còn chưa kịp phản đối, thì Giang Dục Phong đã quyết định: “Chỉ năm giây thôi, quá lâu sẽ không thú vị, hơn nữa, cũng không cần theo kiểu Hollywood, kiểu Trung Quốc chẳng phải sẽ tuyệt hơn sao?”.

“Gi?” Cô ngạc nhiên, lập tức quay ra nhìn anh, vừa dứt lời thì đã bị anh kéo vào lòng.

Cánh tay anh ôm chặt lấy vai Nhiếp Lạc Ngôn, bờ môi ấm áp, mềm mại bỗng đặt lên môi cô, khuôn mặt anh tuấn gầy trong gang tấc, nổi vừa ngẩng đầu lên cô đã có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy như hai viên ngọc sáng.

Trong đôi mắt ấy như có hai đốm lửa nhỏ đang bập bùng nhảy múa, lại giống như hai vì sao sáng nhất trên trời khiến bất kỳ ai cũng không thể rời mắt. Đột nhiên đầu óc cô tê dại, môi anh đã kề vào môi cô, xúc cảm ấy thật quen thuộc biết bao, quen thuộc tới mức khiến cô không hề kháng cự, chỉ cảm thấy thế giới xung quanh như dừng lại vài giây, sau đó mọi thứ lại trở về nguyên trạng, tiếng hò reo ồn ào một lần nữa ập tới từ bốn phương tám hướng như nước triều dâng...

Một cô gái mảnh mai, dịu dàng bị ôm chặt bởi người đàn ông cao dong dỏng, hình bóng của hai người dưới ánh đèn trở nên vô cùng hài hòa, cảm giác mỗi đường cong đều gần kề, hòa hợp như duyên trời sắp đặt.

Phía dưới có người ngạc nhiên, có người ngưỡng mộ. Cùng lúc môi anh rời khỏi môi cô, cô đã nghiêng răng nói khẽ: “...Anh là đồ khốn!”. Nhưng anh chỉ cười thần nhiên như không có chuyện gì, sau đó nhận giải Nhất từ chỗ người dẫn chương trình, rồi kéo cô xuống bục.

Đây là lần đầu tiên trong đời Nhiếp Lạc Ngôn làm chuyện này trước đông đảo mọi người, khuôn mặt nóng bừng từ khóe miệng tới tận mang tai, mặc dù đã đi xuống nhưng cô vẫn cảm nhận thấy vô số ánh mắt vẫn đang dán chặt vào mình.

Cô nghĩ, không nên ở đây lâu nữa!

Nghĩ là làm, cô vội vàng bỏ đi như thể bỏ trốn.

May mà đi đôi boots cao, nên Nhiếp Lạc Ngôn mới có thể đi nhanh được như vậy. Lúc về tới khách sạn rồi đến trước cửa phòng, Giang Dục Phong mới đưa chiếc hộp màu đỏ đó cho cô.

Nhưng khi mở ra xem, cô lập tức thất vọng: “Tại sao chỉ có một chiếc?”. Trong chiếc hộp nhưng chỉ còn một chiếc nhẫn nữ nằm đơn độc.

Anh chỉ rướn mày hỏi: “Em cần chiếc nhẫn nam làm gì? Anh lấy nó rồi”.

“Vừa rồi chẳng phải anh coi thường nó lắm sao?” Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy người này vô cùng thất thường, không kìm được nên dùng luôn lời của anh để trả đũa: “Nếu muốn, có thể ra ngoài mua một chiếc là xong”.

“Nhưng giờ anh đổi ý rồi”, anh cười rất đắc chí, “Hóa ra cảm giác được trúng thưởng rất tuyệt”.

Không nhắc tới thì thôi, hễ nhắc tới lại khiến cô cảm thấy xấu hổ và vô cùng tức giận.

Phải biểu diễn ôm hôn nồng cháy trước đám đông là chuyện trước đây cô chỉ nhìn thấy trong phim ảnh, hồi đó có lẽ do đang ở độ tuổi thiếu nữ trẻ trung nên cảm thấy cảnh tượng ấy rất đồi lãng mạn và đáng để mong ước, nhưng hôm nay khi thực sự là người trong cuộc thì mới biết sự việc không giống như những gì mình tưởng tượng.

Cô không nén được giận dữ vớ lấy gang tay đánh vào người anh, nhưng anh đã nhanh nhẹn tránh được.

Anh vẫn cười: “Ồ chôn công cộng, dù gì em cũng nên giả làm thực nữ đi chứ!”.

Lại còn thực nữ gì nữa? Thề diện của cô đã bị anh phá tan hết rồi.

“Em dám nói là em không hề muốn có cặp nhẵn đó không? Thực ra em nên cảm ơn anh mới phải, để hoàn thành tâm nguyện của em, anh đã phải hy sinh rất lớn đấy”.

Anh nói khoác mà không ngưng miệng, cô liền giả bộ nhếch môi cười, một tay thuận thế vỗ nhẹ lên lưng anh, cố ý nói: “Vậy đã khiến anh bị ầm ức rồi”.

27. Chương 15 Phần 2

Thực ra đây chỉ là hành động bản năng, ý định ban đầu của cô chỉ là muốn chế giễu anh, ai ngờ ánh mắt anh khẽ nhìn xuống, rồi đột nhiên vòng tay ôm chặt lấy cô.

Mùa đông lạnh lẽo của Giang Nam, cùng màn đêm mịt mù đang ôm chặt cả thành phố này, nhưng hành lang lại ấm áp và yên ắng vô cùng.

Hơi thở của anh mỗi lúc một kề sát bên cô, khác hẳn với cảnh trong quán bar ban nãy, như thể lúc này chỉ là trò đùa, còn bây giờ động tác anh làm lại mang hơi hướng thăm dò đối phương.

Anh muốn hôn cô, chưa bao giờ anh muốn hôn cô một cách cẩn thận như lúc này. Đã ôm chặt cô vào lòng, nhưng anh vẫn sợ cô bỗng nhiên tức giận bỏ đi, nên cẩn thận vô cùng.

Nhưng trên thực tế, Nhiếp Lạc Ngôn cũng phản kháng lại chút ít. Cô cố gắng vùng vẫy nhưng sau đó lại bị bàn tay anh nhẹ nhàng giữ lại.

Cách một lớp khăn mỏng, ngón tay anh hơi lạnh, cảm giác lạnh đó nhanh chóng truyền xuống cổ khiến cô rụt vai rồi rùng mình một cái.

Giang Dục Phong hình như rất mãn nguyện khi thấy Nhiếp Lạc Ngôn lộ rõ vẻ đau khổ mím chặt môi, trong đôi mắt dài đẹp kia lấp lánh nụ cười tươi sáng, nhân lúc đối phương còn đang ngỡ ngàng, anh liền cúi xuống hôn cô.

Môi anh triền miên trên môi cô, không thể nói rõ rốt cuộc đó là sự dịu dàng hay bá đạo, cưỡng ép hay thăm dò... mùi thơm quen thuộc và dịu dịu của thuốc lá cứ thế ập tới. Sau giây phút trái tim loạn nhịp, cô như bị trúng tà, chỉ nhắm mắt làm theo bản năng, không hề chống cự, trái lại còn lần mò quét thẻ vào phòng.

“Tạch” một tiếng, cánh cửa đã mở.

Anh vừa ôm vừa đẩy cô vào trong, tấm thảm dày mềm mại in những vết chân liêu xiêu của hai người, sau đó lại trở về nguyên dạng.

Ngay cả đèn cũng không bật, cô nghe thấy hơi thở của cả hai, của anh, của cô, đang quyện vào nhau trong bóng tối, dường như có sức mạnh phối hợp kinh người.

Gang tay, khăn quàng, áo khoác... tất cả đều vút bừa trên sàn, từ cửa tới tận giường, anh vẫn đang hôn cô say đắm, dùng rất nhiều kỹ thuật cao siêu để kích thích mọi điểm nhạy cảm trên cơ thể cô. Cô bám lấy vai anh, vừa đón nhận vừa phối hợp, cuối cùng chỉ còn mơ mơ hồ hồ nhớ ra lần trước say rượu có lẽ cũng thế

này, trong sự quyến rũ và những nụ hôn nồng cháy, cô đã lên giường của anh trong trạng thái ý thức không rõ ràng.

Nhưng lần này không như vậy.

Cô hoàn toàn tỉnh táo. Trong quán bar cô chỉ uống hai lon Heineken, nên không thể say tới mức thần trí không tỉnh táo. Giờ phút này, trên giường nệm mềm mại cùng vòng tay ấm áp của anh, cô tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Nhiếp Lạc Ngôn chưa bao giờ tỉnh táo như giây phút này để nhận thức việc mình đang làm.

Cô hoàn toàn không quên quan hệ hiện giờ của họ, một đôi tình nhân đã chia tay từ lâu. Nhưng khi bị anh đè xuống, cơ thể cô như bị cám dỗ, đưa tay ôm lấy vòng eo trần của anh, hành động thất bại lùi bước đã tiến gần đến phối hợp một cách không tự chủ, cơ thể cô nhờ những ngón tay linh hoạt của anh nhanh chóng trở nên nóng bỏng, như thể lửa trên thảo nguyên đang lan rộng.

Hơi thở dần ông vừa sảng khoái vừa mạnh mẽ như nước triều cứ thế ồa tới rồi cuốn đi mọi thứ, dường như còn cuốn đi cả lý trí khiến cô tạm thời quên đi mọi người và mọi việc, thứ duy nhất còn lại chỉ là phản ứng bản năng nguyên thủy nhất.

Cô không thể đẩy anh, cũng không muốn đẩy anh đi.

Khoảnh khắc anh đặt nụ hôn nóng bỏng lên vai khiến cô chợt nhận ra, hóa ra mình rất nhớ anh.

Hóa ra cô vẫn nhớ tới anh, cô không phân biệt được đó là nỗi nhớ về thể xác hay linh hồn, nói tóm lại, cô nhớ người đàn ông này.

Không biết sau bao lâu, cuối cùng anh cũng dừng lại, trên giường chiếu bừa bộn, hơi thở của hai người dần chuyển từ trạng thái nặng nề sang ổn định. Trong bóng tối, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời, không muốn nói dù chỉ một câu, thậm chí ngay cả việc cử động cũng không muốn, cuối cùng bị anh ôm chặt vào lòng rồi ngủ thiếp đi.

Buổi sáng tỉnh dậy, thấy mình vẫn trong tư thế tối hôm qua, có thể lúc nửa đêm cô trở mình, nhưng không biết tại sao, dường như cô luôn bị bó chặt trong hai cánh tay thon dài kia.

Cô cảm thấy một bên chân tê dại, nhưng nếu khẽ động dậy thì người bên cạnh sẽ bị thức giấc.

Cô quay đầu lại nói: “Sáng rồi!”.

Giang Dục Phong nheo nheo mắt, anh ngỡ ngàng nhận ra phản ứng của cô lần này khác với lần trước.

Còn nhớ hôm đó, lúc cô phát hiện ra mình nằm trên giường anh, có lẽ cô chỉ mong sao mình có thể ngay lập tức biến thành một chú chim đà điểu, mãi mãi vùi mặt trong cát.

Nhưng hiện giờ, cô bình thần gỡ cánh tay anh đang kẹp chặt ra, sau đó ôm chần, ngồi dậy đi nhặt quần áo.

“Em dậy sớm như vậy làm gì?” Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay mà tối qua quên không tháo, mới bảy rưỡi, cả thành phố vẫn ở trạng thái ngái ngủ.

“Mau mặc vào đi”, Nhiếp Lạc Ngôn vứt áo sơ mi về phía anh.

Anh chỉ cúi đầu nhìn, dường như khẽ chau mày bất mãn: “Em vội gì à?”.

“Đương nhiên là vội rồi, tranh thủ lúc nhân viên của anh chưa dậy, anh mau về phòng của mình đi!”.

Anh vẫn không nhúc nhích, môi hơi trề xuống.

Cô sốt ruột nhìn, nhưng chỉ thấy anh thản nhiên hỏi lại: “Sao vậy? Em cảm thấy như này xấu hổ tới mức không thể nhìn mặt ai được sao?”.

Bởi quá hiểu anh, nên ngữ khí ấy khiến Nhiếp Lạc Ngôn bất giác rung mình, nhưng cô vẫn cố trấn tĩnh nói: “Là em nghĩ cho anh thôi. Ngộ nhớ bị cấp dưới bắt gặp, e là sẽ làm ảnh hưởng tới hình tượng của anh”.

Anh cười khẩy một cái, rồi nửa đùa nửa thật nói: “Đa tạ”, vừa chậm rãi ngồi dậy mặc quần áo, vừa hỏi: “Xem ra tối qua chỉ được coi là tình một đêm?”.

Bóng người nhỏ bé đang khom lưng nhặt quần áo kia khẽ sững lại, Nhiếp Lạc Ngôn chau mày, cúi đầu nhìn tấm thảm màu xám, khó khăn lắm mới nhặt được chiếc váy lông cừu nhàu nhĩ, nhất thời chẳng thèm quay đầu lại, chỉ nói: “Nếu không phải vậy thì anh cho là gì?”.

Lúc ngồi ở nhà ăn tầng hai, Linda thầm bình luận về không khí trước mắt đến vô số lần: Kỳ dị!

Thực ra không những kỳ dị mà còn ỨC CHẾ.

Được ngồi chung bàn với đôi trai tài gái sắc nổi bật này, vốn phải là chuyện vui vẻ, nhưng hiện giờ lại khiến cô cảm thấy khó chịu như đang ngồi trên thảm đầy kim.

Cô rất hối hận, nghìn lần không nên, vạn lần không nên, nếu biết trước thế này thì đã sớm từ chối cuộc hẹn với Giang Dục Phong, không cùng ngồi ăn sáng với họ. Cuối cùng nghĩ ngợi một lát, cô mở miệng hỏi: “Tổng giám đốc Giang, có cần tôi rót cho anh một ly cà phê không?”.

Không khí trầm mặc cuối cùng cũng được phá bỏ một chút, bởi Giang Dục Phong đã nói câu đầu tiên từ lúc xuống lầu: “Không cần”.

Tuy chỉ có hai từ ngắn ngủi, nhưng Linda giống như nhận được lệnh đặc xá vậy, lập tức đứng dậy nói: “Thế Lạc Ngôn thì sao? Tôi định đi lấy nước hoa quả, nếu cô cần tôi sẽ lấy giúp cô một ly”.

“Ồ, không cần đâu, cảm ơn cô!” Cô gái từ nãy tới giờ ngồi lặng thinh lúc này dường như do dự một lát rồi đứng dậy, xem như không có chuyện gì cười với cô: “Tôi và cô cùng đi, xem xem có thứ gì có thể ăn được không”.

“Ừm.” Bất kể thế nào, Linda cũng nhanh chóng tóm lấy cơ hội để thoát khỏi nơi có vẻ yên bình nhưng thực chất lại vô cùng ẨM ĐẠM này.

Linda và Nhiếp Lạc Ngôn không biết nhau nhiều, mặc dù Nhiếp Lạc Ngôn là bạn gái chính thức của sếp cô gần hai năm, nhưng do Nhiếp Lạc Ngôn rất ít khi tới công ty, nên cô không có nhiều cơ hội tiếp xúc.

Chỉ biết là sau khi sếp chia tay Nhiếp Lạc Ngôn thì liên tục xuất hiện những tin đồn mới, nhưng tất cả những mối tình ấy đều không lâu, có cảm giác chỉ loáng một cái đã biến mất.

Thực ra các nhân viên cấp dưới cũng bàn tán xôn xao, nói là tốc độ thay bạn gái của Giang Dục Phong quá nhanh, nhưng càng như vậy, họ lại càng thêm muốn anh, dường như vào giai đoạn này công tử bột giống như anh là sinh vật được nhiều người ưa chuộng nhất vậy, chỉ bởi anh có thể đem đến cho các cô nàng những mơ tưởng ngây thơ nhất. Người nào cũng muốn là người cuối cùng của anh, nhưng tới bây giờ vẫn chưa có ai thành công.

Do vậy lần này thấy anh dẫn theo Nhiếp Lạc Ngôn đi cùng, Linda mới cảm thấy kỳ lạ. Cô tưởng họ đã làm lành với nhau rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không thể nào, bởi đây không phải là tác phong của Giang Dục Phong, hơn nữa, vừa rồi rõ ràng hai người đều có tâm trạng, đến cả việc giao lưu cơ bản cũng không có.

Ăn sáng xong, cả đoàn lên xe do phía đối tác chuẩn bị để đi bàn công việc chính. Đoàn nhân viên năm, sáu người, thì đã có tới ba cô gái. Ngồi trong xe, mấy cô nàng dãy ghế sau giờ báo ra đọc để giết thời gian.

Giang Dục Phong là người dễ tính, hoàn toàn không muốn lên mặt ông chủ. Anh loáng thoáng nghe thấy tiếng bình luận chốc chốc lại vọng tới từ phía sau.

Miếng ngon phải chia sẻ ọi người, huống hồ lại là những tin tức lá cải kia.

Một cô trong số nhân viên nữ giờ tới trang giải trí, đưa mắt nhìn qua rồi khẽ nói: “Bạch Nghiên Nghiên lại bị những tay săn ảnh chụp trộm đấy”.

Một người khác tò mò: “Chuyện gì thế?”.

“Này, cậu xem đi, dòng chữ in đậm to đùng đấy: “Đêm hôm khuya khoắt hẹn hò người đàn ông thần bí, hai người thân mật bước ra khỏi nhà hàng”, sau đó giờ rộng tờ báo ra để những người có hứng thú có thể nhìn thấy”.

Quả nhiên là nữ minh tinh đang nổi, Bạch Nghiên Nghiên, cô ta mặc chiếc áo khoác len màu trắng ngà và đôi boot cao cùng màu, đầu đội mũ len móc màu trắng, mái tóc dài buông ngang lưng, mặc dù bị chụp trộm trong bóng tối, nhưng vẫn đẹp và thời trang vô cùng. Cô nàng rất ăn ảnh, dường như có tố chất ngôi sao bẩm sinh. Có lẽ vì trời tối, nên cô nàng không đeo kính râm, nên người ta có thể dễ dàng nhận ra, cô đang mỉm cười, tất cả đều là những bức ảnh cô nàng cười vui vẻ, nguyên nhân chính chắc là vì đi cạnh người đàn ông trẻ tuổi kia.

Lúc trước cả đám nhân viên còn bán tán xôn xao, vậy mà bây giờ lại đột nhiên im phăng phắc. Khoang xe rộng rãi bỗng chốc trở nên vô cùng im ắng.

Không biết có phải đám thợ săn ảnh thực sự không nhận ra, hay có ẩn tình gì khác mà lời lẽ trong cả bài báo rất mơ hồ, hoàn toàn không đề cập tới tên, thân phận cùng bất kỳ thông tin có liên quan nào tới người đàn ông bí ẩn kia, không những thế, trong những bức ảnh được chọn ra, khuôn mặt người đàn ông kia đều được chụp không rõ.

Nhưng thực sự là không hề khó nhận, ít nhất đối với những người ngồi trong xe mà nói, họ còn rất dễ nhận ra. Họ hiểu rõ anh còn hơn cả cô Bạch Nghiên Nghiên kia.

Tiếng bàn tán đột nhiên dừng lại, Giang Dục Phong nhanh chóng nhận ra có gì bất thường, anh quay lại nhìn, người cầm tờ báo kia vẫn đang trong trạng thái ngơ ngàng, tưởng rằng ông chủ cũng muốn xem ảnh bị chụp trộm của mình, liền vội vàng đưa tờ báo về phía anh. Sau đó cô nàng thấy Giang Dục Phong nhú mày, liền liền thoáng giải thích: “Đây là tờ báo hôm qua em mượn về từ chỗ chị Nhiếp”.

Thảo nào, có lẽ đã đọc tin này rồi nên thái độ của cô đối với anh mới thất thường như vậy.

Thực ra cô nhân viên đó chỉ muốn chứng minh mình trong sạch, như kiểu làm vậy có thể rũ bỏ hết trách nhiệm, hay ít ra thì cũng có thể chứng minh mình hoàn toàn không phải người truyền tin lá cải, tránh được việc sếp vì xấu hổ khi bị chụp trộm mà trút giận lên đầu cô.

Nhưng sự lo lắng của cô nàng hiển nhiên hơi thừa, Giang Dục Phong sau khi nghe xong chỉ im lặng một lát, rồi đưa lại tờ báo một cách vô hồn.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy giọng của anh từ hàng ghế trước: “Loại báo lỗi thời thế này, chẳng có gì hay ho cả”.

Giọng nói thờ ơ, nhưng chẳng nghe ra giống với mệnh lệnh chút nào, thậm chí còn ôn hòa hơn cả khi giao công việc ngày thường ở công ty. Cô nhân viên sững người một lát rồi ngậy ngó “Ồ” một tiếng, sau đó vội vàng gấp tờ báo kia lại, rồi nhét xuống dưới ghế ngồi của mình.

Linda lia ánh mắt sang bên, phần vừa như nhắc nhở, phần vừa như chán nản, cô nàng kia mới chợt nhận ra: Vừa rồi mình hơi căng thẳng, dường như nói gì đó không đúng...

Nhiếp Lạc Ngôn một mình ngồi ở khách sạn lên mạng.

Cô vốn định tranh thủ ngày rảnh việc này sẽ đi dạo phố, không ngờ lúc chuẩn bị ra cửa thì trời bất ngờ đổ mưa. Ban đầu chỉ là mưa phùn, sau đó càng lúc càng nặng hạt, rồi dai dẳng tới tận lúc ăn trưa, xem ra vẫn không có dấu hiệu tạnh hẳn.

Buổi chiều, bầu trời tối sầm, những giọt mưa tí tách rơi trên cửa kính, khắp nơi một màu u ám. Vị trí căn phòng cô ở đẹp vô cùng, từ cửa sổ nhìn ra ngoài có thể thấy mặt hồ bị bao phủ bởi một lớp sương dày đặc, thật giống với cảnh tượng được miêu tả trong sách, khói sóng mịt mù.

Nhiếp Lạc Ngôn ngắm phong cảnh một lát rồi lại chạy tới trước máy tính tìm và tải trò chơi, lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Biết trước người đó là ai, nhưng sau khi mở cửa, cô vẫn hỏi: “Sao anh lại tới đây?”.

“Công việc xong xuôi rồi, đương nhiên phải về chứ.” Dường như tâm trạng của người đó đã tốt hơn đôi chút so với buổi sáng, anh chàng lại bắt đầu làm mưa làm gió: “Rót cho anh cốc nước”.

Cô cũng tiện tay lấy cốc rồi rót nước cho anh, lúc đến gần mới thấy thoang thoang mùi rượu.

“Sáng sớm mai sẽ đi Ô Trấn”, Giang Dục Phong ngồi xổng sô pha nói.

“Nhưng trời đang mưa”, cô hơi lo lắng, đường sẽ khó đi.

Nhưng anh chẳng muốn nói gì thêm, cứ thế dựa vào ghế sô pha, đôi mắt khẽ nhắm, điệu bộ biếng nhác, chẳng động đậy gì nữa.

Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ, đàn ông bây giờ, đặc biệt đám đàn ông được gọi là người làm ăn, đều chẳng có phép tắc gì cả. Trời còn sáng thế mà đã uống rượu tới mức này.

Giang Dục Phong vẫn cầm chặt cốc nước trong tay, Nhiếp Lạc Ngôn còn đang suy nghĩ xem có nên tới đó lấy nó ra không thì anh đột nhiên lên tiếng: “Sao lạnh thế này?”.

Cô sức nhớ ra mình chưa đóng cửa sổ. Vừa rồi ngắm phong cảnh nên cô hơi hé cửa, đương nhiên là cảm thấy lạnh. Cô bước tới đóng cửa, thấy dáng vẻ anh như sắp ngủ thiếp đi, liền nhắc: “Mau về phòng của mình mà ngủ”.

Anh không đếm xỉa tới cô, thậm chí còn chẳng thèm động đậy.

Nhiếp Lạc Ngôn chờ một lát, chẳng có cách nào, đành phải lấy cốc nước trong tay Giang Dục Phong ra, nhưng cô vô tình chạm ngón tay vào ngón tay anh, cảm giác hơi lạnh. Thực ra, thể chất của anh lúc nào cũng vậy, tuy rất ít khi uống say, nhưng điều kỳ lạ là, chỉ cần uống nhiều rượu một chút là nhiệt độ cơ thể sẽ hạ xuống. Bởi thế trước đây cô không thích anh ra ngoài giao thiệp, vì khi về, anh sẽ dùng bàn tay lạnh như băng của mình ôm cô. Mùa hè thì không cần nói, nhưng mùa đông cũng vậy, dường như lúc nào anh cũng coi cô là lò sưởi.

Cho dù cô có chống cự cũng vô dụng, đa phần là anh làm theo ý mình, thậm chí có lần còn dùng bạo lực, giờ tay bịt luôn cái miệng hay oán thán của cô lại, tới tận khi cô ngoan ngoãn giờ tay đầu hàng, cam tâm tình nguyện để anh ôm chặt mới thôi.

28. Chương 16 Phần 1

Chương 16

Đóng cửa sổ, điều hòa lại bật, trong phòng rất ấm, chỉ cần mặc một chiếc áo cũng không cảm thấy lạnh nhưng cô vẫn đẩy anh ra. Cuối cùng anh hơi mất kiên nhẫn vì sự lảm nhảm của cô, liền nheo mắt nhìn cô hỏi: “Lại thế nào nữa đây?”.

“Lên giường mà ngủ. Như vậy sẽ không sợ cảm lạnh...”

Nhiếp Lạc Ngôn vừa dứt lời, anh đã nắm lấy tay vịn ghế sô pha đứng dậy, đi ngang qua cô rồi nằm lên giường.

“... Em bảo anh về giường của mình mà ngủ.” Nhiếp Lạc Ngôn bắt giắc ngây người, lòng thầm nghĩ, sao anh ta lại tự tiện vậy chứ? Nhưng cô chẳng có cách nào khác, bởi anh đã ngủ rồi, nằm dang tay dang chân, đến cả chân cũng chẳng thèm đắp nữa, cũng có thể anh chàng lười động chân động tay cũng nên.

Cô thở dài, vừa bước tới chỗ anh, vừa lầu bàu: “Em thực sự trở thành bảo mẫu của anh mất rồi”. Đúng vậy, bưng nước, đắp chăn, không phải bảo mẫu thì là gì chứ? Cô tưởng anh đã ngủ thiếp đi, ai ngờ anh vẫn nghe thấy, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên.

“Cười cái gì mà cười!”

“Chẳng có gì.” Anh chàng vẫn nhắm, trông bộ dạng hết sức lười nhác, một lát sau lại lảm bảm gì đó.

Nhiếp Lạc Ngôn không nghe rõ, cô cúi người xuống hỏi: “Anh nói gì vậy?”, liền bị anh kéo xuống hôn lên môi.

Cô sững sờ, anh đã mở to mắt, trong đáy mắt ẩn hiện nụ cười.

“Đồ khùng”, cô đập vào tay anh, “Đừng có mượn rượu giở trò ở đây”.

Anh chẳng hề giận dữ, hai tay kê dưới đầu làm gối, nhìn cô không chớp mắt: “Anh chỉ uống chút rượu thôi, có say đâu”.

“Vâng, anh không say, dù sao thì chuyện này đối với anh mà nói đã thành thói quen từ lâu rồi.”

Cô khinh bỉ nhìn anh, nhưng anh lại vờ như không thấy, tiếp tục hỏi: “Em dựa vào đâu mà khẳng định chắc chắn như vậy?”.

Dựa vào đâu ư? Dựa vào các tình sử phong lưu hết lần này tới lượt khác của anh, dựa vào các tin đồn của anh, dựa vào hành động cầm tờ báo từ chỗ phục vụ phòng khách của khách sạn...

Hóa ra chỉ cách đây không lâu, anh còn cùng với cô minh tinh Bạch Nghiên Nghiên dùng bữa tối. Không những thế, còn hẹn hò gặp mặt lúc đêm hôm khuya khoắt, chẳng có trợ lý đi cùng, không có xe chuyên dụng cho các minh tinh, cũng chẳng có bạn bè thân thiết nào khác, chỉ có hai người, kẻ đi trước người theo sau bước ra từ nhà hàng cao cấp. Điều đáng nói hơn là cô nàng Bạch Nghiên Nghiên kia cách đó một ngày vừa bay về sau khi quay xong bộ phim, và ngay lập tức đã hẹn gặp anh, chẳng trách bị đám thợ săn ảnh với khẩu giác nhạy bén kia chụp lên được, rồi đưa lên báo.

Không có lửa làm sao có khói, huống hồ đám thợ săn ảnh kia lại vô cùng lợi hại, mức độ chứng thực sự tình của những bức ảnh chụp lên ấy có thể lên tới tám, chín mươi phần trăm, khiến người ta không thể không khâm phục độ chuyên nghiệp của bọn họ.

Cho nên lúc nhìn thấy tám hình trên báo, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Nhiếp Lạc Ngôn là: Thật quá ngốc! Nếu không gặp dịp góp vui, nếu Bạch Nghiên Nghiên kia thực sự yêu Giang Dục Phong, vậy thì cô ta thực sự quá ngốc. Không những ngốc mà còn đáng thương nữa.

Người đàn ông này, lúc nào cũng rất tự nhiên, phóng khoáng, nhưng rốt cuộc thì không ai biết được anh ta thực lòng với cô nào.

Yêu một người như vậy, chẳng phải là tự làm khổ mình sao?

Thực ra cô rất thích Bạch Nghiên Nghiên, cô ta xinh đẹp, dáng chuẩn, còn nhận được giải gương mặt mới trong triển lãm phim nước ngoài diễn ra vào tháng Năm năm ngoái. Ở thời điểm này, cô ta là ngôi sao đình đám nhất. Vì thế, Nhiếp Lạc Ngôn cầu nguyện thay cho cô nữ minh tinh trẻ hi vọng cô ta đừng đen đui như thế.

Yêu một người vốn đã quá vất vả rồi, huống hồ lại yêu ngay anh chàng Giang Dục Phong này.

Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn cũng thấy khó hiểu ở chỗ: Nếu anh ấy đã như thế tại sao lại còn gọi cô đi du lịch cùng nhỉ?

Anh nói trên đường đi rất buồn chán, nhưng những người có thể giải buồn cho anh quả thực rất nhiều, cứ cho là không phải cô nàng Bạch Nghiên Nghiên kia, thì cô vẫn tin chắc rằng sẽ có những cô gái khác sẵn sàng làm điều đó.

Kỳ thực lúc này cô chẳng muốn đi Ô Trấn chút nào. Vùng sông nước cổ kính trong mộng tưởng năm xưa, trong lòng từng ấp ủ bao nhiêu năm, nhưng chính lúc này đây đối với cô dường như lại không còn sức hấp dẫn nữa. Cô cảm thấy vô vị vô cùng, chỉ muốn về nhà ngay lập tức.

Giang Dục Phong lúc này vẫn nằm thư thái trên chiếc giường lớn của Nhiếp Lạc Ngôn. Nhiếp Lạc Ngôn quay đi nghe điện thoại, không thèm đếm xỉa tới bất kỳ vấn đề gì liên quan tới anh nữa. Chiếc di động để trên bàn réo vang một hồi, cô chẳng kịp nhìn kỹ mà nhắc máy luôn: “A lô”.

Trình Hạo nói có vẻ áy náy: “Mình vừa nhìn thấy tin nhắn của cậu”.

Cô nghĩ một lát, cuối cùng nhớ ra, nói: “Ồ, không có chuyện gì đâu”. Hôm xảy ra chuyện bất ngờ đó đã qua lâu rồi, khiến cô gần như đã quên đoạn tin nhắn mình đã gửi cho cậu.

“Cậu đi công tác à?”, cô hỏi.

“Không. Mình vừa từ núi về, ở đó không có sóng nên lúc đi mình không đem theo điện thoại.”

“Cậu lên núi làm gì?”

“Mình có hẹn với mấy người bạn...”

Cô vừa nghe điện thoại vừa quay sang nhìn Giang Dục Phong một cái, chỉ thấy anh đang dựa vào đầu giường hút thuốc. Cô liền đi vòng ra ngoài cửa kính rồi tới ban công, bên ngoài trời đang mưa, những giọt mưa rơi trên lan can tạo nên âm thanh trong trẻo giòn tan hết như tiếng ngọc rơi trên mặt đất.

Trong tiếng mưa vừa vui tai vừa ồn ã có xen lẫn giọng nói của Trình Hạo, cuối cùng cô nói: “Mai mình đi Ô Trấn”.

Cậu hỏi: “Tại sao cậu muốn tới đó?”

“Đi chơi thôi, mình chưa từng nói chuyện này với cậu, trước đây mình luôn muốn tới đó.”

Cậu có vẻ trầm ngâm một lát mới nói: “Cậu chưa từng nói với mình điều này”.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng im lặng một lúc, đưa mắt nhìn ra xa, cảnh sơn thủy mỹ lệ như mơ hồ nhập thành một khối, sau đó bị che phủ trong màn sương mịt mù, cô bỗng nhiên cảm thấy hụt hẫng, đôi mắt dường như cũng trở nên mờ mịt như làn sương: “Đúng vậy, chúng ta đã tốt nghiệp đại học lâu lắm rồi, thực ra có rất nhiều thứ mình cũng quên mất”, ngừng lại một lát, ngữ điệu mới vui vẻ trở lại: “Ô Trấn rất đẹp, có thời gian cậu nên đi một chuyến”, cô cười tinh nghịch: “Chắc chắn đẹp hơn rất nhiều so với nơi rừng núi thâm sâu mà cậu đi, chỉ ít thì đi động vẫn có sóng”.

“Đúng thế”, Trình Hạo ở đầu dây bên kia cũng cười nhạt, “Có cơ hội mình sẽ đi.”

Vừa tắt máy, giọng Giang Dục Phong đột nhiên vọng đến từ phía sau: “Bị mưa tạt cho ướt hết rồi, lẽ nào em không cảm nhận được sao?”

Cô cúi đầu nhìn, thực ra chỉ là mặt đất dưới chân hơi ướt, chắc là vì hơi nước bay vào theo gió.

“Chẳng phải anh muốn ngủ sao, sao lại đứng sau người ta giả thần giả thánh làm gì vậy?”

“Không hiểu hồi cấp ba em học môn Ngữ văn thế nào nữa”, anh rít một hơi thuốc, neho mày nói, “Anh đi tới một cách quang minh chính đại, tốt bụng nhắc nhở em một chút, em thật đúng là không biết phải trái”.

Cô chẳng muốn đôi co giận dỗi với anh, chỉ giơ tay đẩy anh ra: “Đúng, đúng, đúng, em lại coi lòng tốt của anh là lòng lang dạ thú đấy, được chưa? Chiều anh không có việc gì? Chuyện làm ăn đã bàn xong rồi sao? Em muốn ngủ một lát, nếu anh không có việc gì thì mời anh về cho, đừng làm phiền em nữa”.

“Cùng ngủ nhé”, anh đề nghị nghiêm túc, tiếp đó dụi thuốc, rồi đi về phía giường.

Lúc này cô thực sự đẩy anh: “Cả người toàn mùi rượu và thuốc lá, hôi chết đi được”.

“Anh sẽ đi tắm.”

“...”

Nhiếp Lạc Ngôn thực sự chẳng biết nói gì với người như anh, thôi thì mặc kệ, cô nằm xuống, dang tay dang chân chiếm hết vị trí trung tâm của chiếc giường.

Cô chưa ngủ thì anh đã tắm xong đi ra, vừa lên giường đã đẩy cô: “Dịch vào chút đi”.

Nhiếp Lạc Ngôn không muốn dịch chuyển, cánh tay anh đã ngay lập tức đặt lên eo cô. Dường như tới lúc này cô mới nghĩ ra, không chịu nổi nên quay lại trừng mắt nhìn anh: “Làm sao phải ngủ chung?”.

Rõ ràng có hai phòng, hơn nữa, phòng của anh còn có phòng khách, giường bên đó chắc chắn cũng rộng hơn giường phòng cô. Sao cứ phải ngủ chung

“Rốt cuộc em muốn ngủ không?” Giang Dục Phong hình như đã mất kiên nhẫn, hơi thở nóng ẩm phả vào gáy cô.

Tuy rất nhột, nhưng cô vẫn không quên nhắc anh, “Chúng ta đã chia tay rồi.”

”Nhưng tối qua chúng ta vẫn cùng nhau đó thôi.”

Cô bỗng ghen hòng, ”... Em tưởng sáng nay chúng ta đã hiểu ý nhau rồi mà”.

Không nhắc thì thôi, chứ hễ nhắc tới Giang Dục Phong lại cảm thấy bức bối, bởi rõ ràng mới sáng sớm nay chính anh nhất thời tức giận mới buột miệng nói như thế, không ngờ cô cũng tát nước theo mưa thừa nhận luôn.

Tình một đêm.

Cô lại dám cho rằng đó chỉ là mối tình một đêm thôi ư? Lúc này anh chỉ hận một nỗi không thể bóp chết cô cho hả dạ.

Tiếng mưa ngoài cửa vẫn tí tách rơi.

Cánh tay đặt trên vòng eo mịn màng hơi co lại, Giang Dục Phong thấp giọng nói: “Buổi sáng nói gì, anh quên hết rồi”, sau đó không thèm bận tâm tới cô nữa, cứ thế ngủ thiếp đi.

Từ lúc này, giữa họ dường như lại tìm được mô thức chung sống mới, có vẻ như rất gần với mối quan hệ nào đó của những người bạn bè thân thiết hay những cặp tình nhân.

Ngồi trên chuyến xe đi về Ô Trấn, Nhiếp Lạc Ngôn đau lòng nghĩ, mình đã rơi vào bước đường cùng rồi! Hôm qua sau khi ăn cơm tối, hai người cứ bên nhau không rời thậm chí họ còn chẳng bước ra ngoài tới nửa bước, mãi tới sáng sớm hôm nay, cô bị Giang Dục Phong kéo dậy từ trong chăn.

Thực ra, cô chẳng muốn động dậy, toàn thân đau mỏi rã rời, nhưng tinh thần của anh lại rất tốt, như kiểu người giày vò cô suốt đêm qua không phải là anh vậy.

Thậm chí trước khi gọi cô dậy, anh còn tắm rửa xong xuôi, vì thế khi cô còn đang nửa tỉnh nửa mơ thì đã thấy người đàn ông đáng ghét với mái tóc ướt còn vương những giọt nước, cúi người ghé vào tai cô nói như kiểu uy hiếp: “Không chịu dậy, đừng trách anh không khách khí...”, cánh tay lập tức luồn vào chăn, khiến cô sợ hãi mở choàng mắt, vô cùng bức bối ngồi bật dậy, rồi lại khổ sở đứng dậy mặc quần áo.

Lúc xuống dưới, lại chẳng thấy gương mặt quen thuộc nào.

Giang Dục Phong nói: “Chỉ có hai chúng ta đi thôi”.

Cô thu ánh mắt, đáp: “Ồ”.

Thật sa ngã!

Vừa ra ngoài một chuyến, bây giờ lại quần lấy nhau như thế này, hơn nữa có thể đoán trước được trong mấy ngày tiếp theo, trạng thái này sẽ không có nhiều thay đổi.

Đương nhiên anh sẽ không tha cho cô, còn cô lại không có cách nào từ chối được.

Nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe không ngừng lùi lại phía sau Nhiếp Lạc Ngôn buồn bã nghĩ, có trách chỉ có thể trách mình thật thà quá, hiện giờ việc duy nhất cô có thể làm được là cố gắng hết sức nhắc nhở con tim, không được để nó cùng sa ngã theo cơ thể cô.

Bởi yêu Giang Dục Phong, có lẽ là việc vất vả nhất trên đời này.

Do xuất phát muộn, nên lúc tới Ô Trấn đã gần nửa đêm. Hóa ra, tối qua ở đây cũng gặp trận mưa, nhưng lúc này mưa đã tạnh, những cơn gió thổi trên nền đá hoa lưu lại những vệt ẩm ướt loang lổ, chỗ đậm chỗ nhạt trải khắp thị trấn cổ xưa, trông giống như bức tranh sơn thủy được vẽ theo thủ pháp mực.

Hiện tại không phải là mùa du lịch, đi trên đường phần đông là người địa phương, bởi họ ăn mặc giản dị, đến cả nét mặt cũng rất chất phác. Thậm chí, còn có người phụ nữ lớn tuổi tay xách một làn đầy rau quả bước tới, nhoẻn cười với Nhiếp Lạc Ngôn đang hớn hờ hiểu kỳ với mọi thứ xung quanh, sau đó mới đi ngang qua. Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng ánh mắt lại hiền lành, ấm áp lạ lùng.

“Anh thấy không, chỗ này thú vị hơn thành phố lớn rất nhiều. Không khí trong lành, người dân thân thiện, đến cả nhịp sống cũng chậm rãi, ung dung, thật sự rất giống thiên đường.” Đi lên một cây cầu nhỏ, Nhiếp

Lạc Ngôn đặt cả hai tay lên thành cầu, do tiết trời khá lạnh nên đầu mũi cô hơi đỏ, nhưng ánh mắt lại trong sáng, tràn đầy hứng khởi nhìn dòng sông xanh trong bên dưới, giọng nói vô cùng phấn khởi: “Vừa tới đây chưa đầy một tiếng, em đã không muốn về nữa”.

Giang Dục Phong cũng đứng bên cô. “Không muốn về, thế công việc em tính thế nào?”

“Nghỉ việc.”

“Ồ, sau khi nghỉ việc thì sao?”, anh hỏi rất nghiêm túc.

Cô bắt giác liếc anh một cái. “Anh cho rằng em thực sự không nuôi sống được bản thân sao?”

“Đúng mà, hình như em chẳng có sở trường nào cả.”

Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy không phục: “Đó là vì anh không có con mắt nhìn người thôi”.

“Em biết chơi violon”, cô nói, “Sau này em sẽ tới đây thuê nhà, dạy các bạn nhỏ trong trấn chơi đàn”.

Lần này Giang Dục Phong có chút ngạc nhiên: “Sao anh lại không biết nhỉ?”.

“Em đã nói rồi mà, anh không có con mắt nhìn người.” Cô vỗ vỗ tay, rồi quay người bước xuống những bậc cầu.

Từ ngõ nhỏ tới các căn nhà cổ, từ chiếc cầu nhỏ tới các phường sản xuất, dường như cô có thể đi mãi như vậy để ngắm nghía, bởi mỗi một mặt tường cổ kính, mỗi một viên ngói rêu xanh đều ẩn chứa rất nhiều câu chuyện, khiến người ta cảm thấy nơi này có một vẻ đẹp huyền ảo và đầy bất ngờ.

Sắc trời đã tối dần, phần lớn những căn nhà đã sáng đèn, hàng nghìn hàng vạn vì sao phản chiếu xuống mặt nước đang lững lờ trôi, ấm áp, giống như hai tầng thế giới với lung linh ánh đèn. Ngay cả những ngõ nhỏ kia cũng có ánh đèn, dưới mái hiên của mỗi căn nhà đều treo một ngọn đèn lồng, cho dù không có người qua lại nhưng vẫn bật sáng, ánh sáng trắng phả ra từ những chiếc lồng đèn cổ kính mà tinh tế, được treo thành hàng dài thẳng tắp, tới tận cùng con đường hẻo lánh, tĩnh mịch.

Giang Dục Phong dẫn cô tìm một quán cơm, sau đó trở về nhà nghỉ đã đặt phòng trước để nghỉ ngơi.

Cả ngày anh vô cùng hào hứng, cùng cô tham quan các cảnh đẹp, thậm chí còn cùng đi xem kịch đèn chiếu. Lúc đó không có nhiều người xem lắm, anh và cô ngồi ở hàng ghế đầu, đám diễn viên phía sau tấm màn trắng đôi khi bị Lạc Ngôn nhìn chăm chú. Anh thậm chí còn không hiểu kịch đèn chiếu có gì hay mà khiến cô xem không rời mắt như vậy.

Dường như anh chỉ cần ngắm nhìn dáng vẻ cô là đã cảm thấy yên lòng. Mọi thứ đều yên bình, tĩnh lặng, trong rạp hát tối om, tất cả đều yên ắng tới mức như lui về ở ẩn chốn đào nguyên, một vẻ đẹp ngỡ ngàng, không chân thực nhưng lại khiến người ta lưu luyến không rời, không nỡ kinh động, càng không nỡ bỏ qua.

Lúc bước ra khỏi nhà hát, Nhiếp Lạc Ngôn vẫn còn tiếc nuối: “... Tiếc thật, buổi diễn hôm nay là Vô Tòng đã hổ”.

“Chẳng phải em rất chăm chú theo dõi đó thôi?”

“Anh chẳng hiểu gì cả”, cô lườm anh một cái, “Chắc chắn anh chưa từng xem vở Đại Minh cung từ”.

Anh nhún mày: “Đó là thứ gì vậy?”.

“Một bộ phim truyền hình, ồ, có nói anh cũng không hiểu đâu.”

Chỉ là phim truyền hình thôi mà, có gì cao siêu chứ?

Thực ra Giang Dục Phong chẳng tò mò chút nào đối với nội dung phim truyền hình, có điều, thái độ của Nhiếp Lạc Ngôn khiến anh ám ức, nên về đến nhà nghỉ, anh không chịu bỏ qua, liền hỏi: “Bộ phim truyền hình đó nói về cái gì?”.

Nhiếp Lạc Ngôn đang định đi tắm, tay vẫn cầm khăn, nghe người thắc mắc: “Bộ phim truyền hình nào cơ?”.

“Đại Minh cung từ.” May mà trí nhớ của anh rất tốt.

Nhiếp Lạc Ngôn cười cười, cố ý nói: “Em lưu trong máy tính ấy, anh có thể tự xem”, nói rồi liền đóng sầm cửa nhà tắm lại.

Đương nhiên Giang Dục Phong không mở máy tính của cô ra xem, anh chưa bao giờ xem phim truyền hình, nguyên nhân là hồi nhỏ anh không thể ngồi yên một chỗ lâu được, sau này trưởng thành, anh lại càng không có hứng thú với thứ này.

Chờ mãi cô mới tắm xong, anh chễm chệ trên giường. “Em kể cho anh nghe nội dung phim đi”.

Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Sao vậy?”, người kia không vui rướn mày hỏi lại: “Có vấn đề gì à?”

“Đương nhiên là không. Anh muốn nghe đoạn nào?” Dù sao thì vẫn còn sớm, thôi thì nể mặt anh ấy đi cùng mình cả ngày, kể một câu chuyện cho anh ấy nghe cũng được. Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn có dự cảm, e là câu chuyện này sẽ nhanh chóng bị anh coi thường.

“Kể từ đầu nhé!”, anh nhường một nửa chỗ cho cô, muốn biết, rốt cuộc là bộ phim như thế nào mà anh không thể hiểu nổi”.

Hóa ra anh ghi hận câu nói này.

Bỗng cô cảm thấy buồn cười, người đàn ông này đôi khi lại sâu xa khó hiểu tới mức đáng sợ, nhưng có lúc lại giống như trẻ con, chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà so đo tính toán.

Thực ra, Nhiếp Lạc Ngôn chỉ buột miệng nói ra thôi, ra từ rạp hát cô vừa lạnh lại vừa đói, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng tìm nơi nào đó để ăn uống, còn hơi sức và tâm trí đâu để nói về các tình tiết trong vở kịch với anh nữa. Cho nên mới buột miệng nói để chặn họng anh, nào ngờ anh lại để bụng như vậy.

“Đại Minh cung từ là câu chuyện về Thái Bình công chúa do Lý Thiếu Hồng đạo diễn, chính là nữ đạo diễn gần đây đang chuẩn bị cho ghi hình bộ phim Tân Hồng lâu mộng đó.”

29. Chương 16 Phần 2

Cô ngồi xuống cạnh giường, kể từ đoạn Thái Bình công chúa được sinh ra, rồi đến vở kịch đèn chiếu mà Thái Bình công chúa xem phụ hoàng và người chị họ là Hạ Lan diễn, sự ám muội trong mối quan hệ đó có thể do Thái Bình công chúa lúc đó còn nhỏ nên không nhận ra, sau đó lại kể về nam nhân tuần tú nàng gặp ở đầu đường Trường An trong dịp tết Nguyên tiêu, người sau này đã làm thay đổi cuộc đời nàng.

Khoảnh khắc lột bỏ lớp mặt nạ khiến khuôn mặt Châu Tấn nhòa lệ, trông rất đáng thương.

Tiết Thiệu nói: Tiểu thư, chắc cô nhận lầm người rồi.

Chàng khẽ cười, khuôn mặt rạng ngời, anh tuần, đôi mắt mênh mang như nước mùa xuân.

Đây là cảnh Nhiếp Lạc Ngôn thích nhất, cô đã xem đi xem lại rất nhiều lần. Thì ra, cuộc đời của con người lại kỳ diệu như vậy, chỉ một giây phút ngắn ngủi nhưng có thể ảnh hưởng, thậm chí còn có khả năng thay đổi cả cuộc đời. Sự vắn vưng của Thái Bình công chúa và vị nam nhân tuần tú đó dường như đã bắt đầu kể từ thời khắc lột bỏ lớp mặt nạ được lột bỏ.

Nhưng Giang Dục Phong lại ngắt lời: “Đây là bộ phim lừa dối con gái mà thôi”.

“Lẽ nào anh không tin vào tình yêu sét đánh?”

Anh không trả lời, chỉ hỏi lại: “Kịch đèn chiếu được diễn trong bộ phim này cũng là Võ Tòng đã hở?”.

Thật chẳng ra làm sao, cô bị anh làm cho tức tới mức gần như không nói nên lời. “Đương nhiên không phải, mà là Cô gái hái dâu”.

“Hoa đại đón gió bay phấp phới, như đang giải bày những điều thầm kín trong lòng; cỏ xanh mơn mớn lay động theo gió, vô cùng uyển chuyển khiến người ta không nở rời; những cành liễu mới nhú đung đưa bên làn nước biếc, lay động trái tím yếu mềm. Tại sao năm nào mùa xuân cũng đến như hẹn trước, mà đức lang quân của ta lại bất vô âm tín...”

“Đợi một lát!” Anh không kìm được lại ngắt lời cô một lần nữa.

“Sao vậy?”

“Lời thoại gượng gạo như vậy, sao em có thể nhớ được nhỉ?”

“Học thuộc”, cô đáp, “Trước đây em đã cố gắng học thuộc, có phải là rất có tính văn nghệ không?”

“Rất suốt mượt”, anh chẳng hề khách khí.

Cô xấu hổ quá hóa tức giận: “Chính anh nói muốn nghe mà!”

“Nhưng anh không ngờ bộ phim này lại ủy mị như vậy”, anh nhìn cô một lượt, “Sở thích năm xưa của em rất có vấn đề đấy.”

“Ừm.” Cô im lặng, ra vẻ nghĩ ngợi nghiêm túc một lát rồi đột nhiên gật đầu tán đồng: “Nếu không có vấn đề thì sao lại yêu anh chứ?”.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nhưng hai người như đã thoát khỏi cõi trần để đến với thế giới bồng lai tiên cảnh, tuy thỉnh thoảng vẫn đấu khẩu chan chát, nhưng phần lớn thời gian bên nhau vẫn vô cùng vui vẻ.

Có điều, khi chuẩn bị rời Ô Trấn, Giang Dục Phong bỗng nhiên bị cảm.

“Sao bây giờ sức khỏe của anh lại kém thế?” Nhiếp Lạc Ngôn vừa rót nước sôi vừa không quên nói mĩa.

Bởi cô nhớ trong hai năm chính thức qua lại, anh rất ít khi bị ốm, thậm chí đến hắt hơi sổ mũi cũng không, quá lắm thì cũng chỉ thỉnh thoảng khản giọng lúc sáng sớm, mà nguyên nhân chủ yếu là do hôm trước anh uống nhiều rượu. Do vậy khi ấy, mỗi lần bị cảm lạnh, ngạt mũi là cô lại ghen tị với sức khỏe của anh.

Dục Phong ngồi trên ghế sofa trong bộ dạng thảnh thơi hưởng thụ sự chăm sóc của Nhiếp Lạc Ngôn. Anh đón lấy thuốc và cốc nước từ tay cô, rồi rướn mắt nhìn: “Lẽ nào em quên rồi, tối qua là ai đã bắt anh cởi áo ra để che mưa cho em nhỉ?”

“Em lại cho rằng thiếu gia họ Giang nhà ta đã già rồi, cho nên mới không chịu được chút mưa gió aizzz, để em nghĩ, hằng ngày anh nên chú ý tập thể dục một chút đi!”

Tuy nói vậy nhưng thực ra Nhiếp Lạc Ngôn hiểu rõ, phải dầm mưa trong thời tiết thế này quả thực chẳng dễ chịu chút nào.

Tối qua, thuyền du lịch đi được nửa chặng đường thì trời bắt đầu mưa to, tới lúc họ lên bờ mà mưa vẫn không ngớt. Cảnh sắc thị trấn cổ kính trong mưa cũng mang theo phong vị đặc biệt. Nhưng khi về tới nhà nghỉ thì hai người đã ướt rượt. Vì Giang Dục Phong đã cởi áo khoác để che cho cô nên anh ướt như chuột lột.

Thấy giọng anh hơi khàn, cô nhìn anh rồi lại rót siro ho ra, nói: “Này, uống đi”.

Anh khẽ nhú mày, nhanh chóng lộ ra nét mặt khó chịu. “Đây là cách em cảm ơn anh sao?”

Đương nhiên cô biết, anh từ trước tới giờ ghét nhất loại ngọt ngọt dính dính này, bình thường đến cả kẹo anh còn không hay ăn, huống hồ là thứ này. Nhưng cô vẫn nhếch miệng cười: “Vâng, cảm ơn vì hành động chí công vô tư, xả thân vì người khác của anh tối qua”, vừa nói vừa gờm thìa gần miệng anh, “Hơn nữa, dù sao cũng đã mưa rồi, không uống thì tiếc lắm”.

“Không uống”, anh gạt tay cô ra.

“Không được từ chối.”

“Anh có ho đâu, tại sao lại phải uống thứ này chứ?”

“Anh sẽ bị ho ngay thôi.” Không hiểu tại sao, bộ dạng lúc này của anh khiến cô cảm thấy vô cùng thích thú.

Anh lại lườm cô, thờ ơ nói: “Em đang trù ẻo anh đấy à?”.

“Là em quan tâm tới anh thôi mà.” Cô vẫn híp mắt, ngừng lại một lát, rồi lại như đang dỗi dành một đứa trẻ mới đi học mẫu giáo, dịu dàng nói: “Mau uống đi nào!”.

Anh trề môi, giọng nói càng kiên quyết: “Anh đã nói rồi, không uống”.

Sau một hồi giằng co, dường như cô có chút nản lòng: “... Tại sao người này lại khó hầu hạ như vậy?”.

“Bởi vì em không thật lòng”, nhận ra sự ám muội của cô, Giang Dục Phong lạnh lùng đáp.

Bị anh nhìn thấu tâm tư, Nhiếp Lạc Ngôn không hề đỏ mặt, cô đặt thứ trên tay xuống, nói: “Được thôi, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta tự lo cho bản thân, tránh việc anh đặt chuyện em dùng thuốc để hạ độc anh.

Nói rồi cô đứng dậy bỏ đi, chưa đi được hai bước đã bị anh kéo lại. Lòng bàn tay anh nóng ran, nắm chặt tay cô.

“Sao em lại nhỏ nhặt như vậy?”, anh nhú mày, tiếp đó lại mỉm cười, “Định đi đâu thế?”.

“Đi thuê một phòng nữa.”

“Chiếc giường này đủ rộng mà.”

Nhiếp Lạc Ngôn hơi lúng túng: “Ai nói là sẽ ngủ chung giường với anh?”. Hiện giờ quan hệ giữa họ thật không bình thường, rất không bình thường.

“Nhưng một mình anh, ngộ nhớ nửa đêm bệnh nặng lên thì phải làm sao?”

“...”

Hóa ra, sau khi đã đạt tới một cảnh giới nào đó, thì ngay cả việc cảm nhẹ cũng được đưa ra làm thủ đoạn uy hiếp..

Thực ra cô cũng có phần không yên tâm, bởi lòng bàn tay anh vẫn nóng ran đến mức đáng sợ, thế là cô lại đi tới chỗ ông chủ nhà nghỉ mượn cặp nhiệt độ về đo thân nhiệt cho anh.

“Trước đây em học chuyên ngành Hộ lý sao?”, anh cười hỏi.

Cô chẳng thèm trả lời.

Đo thân nhiệt cho anh xong, cô đưa chiếc cặp nhiệt độ về phía ánh sáng để xem cột thủy ngân thì bị anh giật lấy: “Em cũng thật là, chuyện bé xé ra to, có gì đâu mà xem”.

Đúng là không biết phân biệt tốt xấu!

Cô liền nhét luôn vỏ đựng cặp nhiệt độ vào tay anh: “Vậy anh tự đi trả ông chủ đi”.

Anh không làm gì nữa, chỉ nhìn cô cười: “Đột nhiên em quan tâm tới anh như vậy, khiến người ta cảm động quá”.

Cô ngây người một lát, sau đó bất giác cười giễu cợt: “... Nhưng em chẳng thấy biểu hiện cảm động ấy đâu cả”, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng đen, bỗng lại hồ nghi nói: “Lẽ nào anh đang giả ốm? Tại sao nhìn anh còn có sức lực hơn cả lúc thường thế?”.

Nhưng chỉ một lát sau anh đã thiếp đi. Không biết do thể lực kém hay do tác dụng của thuốc, chỉ mới nằm trên giường chưa tới mười phút mà anh đã ngủ, đến cả bữa trưa cũng không muốn dậy ăn, cô gọi, anh chỉ mơ màng “Ừ” một tiếng, sau đó lại xoay người chìm vào giấc ngủ.

Không còn cách nào khác, Nhiếp Lạc Ngôn đành một mình đi ra ngoài ăn mỳ. Lúc đi mua thuốc về, cô tò mò mở hộp thuốc ra xem, thực ra đó chỉ những viên thuốc trắng, đen bình thường, nhưng hiệu quả tuyên

truyền trong quảng cáo đường như lại hoàn toàn trái ngược khi được áp dụng với Giang Dục Phong. Rõ ràng anh uống viên trắng nhưng lại ngủ không biết trời đất gì.

Thật kỳ lạ!

Bởi thế, cô bước tới bên giường quan sát anh.

Cơn mưa đêm qua cuối cùng đã tạnh, lúc này trong tầng mây lấp ló ánh mặt trời mà lâu lắm người ta mới nhìn thấy, những ánh nắng vàng nhạt chiếu xuyên qua song cửa điêu khắc theo phong cách cổ xưa, vừa hay dừng lại bên giường, những hạt bụi li ti trong không trung đang không ngừng xoay chuyển giữa chùm ánh sáng đó.

Hình như anh đang ngủ rất say, gối đầu trên chiếc gối màu trắng tuyết, nét mặt thanh thoi.

Gần đây anh cắt tóc ngắn nên dưới ánh nắng các đường nét trên khuôn mặt trở nên rõ ràng. Lúc này, đôi mắt dài đen láy đang nhắm nghiền, dưới sống mũi cao thẳng là cặp môi mỏng với độ cong đẹp vô cùng, thực ra đến cả đường nét của cằm cũng rất đẹp, cho dù anh đang ngủ nhưng vẫn toát lên vẻ anh tuấn, chẳng trách bình thường Tần Thiểu Trân luôn si mê tướng mạo của anh, lại càng không thể trách được rằng sao anh lại đào hoa đến vậy.

Nhiếp Lạc Ngôn ngồi xuống bên giường, nghỉ ngơi một lát, rồi cẩn thận đặt tay lên trán anh. Ai ngờ động tác nhẹ nhàng ấy đã làm anh thức giấc.

Anh đột nhiên nhíu nhíu mày, sau đó khẽ mở mắt.

Cô thậm chí còn chưa kịp rút tay về thì vừa hay ánh mắt hai người chạm nhau.

Giang Dục Phong đột nhiên tỉnh giấc, khoảnh khắc tỉnh giấc ấy khiến tim đập nhanh hơn bình thường, khiến anh gần như ngạt thở.

Vừa rồi anh ngủ không ngon giấc lắm, có lẽ không phải do tác dụng của thuốc, anh chỉ cảm thấy mệt mỏi rồi.

Thời gian gần đây anh thường cảm thấy rất mệt. Trước đó anh còn đích thân dẫn tổ Chuyên gia đi khảo sát hạng mục đầu tư, sau đó lại trải qua một cuộc chiến chốn thương trường khó khăn mới ký được hợp đồng khiến anh hải lòng, còn chưa kịp xả hơi đã phải dẫn Nhiếp Lạc Ngôn đi Ô Trấn.

Tuy nói là đi du lịch, nhưng trên thực tế anh chẳng hề có hứng thú gì với việc này. Anh không giống cô, người giống như nữ sinh kia, trong lòng lúc nào cũng vẫn vương với những mong chờ và khát khao đầy chất nghệ sĩ, thậm chí còn có thể ngơ ngàng thốt lên hồi lâu khi đối mặt với bức tường thành cổ kính.

Những thành phố và thị trấn Giang Nam này đối với anh mà nói, nơi nào cũng tựa tựa nhau, chẳng có gì mới lạ.

Thế nhưng những thứ xem ra vô cùng tầm thường trong mắt anh lại có ma lực chết người đối với cô, khiến cô lưu luyến không rời.

Còn thứ duy nhất ở đây khiến anh lưu luyến, thực ra chính là cô.

Dáng vẻ vừa đứng trên chiếc cầu nhỏ vừa than vãn của cô, vẻ tập trung khi xem kịch đèn bóng trong rạp hát, thậm chí là cả những bước chân len lỏi trong từng ngõ hẻm cùng niềm phấn khởi của cô, tất cả đều khiến anh cảm thấy đẹp đẽ lạ thường.

Anh biết rất vui, thậm chí còn không muốn ra về, bởi nơi đây quả thực rất giống thiên đường.

Thực ra anh cũng không muốn đi, bởi mấy ngày này đối với anh mà nói, thật quá giống với cuộc sống nơi thiên đường.

Nhiếp Lạc Ngôn hơi bối rối, không biết tại sao người này vừa tỉnh ngủ mà đã nhìn cô chăm chăm như vậy, ánh mắt anh sâu xa khó hiểu, như thể đang suy nghĩ việc gì đó.

Đứng trong căn phòng gọn gàng theo phong cách cổ kính, nửa người cô như được tắm trong ánh nắng trong trẻo nhưng lành lạnh, mái tóc đen nhánh cũng như ánh lên cùng tia nắng, nước da trắng trẻo, mịn màng

và căng tràn sức sống như quả tươi vào thời điểm chín, do nhiệt độ trong phòng để hơi cao nên má cô phớt hồng.

Giây phút này, thời gian như dừng lại, hai người gần nhau trong gang tấc, không gian yên tĩnh đến lạ kỳ.

Một lát sau, cô mới giải thích: “Em chỉ muốn xem anh còn sốt nữa không”, đồng thời rút tay lại.

Giang Dục Phong “Ừm” một tiếng, đôi mày lúc trước còn nhíu chặt giờ đã dần giãn ra, anh nhanh chóng ngồi dậy, nhìn cô cười với vẻ đầy ẩn ý: “Đúng là giấu đầu hở đuôi. Thực ra anh đang hoài nghi, vừa rồi có phải em muốn làm gì nhân lúc anh đang ngủ không?”.

Cô sưng người, bất giác nghiêng rằng nói: “... Anh đi chết đi!”

“Sao em lúc nào cũng trù ẻo anh vậy?” Ánh mắt anh vẫn tươi cười, nhưng dáng vẻ lại tỏ ra vô tội, không chờ cô trả lời, anh bỗng giờ tay kéo cô về phía mình.

“Lại đây.”

“...Làm gì?”

“Lại đây để anh ôm một cái.”

Thấy anh nheo mắt cười, cô trở nên lúng túng: “... Có phải anh bị sốt cao quá nên thành mê sảng không?”. Cô lùi về phía sau theo bản năng, ánh mắt nhìn anh như thể đang nhìn quái vật.

“Đừng khiến anh hụt hững như vậy, được không?” Thấy cô không chịu nhúc nhích, Giang Dục Phong đành nghiêng người, ôm cô vào lòng.

...

Hơi thở anh len lỏi trong mái tóc cô, dường như ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, đó là mùi hoa cỏ thoang thoảng mà thanh mát, và cả hơi thở ấm áp, dịu dàng của cô, tất cả khiến anh không nỡ buông tay.

Cô khê cựa quậy, cảm thấy hành động này hơi kỳ quặc, trước đây anh rất ít khi ôm cô như vậy. Thực ra anh không dùng sức lắm nhưng cô vẫn thấy khó thở.

Không những khó thở, mà dường như đầu cũng ong ong khó chịu.

“Yên nào”, giọng anh khê vọng tới, mang theo cảm giác ấm áp lạ thường, khê khàng thoảng bên tai cô giống như sự cộng hưởng đẹp để phát ra từ dây đàn, “Chỉ một lát, một lát thôi...”.

Trái tim cô đập mạnh rồi lại trở nên nghẹn ngào, cô buồn rầu chất vấn: “Giang Dục Phong, rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

“Rõ ràng như vậy, lẽ nào em không nhận ra?”

Đúng là quá rõ ràng, quá đột ngột, nên mới khiến cô cảm thấy khó thở.

Thị trấn nhỏ xinh đẹp, hiền hòa, sáng bừng sau cơn mưa, anh lặng lẽ ôm cô vào lòng, trong căn phòng bình yên này chỉ còn nghe thấy hơi thở thốn thức của hai người.

Một lúc sau, phải cố gắng lắm Nhiếp Lạc Ngôn mới thoát được cảm giác tim đập thành thịch, cô đề nghị: “Để em đo nhiệt độ cho anh nhé!”.

Có lẽ đó là lần đầu tiên, trong cuộc đời gần ba mươi năm của mình, Giang Dục Phong được nếm cảm giác thật rõ ràng, anh dường như không tìm được cơn giận: “Em có thể tạm thời đừng nói gì được không?”.

“Hả? Nhưng tạm thời là bao lâu?”

“Tới khi anh cho phép thì thôi.”

“Thế không được”, cô nghĩ một lát mới nói tiếp: “E là lúc này đầu óc anh không tỉnh táo, có trời mới biết lúc nào cho phép em mở miệng nói tiếp.”

“Nhiếp Lạc Ngôn!”

“... Gì?”

Không hiểu tại sao, lời đáp lại của cô lại mềm mại như vậy, đến cả cô cũng ngỡ ngàng, dường như đó chỉ là buột miệng đáp lại anh mà thôi. Giọng nói thốt ra nhẹ nhàng, chậm chậm, hơi kéo dài âm cuối dường như còn mang theo chút hờn dỗi.

Giang Dục Phong nghe thấy vậy, trái tim cũng yếu mềm, anh bắt giấc ngừng lại một lát, một lúc sau mới nói: “Nhiếp Lạc Ngôn, em nghĩ kỹ đi, hãy ở bên anh thêm một lần nữa!”.

30. Chương 17 Phần 1

Chương 17

Anh đang nói gì vậy?

Đầu óc rối bời, cô sợ tới mức ngây người, sau khi phản ứng lại liền đột ngột thoát khỏi lòng anh.

Giang Dục Phong có vẻ bất mãn, anh khẽ nhíu mày, ánh mắt ai oán: “Sao vậy? Lời nói của anh khiến em bất ngờ quá à? Phản ứng hiện giờ của em là sao?”

Cô vừa lùi về sau một chút theo bản năng, vừa nói: “Giang đại thiếu gia à, anh không nên đùa như vậy. Có phải anh thấy quá nhàn rồi không? Hay là anh mắc bệnh hồ đồ mất rồi? Ngựa tốt không nhai lại cỏ! Nếu anh thực sự cảm thấy thiếu bạn gái bên mình thì chọn đại một cô trong đám gái lăng lơ chuyên mua vui cho đàn ông kia, hà cớ gì lấy tôi ra làm trò đùa thế? Hơn nữa...”.

“Nhiếp Lạc Ngôn!” sắc mặt anh thay đổi rất nhanh, cuối cùng không thể nhịn thêm được nữa, liền ngắt lời cô trầm giọng nói: “Sao em lại khẳng định chắc chắn rằng bên anh có cô gái khác? Có thể thời điểm này không còn ai khác để anh chọn lựa? Cũng có thể...”. Anh ngừng lại một chút, trong đáy mắt dường như có tia nhìn thất vọng, ẩn chứa tâm trạng khiến cô không thể nhìn thấu. Anh chỉ nhìn cô, rồi chậm rãi nói từ câu từng chữ: “Cũng có thể, anh chỉ muốn được ở bên em?”.

Hai người không ai nói gì trong mấy giây ngẩn ngui.

Cô như ngây dại, còn anh, rất kiên nhẫn chờ đợi cô phản ứng lại.

Cuối cùng cũng nói ra được, Giang Dục Phong chợt phát hiện, thực ra chẳng có gì là gượng gạo, sống gần ba mươi năm rồi nhưng anh chưa từng nói với ai thế này. Gần như là tổ tình sống sượng, từ trước tới giờ anh chẳng thêm nói ra, cũng chưa từng gặp người nào khiến mình cảm thấy nên làm như vậy. Nhưng lúc này đây, người đó đã xuất hiện trước mặt anh, một cô gái xinh đẹp nhưng cũng rất bướng bỉnh, và dường như không hề muốn gặp anh. Thậm chí, anh còn nghĩ cô sẽ từ chối, nhưng cuối cùng vẫn phải nói ra. Anh muốn sống cùng cô, không phải với bất kỳ người nào khác, anh chỉ cần cô thôi. Chỉ một mình cô là đủ.

Thấy cô vẫn trong trạng thái như đang mơ màng, anh hắng giọng, lại là ngữ điệu bắt cần như mọi khi: “Em đang nghĩ gì vậy?”.

“Em nghĩ...em nghĩ mình cần yên tĩnh một chút”, Nhiếp Lạc Ngôn nhíu mày, cuối cùng cô cũng có phản ứng.

“Được, có cần phải nhường phòng cho em không?”

“Không.” Cô vội vàng đứng dậy, dù sao thì cô vẫn không quên anh là người đang ốm.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng lướt qua, để lại những vệt loang lổ trên đầu giường, tư duy của cô dường như đang hồi phục...

Anh nói, anh chỉ muốn được ở bên cô.

Rõ ràng bình thường anh là người không đứng đắn, những lời nói ra đều hư hư thực thực, nhưng giây phút vừa rồi, cô lại hoàn toàn tin tưởng anh. Mặc dù hơi ngỡ ngàng nhưng dường như cô tin đó là sự thật, trái tim đã bắt đầu loạn nhịp.

Lúc này, cô không nén nổi tò mò đưa mắt quan sát Giang Dục Phong, thấy anh vô cùng bình tĩnh. Anh ngồi dựa vào đầu giường, đôi mắt đen láy dường như không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ bình tĩnh nhìn thẳng vào cô, như thể đang chờ câu trả lời, lại như thể anh không phải là người vừa thốt ra câu nói lúc nãy vậy.

Vừa rồi, lẽ nào không được coi là tỏ tình sao?

Tuy anh không nói “Anh thích em” hoặc “Anh yêu em”, nhưng với ý nghĩa đó, rõ ràng là anh đang tỏ tình! Vậy thì tại sao giây phút này anh lại có thể ra vẻ như chẳng có chuyện gì vậy?

Nhiếp Lạc Ngôn vừa thăm khám phục vừa nghi hoặc tiếp đó cúi đầu suy nghĩ như không có việc gì rồi rảo bước rời khỏi căn phòng.

Mãi tới ngày thứ hai khi đáp chuyến bay về, đáp án mà Giang Dục Phong chờ đợi vẫn chưa thấy đâu. Tuy Nhiếp Lạc Ngôn không từ chối nhưng cũng chẳng đồng ý, hình như cô đang rơi vào trạng thái nào đó, hai lông mày lúc lại nhíu chặt vào, đáng vẻ đầy buồn bã.

Chỉ cần thế thôi đã khiến Giang Dục Phong vô cùng khó chịu.

Ở bên anh, lẽ nào người ta lại cảm thấy lúng túng như thế?

Nhưng anh lại không thể bộc phát được, con người cô từ trước tới giờ luôn như vậy, như thể bị dồn ép tới mức lo lắng, thậm chí hề tức giận là không để đường lui cho bản thân dù chỉ một chút, cho dù sau đó phải hối hận vạn phần cũng chẳng sao. Anh rất hiểu, hiểu từng ly từng tí tính būng bình cũng như sự mạnh mẽ của cô.

Máy bay đang bay trên tầng mây, như thể bay đến tận cùng của bầu trời, ráng chiều màu cam nổi lên một dải từ phía bắc tới phía nam, rồi dần nhuộm đỏ và lan ra khắp nơi, nhìn từ cửa sổ máy bay, dễ dàng nhận thấy vẻ đẹp người ta phải ngỡ ngàng. Đáng vẻ cô lúc này rất đẹp, khuôn mặt ngập trong bóng mây nửa sáng nửa tối, những tia sáng nhỏ nhoi như đang nhảy nhót trên mái tóc. Cô mê mẩn nhìn ngoài cửa sổ đường nét trên khuôn mặt dịu dàng tới mức không thể tưởng tượng nổi, khiến người ta không thể kiềm chế được và chỉ muốn gơ tay chạm vào.

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh không nói nên lời với một cô gái, anh không ép cô, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc mặc cho cô tiếp tục giả ngây ngô vô thời hạn.

Nhiếp Lạc Ngôn đang chăm chú nhìn biển mây mịt mù bên ngoài máy bay, nhưng vẫn đột nhiên phát hiện có ai đó nắm chặt tay mình.

Cô quay đầu sang bên, chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng dường như cô đã quen với thói động chân động tay của anh. Cũng có thể đã quá quen với điều này, cho dù chia tay nhưng một bộ phận nào đó trên cơ thể cô vẫn giữ kỷ ức đối với anh. Tối giờ, kỷ ức đó đang dần trở lại, giống như ngọn lửa sắp tàn đột nhiên sáng bừng và nhanh chóng lan tỏa.

“Anh cho em thời gian ba ngày.”

“Gì kia?”, cô kinh ngạc, nghĩ một hồi lâu mới hiểu anh đang nói gì, liền từ chối: “Không được”.

Người đàn ông bên cạnh rướn mày: “Sao vậy?”.

Thực ra cô rất muốn trả lời anh: “Chúng ta không thể”, nhưng cuối cùng cô vẫn nói như ma xui quỷ khiến: “... Ba ngày quá ngắn ngủi”. Nói xong, cô tự cảm thấy khó chịu với mình.

Còn gì đáng để suy nghĩ nữa? Người đàn ông như anh, đối với các cô gái mà nói, luôn giống với ác quỷ hồn ma, tràn ngập sức hấp dẫn nhưng lại khiến bạn không thể nhìn rõ trái tim anh ta, cũng không thể xác định nổi rốt cuộc anh ta có trái tim không nữa.

Càng nghĩ cô càng nghi ngờ, không hiểu những lời nói tối qua rốt cuộc có phải do anh nhất thời đầu óc không tỉnh táo, hay do cố tình trêu chọc cô không? Bởi trước đây anh thường như vậy, chốc chốc lại giễu cợt cô, như thể giễu cợt thú cưng vậy.

Nhưng lời đã nói ra giống như bát nước hắt đi khó có thể thu lại được. Quả nhiên cô thấy anh xoa xoa cảm như thể đang trầm ngâm suy nghĩ. “Ba ngày không đủ sao? Vậy em cần thời gian bao lâu?”.

Cô tranh thủ cơ hội được voi đòi tiên, nói đại: “Ba năm nhé, thế nào?”.

Anh nheo mắt, lòng bàn tay nóng ấm vô tình lướt qua mu bàn tay cô khiến cô có cảm giác khó tả, giọng điệu anh trở nên nhẹ nhàng: “Nói thế nghĩa là, trong ba năm này em sẽ không yêu và kết hôn với ai đúng không?”.

Đồ gian xảo! Cô thầm chửi rửa. Hiện giờ cô hai mươi sáu tuổi, sau ba năm nữa há chẳng phải gấp nhé ba mươi? Tới lúc đó được xếp vào đội ngũ bà cô già, e là sẽ chẳng có ai nhòm ngó đến. Nhận thấy sắc mặt thay đổi nhanh chóng của cô, anh khẽ cười, cô tức tới mức mím chặt môi, một hồi lâu sau mới nói tiếp: “Rốt cuộc anh đã đùa đủ chưa?”.

“Sao em luôn nghĩ anh như vậy?”

“Bởi tình trường của anh quá phức tạp.”

Thực ra giọng điệu của anh vẫn có nét lười biếng khó tả, nhưng nụ cười ẩn chứa trong mắt đã được thu lại, đáy mắt sâu xa nhưng ánh mắt vô cùng rạng ngời: “Đây chính là nguyên nhân em không tin tưởng anh?”.

Cô chợt bối rối trước dáng vẻ đứng đắn bất ngờ của anh, liền qua “hừ” một tiếng không rõ thái độ thế nào. Anh không nói gì thêm nữa.

Một lát sau, tiếp viên hàng không đi tới đưa chăn ấy khách ngồi khoang hạng nhất, tiện tay điều chỉnh đèn phía trên tới đi, cô liếc nhìn trộm, thấy anh đang nhắm mắt giả ngủ. Lúc này cô tiếp viên hàng không vừa hay đi tới bên cạnh cô, cô liền ra hiệu với cô ta, tiếp đó chỉ vào Giang Dục Phong, cô nàng tiếp viên xinh đẹp hiểu ý ngay, khẽ mỉm cười gật đầu rồi quay người đi, sau đó nhanh chóng đưa chăn tới.

“Cô đắp chăn giúp anh ấy, cảm ơn.” Cô ra hiệu bằng miệng, tiếp đó khẽ động động ngón tay, thấy anh không có phản ứng gì liền lấy hết can đảm rút bàn tay mình trong tay anh ra, sau đó nghiêng mình, ngáy người nhìn về phía chiếc đèn nhỏ đang nhấp nháy trên cánh máy bay.

Nhiếp Lạc Ngôn vốn tưởng rằng sự việc lần này sẽ nhanh chóng qua đi, ai ngờ chỉ sau mấy ngày, Giang Dục Phong đã huênh hoang, dương dương tự đắc. Nguyên nhân là sau mấy ngày nghỉ, công việc của cô dồn ứ, ngày nào cũng phải làm thêm giờ tới tận khuya, lại bị ông chủ triệu tập họp tổ Thiết kế. Kết quả là trước khi về nhà, điện thoại của Nhiếp Lạc Ngôn gần hết pin. Khi điện thoại chỉ còn vạch cuối cùng, cô nhận được cú gọi của Giang Dục Phong.

Cô đứng trong thang máy tầng dưới, bên cạnh còn có mấy đồng nghiệp, nghe giọng anh hỏi: “Em đang làm gì vậy?”.

“Vừa tan làm.”

“Anh đang ở gần nhà em.”

“Thế à?”

“Em chưa ăn cơm phải không? Nghe giọng mệt mỏi lắm, chẳng có tinh thần chút nào.”

Đúng là cô rất ử rữ, không những thế, tâm trạng còn chán nản vô cùng, đang định nói thêm vài câu với anh thì điện thoại đã tự động tắt máy.

Cũng hay, cất chiếc điện thoại với màn hình đen sì, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào con số không ngừng nhảy nhót trên đèn báo của cầu thang máy. Đám đồng nghiệp đứng bên cạnh vẫn đang xì xào bàn luận về quyết định được thông báo trong cuộc họp vừa xong, tiếng bàn tán ồn ào vang vọng trong thang máy nhỏ hẹp rồi truyền tới tai khiến cô mệt mỏi vô cùng.

Vừa bước lên cầu thang, Nhiếp Lạc Ngôn ngỡ ngàng thấy một bóng người đứng trước cửa nhà. Cô giật thót mình, may mà đèn cảm ứng vào lúc đó lại bật sáng, cả gian cầu thang phút chốc sáng bừng.

Cô vỗ ngực thở phào, sau đó bực tức hỏi: “Sao anh lại tới đây? ”

Giang Dục Phong thản nhiên nhìn cô đáp: “Đừng ra vẻ như vậy nữa, trông em cứ như vừa gặp ma ấy”.

Nửa đêm canh ba mà dọa người ta thế này, đúng là còn đáng sợ hơn cả gặp ma.

Cô đẩy cửa vào nhà, anh tự động bước theo.

“Này, nhà em chẳng thay đổi gì cả. Em có phải là con gái không vậy, vứt bừa bãi quần áo trên xô pha, lẽ nào hằng ngày em không có thời gian dọn dẹp?”

Cô vứt chìa khóa nhà lên bàn uống nước, chau mày nói: “Muộn thế này rồi, xông vào nhà người ta là hành vi chẳng văn minh chút nào”.

“Sao hôm nay em bực bội thế?”, anh cười khẩy, rồi lại hỏi tiếp: “Vừa rồi sao lại tắt máy khi đang nghe máy thế?”.

“Điện thoại hết pin.”

“Thì ra là vậy, anh lại cứ tưởng em có gì không hài lòng với anh.”

“Em có gì bất mãn với anh sao?”, cô lạnh lùng lườm anh: “Những nhà tư bản như anh luôn luôn chiếm thế thượng phong, còn bọn em mãi mãi bị áp bức, bởi thế không thể không bất mãn, càng không thể phản kháng”.

Rõ ràng cô đang rất tức giận, nhưng anh lại tỏ vẻ như không hiểu, ngồi xuống ghế xô pha, nụ cười trên khuôn mặt vô cùng rạng rỡ. “Rốt cuộc là có chuyện gì? Em có biết bộ dạng lúc này của em trông giống con gì không?”

“Xin lỗi, từ nhỏ em rất ít khi đi vườn thú.”

“Giống nhím, không những thế còn là con nhím đang xù lông nữa kìa.” Anh cười, rồi giơ tay về phía cô một cách tự nhiên: “Lại đây, nói cho anh nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Thực ra cô không biết tại sao Giang Dục Phong lại đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà mình, cũng không hiểu tại sao muộn thế này rồi anh vẫn còn mặc lễ, đến kiểu tóc và ca vát cũng được chải chuốt cầu kỳ.

Ngồi trong chiếc xô pha mềm mại, rộng rãi, Nhiếp Lạc Ngôn buồn bã nói: “Hôm nay Kyle mở cuộc họp, nói phải cắt giảm nhân viên”.

“Việc này, hình như anh đã nhắc nhở em từ lâu rồi thì phải.”

“... Thực ra cũng không thể coi là cắt giảm nhân viên. Nhưng anh có biết lý do là gì không?” Cô sầm mặt, khóe miệng chùng xuống: “Nghe nói là phòng của bọn em có người ngầm dẫn đi mấy khách hàng, khiến công ty phải chịu tổn thất nghiêm trọng.”

“Hả?”

Có vẻ Giang Dục Phong chẳng ngạc nhiên chút nào.

“Anh đã biết từ lâu rồi phải không?” Anh qua lại thân thiết với Kyle, chẳng trách lúc đó đã nhắc nhở cô như vậy.

“Có nghe anh ấy nói tới một lần.”

“Thì ra từ lâu sếp đã phát hiện ra người mang dã tâm đen tối...” Cô không dám tin, bởi đều là những đồng nghiệp ngày nào cũng đối xử với nhau rất tốt, cả đám ngồi trên cùng một con thuyền, lúc khó khăn nhất mọi người đều cố gắng chịu đựng, chịu đựng tới lúc công ty làm ăn thuận buồm xuôi gió, rồi cùng nhau ra sức giữ gìn thành quả. Đúng là như vậy, đúng là vậy mà! Cô và họ ngày ngày bên nhau, khi tăng ca cùng nhau gắng sức, lấy tinh thần, lúc ăn uống hay đi hát luôn tranh thanh toán hoặc giành micro, cảm giác giống như một gia đình. Một gia đình như vậy, làm sao có xảy ra chuyện này được chứ? Do vậy trong cuộc họp vừa rồi không muốn tin những lời Kyle nói, cô còn nghĩ sếp đã lầm. Một phòng ban chưa tới mười người, bất kể người bị đuổi đi là ai, đều khiến cô cảm thấy buồn. Kyle lại kiên quyết như thế. Bình thường sếp là người có tác phong ôn hòa, đột nhiên lại trở nên nghiêm khắc vô cùng, lời nói sắc nhọn, thái độ không truy xét tới cùng nhưng cũng không buông tha. Trong hành động, lời nói của sếp khiến cả đám nhân viên trong buổi họp đều im lặng như ve sầu mùa đông.

Có lẽ sếp đã sớm biết kẻ phản bội đó là ai, có điều chỉ muốn người đó phải chủ động thừa nhận. Thì ra gần đây công ty liên tiếp mất đi khách hàng không phải là không có nguyên nhân.

Tâm trạng cô chán nản vô cùng, thậm chí chẳng còn cười nói được nữa, trông bộ dạng như thể đang có tâm tư dè dặt, vừa như nghi ngờ lại vừa thương cảm, cô cuộn người trên sofa, trông cô gầy đi trông thấy.

Giang Dục Phong dường như cũng cảm nhận được tâm tư của cô, anh đặt tay lên vai cô khuyên nhủ: “Em đã làm việc cùng Kyle lâu như vậy, lẽ nào không biết công ty có ý nghĩa gì đối với anh ấy?”.

“Nhưng như vậy cũng quá tàn nhẫn mà, phải không?”, cô nhún mày nhìn anh, “Cho dù đúng là có chuyện đó, thì sếp cũng có thể trực tiếp đuổi việc người ấy, chứ không nên trước mặt bao nhiêu người lại... hơn nữa, đều là những đồng nghiệp đã cùng nhau phấn đấu...”.

Cô còn chưa nói xong, Giang Dục Phong đã cười khẩy, nói: “Sự nhân từ của phụ nữ.”

Cô hơi tức giận, anh liền nói: “Đừng trừng mắt nhìn anh như vậy, phụ nữ vẫn là phụ nữ mà thôi, luôn nể tình cũ. Em có biết hành động của người đồng nghiệp ấy nghiêm trọng tới mức nào không? Kyle làm vậy là đã nường tay lăm rồi, lẽ nào còn mong sếp em phải bồi thường một khoản tiền cho người đó để mọi người tụ tập vui vẻ, ra đi cũng vui vẻ sao?”

Cô bị anh giáo huấn tới mức không nói được câu gì, hồi lâu sau mới nhận thấy vẻ khinh thường trên mặt anh, cô bất giác hỏi: “Nể tình cũ thì sao chứ? Có gì không tốt ư?”, rồi hất tay anh ra, cười giả tạo: “Lẽ nào mọi người đều phải giống anh mới được?”.

Đôi mắt đẹp của anh nheo lại: “Anh thế nào cơ?”.

Có thể nhận thấy anh không vui chút nào.

“Nhiếp Lạc Ngôn, em luôn để tâm tới quá khứ của anh nên khẳng định không chịu coi anh là người tốt, đúng không?”

“Đúng vậy”, không những để tâm, mà còn khinh bỉ, “Có điều, cũng nên có người tiếp nhận được cái lịch sử đặc sắc kia của anh, cho nên...”, cô đứng dậy đi tới bên cửa, rồi làm bộ tiễn khách, “mời anh đi tìm đám gái đó”.

Giang Dục Phong không động đậy, nét mặt như chùng xuống, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau với khoảng cách không xa cũng chẳng gần, đúng lúc cô cho rằng anh sắp tức giận đẩy cửa bỏ đi thì anh đột nhiên cười nhạt: “Bây giờ anh không muốn đi”.

Tay cô vẫn đang để trên cửa, cô nhận thấy ánh mắt anh lóe sáng nét mặt trở nên vô cùng nanh nọc:

“Em muốn anh đi mà anh đi ngay, như thế chẳng phải quá mất mặt sao?”

Cô ghen lời không nói được gì.

Anh không nhìn cô nữa, tìm điều khiển bật ti vi, sau một hồi bật hết mười mấy kênh, liền chau mày: “Ti vi giờ này sao chẳng có kênh gì hay nhỉ?”

Cô vẫn không khách khí: “Chẳng ai bắt anh phải xem cả”, vừa nói xong thì đột nhiên nhớ ra điều gì, liền hỏi: “Hôm nay rốt cuộc anh tới có việc gì?”.

Anh vút chiếc điều khiển sang bên, tiếp đó quay sang nhìn cô, nghĩ một lát mới trả lời: “Ngủ”. Nói xong liền ngáp mấy cái, sau đó cởi áo khoác và nằm khểnh trên chiếc sofa. Anh vừa nhắm mắt vừa nói: “Có chán không vậy? Lấy một cái cho anh”.

Nhưng ai cho phép anh làm như vậy chứ? Lần trước anh tới lúc đêm hôm khuya khoắt cũng tự động như vậy, dường như ghế sofa nhà cô là chiếc giường tạm được chuẩn bị riêng cho anh vậy, muốn ngủ thì ngủ.

Cô thủng thảng: “Không hẳn”.

Anh cũng không nói gì thêm nữa, tiện tay đắp chiếc áo len vừa cởi rồi thản nhiên ngủ.

Thực ra cô luôn sợ lạnh, do vậy trong nhà tuy không nhiều đồ, nhưng chăn và nệm thì vô cùng đầy đủ. Thấy anh nằm co ro trên ghế, trông rất đáng thương nên cô không kìm được, thắc mắc: “Tại sao không về

nhà ngủ?”.

31. Chương 17 Phần 2

“...Vì ở đây gần hơn”, giọng của anh khàn đặc dường như rất mệt mỏi, một lúc sau mới nói tiếp: “Đừng cãi nhau nữa, để anh ngủ một chút, mười rưỡi anh sẽ đi”.

Lúc nào cũng như vậy.

Tuy bình thường anh rất đáng ghét, nhưng mỗi lần mệt mỏi rã rời, bất luận là nét mặt hay giọng điệu, tất cả đều trở nên vô tội, giống như một đứa trẻ vậy, rất dễ khiến người khác mềm lòng.

Nhiếp Lạc Ngôn ngồi ngây ra bên ghế sofa một hồi, cuối cùng đứng dậy tìm một quyển sách, rồi im lặng đi về phòng ngủ.

Nhiếp Lạc Ngôn cầm tuyển tập tiểu thuyết trinh thám của tác giả Agatha Christie, thời gian qua rất mau, lúc cô vừa đọc tới câu chuyện thứ hai thì nghe thấy một tiếng động nhỏ ở cửa chính.

Nhiếp Lạc Ngôn nhìn đồng hồ, mười giờ hai mươi tám phút.

Ngủ tới nửa đêm, đột nhiên nghe thấy hơi thở quen thuộc, tiếp đó là nụ hôn nóng bỏng đặt trên gáy.

Cô tỉnh giấc vì sợ hãi, vừa định quay lại hét to thì nghe một giọng nói đàn ông bên tai: “Suyt... là anh...”

Vừa thở phào nhẹ nhõm, cô lại giật nảy người: “Làm sao anh vào được?”.

“Anh cầm chìa khóa trên bàn.”

Mặc dù trời tối đen như mực, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nụ cười đắc ý trên mặt anh, cô vừa kinh hãi vừa giận dữ, chỉ bất lực kêu lên: “... Trộm”.

“Sai rồi”, anh sửa lại, tiếp đó quay người hôn lên tai cô, “... Là cường đạo, háo sắc...”.

Từ sau buổi tối hôm đó, Giang Dục Phong thường xuyên tới nhà cô. Có lúc cô vừa ăn xong thì anh tới, cũng có khi muộn hơn một chút, thậm chí đôi khi vừa sáng bánh mắt đã thấy anh lặng lẽ nằm trên giường. Nhiếp Lạc Ngôn cũng phản nản rất nhiều về chuyện này.

“Anh như vậy, hại em không ngủ ngon!”

“Vậy sau này anh sẽ cố gắng tới sớm một chút”, người kia trả lời phóng khoáng.

Cô chẳng đối đáp lại được anh, lẽ nào anh không biết nói, sau này nếu quá muộn thì không tới nữa hay sao?

Khoảng thời gian này, mối quan hệ của hai người trở nên gần gũi khác thường, trước đây khi còn yêu, họ vì thói quen làm việc và nghỉ ngơi khác nhau, nên rất ít khi ngủ chung. Còn bây giờ, căn hộ của cô không biết từ lúc nào đã ngày càng xuất hiện nhiều hơn quần áo và tư trang của anh.

Sáng cuối tuần như thường lệ họ ngủ dậy rất muộn, Nhiếp Lạc Ngôn nấu một nồi cháo, sau đó xuống dưới mua bánh bao thịt và bánh cuốn nóng, may mà ông chủ quán từ lâu đã quen với thói quen làm việc, nghỉ ngơi trái khoáy của đám người trẻ tuổi này, do vậy ông luôn cố ý kéo dài thời gian bán hàng đến tận trưa.

Về đến nhà, cô liền nhìn thấy người đàn ông đang đứng ngây ra trước gương.

Giang Dục Phong vẫn còn ngái ngủ nên cô không gọi anh, chỉ nhanh chóng vào bếp chuẩn bị bát đĩa. Tới khi bụng cháo và đồ ăn ra, thấy anh vẫn đứng nguyên ở đó. Người trong gương ăn vận rất thoải mái, chỉ mặc một chiếc áo len màu trắng ngà đơn giản nhưng vẫn rất đẹp. Cô liền hỏi: “Làm gì vậy?”.

“Chiếc áo này là em mua phải không?” Anh nhìn cô qua gương.

Hình như cô đã quên, xem lại nhãn hiệu cũng như kiểu cách của chiếc áo một hồi nhưng vẫn không thể nhớ ra, đành thật thà thừa nhận: “Em không nhớ”.

“Được thôi”, hình như anh hơi cụt hứng, quay người lại và đi tới trước bàn và ngồi xuống ăn.

Do ăn sáng muộn, lại phải dọn dẹp nhà cửa khiến thời trôi đi rất nhanh, tới khi Nhiếp Lạc Ngôn chống cằm vào cây lau nhà, ngẩng đầu lên xem giờ mới biết đã là một giờ chiều.

Giang Dục Phong đang ngồi trên sofa đọc tạp chí, tới lúc cây lau nhà đẩy tới chân, anh rất tự giác giơ chân lên. Cô mệt tới mức thở phì phò, trong lòng bất bình khôn tả: Anh ăn đồ của cô, uống đồ của cô, thế mà lúc này lại coi cô như người giúp việc sao? Thế là liền giơ tay giật lấy quyển tạp chí, ra lệnh: “Quần áo đã giặt xong rồi, anh đi phơi đi”. Anh thần người ra một lát, rồi đứng dậy không thắc mắc sau đó đi ra sân thượng.

Thì ra cô luôn nghĩ anh là loại đại thiếu gia được hầu hạ ăn tới miệng, mặc tới người, chỉ cần giơ tay là xong trong nhà lúc nào cũng có một người giúp việc theo giờ, anh chẳng phải mó tay vào việc gì, hàng nghìn hàng vạn việc không cần anh phải lo lắng, nhưng xem ra hiện giờ, hình như anh cũng biết làm việc nhà, có điều lười động tay động chân mà thôi.

Nhưng chính vì không hay được tận mắt nhìn thấy anh làm việc nhà, nên cơ hội này quả thực hiếm có. Lúc Nhiếp Lạc Ngôn đi tới nhà tắm giặt giũ lau, cô nhất thời phấn khích, vịn chặt vòi nước, rồi đứng ở đó ngấm nhìn anh phơi quần áo qua cánh cửa kính trong suốt.

“Em đang nhìn gì thế?”, đột nhiên Giang Dục Phong quay lại hỏi.

Cô giật mình, trách cứ: “Sau đầu anh cũng có mắt sao?”

Anh cười, khoe môi khê mím: “Tại ánh mắt em quá nóng nên anh thấy nóng lưng mà thôi”.

“Cảm ơn!” Cô khẽ ho một tiếng, rồi nói tiếp: “Này, trông đáng vẻ anh quả thực hợp với làm việc nhà đấy”.

“Em nói vậy có ý khen hay chế giễu anh đấy?”

“Em khen thật mà” vì vừa vất vả làm việc nhà, nên sắc mặt ửng hồng, cô cười nói tiếp: “Nếu anh gắng chăm làm những việc thế này, có lẽ em sẽ phải nhìn anh bằng con mắt khác đấy”.

“Thực ra ưu điểm của anh còn rất nhiều ấy chứ, có điều em chưa phát hiện ra thôi”, Giang Dục Phong không hề tỏ ra khiêm tốn.

“Thế à?”, cô thông thả quay người lại, “Vây em sẽ chờ xem”.

Dọn dẹp nhà cửa xong, anh lập tức muốn cùng cô ra ngoài.

“Trông anh còn tinh thần lắm, bởi người làm việc nhà buổi sáng hoàn toàn không phải là anh.”

“Rõ ràng anh cũng cống hiến một phần sức lực mà”, anh thanh minh: “Đã gần mười năm nay anh không làm việc này, lẽ nào em không thể coi trọng anh một chút được sao?”.

Cô vừa đi giày vừa bĩu môi nói: “Mười năm nay? Ai tin được? ”

Hai người đi siêu thị, do nhu cầu công việc nên Nhiếp Lạc Ngôn từ trước tới giờ luôn tận dụng thời gian nghỉ để chọn mua sắm những nhu yếu phẩm cho cả tuần tiếp theo. Vừa đi tới quầy hàng đồ dùng hằng ngày, cô nhớ ra giấy vệ sinh sắp dùng hết, liền lấy một túi bỏ vào xe. Thấy Giang Dục Phong cúi người lấy sữa tắm, cô nói: “Nhà vẫn còn hơn nửa lọ đấy”.

“Thứ của em là loại dành cho trẻ sơ sinh đúng không ? Lại còn có mùi sữa, sao hợp với anh chứ?” Lấy xong sữa tắm anh liền chọn dầu gội.

Cô hỏi: “Keo vuốt tóc có cần mua một lọ khác không?”

Sau khi vứt một loạt các loại chai lọ vào xe chờ đồ xong, anh quay sang véo má cô, cười nói: “Em nghĩ chu đáo thật đấy, anh cũng đang định mua”.

“Có lẽ do chúng ta quá hiểu nhau thôi”, cô vừa nói vừa gạt tay anh ra.

Chỉ sau đó một tích tắc, Nhiếp Lạc Ngôn nghe thấy giọng nói quen thuộc vọng tới từ phía sau: “Tiểu Nhiếp?”.

Nhiếp Lạc Ngôn sững người, quay đầu lại nhìn thì ra đó là một người hàng xóm ở cùng khu chung cư, bình thường ra ra vào vào cũng hay gặp nhau, thậm chí có một lần cô còn chạy tới nhà người đó mượn đồ sửa chữa.

“Ồ, trùng hợp quá, cô cũng đi mua đồ sao?” Người đó vừa nói vừa đưa mắt quan sát Giang Dục Phong hồi lâu, rồi cười ha hả nói: “Người yêu đẹp trai thật đấy, hình như trước đây chưa từng gặp”.

“Ừm.” Cô chần chờ một lát, bây giờ người ta đều nói thẳng như vậy sao? Sau đó nói ậm ừ: “Đúng vậy, đúng vậy”.

Người hàng xóm kia lại nhìn vào xe chở đồ của cô: “Cô cũng nhân cuối tuần đi mua sắm sao? Cô thấy đấy, tôi cũng vậy, gần đây công việc bận bịu đầu, bình thường chẳng có chút thời gian rảnh nào.”

“Đều là người đi làm, giống nhau cả thôi.”

Cô cười, lại liếc nhìn Giang Dục Phong, anh nhàn nhã đứng đó nhưng không định nói xen vào, cũng chẳng có ý muốn tránh.

Hai người lại chuyện trò thêm mấy câu nữa rồi tạm biệt lúc sắp đi, người kia còn không quên tấm tắc khen ngợi: “Trông hai người thật đẹp đôi”.

“Cảm ơn!” Nhiếp Lạc Ngôn gượng cười tiễn người hàng xóm, lúc quay lại, chỉ thấy anh chàng bên cạnh đang cúi xuống nhìn cô. Cô lờm anh một cái, thắc mắc: “Sao vậy, rất đặc ý phải không?”.

“Đặc ý gì kia?”

“Người ta khen anh đẹp trai mà.”

Giang Dục Phong đẩy xe chở đồ, thản nhiên nói: “Với những chuyện thế này, căn bản anh chẳng cần đặc ý”.

Cô im lặng không nói gì thêm.

Ai ngờ khi thanh toán xong đi ra, lại gặp người hàng xóm kia ở cửa.

“Mua nhiều đồ quá rồi, bây giờ mới nhận ra chẳng biết phải xách thế nào”, nhìn xe hàng đầy ắp những túi to túi nhỏ, đối phương cũng hơi ngượng nghịu.

Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ một lát, liền đề nghị: “Hay là cùng về với chúng tôi đi”, rồi quay sang Giang Dục Phong đưa mắt thăm dò.

“Hai người đợi ở đây một lát”, anh nói: “Để tôi đánh xe tới”.

Có người đàn ông tuổi trung niên làm tài xế lại còn ra tay giúp đỡ xách đồ nặng trĩu kia, cô hàng xóm cười tíu tít, tới lúc về nhà cứ liên miện nói cảm ơn.

Nhiếp Lạc Ngôn khẽ cười: “Không có gì đâu, là hàng xóm láng giềng với nhau cả mà”.

Giang Dục Phong nói chêm vào: “Không cần cảm ơn đâu, Lạc Ngôn là bạn gái tôi, giúp hàng xóm của cô ấy cũng là điều nên làm”.

Lúc vào trong nhà, xếp gọn đám đồ ăn đâu ra đấy, Nhiếp Lạc Ngôn vẫn lặng thinh không nói không rằng.

“Em lại giở trò gì vậy?”

Cô không nói.

“Để giấy vệ sinh ở đâu đây?”

Cô khẽ đưa mắt, rồi chỉ chỗ cất.

Giang Dục Phong để đồ vào đó, sau đó đi ra tay không, lại nhìn thấy một đồng hồ, liền hỏi: “Bột giặt để đâu?”.

Anh không hiểu tại sao cô lại mua túi bột giặt to như vậy, xách nặng trĩu tay, có lẽ dùng tới năm sau cũng chẳng hết. Một lần nữa ngón tay thon nhỏ kia lại chỉ về hướng lúc này.

Giang Dục Phong nhận thấy dường như cô đang cố ý chọc mình, liền đứng yên tại chỗ, đợi cô phân loại xong xuôi tất cả các vật phẩm, mới chậm rãi cất từng thứ một. Nhìn anh tự giác cùn cù như vậy, cô không giấu nổi nụ cười.

“Một mình ngồi ở đó cười ngây ngô cái gì không biết nữa?” Không biết từ lúc nào, anh đã khoanh tay, dựa vào cửa nhìn cô.

Nhiếp Lạc Ngôn lại đành mặt nói: “Ai cho phép anh đặt điều vậy?”

Anh tỏ vẻ vô tội, chớp chớp mắt hỏi: “Anh đặt điều gì chứ?”

“Tại sao anh lại nói với hàng xóm của em rằng em là bạn gái anh?”

“Con người em thật kỳ quặc”, anh lắc lắc đầu, ra vẻ khó hiểu, “Lúc ở siêu thị, cô ấy nói anh là bạn trai em, em đâu có phủ nhận? Anh đã là bạn trai của em, vậy thì em đương nhiên là bạn gái anh rồi. Có gì sai sao?”

Lập luận vô cùng nham hiểm, cô bị anh khiến cho tức không nói được điều gì, mãi lâu sau mới phản bác: “Lúc đó chỉ muốn giữ chút thể diện cho anh mà thôi”.

“Ồ, vậy thì liệu anh có nên cảm ơn em không nhỉ?” Giang Dục Phong “hừ” một tiếng, hoàn toàn rất khó nhận biết được anh đang vui hay giận.

Cô nghiêm túc gật đầu: “Không cần khách sáo”

Cả hai ngày nghỉ cuối tuần, Giang Dục Phong rất rảnh, vừa không phải đi ăn uống xã giao, cũng không bị quấy rầy bởi công việc, đến cả điện thoại cũng rất ít khi đổ chuông.

Lúc đang chuẩn bị bữa tối, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, anh liền vứt máy chơi điện tử sang bên, vô cùng hào hứng đề nghị: “Em tránh ra, để anh nấu cho”.

Nhiếp Lạc Ngôn vô cùng hoài nghi, cô bất giác hỏi: “Đã bao lâu anh chưa vào bếp rồi?”

“Sao thế, em nghi ngờ tay nghề nấu nướng của anh à? Hay là sợ anh hạ độc em?”

“Em nghi ngờ trình độ nấu nướng của anh”, cô không hề khách sáo thừa nhận.

Anh không hề tỏ ra nhỏ nhen, chỉ ra lệnh: “Em ra ngoài chờ đi”.

“Được thôi.”

Anh chủ động chăm chỉ như vậy, rõ ràng là cơ hội nghìn năm có một.

Thực ra hai người đã quen biết lâu như vậy, nhưng hình như cô chỉ mới được ăn mỳ do anh nấu một lần, lần đó do bác giúp việc nhà anh xin nghỉ, cũng không gọi đồ ăn nhanh tới, còn cô vừa hay bị bỏng tay, vô số những lý do trùng hợp như vậy khiến anh bất đắc dĩ phải vào bếp. Còn hôm nay, lẽ do tâm trạng anh rất tốt.

Dù gì cũng được vui vẻ thoải mái, Nhiếp Lạc Ngôn liền ngoan ngoãn lui ra, lúc sắp đi còn nhớ ra một chuyện: “Tập dề treo trên tường, anh nhìn thấy chưa?”

Anh quay đầu lại, nghiêm mặt như thể đang trần thuật một sự thật phũ phàng: “Dùng thứ đó sẽ làm tổn hại tới khí chất của anh”.

Cô bật cười.

“... Nhưng lát nữa dầu mỡ bắn tung tóe lên, há chẳng phải rất đáng tiếc cho bộ quần áo hàng hiệu trên người anh sao?”

Chiếc áo hàng hiệu màu lam khoác trên người anh thật đẹp, giống hệt như người mẫu trong tranh quảng cáo, có điều mặt như thể đứng trong bếp thì không được phù hợp lắm.

Cô không nén được cười, quay lại bếp nói: “Tuy tạp dề em hơi hoa hoét một chút nhưng dù gì cũng rất đáng yêu.” Thấy anh hơi nhúu mày, nhưng hình như không có ý phản đối, cô liền nhón chân đeo tạp dề cho anh.

Áo anh đẹp như vậy nên không thể đeo tạp dề một cách đại khái được. Nhiếp Lạc Ngôn cố ý thất nơ phía sau

tạp dề, cô lùi lại hai bước rồi bắt đầu ngắm nghía người đàn ông đẹp trai trước mặt mình một lượt, cuối cùng gật đầu hài lòng, vừa ra khỏi bếp vừa chân thành nói: “Rất đẹp, thật đấy”. Nhưng trong lòng cô đang cười thầm hóa ra Giang Dục Phong khi được phối với hình gấu Teddy sẽ có hiệu quả thế này đây... thực sự là làm mất hết khí chất thường ngày của anh. Có điều, lại khiến ai đó cảm thấy vô hài lòng.

Cuối cùng anh bưng lên vài món ăn và một bát canh, đều là những món ăn hằng ngày, nguyên liệu rất đơn giản, nhưng khi cầm đũa lên nếm thử, lại thấy rất ngon miệng. Cô không thể tin nổi, còn anh tỏ ra rất đắc chí, rướn mày nói: “Đừng nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái như vậy”.

“Nhưng thực sự rất ngon mà”, cô tấm tắc: “Không ngờ anh còn tinh thông nghệ thuật nấu nướng nữa”.

Anh khẽ cười, thần sắc tươi tỉnh: “Những thứ anh tinh thông còn nhiều lắm, em cũng biết mà, giống như việc tối qua anh làm đấy”.

“...” cô xì mặt, chẳng nói năng gì nữa.

Một lát sau, Nhiếp Lạc Ngôn tự động chuyển chủ đề: “Món thịt bò này anh xào như thế nào đấy? Tại sao lần nào em cũng cho rất nhiều bột năng, nhưng vẫn không thể mềm được như thế này? Còn cả món cà xào thịt bằm, chẳng khác mấy so với lần được ăn trong khách sạn... Canh bí cũng rất ngon, rõ ràng bỏ vào rất ít sò nhưng vẫn rất tươi ngon”.

Cô vừa hỏi vừa ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện Giang Dục Phong ngồi đối diện không biết đã buông đũa xuống từ lúc nào, đang chăm chú nhìn cô, khóe môi mỏng khẽ nhếch lên đôi mắt đen dài dưới ánh đèn càng trở nên lấp lánh, như hút mọi ánh sáng.

“Sao vậy? Nhiếp Lạc Ngôn, có phải em đột nhiên phát hiện ra rằng sống cùng anh là điều rất tuyệt vời, đúng không?”

32. Chương 18 Phần 1

Chương 18

Tần Thiệu Trân vừa đi công tác về đã nhạy bén nhận thấy tình hình khác thường, bởi chỉ với khoảng thời gian ngắn ngủi uống trà buổi trưa, cô bạn Lạc Ngôn ngồi đối diện đã liên tiếp thất thần, rõ ràng đang có tâm sự gì đó. Cuối cùng Tần Thiệu Trân không kìm được thở dài, “Này, cậu đang nghĩ gì vậy? Mau chóng trở về thực tại đi!”, nói rồi hươ hươ tay, mãi tới khi thu hút được sự chú ý của Nhiếp Lạc Ngôn mới thôi.

“Mình đi công tác vất vả lắm mới được về, lại tìm đủ mọi cách để chuồn khỏi công ty ra ngoài uống trà cùng cậu, lẽ nào cậu định không đoái hoài gì đến mình thế này sao?”

“Ồ xin lỗi! Xin hỏi Tần tiểu thư, gần đây công việc của cô có thuận lợi không? Có sắp xếp giải quyết được đồng công việc bọn bề ầy không? Hay lại không biết phải giải quyết thế nào? Chuyển công tác lần này có những chuyện thú vị gì có thể chia sẻ cùng bạn không?”

“Này, Nhiếp Lạc Ngôn, mình phát hiện gần đây cậu mồm mép hơn rất nhiều đấy.”

“Có lẽ là gần mực thì đen thôi.” Nhiếp Lạc Ngôn vốn chỉ buột miệng cho vui, nhưng sau đó mới nhận ra mình lỡ lời, quả nhiên lập tức Tần Thiệu Trân nheo mắt, hồ nghi hỏi: “Người cậu ám chỉ là ai thế?”

Nhiếp Lạc Ngôn sững người một lát, tiếp đó đáp: “Giang Dục Phong”, rồi chủ động kể mọi chuyện xảy ra gần đây cho Tần Thiệu Trân nghe.

“Cậu nói xem phải làm sao bây giờ?”

Lúc này Tần Thiểu Trân lại tỏ ra tò mò với một chuyện khác: “Nghệ thuật nấu ăn của anh ấy liệu có ngang hàng với tài năng làm ăn của anh ấy không?”

“Không biết. Mình chỉ biết một điều, mức độ sùng bái của cậu còn ghê gớm hơn cả đám người hâm mộ các bé Loli đấy.”

“Đa tạ đã khen tặng.”

“Đừng khách sáo.” Nhiếp Lạc Ngôn cúi đầu uống trà sữa, cô bất giác nhớ tới những lời nửa đùa nửa thật hôm đó của Giang Dục Phong.

Phải nói thế nào nhỉ?

Sự thực là... rất tuyệt.

Không những thế, vì Nhiếp Lạc Ngôn là người rất dễ thích nghi với hoàn cảnh, nên số lần anh xuất hiện bên cô ngày càng nhiều thì cô đã dần dần thích ứng với sự tồn tại của anh mà ngay cả bản thân cô cũng không hề hay biết.

Từ khi chia tay đến giờ, tính ra cũng được một thời gian dài, thế mà cô lại một lần nữa quen với sự tồn tại của anh trong cuộc sống.

Rõ ràng biết trạng thái này rất nguy hiểm, nhưng người ta không thể kháng cự được.

Và một điều nữa khiến Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy không thể kháng cự được, chính là trong giờ làm việc thỉnh thoảng tranh thủ gửi tin nhắn trên đùa. Bản thân cô cũng cảm thấy thói quen thú vị mới được nuôi dưỡng này hơi biến thái, có điều, mỗi khi có thời gian rảnh là cô lại nhắn tin, bởi chỉ cần khẽ động ngón tay bấm chữ thì cô đã có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Giang Dục Phong khi bị cô quấy rầy. Điều này vô tình khiến trái tim cô lập tức trào dâng một khoái cảm y như trò đùa ác ý.

Lần đầu làm việc này chỉ vì buồn chán, ngày hôm đó cô đang ngồi trong phòng, trưởng các phòng ban toàn thuộc loại lảm nhảm, không hề có tác phong ngắn gọn nhưng rất hiệu quả của các nhà Thiết kế, vì vậy Nhiếp Lạc Ngôn lặng lẽ ngồi nghịch điện thoại.

Cô đột nhiên nổi hứng chọn đại một cái tên trong nhật kí cuộc gọi, rồi tiện tay soạn tin nhắn: Anh đang làm gì vậy?

Giang Dục Phong rất ít khi gửi tin nhắn, có việc gì cũng gọi điện để giải quyết, thậm chí anh từng biểu thị thái độ khinh thường đối với phương thức giao lưu anh một câu em một câu gửi qua gửi lại thế này. Lúc đó, cô không ngờ sẽ nhận được tin trả lời, chỉ muốn nghịch một chút để giết thời gian mà thôi. Nào ngờ chỉ một lát sau, điện thoại của cô đột nhiên rung lên, trên màn hình xuất hiện đúng hai chữ: Đang họp. Nhiếp Lạc Ngôn như thể bất ngờ tìm được đồng minh, liền đưa hai tay xuống bàn, nhắn lại hỏi anh với tâm trạng cảm thông như mắc chung một loại bệnh: Rất vô vị phải không?

Một lát sau anh nhắn lại: Không thấy thế.

...

Trưởng các phòng ban còn đang thao thao bất tuyệt, họ nói từ tình hình làm tăng ca gần đây của phòng Thiết kế cho tới lực lượng mới vô cùng dồi dào trong năm nay. Nhiếp Lạc Ngôn khẽ cúi đầu, không hề để ý chỉ chăm chú vào công việc mới nhất của mình lúc này: nhắn tin với anh chàng họ Giang kia, nhân tiện quấy rối công việc của anh một chút.

Từ đó trở đi, mỗi khi rảnh, cô lại nghĩ ra một việc gì đó để gửi tin nhắn cho Giang Dục Phong. Mấy lần đầu anh có gọi lại, nhưng cô đều không nghe, khi gặp mặt còn không quên nghi ngờ hỏi lại: “Này, lẽ nào đám bạn gái anh từng qua lại đều không thích gửi tin nhắn sao? Thật chẳng thú vị gì cả...”.

Giang Dục Phong dường như không muốn tranh luận sâu hơn về những vấn đề thế này, anh liền dùng nụ hôn nóng bỏng hoặc một hành động mạnh mẽ nào đó để kết thúc vấn đề, nhân tiện trừng phạt cô. Sau này anh cũng dần quen với sở thích nhắn tin của cô, cũng có thể chỉ vì chiều theo ý cô, nên hầu như mỗi tin nhắn gửi tới đều được anh trả lời. Vì vẫn nhất quán với tiêu chí kiêu ngạo, nên tin nhắn của anh thường

chưa tới mười từ. Có thể thấy anh gượng ép và không tình nguyện tới mức nào, nhưng điều ấy lại khiến Nhiếp Lạc Ngôn càng thêm hứng thú, cô coi hành động này là cách tốt nhất để giết thời gian những lúc chán nản. Đến cả Tần Thiểu Trân cũng phải lên tiếng: “Hứng thú của cậu có thể thanh tao hơn một chút được không?”

Cô vẫn cầm chặt điện thoại, chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ cười hì hì đáp lại: “Không”.

Sự việc kéo dài được một thời gian, một hôm, người thường xuyên bị cô quấy rối cuối cùng cũng không thể nhịn lâu hơn được nữa, liền thắc mắc: “Làm thế em thấy vui lắm sao?”

Nhiếp Lạc Ngôn vừa tắm xong, mái tóc còn ướt, xoa trên vai, bàn tay cầm khăn dừng lại một chút trong không trung, một lát sau mới trả lời: “Anh không xem ti vi à, chuyên gia nói thường xuyên động tay động chân sẽ giúp làm chậm lại quá trình lão hóa của đại não đấy”.

“Hả? Thế nên mới chăm chăm nhằm lúc anh đang họp hoặc tiếp khách để kích hoạt các tế bào não của mình sao?”.

“...”

Nhận thấy mánh khoe của mình bị lật tẩy, cô liền ngồi xếp bằng trên ghế sofa, tỏ ra vô tội, thanh minh: “Em đâu cố ý, ai mà biết được lại trùng hợp vậy chứ”.

“Nhưng anh nhớ là ban ngày anh đã nói với em, tối anh phải đi ăn tiệc.” Anh tỏ thái độ hồ hững, chỉ khe rướn mày, thần nhiên nói: “Em nhằm lúc anh uống rượu hỏi anh màu áo ngủ nào đẹp, rồi cuộc em có ý gì?”.

“Ồ...” Thấy bóng đen trước mặt đang có xu hướng sát lại gần, Nhiếp Lạc Ngôn vừa ra tay chặn trước mặt vừa một mực phủ nhận: “Lúc đó em đang đi sắm đồ ở trung tâm thương mại với Tần Thiểu Trân, nhìn thấy thứ đó lên buột miệng hỏi cho vui thôi, em có dụng ý gì đâu”. Cô còn cố ra vẻ vô tội, chớp chớp mắt, gật đầu về phía anh bảo đảm: “Thật đấy!”

Mái tóc đen còn ướt càng làm nổi bật làn da trắng như ngọc, mong manh dễ vỡ, cổ áo tắm để lộ chiếc cổ cao thanh tú cùng “cánh xuân” lúc ẩn lúc hiện trước ngực. Giang Dục Phong vốn chỉ nhất thời hứng thú muốn trêu cô, nhưng lúc này ánh mắt anh bất giác sâu thẳm, ngừng lại một lát liền dồn người về phía trước, chỉ bằng một tay dễ dàng túm chặt cổ tay cô.

Anh vút luôn chiếc khăn lau tóc của Nhiếp Lạc Ngôn sang bên, các ngón tay khéo léo luồn qua vạt áo vào trong.

“Lạnh!” Nhiếp Lạc Ngôn thở mạnh, nhưng không thể né tránh được anh, nửa người bị đè xuống sofa, hơi thở của anh khe lướt qua tai khiến cô cảm thấy ngứa ngứa, rồi bất giác cười phá lên.

“Rốt cuộc em có thừa nhận mình cố ý làm thế không?” Giang Dục Phong khàn giọng nói, còn Nhiếp Lạc Ngôn dường như không nghe ra, cô ngừng cười, nửa đùa nửa thật đáp: “Em cố ý đấy, em làm vậy là để nhắc anh một chút về sự tồn tại của em, tránh tình trạng anh uống quá chén rồi nhớ tới mấy cô gái xinh đẹp khác”.

Anh sững người một lát, cười xòa: “Lúc tiếp khách anh không đưa phụ nữ đi theo”.

“Không đời nào”, cô tỏ vẻ không tin, dường như rất ngạc nhiên hỏi lại: “Lẽ nào Giang đại công tử anh đột nhiên chuyển giới?”.

Nhiếp Lạc Ngôn chỉ định trêu đùa một chút, nào ngờ anh nghiêm túc nhìn cô, cuối cùng chỉ buông một câu: “Tin hay không tùy em”. Sau đó đứng dậy, quay người lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Thấy anh có vẻ không vui, Nhiếp Lạc Ngôn chỉnh lại cổ áo rồi cũng ngồi dậy theo, định gọi anh nhưng cửa phòng tắm đã bị đóng chặt. Cô sững người, cảm thấy hụt hẫng, cuối cùng vớ lấy điều khiển ti vi bật lên để tìm phim truyền hình dài tập mà tối qua mới xem.

Hôm sau Giang Dục Phong đưa cô đi làm, cả đoạn đường hai người không nói với nhau câu gì, Giang Dục Phong dường như chỉ tập trung lái xe, còn cô thì hơi mệt, im lặng ngồi tựa vào ghế. Tối qua cô xem phim tới tận khuya, nên quá giấc, nằm trần trọc mãi, không biết tới mấy giờ mới ngủ được.

Nhưng điều bức mình nhất là, Giang Dục Phong nằm bên cạnh có vẻ rất ngon giấc, hơi thở đều đều khiến người khác sinh lòng đổ kỵ.

Thời tiết gần đây đã ấm dần lên, dường như chỉ trong tích tắc, cả thế giới đã trở nên rực rỡ sắc xuân, đám hoa cỏ dưới khu chung cư nơi Nhiếp Lạc Ngôn ở không biết từ lúc nào đã xanh tốt, mềm mại, căng tràn sức sống, quét sạch khung cảnh tiêu điều u ám của mùa đông lạnh giá. Do vậy, anh chàng Giang Dục Phong vốn hay ngủ nướng cũng dậy sớm hơn thường lệ một chút, thậm chí thỉnh thoảng còn lái xe đưa cô đi làm.

Tới công ty lại phải họp luôn, Nhiếp Lạc Ngôn khó khăn lắm mới trụ được tới lúc buổi họp kết thúc rồi tự đi rót ỉnh một cốc cà phê. Tới lúc này, Nhiếp Lạc Ngôn mới thấy tinh thần tỉnh táo hơn một chút, cô đột nhiên phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng: chùm chìa khóa đã không còn ở trong túi xách nữa. Hiện giờ đến cả ngăn kéo bàn làm việc cũng không mở được, cô đành gọi điện hỏi: “Có phải chìa khóa của em bị rơi trong xe không?”.

Giang Dục Phong đang kí các văn bản mà cô thư ký mang đến anh nhìn đồng hồ nói: “Bây giờ anh không rảnh, em tự đến lấy đi”, giọng nói không quá nồng ấm cũng chẳng lạnh lùng, đây là cuộc đối thoại chính thức đầu tiên trong ngày hôm nay của họ.

Tuy Nhiếp Lạc Ngôn không biết bây giờ anh đang có tâm trạng gì, đến cả bữa sáng cô nấu nướng xong xuôi rồi bày trên bàn cẩn thận mà anh cũng không ăn, nhưng lấy chìa khóa là nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này, cô chẳng nghĩ ngợi nhiều nữa, liền xin nghỉ rồi bắt tắc xi tới công ty anh.

Khoảng cách giữa hai công ty khá xa, lúc đi lại vừa đúng giờ cao điểm, cả đoạn đường gặp hết đèn đỏ này đến đèn đỏ khác, tới lúc lên cầu thang máy công ty anh để hỏi thì cô thư ký trẻ trung, xinh đẹp đáp: “Tổng giám đốc Giang đi họp rồi, đây là thứ ngài dặn dò tôi đưa cho cô”.

Nhiếp Lạc Ngôn nhận lấy chùm chìa khóa, ngỡ ngàng nhận ra cô nàng thư ký không những rất xinh đẹp mà mười ngón tay còn thon gọn, da dẻ mịn màng, mịn tới mức không thể phát hiện ra một lỗ chân lông. Cô thăm thán phục, con mắt chọn người của Giang Dục Phong thật tốt, đến cả những tiểu tiết thế này cũng thập toàn thập mỹ.

Nhiếp Lạc Ngôn cười với cô thư ký, rồi nói: “Cảm ơn cô”. Nói rồi quay người định đi xuống tầng, đột nhiên có âm thanh vọng đến từ cuối hành lang. Cửa phòng họp được mở, tiếp theo đó là cả đám người ủa ra.

Nhiếp Lạc Ngôn đứng trước thang máy, cánh cửa kim loại trơn bóng từ từ mở ra, cô do dự không biết có nên vào hay không. Cuối cùng cô buông tay, nhìn lại bóng mình phản chiếu trên cửa thang máy trước khi nó đóng lại, cô cố gắng để nét mặt trông tự nhiên một chút, sau đó mới quay lại chờ đám người kia dần bước tới.

Giang Dục Phong mặc lê sẫm màu đi ở giữa, có thể nhận thấy từ quần áo, kiểu tóc cho tới tác phong, cử chỉ đều rất phong độ, không còn thái độ chơi bời ngông nghênh nữa. Thì ra anh xuất hiện ở công ty trong bộ dạng thế này, khí chất phi phàm, nổi bật trong đám đông, khiến b kì ai nhìn thấy cũng phải thán phục. Thấy cô, anh hơi ngạc nhiên, dừng lại hỏi: “Muốn xuống à? Được thôi, cùng đi nhé!”.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì bên cạnh đã có người bấm thang máy.

Ở những nơi công cộng thế này, anh không hề tỏ ra thân mật với cô, ngoài nụ cười lịch sự xa cách kia ra, thậm chí còn rất đường hoàng đưa tay ra bộ “mời”, ngụ ý muốn cô vào thang máy trước. Với thái độ như vậy, có lẽ tất cả mọi người có mặt ở đó đều không thể nhận ra quan hệ giữa họ.

Tốc độ của thang máy rất nhanh, lại không phải dừng lại giữa chừng, các nhân viên đều đi thang máy khác nên trong không gian nhỏ hẹp này chỉ có ba người họ.

Các con số biểu thị số tầng trên cầu thang máy vẫn nhảy, bốn phía đều là tường kính trong suốt, Nhiếp Lạc Ngôn lại cảm thấy ngọt ngào khó tả. Trong không khí phảng phất hương thơm Eau De Cologne trên người ai đó, hương thơm ấy quyện với mùi nước hoa của cô khiến cô càng cảm thấy chóng mặt.

Nhiếp Lạc Ngôn hít sâu một hơi, rồi quay lại người đứng chếch phía sau: “Luật sư Nghiêm, đã lâu không gặp”. Dường như cô lên tiếng quá đột ngột khiến cả hai người đàn ông có mặt tại đó đều ngỡ ngàng. Giang Dục Phong là người rướn mày lên trước, phần khích nói: “Sao, hai người quen nhau à?”.

Nghiêm Thành đẩy gọng kính trên mũi xuống, rồi lên tiếng: “Đúng thế”, sau đó quay ra nhìn Nhiếp Lạc Ngôn, trong giọng nói toát lên vẻ thành khẩn để nhận thấy: “Chào cô Nhiếp!”.

Thực ra Nghiêm Thành rất bất ngờ khi gặp Nhiếp Lạc Ngôn ở đây, lúc ra khỏi thang máy, anh vốn có mấy lời muốn nói với cô, nhưng do Giang Dục Phong đứng ngay bên nên nhất thời chẳng biết nên bắt đầu thế nào, đành dần lòng nuốt những lời định nói lại. Sau một hồi lúng túng, cuối cùng cả ba cũng ra tới cửa lớn.

Xe đã tới, Giang Dục Phong hỏi: “Luật sư Nghiêm có đi xe tới không vậy? Nếu không ngại, tôi có thể tiện đường đưa anh về văn phòng”.

“Không cần đâu”, Nghiêm Thành vội vàng đáp, “Xe của tôi đậu ở gần đây. Vừa rồi mấy việc được đề cập trong cuộc họp, sau khi về tôi sẽ nói lại với chủ nhiệm”.

Giang Dục Phong gật gật đầu: “Vất vả cho anh quá”.

Chiếc xe đen chậm rãi rời đi, trên xe còn có Nhiếp Lạc Ngôn.

Nghiêm Thành một mình tiến về phía bãi gửi xe ngoài trời phía đối diện, đột nhiên anh chợt nhớ ra cách đây rất lâu đã gặp Giang Dục Phong một lần. Lần đó, anh thay Trình Hạo tham dự một buổi tiệc sáu người, ăn xong, cả đám lại hẹn nhau tới câu lạc bộ chơi bi a. Chính lần ấy, Nghiêm Thành đã quen Nhiếp Lạc Ngôn, và cũng chính hôm ở câu lạc bộ ấy, cô gái xinh đẹp xem ra rất nho nhã và có khí chất kia đã hất cả cốc nước lên người đàn ông này, khiến tất cả những người có mặt ở đó đều không thốt lên lời.

Lúc ấy, Nghiêm Thành đứng cách xa chỗ đó, anh không nhìn rõ mọi việc, thêm vào đó ánh sáng mờ mờ ảo ảo, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy gương mặt nghiêng của người đàn ông này. Nhưng anh thấy rất khâm phục người đàn ông ấy, bởi mặc dù rơi vào tình huống như thế nhưng anh ta vẫn không tỏ ra nhếch nhác chút nào. Sau đó hai người kẻ trước người sau đi về hướng nhà vệ sinh, tiếp sau đó thì không thấy xuất hiện nữa.

Tới giờ Nghiêm Thành đã nhận ra người đàn ông đó là Giang Dục Phong.

Chả trách Nghiêm Thành có cảm giác quen quen, lúc anh bạn cùng phòng Luật sư giới thiệu cho anh trở thành đại diện chính thức của công ty Giang Dục Phong giải quyết các sự vụ liên quan đến pháp luật, anh đã cảm thấy người này rất quen. Hôm nay, khi nhìn thấy Nhiếp Lạc Ngôn ngồi trong xe của anh ta, hai người dường như chẳng nói với nhau câu gì, nhưng sự phối hợp của họ lại vô cùng ăn ý, khiến một người ngoài cuộc như anh cũng lập tức nhận ra mối quan hệ đặc biệt của họ.

Nghiêm Thành lấy điện thoại ra, gửi cho cô một tin nhắn, vì sợ tin nhắn gửi đến đúng lúc không thích hợp nên anh cân nhắc cẩn thận từng chữ: “Nếu tiện, em hãy bớt chút thời gian tới thăm Trình Hạo, gần đây tình hình cậu ấy không ổn lắm. Anh nghĩ, có lẽ... có thể em sẽ có ảnh hưởng tích cực đối với cậu ấy.”

Nhiếp Lạc Ngôn cầm điện thoại lên, nhìn đi nhìn lại mấy dòng chữ ngắn ngủi kia, mãi tới khi nghe thấy giọng nói của Giang Dục Phong: “Sao lại chau mày thế?”, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh, đáp: “Không có gì”, rồi lại để điện thoại vào túi.

Anh không hỏi gì thêm, chỉ nhìn cô một cái, có lẽ bản thân anh cũng cảm thấy vô vị nên rút một quyển tạp chí ra, tiện tay giở xem.

Một lát sau, như sự nghĩ ra điều gì, cô hỏi: “Anh định đi đâu đấy?”.

Anh không ngẩng đầu lên, đáp: “Bệnh viện.”

“... Đến bệnh viện làm gì?”.

“Sáng nay soi gương, em có nhận ra nếp nhăn giữa hai lông mày mình không vậy?” Anh liếc cô, đột nhiên nghiêm túc hỏi, tiếp đó lại cúi xuống đọc tạp chí.

Nhiếp Lạc Ngôn sững người trước câu hỏi của anh, cô liền đưa tay lên chạm vào giữa hai lông mày.

Khóe miệng khẽ nhếch, anh cười khì một tiếng, nói: “Tại sao em lại dễ bị lừa thế nhỉ?”.

Cô tức giận, lườm anh, rồi khinh bỉ buông tay xuống.

Vì câu nói đùa của anh, mà mãi tới lúc xuống xe, cô vẫn quên không hỏi anh đến bệnh viện làm gì.

Thời gian nghỉ trưa không dài, nhưng Nhiếp Lạc Ngôn vẫn theo địa chỉ mà Nghiêm Thành cho để đi tới khu thành phố mới. Chính là nơi trước đây Trình Hạo sống, khu vực ấy được quy hoạch đâu ra đó, nhưng vẫn không có vẻ phồn hoa náo nhiệt như trong khu phố xưa, thậm chí giờ này trên đường vắng vẻ không có lấy một bóng người.

Ấn chuông cửa một hồi, vẫn không thấy ai ra mở, cô đứng đó có vẻ chán nản. Để tranh thủ thời gian đến đây, cô chỉ ăn qua loa nên lúc này thấy khổ sở vì đói.

Đúng lúc cô sắp bỏ cuộc thì trên cầu thang vọng xuống tiếng Trình Hạo xách một túi đồ to, có vẻ cậu rất ngỡ ngàng, đứng ngây ra ở chiếu nghỉ giữa tầng một và tầng hai, một lúc sau mới lặng lẽ hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”.

Tới lúc này cô mới nhận ra, phải tới một tháng nay chưa gặp cậu. Trở về sau chuyến đi Ô Trấn, rồi thỉnh thoảng lại ở cùng Giang Dục Phong, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi như nước chảy.

Nay mới gặp lại, hình như cậu gầy hơn trước rất nhiều, mái tóc để hơi dài, tóc mai trước trán cũng gần chạm vào lông mày, khuôn mặt xanh xao, khác hẳn với bóng hình người thiếu niên năm xưa đứng đón gió trên đỉnh Hoàng Sơn.

Cô hơi chạnh lòng!

“Nghe nói cậu xin nghỉ, mình tới thăm... tiện đường thôi mà”, đối diện với cậu, đột nhiên cô không biết phải nói gì.

Trước đó Nghiêm Thành còn kể rõ tình hình một lượt cho cô qua điện thoại, trên đường đến đây cô đã mừng tượng ra trạng thái hiện giờ của cậu, nhưng khi gặp nhau rồi lại cảm thấy bất lực, dường như mọi điều định nói đều không thốt ra được. Đứng trước mặt cậu, cô giống như đứa trẻ mắc lỗi, vô cùng lúng túng.

“Ừm”, Trình Hạo gật gật đầu, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, “Cậu tới có việc à?”.

“Ừm”.

Cô không quen nói dối nên chẳng mấy chốc đã giống như bại trận, ánh mắt di chuyển từ trên mặt cậu xuống dưới, sau đó rất tự nhiên dừng lại ở chiếc túi trên tay cậu.

Như có một bàn tay vô hình chen hòng, cô chỉ biết đứng ngây ra ở đó, còn cậu vẫn bình tĩnh, khiến cô có cảm giác xa lạ vô cùng.

Cậu nói: “Xin lỗi, bây giờ mình không rảnh để mời cậu vào nhà chơi được, mình phải đi ra ngoài có việc”.

Nhiếp Lạc Ngôn đã đoán được nơi cậu định đến, nhưng nghĩ một hồi, ánh mắt dừng lại trên chiếc túi đựng nệm và tiền giấy kia, cẩn thận hỏi lại: “Mình có thể đi cùng cậu không?”.

Cô nghĩ, có người đi cùng vẫn hơn là để Trình Hạo đi một mình. Trong tình hình này, không thể bỏ mặc cậu ấy được.

Con đường cuối đông đầu xuân không có bóng người và xe cộ nên lạnh lẽo vô cùng, những cành khô chất đống bên đường, đến cả từng búp non lúc nào cũng xanh tươi mà giờ cũng trở nên u ám. Nghĩa trang được xây trên đỉnh núi, bước chân Trình Hạo đi xuyên qua những dãy bia mộ thẳng hàng, cậu im lặng, cô im lặng theo, cũng có thể là căn bản cô chẳng biết nói gì. Chỉ muốn an ủi cậu nhưng Nhiếp Lạc Ngôn lại phát hiện vốn từ vựng trong đầu mình đột nhiên lại vô cùng thiếu hụt, bởi cô chưa bao giờ gặp phải việc như thế này, sức khỏe mấy vị bậc cha chú trong gia đình đều đang rất tốt.

Cuối cùng cậu cũng dừng lại trước một tấm bia mới sau đó ngồi xuống bày nệm và hoa quả. Di ảnh của người chết được khắc trên cẩm thạch màu xám, người trong ảnh không trẻ, có thể nhìn thấy dấu vết của thời gian lờ mờ in trên khuôn mặt, nhưng những đường nét ngũ quan vẫn thanh tú khác thường, đặc biệt là đôi mắt, giống hệt Trình Hạo.

Phía sau sườn núi dài, nghiêng nghiêng chốc chốc lại có cơn gió nhẹ lướt qua, khiến những bóng cây rậm rạp dưới chân núi lay động. Nghĩa trang lớn nằm yên tĩnh dưới bầu trời rộng lớn, giống như bức tranh thủy mặc với những đám mây lơ lửng trôi.

Nhiếp Lạc Ngôn hỏi: “Mình thấp cho cô một nén nhang, được không?”.

Mặc dù chưa một lần gặp mặt, nhưng cô biết, người đã yên giấc nghìn thu dưới lòng đất kia là mẹ cậu. Cô lặng yên, trịnh trọng quỳ xuống. Trên những bậc thềm bóng như gương kia dường như không hề vương bụi. Trình Hạo cúi người lấy bó hoa bách hợp trong lọ hoa ra, rồi thay vào đó một bó hoa mới.

Bó hoa bách hợp trắng tinh khôi, thậm chí không hề có vết tích của sự khô héo, tươi mới như thể vừa được lấy ra từ cửa hàng hoa vậy. Cô nhìn động tác thành thạo mà trầm mặc của cậu, trong lòng bất giác dâng lên một ý nghĩ: Chẳng lẽ ngày nào cậu cũng tới đây thắp hương?

Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ lất phất mưa, quả nhiên trên đường họ về nhà, những hạt mưa đã rải rích rơi. Cửa xe nhanh chóng xuất hiện lớp sương mù dày đặc, những giọt nước nhỏ bé như dệt thành bức rèm mờ chỗ dày chỗ mỏng.

Nhưng Trình Hạo vẫn lái xe, như thể không hề hay biết, cậu không mở cần gạt nước, mắt nhìn thẳng về phía trước. Thực ra phía trước đã mờ mịt, thậm chí đến cả đường nét chiếc xe cũng trở nên mờ ảo dưới làn sương trắng.

Nhiếp Lạc Ngôn bỗng vô cùng lo lắng, không biết Trình Hạo đang nghĩ gì, cũng có thể chẳng nghĩ gì cả, bởi khuôn mặt nghiêng của cậu rất bình tĩnh, bàn tay nắm vô lăng cũng rất chắc chắn, như thể đang tập trung lái xe.

Đèn giao thông ở ngã tư phía trước đã tối màu, cả bốn làn xe đều dừng lại, cậu cũng dừng lại, giảm mạnh phanh rồi quay sang hỏi cô: “Cậu làm ở đâu thế?”.

Đã hơn hai giờ chiều, cả đi lẫn về mất quá nhiều thời gian.

Cô nói địa chỉ, sau đó nghĩ ngợi một chút rồi đề nghị: “Mưa thế này lái xe sẽ không an toàn, cậu để mình xuống ga tàu điện ngầm là được rồi”.

Trình Hạo không nói gì, vẫn một mực chở cô tới công ty.

Lúc xuống xe, cô hỏi: “Gần đây cậu có hay ở nhà không? Nếu mình tới làm khách thì không có gì bất tiện chứ?”.

“Chỉ sợ không có gì ngon đãi cậu thôi”, cậu cười, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng, sắc mặt cũng xám ngoét chẳng khác gì tấm bia đá, đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm thẳm, sâu tới mức dường như không có thứ gì có thể lọt vào được.

Cô mong sao có thể nhìn được tâm tư lúc này của cậu dù chỉ một chút, nhưng cuối cùng cũng nhận ra đó là điều hoàn toàn không thể.

33. Chương 18 Phần 2

Hóa ra cậu biết che giấu tâm sự, thậm chí còn biết che giấu hơn cả người bình thường khác.

Nhiếp Lạc Ngôn dựa vào cửa xe nhìn Trình Hạo, có cảm giác cậu thật xa lạ. Bầu trời u ám, mưa phùn giăng giăng, lời nói của Nghiêm Thành giống như tiếng sấm đi đùng vang vọng trong đại não, khiến cô khó thở, lại khiến cô chán nản. Cảm giác lúc này của cô như muốn làm một việc gì đó nhưng lại không có chút sức lực nào để thực hiện, dần dần khiến cô phiền não và lo lắng vô cùng.

Theo như những gì Nghiêm Thành nói, hiện giờ trên người Trình Hạo như được bao phủ bởi một lớp màng dày đặc, mặc dù không cứng, không dẻo dai, nhưng cũng đủ để khiến người khác không thể tiếp cận được con người thực của cậu. Cậu cứ thế khép kín mình trong lớp màng đó, bất kỳ ai ở bên đều không nắm bắt được tâm tư.

Buổi chiều, sau khi vội vàng hoàn thành công việc của mình, thời gian còn lại của Nhiếp Lạc Ngôn chỉ dành cho việc lên mạng lục tìm những tài liệu liên quan tới chứng trầm cảm. Nếu Nghiêm Thành không nói, cô

sẽ không biết được Trình Hạo từng mắc chứng bệnh này, hơn nữa còn rất nặng và đã phải điều trị tâm lý. Còn về việc tại sao cậu bị thế, sáng nay cô đã gọi điện hỏi Nghiêm Thành, nhưng đối phương chỉ trả lời qua loa lấy lệ. Trong lúc nói chuyện, đã có lúc cô nắm chặt điện thoại, thậm chí còn hoài nghi không hiểu mình có nghe nhầm không nữa.

Bốn năm đại học, cô và Trình Hạo đã quen biết lâu như vậy, cậu thanh niên tuấn tú trong ký ức là chàng trai biết chơi piano, là cậu nam sinh đã từng vô cùng thân thiết với cô, rồi lại dần trở nên xa cách, tại sao cậu lại mắc chứng bệnh này chứ?

Trên mạng có đủ thông tin về chứng trầm cảm, cô rê chuột đọc hết trang này tới trang khác, lúc đầu là đọc rất kỹ, sau đó chỉ xem qua, dường như trong cô có cảm giác lạnh lẽo và sợ hãi đang âm thầm lan rộng. Cô thần thờ hồi lâu, mới quyết định đóng hết các cửa sổ.

Thực sự, Nhiếp Lạc Ngôn không thể không hồi tưởng những hồi ức cứ lần lượt xuất hiện trong đầu, dường như hoạt động của đại não không hề nghe theo sự kiểm soát của bản thân.

Giọng nói, nét mặt, ánh mắt của Trình Hạo, thậm chí từng động tác nhỏ lúc cậu lái xe... Cô từng thử liên hệ chúng với các triệu chứng vừa tìm kiếm trên mạng, lại vừa cố gắng gạt hết các mối liên quan giữa hai thứ đó, hòng muốn chứng minh điều cô vừa tìm hiểu được không phải là sự thực.

Cô không muốn tin, bởi sự ra đi đột ngột của mẹ cậu, một lần nữa vô tình lôi kéo chứng trầm cảm đã nằm yên trong người Trình Hạo trỗi dậy. Cô thậm chí còn không dám đoán, sau này liệu tình hình có giống nước lũ phá đê hay không, một khi đã phá là không thể cứu vãn được.

Trong văn phòng không có ai khác, Chung Hiểu Linh cũng không biết chạy đi chỗ nào, từ lúc ăn trưa cô đã không thấy cô nàng đâu. Cánh cửa màu nâu sẫm đang khép hờ, từ khe cửa thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những bóng người cầm tài liệu thiết kế đang đi qua hành lang.

Đúng lúc tâm trạng rối bời thì chuông điện thoại đột ngột vang lên, là cuộc gọi của Giang Dục Phong.

“Tối nay cùng anh đi ăn nhé!”

“Đi đâu?” Cô dán mắt vào bàn vi tính, vẫn chưa định thần lại.

Giang Dục Phong cười: “Đi rồi sẽ biết!”

Tan làm là anh tới đón Nhiếp Lạc Ngôn ngay. Chiếc xe dường như đã đứng chờ ở cổng chính một lúc rồi, vừa thấy cô bước ra, tài xế liền vội vàng xuống mở cửa.

Ngồi lên xe, cô lập tức cảnh giác hỏi: “Không phải là đi tiếp khách đấy chứ?”. Bởi bình thường rất ít khi anh cần tài xế đi cùng và luôn thích tự mình lái xe.

“Không”, Giang Dục Phong nghiêng đầu nhìn cô, “Những chỗ vô vị như thế, sao anh có thể đưa em đi cùng được?”, câu nói này vô cùng dễ nghe.

Nhiếp Lạc Ngôn cười, cố ý hỏi lại: “Vô vị lắm ư? Nhưng lần nào em cũng thấy anh đi rất vui vẻ mà”. Chiếc xe dần khởi động, Nhiếp Lạc Ngôn tìm được vị trí dễ chịu nhất rồi ngồi dựa vào, chiếc ghế bọc da vô cùng mềm mại, thoang thoang mùi da thuộc đặc trưng, cô khẽ nhắm mắt: “Có rượu ngon cùng gái đẹp bầu bạn, nên nói là vui quên đường về mới phải”.

Giọng điệu này vô tình khiến Giang Dục Phong nhớ lại sự việc tối hôm trước, cô gái này đúng là được mình nuông chiều nên càng ngày càng hung hăng càn quấy, đến cả niềm tin cơ bản cũng không có.

Nghĩ vậy, Giang Dục Phong bắt giác day day giữa hai lông mày, hình như rất mệt mỏi, anh cũng nhắm mắt, chậm rãi nói: “Nếu không sau này hẳn phải tiếp khách thì em đi cùng anh nhé, để đích thân trải nghiệm cuộc sống thiên đường như em nói”.

“Không đâu”, cô vội vàng đáp, “Thiên đường dành cho anh, em sống cuộc sống bình thường là được rồi”.

“Nhưng anh hi vọng cùng hưởng phúc với em.”

Cô mở mắt nhìn anh, cảm động đáp: “Cảm ơn”.

Giang Dục Phong vừa xua tan được mối lo cả buổi chiều đè nén trong tâm trí. Lúc ăn cơm anh nói: “Mai anh đi công tác”.

Cô buông dưa: “Chẳng phải mới đi công tác về không lâu mà, sao lại phải đi nữa?”. Tính ra cũng chưa tới một tháng, trước đây có bao giờ thấy anh thường xuyên đi công tác như thế đâu.

Giang Dục Phong nói: “Dự án bên đó đã chính thức khởi động, cần anh đi quản lý nghi thức khởi công, nhân tiện đưa khách quý đi theo”.

“Còn khách quý gì nữa? Là ai thế?”, cô chỉ buột miệng hỏi.

Anh nhìn cô rồi nói: “Minh tinh điện ảnh”.

Gần như ngay lập tức nghĩ tới một người, Nhiếp Lạc Ngôn hỏi lại với vẻ không chắc chắn lắm: “Bạch Nghiên Nghiên?”.

“Ừ.”

Cô không nói gì nữa.

Nhiếp Lạc Ngôn nhận ra mình vẫn để bụng chuyện này. Kể từ lần nhìn thấy mấy tấm hình trên tạp chí, cô luôn nghĩ mình sẽ nhanh chóng quên đi, hướng hồ các thông tin giải trí hàng ngày nhiều vô kể, cũng phức tạp và nhiều thể loại vô cùng.

Nhưng sự thực lại không như vậy, hóa ra cô vẫn nghĩ tới.

Rất muốn hỏi anh, nhưng lại phát hiện dường như hai người không có chung lập trường.

Rốt cuộc mối quan hệ giữa anh và cô hiện giờ là thế nào? E là đến cả bản thân cô cũng không hiểu nổi. Bởi thế cô chỉ biết coi như không có việc gì tiếp tục cầm dưa thưởng thức món gà cơm nếp nổi tiếng của nhà hàng này.

Ngày hôm sau Giang Dục Phong đi từ rất sớm, thậm chí còn không chào cô một tiếng đã lên máy bay tới Hàng Châu. Nhiếp Lạc Ngôn vẫn như thường lệ, dọn dẹp xong xuôi mới đi làm.

Vừa bước chân tới cửa công ty đã cảm thấy có gì đó bất thường. Đám đồng nghiệp túm năm tụm ba, nhìn theo Chung Hiểu Linh đi theo sau bảo vệ trên hành lang, trên tay còn bê hai thùng giấy.

Nhiếp Lạc Ngôn thần ra một lúc, rồi nhanh chóng đón đầu. Chung Hiểu Linh chỉ nhìn cô khẽ cười, nhưng cũng chẳng nói gì rồi đi lướt qua.

Đường đi nhỏ hẹp, lúc hai người đi ngang hàng cô thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng trên người Chung Hiểu Linh. Đó là loại nước hoa cô ấy thích dùng nhất, mọi việc giống như họ cùng nhau đi dạo ở trung tâm mua sắm đồ vào mùa hè năm ngoái vậy. Cô còn nhớ, hôm đó là ngày họ cùng nhau hoàn thành một phương án thiết kế rất quan trọng, nên quyết định đi mua đồ tự thưởng mình. Cô mua một đôi giày, còn Chung Hiểu Linh chọn mua nước hoa, sau đó lại đi nhà hàng ăn uống, xem phim, mãi tới khuya mới về nhà.

Nhân duyên của Nhiếp Lạc Ngôn rất tốt, bất luận là còn học ở trường hay đi công tác, đều có rất nhiều bạn. Nhưng ngoài Tần Thiếu Trân ra, có vẻ mối giao tình với Chung Hiểu Linh được coi là tốt nhất, bởi hai người gặp nhau hằng ngày, thời gian sống chung với nhau thậm chí vượt xa so với thời gian sống cùng bố mẹ.

Cánh cửa kính nhẹ nhàng khép lại, phòng làm việc vốn rất yên tĩnh đột nhiên như bị oanh tạc, tiếng xì xào bàn tán vang lên khắp nơi.

“Hóa ra chính là cô ấy...”

“Chắc lần này sắp tức điên lên đấy, bởi cô ấy là nhân viên đã có thâm niên công tác mà”.

“Nhân viên cũ thì đã sao chứ? Làm như thế ai mà chẳng ghét.”

“Có điều bản lĩnh của cô ta cũng lớn thật, bình thường không hay lên tiếng, vậy mà tấm ngấm tấm ngấm kéo đi mấy khách hàng.”

Cả đám tiếp tục bàn tán, thậm chí còn có người nói khó nghe hơn: “Ai biết cô ta còn dùng thủ đoạn gì nữa...”.

Nhiếp Lạc Ngôn đứng nguyên tại chỗ không nói không rằng, lắng nghe những lời trách móc, bình luận, còn có cả những suy đoán và cười đùa ác ý, những âm thanh ấy cứ đổ ập vào cô như nước triều dâng vấp.

Cô nghĩ, chuyện này rốt cuộc là sao?

Nhiếp Lạc Ngôn đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng cười, ở góc cách đó xa xa, có vài đồng nghiệp nữ đang che miệng cười khẽ. Phần đông mọi người đều than vãn lắc đầu, dường như chẳng ai có tâm trí làm việc.

Có người nhìn thấy cô, gọi: “Lạc Ngôn”.

Cô gật đầu, tưởng tượng cảnh mình khẽ cười chào đáp lại mỗi khi đi làm buổi sáng, mặc dù cố gắng nhưng cô chợt phát hiện, đến khloe miệng cũng không nhếch lên nổi, chỉ xách túi vội vàng rời khỏi đó.

Bỗng thiếu đồ đạc của một người, văn phòng làm việc trở nên trống trải rất nhiều, Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy không quen. Thực ra cô cảm thấy vô cùng bàng hoàng, ngồi xuống rồi mà vẫn thử cố gắng tiêu hóa cảnh tượng vừa nhìn thấy ban nãy.

Từ khi chính thức vào nghề tới giờ, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh tượng có người bị đuổi việc, hơn nữa đó là đồng nghiệp hàng ngày gần gũi với cô nhất, lại rời khỏi công ty vì nguyên nhân như thế.

Nhưng cô không dám tin, không tin Chung Hiểu Linh chính là người khiến Kyle vốn rất ôn hòa đã biến thành người khác trong cuộc họp.

Chung Hiểu Linh bán rẻ công ty, liên tiếp đưa đi mấy khách hàng sao?

Nhưng, tại sao?

Họ rõ ràng là những nhân viên lâu năm, đều đã cùng Kyle trải qua muôn vàn khó khăn, những tháng ngày khó khăn nhất thậm chí còn phải nếm trải cảnh làm tăng ca liên tục mười mấy tiếng đồng hồ, thế mà không có ai kêu mệt, bởi tất cả đều toàn tâm toàn ý.

Nhưng chỉ mới mấy năm ngắn ngủi, mọi thứ đã thay đổi.

Những đồng nghiệp và bạn bè thân thiết nhất, nay đã thay đổi khiến Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy xa lạ, có cảm giác không thể hiểu nổi, có người phản bội, có người chế giễu, lại có người cười trên nỗi đau khổ của người khác, dường như mọi thứ đều như một giấc mơ, bởi chỉ trong mơ mới xảy ra những chuyện hoang đường như vậy.

Chả trách gần đây Chung Hiểu Linh hay chơi bời, không chịu đến công ty, nhường những khách hàng khó tính cho cô, còn hỏi cô có phải đang muốn chuyển chỗ làm...

Một loạt những hành động dường như đã được ngầm tiến hành từ rất lâu rồi thì phải, nhưng mãi tới hôm nay cô mới hoảng hốt ngộ ra.

Ngồi một mình hồi lâu, Nhiếp Lạc Ngôn mới móc điện thoại ra. Hành động này của cô giống như một thói quen, gọi điện cho Giang Dục Phong. Anh từng nói, cô vẫn ngốc nghếch như trước đây, có thể cô thực sự hơi ngốc nghếch, cũng có thể chỉ có cô là ngây thơ nhất, ngốc nghếch cho rằng hiện giờ vẫn như trước đây.

Thời còn đi học, cô từng nghe người ta nói rằng, khi đi làm sẽ không có bạn bè thực sự nhưng lúc ấy cô không tin, tới tận sáng nay trên đường tới công ty, cô vẫn không tin.

Nhưng bây giờ cô bỗng có chút nghi hoặc... vì Chung Hiểu Linh, vì dáng vẻ của mọi người ở ngoài cửa.

Cuộc điện thoại nhanh chóng kết nối, một tiếng, hai tiếng, nhạc chờ vang vọng thùng thảng vọng tới nhưng Giang Dục Phong không nhắc máy.

Điện thoại kết nối được, chứng tỏ anh đã xuống máy bay, nhưng không biết tại sao không nhắc máy. Nhạc chuông của anh từ trước đến giờ đều là giai điệu đơn giản có sẵn trong điện thoại, lại còn để chế độ rung, không dễ để lỡ cuộc gọi tới mới phải.

Cuối cùng là giọng nữ được lập trình sẵn: “Thuê bao quý khách vừa gọi...”.

Cô ấn nút đỏ, đầu óc bỗng trở nên nặng nề, thì ra cảm giác không có cơ hội để trút bỏ nỗi lòng lại khó chịu đến vậy.

Cuộc họp bất thường buổi sáng do Kyle đích thân chủ trì.

Kyle không đề cập gì tới sự việc Chung Hiểu Linh, xem ra từ lâu sếp đã có dự liệu, nhưng không ai biết rốt cuộc sếp đã dùng cách gì để ép được cô nàng tự động xin nghỉ.

Có thể là có chút thủ đoạn, nhưng người ngoài không biết rõ.

Trong cuộc họp, Kyle tiến hành điều chỉnh một số vị trí trước mắt, điều một đồng nghiệp nam khác tạm thời tiếp nhận công việc của Chung Hiểu Linh.

Kyle nói: “Tạm thời không cần đổi văn phòng, sau này có vấn đề gì cậu cứ trao đổi với Lạc Ngôn”.

Nam đồng nghiệp kia vội đáp: “Tôi biết rồi”.

Nhiếp Lạc Ngôn cũng gật đầu nhưng chẳng thèm ngoái mắt nhìn anh ta, cô còn nhớ, lúc này người to mồm bình luận nhất chính là anh ta.

Mãi tới hơn ba giờ chiều, Giang Dục Phong vẫn chưa gọi điện thoại về.

Gần đây cô phải tiếp nhận một dự án, hợp đồng trước đây ký với Ninh Song Song về cơ bản đã hoàn thành, cô bé tinh ranh kia cuối cùng cũng bị người nhà triệu tập về Pháp. Lúc sắp lên máy bay, cô bé ôm cô bịn rịn, còn đề nghị Nhiếp Lạc Ngôn sang Pháp chơi nếu có thời gian.

Hôm đó Giang Dục Phong cũng có mặt, anh chỉ khoanh tay đứng bên, lạnh lùng nói: “Đã tới giờ rồi đấy”.

“Anh ba, càng ngày anh càng thiếu tình người”, Ninh Song Song nhìn anh ai oán: “Cẩn thận sau này ế vợ cho coi”.

“Việc này không cần em lo.”

“Em chỉ lo thay chị Lạc Ngôn thôi.”

Nhiếp Lạc Ngôn đứng bên đỡ khóc đỡ cười, dạo này mọi cuộc trò chuyện giữa hai anh em thường xuyên liên quan tới cô.

Mượn cớ đi hẹn khách hàng thảo luận về chi tiết thiết kế, Nhiếp Lạc Ngôn nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi chuồn khỏi công ty.

Buổi chiều luôn là lúc nhộn nhịp nhất, thành phố đầu xuân chìm trong không khí ấm áp, ánh nắng nhảy nhót trên các bóng cây như những mảnh kim loại lấp lánh bị vụn vỡ.

Đứng bên đường vẫy tắc xi, Nhiếp Lạc Ngôn yêu cầu tài xế tới một khu dân cư nhỏ trong thành phố mới.

Quả nhiên Trình Hạo đang ở nhà, tâm trạng cô chán nản, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười, nói: “Mình tới làm khách đây”.

Nhìn thấy cô, dường như cậu hơi sững sờ, sau đó mới nghiêng người nhường chỗ, bước chân có vẻ không vững.

Ánh nắng bên ngoài rất đẹp, nhưng căn phòng lại u ám vô cùng, tất cả rèm cửa đều buông kín, chỉ có một vài khe hở để chút ánh sáng lọt vào.

Không khí nồng nặc mùi bia rượu, trên bàn uống trà trong phòng khách là rất nhiều vỏ lon bia vứt bừa bộn, đối diện bộ sofa là chiếc tivi đang phát chương trình quảng cáo mua đồ nhưng lại không có tiếng, miệng người dẫn chương trình xem ra rất hài hước.

Nhiếp Lạc Ngôn rung mình, hỏi: “Cậu uống bia sao?”.

Khoảng cách rất gần, cô cuối cùng cũng nhìn rõ gương mặt Trình Hạo, mặc dù đứng trong bóng tối nhưng vẫn hiện rõ vẻ gầy gò xanh xao, mắt và hai má đều hơi lõm xuống. Cậu không ngờ cô tới, nên chỉ mặc bộ quần áo thể thao bình thường, mái tóc đen bị mũ che kín, chỉ còn lấp ló mấy ngọn tóc sau cổ.

Bộ dạng lôi thôi lếch thếch này khác hẳn với Trình Hạo trước kia.

Thực ra không cần Trình Hạo trả lời, cô đã có thể biết ngay đáp án. Bởi cậu dường như đến cả việc đứng vững cũng khó khăn, sau khi mở cửa chỉ đứng dựa vào tường, nhắm mắt không nói, thậm chí cô còn có thể nghe thấy hơi thở nặng nề.

Cô sưng người, cẩn thận dìu cậu. “Ra xô pha nhé!”

Ai ngờ vừa chạm vào cánh tay cậu, cậu bỗng giật nảy mình khiến cô vô cùng thất kinh, ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu.

Chỉ có chút ánh sáng lúc mờ lúc tỏ phát ra từ ti vi, cậu say bí tỉ, ánh mắt lơ đãng, không nói không rằng, chỉ nhìn cô như vậy, như thể đang nghiên cứu gì đó, lại vừa như ngây dại.

Cô biết cậu đã say, bởi lúc say cô cũng có biểu hiện như vậy.

Thấy Trình Hạo như không có ý kháng cự, cô mới khẽ dìu cậu.

Vừa ngồi xuống ghế, cậu đột nhiên kéo tay cô.

“Mình đi rót nước cho cậu”, cô vừa nói vừa định rút tay ra.

Nhưng cậu vẫn nắm rất chặt, không muốn buông ra.

Không ngờ sức của người say cũng lớn như vậy, cô giằng tay ra, cậu khẽ nói: “Đừng đi...”.

Cậu ngồi, cô đứng, cậu khẽ ngược đầu nhìn cô, trong gian phòng mờ tối, ánh mắt ấy cũng trở nên u ám, cô có cảm giác cậu đang nhìn cô, lại có cảm giác cậu nhìn xuyên qua cô để quan sát thứ gì khác vậy.

Giọng cậu khàn khàn lại cất lên lần nữa: “Đừng đi...”. Cậu nói giống như cậu đang tự nhủ với bản thân.

Cô khẽ nói: “Cậu say rồi, mình đi rót nước cho cậu”.

Cậu không nói thêm gì nữa.

Hai người cứ giằng co như vậy một lúc, ngón tay nắm chặt cuối cùng cũng buông lỏng.

Cô nhìn thấy trong mắt cậu dường như có thứ gì đó khẽ lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt, cô nghĩ cậu đang mệt, liền tranh thủ rút tay ra, nhưng không dám làm mạnh.

Lúc quay người vào bếp, Nhiếp Lạc Ngôn cẩn thận tìm công tắc đèn, bỗng nghe thấy có người nói từ phía sau: “... Xin lỗi”.

Cô ngáy người một lát, rồi cười đùa: “Lúc này cậu nên nói cảm ơn mới phải”.

Trình Hạo nhắm mắt, cả người cậu lọt thỏm trong ghế xô pha, trông cậu gầy gò ốm yếu, giống như một cái bóng sắp tan biến vào bóng tối.

Cậu hoàn toàn không nghe thấy lời cô, chỉ khẽ nói, ngôn từ rất lộn xộn: “Hiệu Lộ... Xin lỗi... Mình rất nhớ cậu”.

34. Chương 19 Phần 1

Chương 19

Hóa ra là như vậy.

Trái tim cô khẽ thổn thức.

Hóa ra cậu luôn nhớ tới một người, bởi vì mãi vẫn vương trong lòng nên lúc này mới có thể gọi tên người ta như thế.

Bỗng nhận ra sự thực, Nhiếp Lạc Ngôn đứng ngây ra đó một lúc, rồi im lặng đi vào bếp.

Máy lọc nước, ấm đun nước, cốc thủy tinh, đường trắng, mật ong, mọi thứ đều được để trên kệ.

Cô rót đầy ấm nước, cắm điện, đèn báo hiệu màu cam bừng sáng, rất nhanh sau đó nghe thấy tiếng nước sôi “ùng ục”.

Chiếc cốc sau khi được rửa sạch sẽ trở nên trong suốt, cô rót vào nửa cốc nước sôi, rồi rót nốt chỗ nước còn lại trong ấm vào bình giữ nhiệt.

Cô nghĩ, Tiểu Lộ là người như thế nào nhỉ?

Rót mật ong vào, vệt vàng óng ánh kia khẽ xoay tròn rồi chìm xuống đáy cốc, sau đó dần tan vào trong nước. Cô lấy thìa, vừa khuấy vừa nghĩ, Tiểu Lộ... Tiểu Lộ... Đường như cuối cùng trong đầu cũng có thứ gì đó lóe lên, rồi lại nhanh chóng biến mất, vô cùng uyển chuyển.

Bàn tay đang khuấy nước bất giác dừng lại.

... Tiểu Lộ, tiểu lộ [1].

[1] Trong tiếng Hán, lộ và lộ có phát âm gần giống nhau, nên Trình Hạo dùng dây đeo có hình chú hươu nhỏ (tiểu lộ) để nhớ đến Tiểu Lộ.

Chiếc dây đeo điện thoại lâu nay cậu vẫn dùng, chú hươu pha lê nhỏ mà cậu luôn mang theo bên mình, chú hươu với màu sắc lung linh, đẹp đẽ lác lác trong toa tàu ngày hôm đó thu hút tâm trí của bất kỳ ai.

Hóa ra... hóa ra ngay từ khi bắt đầu, mọi cố gắng của cô đều không được đền đáp.

Lúc này, ánh nắng bên ngoài cửa sổ giống như cát vàng, lặng lẽ rơi xuống giữa mười ngón tay, nhưng chỉ cần nắm nhẹ tay là chúng liền tan biến, tan biến một cách thầm lặng, không hình không dạng, không một tiếng động, cũng giống như thời gian bao năm qua và tình cảm bấy lâu của cô vậy.

Bưng cốc nước mật ong ra, Nhiếp Lạc Ngôn mới biết Trình Hạo ngã xuống ghế sofa ngủ thiếp đi rồi. Hơi thở nặng nề, đáng vẻ càng lúc càng trầm mặc, giữa hai lông mày vẫn hơi nhíu lại.

Cô vừa tìm được một chiếc chăn đắp cho cậu thì có tiếng chuông cửa.

Nghiêm Thành mua rất nhiều đồ ăn tối, lần lượt cất vào tủ lạnh, sau đó mở rèm cửa, dọn dẹp đồng lon bĩa bữa bãi ở trên bàn, rồi cất hết những lon chưa bật nắp.

“Lúc mới phát hiện cậu ấy mắc chứng trầm cảm, cũng như thế này sao?”, Nhiếp Lạc Ngôn đứng phía sau thắc mắc.

Nghiêm Thành nghĩ một lát rồi đáp: “Lúc đó cậu ấy mới học cấp ba, chưa biết hút thuốc, uống rượu”.

Nhiếp Lạc Ngôn ngơ ngàng: “Cấp ba sao?”.

“... Đúng vậy.”

“Rốt cuộc là vì sao?”, cô nhíu mày nhìn Nghiêm Thành, “Lúc đó mới mười mấy tuổi, sao có thể mắc chứng trầm cảm được?”. Điều này đối với cô mà nói, thực sự vô cùng khó hiểu.

Dừng tay đang lau dọn kệ bếp, Nghiêm Thành quay đầu lại nhìn cô, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy dường như anh đã rất do dự, ánh mắt ẩn sau đôi kính khẽ lóe sáng, mãi sau đó mới hạ quyết tâm, nói: “Khi ấy có một bạn học qua đời, cái chết của người đó đã tác động mạnh đến tất cả bọn mình, quan hệ giữa Trình Hạo và người ấy vô cùng thân thiết”.

“... Là sao?” Nhiếp Lạc Ngôn nghĩ một lát, rồi đột nhiên hỏi tiếp: “Anh có biết Tiểu Lộ là ai không?”.

Ai ngờ Nghiêm Thành lại sững người, nét mặt trở nên vô cùng kỳ quặc, anh hỏi lại: “Em nghe được cái tên này từ đâu?”.

Cô vẫn chưa nhận ra điều gì, quay đầu nhìn người đang nửa tỉnh nửa say ngủ trên sofa kia, “Cậu ấy vừa nói. Nên em nghĩ...”. Cô tự nhủ, nếu như có thể, hiện giờ người có thể cứu Trình Hạo ra khỏi tình trạng này có lẽ không phải là cô, mà là người con gái tên là Tiểu Lộ kia.

Nghiêm Thành im lặng.

Căn phòng yên ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng đồng hồ treo tường, tích tắc, tích tắc, rất khẽ nhưng lại theo quy luật, rõ ràng, như từng nhịp gõ vào tim.

Thực ra trong lòng Nhiếp Lạc Ngôn cũng có chút chấn động, bởi cuối cùng cô cũng nghe thấy Nghiêm Thành mở miệng, giọng anh trầm như tiếng vọng từ vực sâu của hang núi: “Chu Hiểu Lộ, chính là cô bạn học cấp ba ấy”.

Cơn gió nhẹ khiến bóng cây lay động, những cành lá tươi non xào xạc, ánh nắng loang lổ in trên bề mặt cửa, thời khắc đó dường như thời gian chuyển động quay về quá khứ.

“Anh, Trình Hạo và cả Hiểu Lộ, ba người bọn anh thân nhau từ nhỏ. Bắt đầu lên mẫu giáo bọn anh đã học cùng lớp, lại đều sống trong một khu, nên có thể coi là những người bạn thanh mai trúc mã. Lúc đó bố mẹ của Trình Hạo vì công việc phải chuyển tới vùng khác, nên cậu ấy sống cùng cô. Từ nhỏ Trình Hạo đã tinh nghịch nhưng rất thông minh, mặc dù hay trốn học, đánh nhau, nhưng kỳ thi nào cũng đạt điểm tối đa, các thầy cô rất đau đầu vì cậu ấy. Cô của Trình Hạo bình thường cũng rất bận nên không có thời gian chăm lo cho cháu, thỉnh thoảng mới nhớ tới đốc thúc cậu ấy tập đàn. Anh còn nhớ, có một dạo cậu ấy rất ít khi về nhà ăn cơm, tan học xong là cùng cả đám bạn đi chơi, mãi tới tối mịt mới về.

Đôi khi cũng tới nhà Hiểu Lộ, bởi họ ngồi cùng bàn. Kể cũng lạ, quãng thời gian từ tiểu học tới trung học, phần lớn họ ngồi cùng một bàn. Hai người chơi với nhau rất tự nhiên, như thể anh em vậy, mẹ Trình Hạo lại là bạn học của mẹ Hiểu Lộ, nên nhà họ Chu luôn quan tâm, yêu quý và đối đãi với cậu ấy như con cái trong nhà... Sau này lớn lên, mối quan hệ của bọn anh vẫn rất tốt, đặc biệt là hai người bọn họ, tình cảm tới mức khiến những người xung quanh cũng phải đổ kỵ, nên thường bị đám bạn học đàm tiếu, giống như cách nói bây giờ là tung tin đồn nhảm nhí ấy. Các bạn học nói Trình Hạo yêu Chu Hiểu Lộ, cũng có người nói Chu Hiểu Lộ thích Trình Hạo, bởi cả hai đều ưu tú và đạt thành tích cao trong học tập, hơn nữa còn có tài nghệ, một người biết đánh piano, người kia thì vẽ tranh rất đẹp. Ngoài ra Hiểu Lộ còn biết kéo violon, trong các tiết mục văn nghệ của trường, hai người luôn diễn cùng nhau. Có lẽ, đám bạn học đều cảm thấy hai người họ rất xứng đôi.

Đối mặt với những tin đồn như vậy, họ vẫn như ngầm nhất trí lựa chọn cách phớt lờ, chẳng thừa nhận cũng không phản bác. Nói ra lúc đó anh cũng ngốc thật, hoàn toàn không nhận ra mối quan hệ của Trình Hạo và Hiểu Lộ, anh còn thực sự cho rằng bọn họ chỉ là bạn bè chơi với nhau từ nhỏ, chưa bao giờ hoài nghi. Mãi tới học kỳ một năm lớp Mười hai...”.

Dòng ký ức tới đây chợt dừng lại, sự tĩnh lặng vô bờ bến dần dấy tinh thần Nhiếp Lạc Ngôn quay trở lại, cô có vẻ hơi hoảng hốt, hồi hộp hỏi: “Học kỳ một năm lớp Mười hai đã xảy ra chuyện gì?”.

Thực ra trong lòng Nhiếp Lạc Ngôn đã có dự cảm chẳng lành, có thể mơ hồ đoán được sự việc tiếp theo. Quả nhiên, Nghiêm Thành dừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Vào năm học mới chưa được bao lâu, Hiểu Lộ bị bệnh phải nằm viện. Cụ thể bệnh tình như thế nào thì không ai hay biết, thầy cô giáo chỉ nói cô ấy sẽ nghỉ học một thời gian. Bọn anh tới viện thăm mà chẳng hỏi thêm được gì, có điều anh và Trình Hạo đều biết bệnh của cô ấy không hề nhẹ, bởi ngày nào cũng thấy bố mẹ Hiểu Lộ thay nhau vào viện chăm nom, trông họ rất tiêu tụy. Thời gian cô ấy nằm viện cứ kéo dài mãi, không thể trở lại lớp. Thế là trong lớp lại có những lời đồn thổi về căn bệnh của Hiểu Lộ. Một hôm mấy bạn nam sinh trong lớp nhắc tới Hiểu Lộ, một người nửa đùa nửa thật nói Hiểu Lộ mắc bệnh máu trắng. Trình Hạo tỉnh cờ nghe thấy, lập tức đi thẳng tới trước mặt cậu kia và bắt đầu đánh lộn.

... Đó là lần đầu tiên anh thấy cậu ấy đánh nhau vì một bạn gái, thậm chí việc này còn kinh động tới lãnh đạo trường, tình tiết vô cùng nghiêm trọng, suýt nữa thì bị kỷ luật. Sau đó, một mình anh tới bệnh viện thăm Hiểu Lộ, tỉnh cờ bắt gặp Trình Hạo cũng đang ở đó, trong phòng bệnh chỉ có hai người họ. Trình Hạo ngồi cạnh giường, khuôn mặt xanh xao của Hiểu Lộ đầm nước mắt, bàn tay chạm vào gò má bị thương của Trình Hạo, trong ánh mắt lộ rõ vẻ đau buồn”.

Nghiêm Thành dừng lại một lát, anh thở dài, tiếp tục đắm chìm trong câu chuyện xưa:

“Hôm đó anh nhìn họ qua lớp cửa kính, nhưng không bước vào.

Sau này thông tin Chu Hiểu Lộ mắc bệnh máu trắng được chứng thực, có lẽ là do di truyền, bởi bà ngoại của cô ấy cũng chết vì căn bệnh này.

Một sinh mệnh đẹp đẽ, trẻ trung như hoa, còn chưa kịp xòe nở đã héo tàn, lúc đưa tang hầu như tất cả các bạn học đều nghẹn ngào khóc không thành tiếng. Anh cũng khóc, lúc đó anh hoàn toàn không cảm thấy một người đàn ông rơi lệ trông sẽ mất mặt thế nào. Tình cảm từ nhỏ tới lớn, mười mấy năm sống bên nhau, thế mà người biến mất khỏi cuộc đời, không thể gặp được nữa, hóa thành cát bụi, mây khói và biến mất vĩnh viễn.

Nhưng chỉ có một người ngoại lệ.

Từ đầu tới cuối, Trình Hạo lặng lẽ đứng ở một góc, trước mặt là biển hoa trắng, sắc mặt cậu ấy chẳng khác gì loài hoa bạch tường vi nở rộ.

Nhưng Trình Hạo vẫn im lặng, không nói không rằng, ánh mắt vô hồn nhìn về hướng nào đó, ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi”.

Đồng hồ vẫn chạy, phát ra âm thanh tích tắc, sau một hồi yên lặng, Nhiếp Lạc Ngôn mới khẽ mở miệng, vừa như sợ hãi gì đó, vừa như than thở: “Cho nên về sau, Trình Hạo đã mắc chứng trầm cảm, đúng không?”.

“Ừm.”

Cũng chính lúc diễn ra đám tang ấy, Nghiêm Thành mới biết, thì ra tình cảm Trình Hạo dành cho Hiểu Lộ lại sâu nặng tới vậy, sâu nặng tới mức đã phải dùng phương thức khép kín bản thân để che lấp nỗi đau.

Anh cảm thấy mình đã bỏ qua rất nhiều chuyện, tự trách bản thân vì đã không kịp thời nhận ra triệu chứng của Trình Hạo, thậm chí còn không biết, rốt cuộc tình cảm giữa hai người họ bắt đầu từ khi nào.

Anh cũng không ngờ, mỗi tình thời niên thiếu đó cũng có thể khiến người ta rung động và khắc cốt ghi tâm như thế.

“Em biết không, thực ra lần đầu gặp em, anh đã có cảm giác em và Hiểu Lộ rất giống nhau, không phải các đường nét trên khuôn mặt giống nhau, mà là có một cảm giác nào đó. Tuy Hiểu Lộ rất xinh đẹp, luôn là hoa khôi của lớp, của trường, ngay cả khi cô ấy mắc bệnh, vẫn không có bạn học nào có thể sánh được. Điểm giống nhất giữa em và cô ấy là nụ cười, thực sự đáng vẻ mỗi khi cười của em giống cô ấy vô cùng.”

Nhiếp Lạc Ngôn sững người, một lát sau mới cười gượng: “Vậy sao?”, nghĩ một lát, cô lại nói tiếp: “Anh nói là cô ấy biết kéo violon?”.

Thảo nào... trước đây, sau buổi biểu diễn văn nghệ của trường, cậu nam sinh tuần tú kia dường như hơi ngỡ ngàng khi nhìn thấy cô, sau đó mím môi nhoẻn miệng cười, nhìn thẳng vào cô mà nói: “Không ngờ cậu ngoài khả năng đánh bài ra, còn chơi violon hay như vậy”.

Khuôn mặt trước giờ luôn cao ngạo từ giờ phút đó bỗng trở nên ảm áp, ánh mắt sáng lấp lánh. Cậu còn chủ động cho cô mượn ô: “Cầm lấy đi”.

Có lẽ lúc đó, cậu chỉ vì nhìn thấy cô mà nhớ tới một cố nhân. Chỉ vì cô và người đó rất giống nhau, nên mới có giao tình thân mật từ sau hôm ấy.

Cảnh tượng trong quá khứ cứ lần lượt tái hiện như những thước phim.

Cậu công cô đi qua con đường dài dưới những tán cây râm mát.

Dường như cậu đã hôn cô sau bữa tiệc sinh nhật.

Cậu khẽ nói xin lỗi trên bãi cát bên bờ biển mênh mang.

Bao nhiêu năm sau gặp lại, cậu nắm tay cô bước lên cầu thang tối, rồi sau mấy ngày nghe thấy ba chữ violon mà gương mặt liền biến sắc, dường như cậu đã vội vã rời đi.

Cuối cùng, tới ngày hôm nay, sự mâu thuẫn cũng như những vướng vắn trong cậu, cảm giác lúc gần lúc xa của cậu, cùng toàn bộ nỗi mong chờ và thất vọng, cậu mang tới cho cô, tất cả đều đã có lời giải đáp.

Cô còn nhớ, có một lần Tần Thiệu Trân chia tay bạn trai, cô nàng đã cảm khái nói trong tâm trạng buồn bã, thất vọng: “Đàn ông sợ gia nhập sai ngành, đàn bà sợ gả nhầm đảng lang quân, câu nói này quả nhiên rất đúng. Cảm giác yêu nhầm người, thật khổ biết bao”.

Đúng là thật khổ.

Cảm giác đó cô cũng từng nếm trải, tâm ý của cô đã được giải bày với Trình Hạo, như một hòn đá nhỏ được ném vào đại dương bao la, nhưng lại không tạo được gợn sóng nào.

Lần duy nhất môi chạm môi khi hai người gần trong gang tấc đó, lần duy nhất tay chạm tay trên cầu thang đó, tất cả đều chỉ là sự xúc nối nhất thời của cậu mà thôi.

Đối mặt với cô, có lẽ cậu cũng rung động, nhưng rốt cuộc cô cũng không thắng nổi cô gái trong trái tim cậu.

Người con gái ấy đã khiến cậu trong lúc thất vọng, khó khăn, thậm chí say rượu cũng nhớ tới và thầm gọi tên.

Người bạn thanh mai trúc mã không may bị qua đời sớm, làm sao cô có thể thắng nổi?

Sức mạnh của thời gian thật mạnh mẽ, giống như một cánh tay có thể làm được những điều không tưởng, có thể tùy ý gạt bỏ ký ức sâu sắc nhất trong tâm trí Trình Hạo. Nhưng điều buồn cười nhất là, Nhiếp Lạc Ngôn vẫn bướng bỉnh chờ đợi bao năm nay, bướng bỉnh đến mức bản thân cô cũng không thể tin nổi, mãi tới hôm nay mới biết nguyên nhân.

Cô không lên tiếng nữa, cô vốn cho rằng mình sẽ bị một cú sốc và nỗi đau lớn khi biết được sự thật, nhưng hóa ra điều ấy hoàn toàn không có. Giây phút này, cô chỉ cảm thấy bất ngờ, hoang mang.

Nhiếp Lạc Ngôn chỉ thấy thương khi Trình Hạo đã phải đau khổ bao năm nay để nhớ nhung một người, thậm chí còn thấy tiếc nuối về sự ra đi quá sớm của Chu Hiểu Lộ hoàn toàn không buồn cho bản thân chút nào.

Cô không buồn.

Hóa ra cô đã thực sự buông tay, tình cảm cô từng kiên trì kia dường như thực sự đã phai nhạt trong cuộc sống của cô rồi.

Mối tình của quãng thời gian đẹp nhất mà cậu mang tới cho cô, không biết từ lúc nào đã hòa vào biển thời gian, một đi không trở lại.

Lúc cô sắp đi, Trình Hạo vẫn chưa tỉnh, cô khẽ hỏi Nghiêm Thành: “Có cần tìm một bác sĩ tâm lý không? Nếu cậu ấy không muốn tiếp nhận điều trị thì phải làm sao?”.

“Yên tâm đi, đã liên hệ với bác sĩ rồi, đó là bác sĩ có uy tín nhất trong thành phố này. Tới lúc ấy, cho dù Trình Hạo có kiên quyết chống cự thì bác sĩ cũng sẽ giải quyết ổn thỏa được.”

Anh lại hỏi: “Em còn giận anh không?”.

“Sao em phải giận anh chứ?”, Nhiếp Lạc Ngôn tỏ vẻ không hiểu.

Nghiêm Thành sưng người một lát, cười nói: “Xem ra trí nhớ của em không tốt lắm”.

“Thực ra chẳng có gì quan trọng cả, những việc cần quên thì phải quên thôi”, cô khẽ cười, rồi cúi đầu nhìn người đang ngủ say trên sofa, bình tĩnh nói tiếp: “Em đi đây, có việc gì cần thì liên lạc với em nhé”.

Nghiêm Thành tiễn cô tới cầu thang, bỗng tiện miệng nhắc tới một chuyện: “Hiện giờ em là bạn gái của Giang Dục Phong à?”.

Cô ngạc nhiên, hỏi: “Sao anh biết?”.

“Có thể nhận thấy được”, anh đáp: “Rất rõ ấy chứ”.

Tình ý giữa hai người, cũng có thể chỉ trong vài giây ngắn ngủi, khiến người ta chỉ cần nhìn qua cũng có thể nhận thấy.

Anh cười cười: “Thực ra báo cho em biết tình hình của Trình Hạo, sau này anh nghĩ lại cảm thấy không thỏa đáng cho lắm”.

Tại sao?

Cô cũng người, sau đó mới phản ứng lại, thản nhiên nói: “Có gì đâu, bạn bè bao nhiêu năm như vậy, chăm sóc lẫn nhau một chút cũng là điều nên làm mà”.

Dường như đây là lần đầu tiên, khi cô nhắc tới Trình Hạo, từ bạn bè được thốt ra tự nhiên và hoàn toàn tình nguyện như vậy.

Nhiếp Lạc Ngôn về tới nhà, mệt mỏi như thể vừa tham gia một nhiệm vụ khó khăn, nước ấm từ vòi hoa sen xả vào người khiến cô không muốn rời chân bước đi. Cô luôn cho rằng mình đã bỏ ra quá nhiều, nhưng đến giờ mới biết, thì ra ai cũng như ai, thậm chí tình yêu và nỗi nhớ của Trình Hạo dành cho Chu Hiểu Lộ chắc chắn cũng chẳng ít hơn những gì mà trước đây cô dành cho cậu.

Chỉ là cô đứng sai chỗ trong mắt xích tình yêu mà thôi.

Lúc trong phòng tắm, Nhiếp Lạc Ngôn lơ mơ nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhưng cô không muốn động đậy, chần chờ hồi lâu mới chậm rãi lê bước ra. Màn hình di động hiển thị tên Giang Dục Phong, cô vội vàng gọi lại, hỏi: “Buổi sáng sao anh không nghe điện của em?”.

“Sao, nhớ anh rồi à?”.

Hình như anh đang cười, giọng hơi khàn, có vẻ rất mệt mỏi.

Cô hoài nghi hỏi: “Anh đang làm gì?”.

“Nằm trên giường gọi điện cho em.”

Lại còn nói những lời thừa thãi thế sao?

Vừa lau đầu vừa nói thêm vài câu, càng lúc càng cảm thấy có gì không ổn, cô liền thắc mắc: “Buổi lễ khởi công thuận lợi không?”.

“Ti vi đang đưa tin đấy, xem ra cũng tốt”.

Cô lập tức chỉnh lại: “Thế nào gọi là xem ra cũng tốt? Chẳng phải anh đích thân tham gia sao?”. Tiếp đó cô tiện tay vớ lấy điều khiển bật ti không thấy bóng hình quen thuộc đâu.

Giang Dục Phong ở đầu dây bên kia im lặng một lát, mới nói: “Có tình huống bất ngờ”.

“Sao vậy?”.

Anh lại cười, giọng nói vẫn mệt mỏi: “Say máy bay, nên không đi được”.

“Lừa người ta chứ gì!” Không phải cô chưa từng đi xa với anh bao giờ, ngồi trên máy bay, lúc nào tinh thần của anh cũng tốt lắm mà.

“Giang Dục Phong, anh mau nói thật đi, rốt cuộc có chuyện gì?”.

“Hình như em đang lo lắng cho anh?”.

Đúng là cô có chút lo lắng, bởi cảm thấy kỳ lạ, mọi hành động của anh hôm nay đều không bình thường.

“Em không đùa với anh đâu, anh mà không nói là em giận thật đấy”, cô uy hiếp.

Lúc này, thực sự nghe thấy tiếng anh cười, có vẻ rất vui, Nhiếp Lạc Ngôn tức tới mức chỉ muốn tắt máy.

Cuối cùng anh mới nói: “Lúc xuống máy bay quả thực anh hơi đau đầu, sau đó liền về khách sạn nghỉ ngơi.”

Cô nghe thấy vậy bất giác sững sờ: “Nghiêm trọng như vậy sao? Tại sao anh lại đau đầu? Bây giờ bác sĩ nói thế nào?”.

Sau vài giây im lặng, Giang Dục Phong bình tĩnh nói: “Xem ra em thực sự lo lắng cho anh”.

Nhiếp Lạc Ngôn không nói gì thêm, cũng có thể do cô ngại đấu khẩu với anh, chỉ chuyên tâm lục tìm trong ngăn kéo.

Giang Dục Phong buột miệng đáp: “Thực ra cũng không nghiêm trọng đâu. Có điều hiện giờ anh cảm thấy rất buồn chán, chương trình ti vi lại quá kém, thì ra ngành Quảng cáo hiện giờ làm ăn phát đạt thật”, anh lại đề nghị: “Nếu em đã quan tâm như vậy, chi bằng tới đây cùng anh đi”.

“Vâng”, ai ngờ Nhiếp Lạc Ngôn đồng ý luôn, cô cầm chứng minh thư trong tay, nói: “Bây giờ em sẽ đi đặt vé”.

“Có cần anh bảo thư ký đặt vé giúp em không?”.

“Không cần đâu, chẳng phải có đường dây đặt vé trực tiếp 114 sao, gọi một cú điện thoại là người ta sẽ đưa vé tới tận nhà.”

“Thế thì được, anh chờ em.”

Hai người nói thêm vài câu nữa mới tắt máy

Giang Dục Phong đương nhiên không tin nổi, anh tưởng cô nói đùa, bởi chính anh cũng chỉ buột miệng nói ra mà thôi. Do vậy, lúc Nhiếp Lạc Ngôn xuất hiện trước cửa, anh đã ngỡ người vì bất ngờ.

“Thì ra anh cũng có nét mặt thế này cơ à?” Nhiếp Lạc Ngôn cảm thấy vô cùng đắc ý, nét ngây thộn của anh khiến cô cười phá lên.

Anh giơ tay kéo cô, “Em dám chơi trò này với anh!”, nhưng trong mắt lại ánh lên nụ cười, kéo Nhiếp Lạc Ngôn vào lòng, đặt lên môi cô nụ hôn say đắm rồi mới chịu buông ra.

Cơ thể anh có mùi hương rất dễ chịu, giống như mùi rừng nguyên sinh sau cơn mưa, mang vẻ quyến rũ vừa tươi mới lại vừa thần bí. Cô hít sâu một hơi, mới nói: “Nhất thời bông bột”.

Đúng là nhất thời bông bột, sau khi đặt vé Nhiếp Lạc Ngôn mới bàng hoàng nhận ra, tại sao mình có thể làm ra những việc thế này? Dường như cô đã quên mất ngày hôm sau phải đi làm, chỉ nghe thấy giọng của anh là lập tức muốn bay đến bên anh.

Có lẽ câu chuyện của Trình Hạo ban sáng đã đem đến cho cô một chấn động vô hình, khi người bên cạnh đột nhiên biến mất, không thể gặp gỡ hay chạm tay vào được thì đau buồn biết bao?

Cho nên thời khắc đó cô chỉ làm theo những gì trái tim mách bảo và thúc giục, cho dù Giang Dục Phong không yêu cầu, cô cũng muốn tới gặp anh.

“Hừ, lần bông bột này của em cũng hiếm thấy đấy!” Cả khước miệng lẫn đôi mắt Giang Dục Phong đều ánh lên nụ cười, anh xoa cằm quan sát cô tỉ mỉ, như thể vẫn chưa định thần lại sau phút ngạc nhiên.

“Nhưng giờ em hối hận rồi”, Nhiếp Lạc Ngôn nói: “Xem ra bộ dạng anh vẫn còn khỏe mạnh lắm, ngày mai em làm sao đi làm được đây?”.

“Gọi điện xin nghỉ”.

“Không được, đợt đi với anh lần trước đã ngốn hết thời gian nghỉ phép của em rồi.”

“Thì cứ trừ lương là xong”.

“Không phải tiền của anh, đương nhiên anh không xót. Còn nữa, sao cứ nhìn em cười thế nhỉ? Thật kỳ quặc!”, cô cố ý chau mày nói.

Thực ra, không những không hề kỳ quặc, mà còn vô cùng cuốn hút, đôi mắt dài, sáng hẹp kia thực sự rất giống những lời Tần Thiếu Trân nói: Đúng là rất đào hoa.

Đáp chuyển bay đêm tới đây, không phải để bị dụ dỗ như vậy, dù gì vẫn chưa quên được mục đích của chuyến đi lần này nên Nhiếp Lạc Ngôn thắc mắc: “Hôm nay rốt cuộc có chuyện gì vậy?”. Cô không kìm được quan sát anh từ đầu tới chân, dường như ngoài sắc mặt hơi kém một chút ra thì tất cả đều rất tốt, đến cả bộ quần áo ngủ lúc này cũng vẫn phong độ như thường lệ.

Giang Dục Phong không cười nữa, khoe miệng đang nhoẻn cười trước đó cũng ngừng lại, không nói gì thêm, đôi mắt đen lầy trong giây lát trở nên u ám khó tả.

Nhiếp Lạc Ngôn sững người, dáng vẻ hiện giờ của anh khiến cô sợ hãi, bất giác lo lắng: “Mau nói đi!”

Anh chỉ kéo tay cô, nói: “Lại đây ngồi với anh”.

Cô ngoan ngoãn ngồi trên giường cùng anh, chỉ một giây sau đã bị ôm chặt. Anh chống cằm lên đầu cô, khẽ nói: “Chẳng phải tối qua anh đi bệnh viện đó sao”.

“Ừm.”

“Bởi gần đây anh luôn cảm thấy khó chịu”.

Cô nín thở, hỏi: “Chỗ nào khó chịu?”.

“Con tim”.

“Vậy bác sĩ nói sao? Lẽ nào tim anh có vấn đề?” Tối lúc này cô không dám động đây nữa, mặc cho anh ôm, lặng lẽ chờ câu trả lời.

“Bác sĩ nói...”

Cô căng thẳng mím chặt môi.

“Do mệt mỏi quá sức.”

“...Hả?”, Nhiếp Lạc Ngôn sững sờ.

35. Chương 19 Phần 2 (hết)

“Bác sĩ nói do mệt mỏi quá sức, nên cơ thể không chịu được, chỉ cần nghỉ ngơi là khỏi”, giọng nói trên đỉnh đầu nhanh chóng vang lên, khác xa với chất giọng khàn khàn, yếu ớt ban nãy.

“... Giang Dục Phong!” Cô phản ứng lại, thẹn quá hóa giận, hằm hằm đẩy anh ra rồi tức giận chỉ trích: “Anh dám lừa em!”.

Anh xoa xoa chiếc cằm vừa bị cô đẩy ra, tỏ vẻ vô tội hỏi: “Anh lừa gì em chứ?”

“Vừa rồi sao anh giả bộ bệnh tình nghiêm trọng?” Cô thực sự đã sợ hết hồn, hơn những thế sắc mặt anh quả thực không tốt, cô còn nghĩ trẻ như anh mà đã có bệnh tim, vậy sau này sẽ phải làm sao?

“Anh không giả vờ”, anh vẫn giữ nét mặt như trước, nghiêm túc nói, “Chỉ là, anh rất cảm động vì đã muộn thế này mà em vẫn đến với anh, cho nên muốn ôm em một cái”.

Nhiếp Lạc Ngôn hẳn học lờm anh, thực sự tức tới mức không muốn đếm xỉa gì tới anh nữa.

Một lát sau, anh mới lên tiếng: “Thực sự anh thích nhìn thấy dáng vẻ em quan tâm tới anh”.

Cô vẫn không nói gì, trái tim khẽ rung động.

“Em đột ngột xuất hiện thế này, anh thực sự rất vui.”

Anh chưa bao giờ nói với cô bằng ngữ điệu và nét mặt thế này, nên có lẽ bản thân cũng cảm thấy ngượng nghịu, nói xong liền quay đầu đi. Nhiếp Lạc Ngôn bất giác sững sờ, trong lòng dâng lên một niềm vui khó tả, dường như còn thấm đẫm vị ngọt ngào, dần lấp đầy trái tim cô.

Hóa ra là cảm giác này.

Cô cảm thấy thật kỳ diệu, dường như đây là lần đầu tiên cô phát hiện, hóa ra trên đời này còn có cảm giác hoàn mỹ như vậy.

Ánh đèn như nước rơi trên hai người, cả căn phòng yên ắng lạ kỳ.

Bỗng cô chủ động tiến lên phía trước, nói: “Em hơi mệt.”

“Vậy thì đi ngủ thôi”, Giang Dục Phong tắt đèn.

Anh lần tìm mặt cô trong bóng tối, rồi hôn cô say đắm.

Hơi thở anh dần dập phủ xuống, cô còn không quên nắm lấy cơ hội, yêu cầu: “Anh... những lời ban nãy... sau này có thể nói thêm mấy lần nữa được không?”.

“Không.”

“Tại sao?”

“Nói nhiều thì không thấy quý hiếm nữa”, anh dừng lại đưa đầu mũi vào cọ vào đầu mũi cô, nói: “Hơn nữa, bây giờ em có thể chuyên tâm một chút được không?”.

“... Nhưng em mệt.” Có lẽ Nhiếp Lạc Ngôn do không cam tâm vì yêu cầu nhỏ bé của mình bị từ chối, nên mới kháng cự như vậy.

“Rồi sẽ không mệt nữa”, anh theo đà đẩy cô xuống, rồi lại hôn cô, bờ môi ấm mềm mại lướt trên da thịt.

Quả nhiên, cô nhanh chóng cảm thấy cơn buồn ngủ đã biến mất, lý trí cũng theo đó bay đi, cô thì thầm chất vấn: “Chẳng phải bác sĩ yêu cầu anh phải nghỉ ngơi nhiều...”

“Bác sĩ yêu cầu anh năng vận động, mới có thể tăng cường sức khỏe.”

Được thôi, cô hoàn toàn buông xuôi. Trong những lúc thế này, cô luôn không nói lại được anh.

Trên đường về, Nhiếp Lạc Ngôn như nhớ ra chuyện gì, liền bảo: “À, Bạch Nghiên Nghiên đâu?”.

“Không biết.”

“Thật đáng tiếc, em định đi xin chữ ký của cô ấy.”

Ngồi trong phòng chờ của sân bay, Giang Dục Phong liếc cô một cái, cười nói: “Lẽ nào em không ghen?”.

Không nhắc đến thì thôi, hễ nhắc đến thì lại khiến cô nhớ tới mấy tấm ảnh kia: “Đúng vậy, rốt cuộc anh với cô ấy có chuyện gì?”.

“Bạn bè bình thường.”

“Bạn bè bình thường mà canh ba hẹn nhau đi ăn đêm sao?”.

“Em không tin thì cũng chẳng có cách nào”, anh rướn mày, “Em đã nhìn thấy mấy tấm ảnh đó từ lâu, tại sao tới giờ mới hỏi?”.

Cô “hứ” một tiếng, “Em đang chờ anh chủ động khai báo”.

Cô tưởng Giang Dục Phong sẽ không trả lời, ai ngờ anh cúi đầu đọc tạp chí một lát, rồi đột nhiên lên tiếng: “Hôm đó chính anh đã hẹn cô ấy đến nói chuyện về việc làm Đại sứ thương hiệu, vì cũng quen biết nên nhân tiện ra ngoài gặp gỡ thôi”.

Cô sững sờ một lát, mới gật đầu: “Ồ”.

Anh lại nhìn cô, “Ồ, nghĩa là thế nào?”.

“Có thể miễn cưỡng tin được”.

“Cảm ơn”, anh đặt tạp chí xuống, kéo tay cô đứng dậy, “Sau này em phải tin những lời anh nói đấy”.

Toàn bộ đoạn đường tới máy bay được thiết kế với những cửa sổ sát đất, rộng rãi, sáng sủa, đón ánh nắng ấm áp bên ngoài. Cô nheo mắt hỏi: “Tại sao?”.

Anh liếc cô một cái, ngụ ý câu hỏi này không nhất thiết phải trả lời.

Bước chân của anh rất dài, cô bị kéo theo sau, hai người cùng nhau bước vào trước sự tò mò của đám nhân viên tạp vụ.

“Nhưng lịch sử của anh chẳng thanh bạch chút nào, khiến người ta làm sao mà tin được chứ?”, một lát sau, Nhiếp Lạc Ngôn vẫn tiếp tục với chủ đề vừa rồi, không hề có ý định bỏ qua.

Ngay lập tức, hai bàn tay vươn ra, khẽ chỉnh đầu cô, rồi ra vẻ kiên nhẫn giáo huấn: “Mắt mọc ở phía trước, chính là để người ta nhìn về phía trước mà”.

Một tiếp viên hàng không đi ngang qua, nhìn thấy hành động thân mật của đôi hành khách này thì không kìm được cười, rồi rào bước qua.

Nhiếp Lạc Ngôn hơi bối rối, gạt tay anh ra.

“Lẽ nào còn muốn anh thề?”.

Mắt cô bừng sáng, “Được thôi, anh thề đi”.

Giang Dục Phong cười khẩy, “Chuyện ấu trĩ thế này, anh không thể làm được”.

“Vậy anh còn đề nghị làm gì?” Đúng là cụt hứng, cô quay đầu lại dẫu môi.

Ai ngờ anh phì cười, “Bộ dạng của em lúc này rất đáng yêu”.

“Xảo ngôn!”

“Sao vậy, em không thích nghe? Nếu em thật sự không thích nghe, tại sao còn cười?”, anh nghĩ một lát, ra vẻ làm công đức nói: “Thực ra, chỉ cần thề thôi cũng khiến em hài lòng, sau này anh sẽ thường xuyên nói cho em nghe nhé”.

Cô lại nhìn anh với vẻ vô cùng hoài nghi, “Có thể nói được bao lâu?”.

“Em muốn bao lâu thì bấy lâu”, ngừng lại một lát, như thể đã thận trọng quyết định, anh mới nói tiếp: “Mười mấy năm thì cũng cần phải suy nghĩ”.

Ngây người một lát, cuối cùng Nhiếp Lạc Ngôn không kìm được, cười khì một tiếng.

“Sao vậy?” Như nhận phải sỉ nhục nghiêm trọng, anh chàng bên cạnh bực dọc lườm cô.

“Không có gì”, cô dần nghiêm mặt, nhìn anh bằng ánh mắt chân thành, “Thực ra ngày hôm qua gọi điện cho anh, chủ yếu muốn nói chuyện với anh về việc của Chung Hiểu Linh”. Cũng chính lúc đó Nhiếp Lạc Ngôn mới nhận ra, mỗi khi gặp phải chuyện gì sâu não, người đầu tiên cô nhớ tới chính là anh.

Nhưng Giang Dục Phong xem ra không hề ngạc nhiên, chỉ bình tĩnh “ừm” một tiếng rồi nói: “Cô chủ động xin nghĩ phải không?”.

“... Sao anh biết?”, cô nghĩ một lát, rồi đột nhiên như ngộ ra điều gì: “Từ lâu anh đã biết là cô ấy?”.

“Tuần trước lúc chơi bóng với Kyle, anh ấy đã nhắc tới chuyện này. Chồng sắp cưới của Chung Hiểu Linh vừa mới kết hợp với một số người thành lập công ty thiết kế, cô ấy lợi dụng những mối quan hệ lâu năm của mình để giúp đỡ chồng thôi”, nói xong liền quay sang nhìn cô: “Xem ra chuyện này đã tác động rất mạnh tới em thì phải?”.

Bất ngờ bị người khác nhìn thấu tâm tư, Nhiếp Lạc Ngôn không giấu được vẻ buồn bã: “Đúng vậy, sao anh không nói trước với em?”.

“Anh đã từng nhắc em, em quên rồi à?”

Cô nghi hoặc nhìn anh, hồi lâu sau mới nhớ ra, tối đó anh từng nói với cô: quá nề tình cũ, không phải là một thói quen tốt. Chính vì điều này, hai người thậm chí còn xảy ra cãi vã.

“... Thì ra anh ám chỉ việc này”, cô cúi đầu lẩm nhẩm, nhấp một ngụm nước hoa quả xong, đột nhiên hỏi: “Anh có biết về chứng trầm cảm không?”.

Có vẻ không ngờ cô chuyển chủ đề nhanh như vậy. Giang Dục Phong khẽ nheo mắt, hỏi: “Ai bị trầm cảm thế?”.

“Một người bạn.” Cô ngừng lại một chút, nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, rồi nửa đùa nửa thật cười đùa: “Một người trước đây em thầm thương trộm nhớ.”

Quả nhiên, gương mặt Giang Dục Phong lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng anh lại nhanh chóng cười xòa, “Thầm thương trộm nhớ người ta bao lâu thế?”.

“Bốn năm năm? Hay năm sáu năm? Bản thân em cũng không nhớ rõ nữa.”

“Ừ, đúng là rất giống tác phong của em”.

Bình luận xong anh liền lấy tờ báo đọc, cô sững người, tò mò hỏi: “Lẽ nào anh không hiếu kỳ?”.

Anh thậm chí còn chẳng thèm thay đổi nét mặt: “Chính em nói là yêu thầm, có thể thấy là chẳng đi đến đâu rồi?”.

Vốn là một việc rất đáng thương, nhưng khi anh nói ra như thế nó lại trở nên có chút buồn cười, cô nhếch môi, cảm thấy không cam tâm hỏi lại: “Ít ra anh cũng nên hỏi một chút thông tin của đối phương mới phải chứ?”. Đây là lẽ thường mà, không phải sao?

Đối mặt với sự bướng bỉnh của cô, cuối cùng Giang Dục Phong phải ngẩng đầu lên, trông dáng vẻ của anh lúc này giống như vừa khen lại vừa an ủi một đứa trẻ: “Em có thể thành khẩn và thẳng thắn như vậy, khiến anh cảm thấy rất vui. Có điều, anh thực sự cảm thấy không cần thiết”.

Thấy cô chau mày, anh lại cười, khoe miệng nhếch lên tạo thành đường cong vô cùng tuyệt mỹ. Lúc này anh mới nghiêm túc, nói: “Vừa rồi anh vừa dạy em phải nhìn về phía trước, nếu bây giờ anh làm ngược lại, truy hỏi em tới cùng những chuyện trong quá khứ, há chẳng phải anh là người lời nói không đi đôi với hành động sao?”.

“Nói như vậy, anh thực sự không bận tâm?”. Không biết tại sao, đối mặt với thái độ như vậy của anh, cô bỗng cảm thấy hụt hẫng.

Giang Dục Phong khẽ lắc đầu, rồi nghiêm túc nói: “Điều khiến anh phải để tâm nhiều hơn chính là sau này. Huống hồ...”, anh nhìn, rồi đặt tay lên mu bàn tay cô, “anh tin chắc rằng, sớm dĩ em thầm thương trộm nhớ người ta, là vì lúc đó chúng mình chưa quen nhau”.

“Cậu nói xem, dưới gầm trời này liệu có người nào yêu bản thân như anh ấy không?”, hai ngày sau, lúc đi sắm đồ, Nhiếp Lạc Ngôn tò mò hỏi bạn thân của mình.

Tần Thiệu Trân cười nói: “Nhưng hiện giờ cậu đang sống cùng người như vậy đó”.

“Cậu nói vậy có được coi là đồng phạm không?”

“Nếu cậu không tiếc, mình rất sẵn lòng được đổi thân phận với cậu”, Tần Thiệu Trân nói: “Có điều, cậu không thấy như vậy rất tốt sao? Ít nhất cũng chứng minh anh ấy tin cậu”. Tần Thiệu Trân nhìn Nhiếp Lạc Ngôn, lần đầu tiên cô nàng nói với giọng đầy tâm trạng: “Lạc Ngôn, có phải vì Trình Hạo, nên bao nhiêu năm nay cậu luôn sống khép mình như thế? Đã tới nước này rồi, cậu dường như còn không thể hoàn toàn buông xuôi để yêu một người khác. Rốt cuộc cậu đang sợ gì chứ? Trước đây Giang Dục Phong tuy có rất nhiều tin đồn tình ái, nhưng ít nhất từ khi hai người bên nhau, dường như không thấy bất cứ tin đồn nào đại loại như vậy nữa. Không những thế mình cảm thấy, anh ấy thực sự quan tâm đến cậu, nếu không, trước đây hai người sao có thể qua lại lâu như vậy?”.

Nhiếp Lạc Ngôn sững người một lát, mới chậm rãi nói: “Anh ấy cũng muốn mình tin anh ấy”.

“Đúng đây, sao cậu không nghe theo lời đề nghị này? Như vậy chẳng có điểm bất lợi nào đối với hai người, hơn nữa, Giang Dục Phong cũng dùng hành động để chứng minh sự tin tưởng của anh ấy đối với cậu, đúng không nào?”

Nhắc tới điều này, Nhiếp Lạc Ngôn đột nhiên nhớ ra, tối qua Giang Dục Phong đưa cho cô một thứ. Lúc đó cô đang lên mạng, anh lặng lẽ xuất hiện phía sau khiến cô giật thót.

Đó chính là chiếc dây đeo điện thoại bằng pha lê đã bị mất từ lâu, lúc ấy, nó nằm ngay ngắn trong lòng bàn tay anh.

Anh nói: “Trả em này”.

Quả nhiên trực giác ban đầu là đúng, cô tìm mãi không thấy, hóa ra là do anh cất đi.

Nhưng lúc này cô đã không kích động như ngày hôm đó nữa, cô cất dây đeo đi, rồi nhìn dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên của anh, không nói thêm gì nữa, sau đó quay người tiếp tục lên mạng đọc tin tức.

Con hươu nhỏ bằng pha lê này, cô cũng nên mang trả lại cho chủ nhân thực sự của nó.

Năm xưa chỉ vì một phút bồng bột, ai ngờ cô lại lấy đi vật kỷ niệm có thể nói là quan trọng nhất đối với Trình Hạo.

Nếu giờ cô còn tiếp tục cất giữ thì sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ bằng trả lại cho Trình Hạo. Cô nghĩ, có lẽ làm như thế ít nhiều sẽ giúp tình trạng hiện giờ của cậu ấy đỡ hơn.

Từ nhà hàng đi ra, trước khi chia tay, Tần Thiệu Trân còn đinh ninh dặn dò: “Hãy toàn tâm toàn ý và tin tưởng yêu một người, thực ra chẳng đáng sợ chút nào. Huống hồ, lần này là tình yêu được đền đáp, cậu hãy gắng nếm trải một lần đi. Cho dù sau này kết cục không tốt, thì ít nhất mình cũng không phải hối tiếc”.

“Mình biết rồi”, Nhiếp Lạc Ngôn cười nói: “Cái gì mà kết cục không tốt? Không được trù ẻo mình đâu nha”.

Nhiếp Lạc Ngôn bắt xe tới trung tâm điều trị phục hồi tâm lý ở gần đó, chờ khoảng mười phút, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Trình Hạo bước ra từ tòa nhà.

Cậu có chút bất ngờ: “Cậu tới tìm mình sao?”.

“Ừm.” Cô nhìn cậu, hôm nay cậu mặc quần bò và áo sơ mi kẻ sọc màu xanh nhạt, tinh thần và khí sắc đều tốt hơn rất nhiều so với lần gặp mặt hôm đó, xem ra sự cố gắng của Nghiêm Thành cũng có kết quả.

Cô yên tâm đề nghị: “Nếu bây giờ cậu rảnh, bọn mình tìm nơi nào đó nói chuyện nhé”.

Cậu nhìn đồng hồ, nói: “E là không được rồi lát nữa mình có việc”.

Nếu nhìn nét mặt thì người đàn ông này rất giống với người mà cô từng quen biết trong quá khứ. Nhưng Nhiếp Lạc Ngôn vẫn không giấu vẻ hoài nghi, khóe môi cô mấp máy, nhưng không hỏi gì.

Trình Hạo là người lên tiếng trước: “Yên tâm đi, mình về công ty thôi, không phải đi uống rượu đâu”. Cậu khẽ nhìn cô, cơn gió nhẹ khiến tóc cậu tung bay, lộ ra vầng trán cùng đôi mắt thanh tú, cảnh tượng lúc này rất giống với lần đầu họ gặp nhau. Cậu khẽ cười: “Hôm đó thật ngượng quá, liệu mình có khiến cậu sợ hãi không? Sau mình nghe Nghiêm Thành nói lại, cậu ấy nói... cậu đã rất lo lắng”.

Ánh mắt Trình Hạo sâu thẳm.

Cô cười theo, “Đúng vậy, hôm đó bộ dạng của cậu chẳng đẹp chút nào. Có điều, bây giờ hình như mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp đúng không?”.

“Đúng vậy.”

“Vậy mình có thể yên tâm rồi”, cô do dự một lát, rồi lấy chiếc dây đeo điện thoại từ trong túi ra, tiếp đó đưa tới trước mặt cậu: “Xin lỗi”.

Trình Hạo vô cùng kinh ngạc, lập tức nhìn vào dây đeo điện thoại, một hồi lâu vẫn không thể định thần lại được.

“Thì ra... chính cậu đã lấy nó?”, mãi lâu sau, cậu mới nói khẽ.

“Ừ, lúc đó mình hoàn toàn không biết...”, cô đột nhiên dừng lại, ngược mắt nhìn cậu và gượng cười: “Lúc đó mình không biết tại sao lại làm thế. Bây giờ vật đã về với chủ nhân, hi vọng cậu chấp nhận lời xin lỗi của mình”.

Trình Hạo không nói gì, chỉ chậm rãi nhận dây đeo điện thoại từ tay cô, nó khẽ lấp lánh qua cánh tay cậu. Đôi mi cậu rủ xuống tạo thành bóng mờ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, không gian đã âm áp trở lại, ánh nắng chiều bỗng trở nên mạnh mẽ, hai người đứng đối diện nhau, toàn thân như được tắm trong hơi ấm lạ kỳ.

Giọng của cậu rất khê, nhưng từng chữ được phát ra rất rõ ràng: “Thực ra mình nên cảm ơn cậu mới phải, mình còn nghĩ không bao giờ có thể tìm lại được”.

Cô nàng cảm thấy hổ thẹn, định nói thêm điều gì đó nhưng bị cậu chặn lại: “Người nên nói lời xin lỗi là mình, là mình”.

Cô bất giác sững người: “... Không cần đâu”, rồi cô rướn mào, cười đùa: “Hai từ này cậu đã nói với mình mấy lần, mình nghe nhiều tới mức chán ngấy rồi đấy”.

Cậu nhìn cô đau đầu, như thể đang nghiền ngẫm điều gì, lại vừa như cuối cùng đã ngộ ra gì đó, “Vây, bây giờ thì sao?”.

“Cho nên bây giờ không cần cậu nói như vậy nữa. Sau này cũng không cần, e là mãi mãi sẽ không cần.” Cô nhìn cậu, thì ra cậu cao hơn năm xưa một chút, dáng người đỉnh đặc, khiến cô đang đi giày đế bằng cũng phải ngược đầu lên mới có thể nhìn thẳng vào mắt Trình Hạo. Có chút khó khăn, giống như quá trình cô theo đuổi mối tình này vậy.

Giờ đây, cậu ở ngay trước mắt cô, nhưng tất cả đã không còn quan trọng như trước. Do vậy, cô cũng không cần lời xin lỗi của cậu.

Mối tình này, chẳng có ai đúng ai sai, trước kia cô cam tâm tình nguyện chờ đợi cậu, cũng giống như cậu cam tâm tình nguyện lựa chọn mãi mãi nhớ tới người con gái kia.

Sau này, mỗi người sẽ đi tìm hạnh phúc riêng của mình, mãi mãi sẽ không nói với người kia hai từ xin lỗi.

Cuối cùng cô nói: “Tạm biệt”, rồi ngửa đầu nhìn lên tòa nhà cao tầng trước mặt.

Cậu đương nhiên hiểu ý của cô, liền gật đầu: “Mình sẽ phối hợp với bác sĩ”.

“Vây thì tốt rồi”, cô cười rồi quay người bước vào tắc xi, hướng về đoạn đường xa phía trước.

Bóng người mặc áo xanh da trời nhỏ dần qua gương chiếu hậu, cuối cùng chỉ còn lại một điểm nhỏ rồi không nhìn rõ nữa, và dần dần bị nuốt chửng trong cảnh sắc mùa xuân.

Điện thoại bỗng đổ chuông, Nhiếp Lạc Ngôn neho mắt nhìn và khê cười với cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, vừa bắt máy đã nghe thấy giọng Giang Dục Phong: “Tối nay có muốn đi xem phim không?”.

“Phim gì?”.

“Không biết, có khách hàng tặng một tệp vé xem phim, nghe Linda nói có tới mấy chục vé, anh bảo cô ấy giữ lại hai vé, còn lại thì phát cho nhân viên.”

“Ồ, vậy tối nay bọn mình sẽ cùng ngồi xem phim với nhân viên của anh sao?”

“Nếu em không muốn thì thôi. Thực ra anh cũng không muốn đi xem lắm, chỉ bằng hai đứa mình về nhà làm việc khác nhê”, anh đột ngột đề nghị.

Tài xế ngồi sát cạnh bên, Nhiếp Lạc Ngôn phải quay ra nhìn một cái, rồi mới nói: “Đừng có mộng mơ”.

“Thế rốt cuộc em có muốn đi không?”.

“Đi. Nhưng trước khi tới đó, còn có một thứ anh phải trả em?”

“Thứ gì?”.

Cô nhìn tài xế, định nói nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Gặp nhau nói chuyện sau”.

Buổi tối Giang Dục Phong sốt sắng hỏi: “Em nói anh còn nợ em thứ gì?”.

“Nhẫn”, cô nói: “Là chiếc nhẫn thắng được trong quán bar hôm đó”.

“Chẳng phải anh đã giao hết cả hộp cho em rồi sao?” Anh kéo cô tìm chỗ để ngồi xuống, vừa hay là vị trí chính giữa, tầm nhìn rất rộng, có điều những vị trí xung quanh toàn là nhân viên dưới quyền anh ngồi.

“Không đúng, rõ ràng anh còn tự ý giữ lại một chiếc nhẫn nam”, Nhiếp Lạc Ngôn đột nhiên lớn tiếng.

Thấy có người lên nhìn, Giang Dục Phong ho gượng một tiếng, cố kìm giọng phản bác: “Em là con gái mà, đòi lại cũng chẳng dùng được”.

“Bán đi kiếm chút tiền cũng được đấy.”

“Từ lúc nào em trở nên tham lam như vậy?”

“Anh thì không đấy, tại sao còn lấy nhẫn và dây đeo điện thoại của em?” Chính là chiếc dây đeo điện thoại bằng pha lê đó, lúc cô tới tìm, anh còn ông chết không chịu thừa nhận mình là người đã cắt nó đi, còn thừa cơ lừa cô để hôn một cái nữa, nghĩ lại mà vẫn thấy đáng ghét.

Cô gái này rõ ràng là muốn gây sự, Giang Dục Phong sưng người một lát, rồi đột nhiên lên tiếng chất vấn: “Này, tại sao đang yên đang lành lại nhắc tới chiếc nhẫn vậy? Hay là em muốn ám chỉ anh điều gì?”

“Đâu có.” Ánh sáng xung quanh dần tối lại, cô cảm thấy hơi nóng mặt, có ông Trời làm chứng, thực sự cô chỉ nhất thời nhớ ra mà thôi, không hề có dụng ý nào khác.

Đáng tiếc là người đàn ông bên cạnh cô lại không tin, tiếp tục suy đoán đầy ác ý: “Bây giờ em muốn kết hôn không?”.

“Đã nói là không rồi mà”, cô giận quá hóa bực.

Kết quả là vài người ngồi ở hàng ghế trên cùng lúc quay đầu lại, dường như không thể giấu được sự hiếu kỳ nhìn hai người. Dưới ánh sáng của màn hình, cô lơ mơ nhận ra đó đều là những khuôn mặt quen thuộc, một người đàn ông trong số đó hình như là trợ lý của Giang Dục Phong..

Họ tiếp tục nhìn Giang Dục Phong, dường như anh cũng không biết nên làm thế nào, chỉ ghé sát vào tai cô nhắc nhở: “Nói nhỏ một chút đi”.

Quả nhiên cô ngoan ngoãn im lặng.

Một lát sau, anh khẽ nói: “Chẳng hay gì cả, anh sắp ngủ rồi.”

“Vậy phải làm sao?”

“Về đi.”

Nghĩ tới “đề nghị” ban chiều của anh trong điện thoại, cô liên từ chối: “Không”.

Lại nghe thấy anh khẽ cười, cô trừng mắt nhìn, “Sao vậy?”.

“Trong đầu em chắc lại đang nghĩ tới chuyện dung tục rồi?”.

Làm sao anh biết được chứ? Cô bất giác bối rối, đẩy anh ra, rồi nghiêm túc nhìn lên màn hình, “Tập trung xem phim đi!”.

Thực ra bộ phim này chẳng hay chút nào, cũng có thể nó rất hay, nhưng do bị anh liên tục gây rối, lúc thì nghịch ngón tay cô, khi lại khẽ nói chuyện khiến cô chẳng còn tâm trí nào để thưởng thức phim nữa.

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim, chốc chốc lại có người dừng lại chào, Giang Dục Phong vừa mỉm cười đáp lại, vừa không quên nắm chặt tay cô.

Ngồi lên xe, cô thì thầm: “Lần này chắc chắn họ sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên, thắc mắc tại sao chúng ta lại bên nhau”.

“Những người ly hôn rồi còn có thể cưới lại kia mà, chúng ta ở bên nhau thì có gì lạ đâu?” Anh nhún nút khởi động, nhưng nói được khoảng mười mét thì dừng lại, hỏi: “Bây giờ đi đâu nhỉ?”.

“Về nhà thôi.” Cô nhìn anh, rồi lười biếng dựa vào ghế, “Muộn thế này rồi, lẽ nào anh còn dự định gì khác?”.

“Không.” Anh nhìn cô cười, tiếp đó lại khiến cô càng khó hiểu.

“Vừa rồi chẳng phải anh nói phim không hay sao? Tại sao lúc này tâm trạng lại tốt như vậy?”

“Con người em kỳ lạ thật đấy, lẽ nào lúc ở bên nhau, em muốn lúc nào anh cũng xì mặt ra sao?”

Anh quay đầu đi, khoe môi mỏng khê nhếch lên, đôi mắt phản chiếu ánh đèn lung linh trong màn đêm của thành phố, chiếc xe nhập vào dòng xe tấp nập, anh chuyển tâm điều khiển xe hướng về nhà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-chi-trong-loi-noi>